BHAGWAN SHREE RAJNEESH

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ

Bhagwan
Shree Rajneesh

Traducere de Angela Mayer

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ

Zece cuvântări despre *„Cântecul Regal al lui SARAHA”* rostite de BHAGWAN SRI RAJNEESH de la 2 la 30 aprilie 1977 şi răspunsurile la întrebările discipolilor săi.

Cuprins

Cuvânt înainte pag. 3
Despre Rajneesh pag. 5
Introducere pag. 9
Cap. 1. Cel a cărui săgeată este trasă, pag. 15
Cap. 2. Gâsca este afară! pag. 43
Cap. 3. Acest nectar este al vostru! pag. 69
Cap, 4. Dragostea este moarte, pag. 95
Cap. 5. Omul este un mit, pag. 117
Cap. 6. Eu sunt un distrugător, pag. 143
Cap. 7. Adevărul nu este nici sfânt, nici nesfânt, pag. 169
Cap. 8. Fii autentic în dragoste, pag. 193
Cap. 9. Conştiinţa imaculată în pura sa existentă, pag. 219
Cap. 10. Hingle de jibity dangeli li, pag. 243

CUVÂNT ÎNAINTE

TANTRA YOGA = ţesătură, urzeală, relaţie, adunare. Aceasta este definiţia cuvântului TANTRA. În conformitate cu VEDAS-urile, UPANISHAD-ele, PURANAS-urile şi BHAGAVAD-GITA, TANTRA face parte din SANATANADHARMA, religia eternă a hinduşilor.

TANTRA are drept temă centrală energia divină sau forţa creatoare SHAKTI care sub forma unei zeiţe (DEVI), încarnează aspectul feminin al fiecărei divinităţi. Această energie divină feminină este adeseori cunoscută ca fiind contrapartea polară sau soţia lui SHIVA. În deplin acord cu SHIVA, SHAKTI adoptă adeseori forme benefice. Orice TANTRA comportă cinci teme:

1. creaţia lumii.
2. distrugerea sau disoluţia acesteia.
3. adorarea frenetică a lui DUMNEZEU în aspectele sale masculin sau feminin, sau cu alte cuvinte, fuziunea inefabilă cu una dintre nenumăratele divinităţi masculine sau feminine.
4. obţinerea puterilor supranaturale (SIDDHIS).
5. diferitele căi şi modalităţi pentru a ajunge la intima fuziune inefabilă şi unire cu Supremul prin meditaţie.

Adeseori TANTRA-YOGA este sinonimă cu KUNDALINIYOGA. Tratatele tantrice sunt în general redactate sub forma dialogurilor între SHIVA, Absolutul divin şi o SHAKTI a sa care încarnează energia feminină subtilă divină. Aceste texte au drept scop să accelereze trezirea spirituală şi să eleveze fiinţa umană în întregime, conducând-o la perfecţiunea divină, învăţând-o

cum să-şi trezească şi să conducă în sus forţa cosmică latentă (KUNDALINI-SHAKTI) care dormitează în el (o bună carte din aceasta manifestându-se prin potenţialul sexual specific atât la bărbat cât şi la femeie), cu ajutorul diferitelor exerciţii specifice şi procedee meditative.

Veche de câteva mii de ani, TANTRA YOGA este o sinteză plină de înţelepciune a TRADIŢIEI şi a ştiinţei yoghine care urmăreşte corelarea inefabilă într-o deplină armonie a stărilor fizice cu anumite experienţe metafizice pe care numai o fiinţă umană plenar conştientă şi iniţiată poate să le realizeze. Practica tantrică oferă individului o gamă uluitoare de modalităţi care îl ajută să fie în echilibru şi armonie cu Universul, folosind însăşi condiţiile pe care oricând viaţa de zi cu zi le rezervă. Aşa-zisa TANTRA „a mâinii drepte” cuprinde o serie vastă de practici care includ exerciţii fizice profund binefăcătoare pentru sănătate, metode respiratorii care fac să se mişte la voinţă fluxurile energiei vitale, procese de purificare ce armonizează aspectele emoţionale ale fiinţei, tehnici mentale care disciplinează şi focalizează mintea, practici meditative care implică diagrame geometrice (YANTRAS) şi sunete subtile (MANTRAS) care rafinează conştiinţa şi o fac aptă să reveleze spiritul. În practica tantrică potenţialul creator, energia sexuală transmutata, atunci când este valorificată cu succes prin sublimare devine o forţă extrem de importantă care poate conduce rapid către o transformare extraordinară a fiinţei umane. Toate acestea pot fi

realizate de către un individ care, rămânând abstinent, practică singur, sau pot fi trăite într-un cuplu plin de tandreţe şi iubitor în care se urmăreşte permanent continenţa şi sublimarea superioară a energiilor rezultate precum în aşa-zisa TANTRA „a mâinii stângi”. Abordarea intimă afectuoasă a acestor aspecte în cuplu presupune o rafinată şi sensibilă explorare şi valorizare a relaţiei dintre bărbat şi femeie, iubire reciprocă, respect pentru celălalt, transfigurarea fiecăruia de către celălalt în fiinţă ideală divină, transmutarea potenţialului sexual şi sublimarea energiei rezultante în sferele cele mai elevate ale fiinţei, pentru a atinge împreună, sau fiecare la un anumit moment dat, starea de extaz divin. Aplicarea corectă a acestor precepte izvorâte din înţelepciunea milenară a Orientului conduce gradat la o elevare şi o amplificare a trăirilor în cazul unirii sexuale conştient controlate, de la un proces guvernat de instincte ajungându-se la o veritabilă experienţă spirituală în care cuplul resimte la unison fericirea oceanică infinit nuanţată. Această stare extraordinară este definită adeseori în textele fundamentale YOGA sub numele de ANANDA, beatitudine cosmică sau extaz. Dincolo de aberaţiile pe care le susţin cei ignoranţi şi răuvoitori, TANTRA este viaţă trăită plenar şi superior. TANTRA bine practicată este viaţă echilibrată şi conştiinţă în armonie cu ceea ce apare în mod spontan oricând. TANTRA YOGA este practicată de către persoane din întreaga lume, simplu şi într-o transfiguratoare stare de respect pentru Tot ceea ce Este.

TANTRA YOGA ne ajută imens să ne depăşim în mod natural toate limitele. Această depăşire este prin TANTRA YOGA realizabilă nu numai atunci când limitarea poate veni din afară noastră şi ne este impusă ci şi în situaţiile în care limita este graniţa pe care şi-o da însăşi fiinţa umană când în asemenea cazuri limitarea noastră vine dinăuntrul fiinţei noastre.

DESPRE RAJNEESH

Încă din primii ani ai copilăriei şi adolescenţei sale petrecute în India, Rajneesh se dovedea a fi un spirit independent şi rebel ce se opunea acceptării tradiţiilor sociale, politice şi religioase ale lumii în care trăia, fiind orientat întotdeauna către experimentarea proprie a adevărului şi nu către dobândirea de cunoştinţele pur intelectuale.

La vârsta de douăzeci şi unu de ani, pe data de 21 martie 1953, a atins starea de iluminare. El se definea, după aceea, astfel: „Eu nu mai doresc şi nu mai caut nimic. Existenţa şi-a deschis toate porţile pentru mine. Nu mai pot spune că aparţin existenţei pentru că acum sunt de fapt părticică din ea. Când o floare înfloreşte, eu înfloresc cu ea. Când soarele răsare, eu răsar odată cu el. Ego-ul, care face ca oamenii să se simtă individualităţi separate, nu mai există. Trupul meu este o părticică din natură, fiinţa mea este o parte din întreg. Eu nu mai sunt o entitate separată”.

El a absolvit studiile de filosofie la Universitatea din Sagar, cu cea mai mare medie. După nouă ani de profesorat în filosofie la

Universitatea din Jabalpur, a început să ţină conferinţe în întreaga Indie despre religie, lovind în concepţiile, tradiţiile şi prejudecăţile societăţii indiene, provocându-i pe liderii religioşi la discuţii publice.

În întreaga sa activitate spirituală, Rajneesh a vorbit despre toate nivelele conştiinţei umane. De la Sigmund Freud la Chuang Tzu, de la George Gurdjieff la Gautama Buddha, de la Iisus Christos la Rabindranath Tagore… el a urmărit să extragă esenţa tuturor acestor învăţături, încercând să le ofere cât mai pe înţelesul omului modern, bazându-se nu pe o înţelegere intelectuală ci pe propria sa experienţă spirituală.

El nu aparţine nici unei tradiţii. "Eu sunt începutul unei noi conştiinţe religioase", spunea Rajneesh. „Vă rog să nu-mi legaţi învăţătura de vreo religie a trecutului".

Discuţiile pe care le-a avut cu discipolii săi din întreaga lume, au fost publicate în mai mult de şase sute cincizeci de volume şi au fost traduse în peste treizeci de limbi. El spunea: „Mesajul meu nu este o doctrină, o filosofie. Mesajul meu este o alchimie, o ştiinţă a transformării, aşa că numai cei ce îmi vor permite să le distrug fiinţa ignorantă şi limitată pentru a putea renaşte spiritual numai aceşti câţiva oameni curajoşi să vină să mă asculte, deoarece pentru ceilalţi ceea ce eu voi spune va fi foarte periculos. Ascultându-mă faceţi primul pas către renaşterea spirituală. Nu este o filosofie la adăpostul căreia să vă simţiţi mai în siguranţă; nu este o doctrină în care să vă găsiţi consolarea. Mesajul meu nu este o simplă

comunicare verbală. Este mult mai periculos decât atât. Este moarte şi renaştere”.

Rajneesh şi-a părăsit trupul pe 19 ianuarie 1990. Cu câteva săptămâni înainte de moartea sa el a fost întrebat ce se va întâmpla cu tot ce el a dăruit din punct de vedere spiritual după ce nu va mai fi. El a spus: „Încrederea mea în existentă este absolută. Dacă există măcar un singur adevăr în ceea ce spun, acela va supravieţui… cei ce vor rămâne interesaţi de munca mea vor conduce în continuare torţa, dar fără să impună aceste adevăruri celorlalţi.

Eu voi rămâne întotdeauna o sursă de inspiraţie, de lumină pentru discipolii mei şi sunt sigur că ei vor simţi aceasta şi când eu nu voi mai fi. Doresc ca ei să dezvolte şi să emane în jurul lor dragoste, puritate, înţelepciune, luciditate, calităţi ce nu sunt monopolul nimănui, ce nu sunt dependente de niciun sistem filosofic, religios.

Doresc ca oamenii să devină proprii lor stăpâni, să nu mai poată să fie dominaţi şi controlaţi de alte persoane”.

Comunitatea ce s-a dezvoltat în jurul lui există şi acum în Poona, India, aici adunându-se în fiecare ani mii de discipoli din toate colţurile lumii pentru a participa la activitatea culturală şi spirituală iniţiată de Rajneesh, urmărind să descopere picătura divină din fiinţele lor.

INTRODUCERE

Este „luna hindi”. Adică, discursurile zilnice ale lui BHAGWAN sunt în limba hindi. Luna viitoare, ca de altfel la fiecare 2 luni, ele vor fi în engleză. La fel ca pe mulţi dintre discipolii săi occidentali, ora şapte şi jumătate dimineaţa mă găseşte intrând în sala Chuang Tzu şi reluându-mi locul pe planşeul de marmură; faptul că El va vorbi într-o limbă în care eu nu cunosc nici măcar cuvintele „da” şi „nu”, nu are importanţă. Când vorbeşte în engleză El îţi conduce mintea în călătorii fermecătoare pe potecile Lui iluminate, printre intuiţii, paradoxuri, absurdităţi şi argumente strălucitor de logice sau de-a dreptul iraţionale, după cum doreşte El. De fapt, dacă propria ta mândrie şi cunoaştere au fost prea des rănite, vei lăsa de-o parte cartea, exasperat, ostentativ, sau cu o detaşare rece, după cum ţi-e firea. Dar oricum ai proceda, greşeşti; nu ai înţeles sensul acţiunilor sale, nu ţi-ai dat seama că El tocmai te-a păcălit, că ţi-a suspendat voinţa ta interioară...

Aşa că stau aici, cu picioarele încrucişate şi nu prea confortabil, observând totuşi cum corpul meu se simte mult mai uşor, mai puţin tensionat, decât era cu câteva săptămâni înainte, când am sosit din Occident. Mintea îmi hoinăreşte; îmi amintesc ce mi-a spus BHAGWAN când mi-a dat numele meu spiritual, El a spus: „Eşti mai mereu neatent”. Asta a fost cu nouă luni în urmă şi tot timpul cuvintele lui au fost o cheie pentru mine, ceva viu şi mereu prezent. Dacă ar fi să traduc în cuvinte,

acestea ar suna cam aşa: „Tot acest efort pe care îl faci tu ca să înţelegi numai din punct de vedere intelectual, este tocmai ceea ce împiedică orice posibilitate de a înţelege efectiv. Cu cât faci mai mult efort, cu atât vei deveni mai neatent. Gata cu încercările!” Numai că toate acestea nu mai sunt acum cuvinte, ci o stare interioară.

Aş vrea să-ţi spun ceva despre această carte, despre BHAGWAN, despre tine, despre mine. Aş vrea să-ţi spun cât de periculoasă este această carte şi că mult mai periculos este BHAGWAN. La urma urmelor aici ai chiar cuvintele sale şi îţi voi da un exemplu din paradoxurile lui: „Eu nu vorbesc pentru voi. Nu am ce să vă spun, pentru că ceea ce am eu de spus nu poate fi spus”. Şi totuşi el vorbeşte în fiecare dimineaţă timp de o oră şi jumătate şi, aşa cum am mai spus, când vorbeşte în engleză, în afară de cazul când mintea îţi este pusă pe ceartă, cuvintele sale sunt fermecătoare. Chiar şi cei care au venit pentru a-l contrazice, adesea renunţă la dispută şi sunt cuceriţi de EL. De aceea EL este atât de periculos; pentru că imediat îmbraci haine portocalii, porţi ghirlanda Sa în jurul gâtului şi numele ţi s-a schimbat într-unul mitic indian. Dar, mai mult decât toate, tot ceea ce ai crezut că ştii, că ai, că înţelegi, s-a evaporat sau zace părăsit într-un ungher al fiinţei tale, pentru că tocmai ai descoperit irevocabil şi categoric, că oricum totul a fost un eşec; că toată viaţa, deşi nu ai nicio vină pentru aceasta, ai fost ţinut în afara vieţii!

Dacă asta face BHAGWAN, el pare a fi un hedonist... dar tocmai asta spune el despre

propria sa persoană, însă nu un hedonist materialist. El este un hedonist spiritual; el trăieşte în extaz, şi fără deosebire, revarsă dragoste peste noi.

Ora opt dimineaţa. Se deschide o uşă, un freamăt lin cuprinde tăcerea auditoriului aglomerat, deoarece atenţia fiecăruia se îndreaptă, ca o undă uşoară, spre persoana îmbrăcată în alb, care intră în încăpere cu mâinile împreunate într-un umil salut. Mâinile noastre oferă acelaşi salut, şi înainte să ia loc, EL împarte binecuvântarea Sa tăcută peste noi, cu zâmbetul său indescriptibil. Privirea Sa fixă exprimă SATCHIT-ANANDA pură existenţă, pură conştiinţă, pură beatitudine. Uneori, când EL intră, sunt prea puţin prezent – neatent, distrat şi insensibil la influenţa sa spirituală – însă azi mă simt uşor, disponibil, deschis. De îndată ce EL începe să vorbească, conştiinţa mea se simte înălţată, încurajată, plutind; gândurile le percep ca pe nişte nori, corpul este aici urmându-şi propriul său ritm, şocul uşor, resimţit de fiecare dată când îl văd, se produce din nou. Bătăile de inimă ale vieţii, pulsaţii nesfârşite... Această fiinţă este întotdeauna aici! Orice ar inventa cuvintele sale, eu ştiu că EL este una cu ceea ce spune. Vocea sa, expresia şi gesturile mâinilor sale, cântă pentru noi Cântecul Prezentului. Fără efort, EL este Maestrul Momentului Prezent, convingându-ne prin dragostea Sa, prin extazul Său, prin înţelepciunea Sa, să ne pierdem cu EL în prezent. Şi revelaţia misterioasă, accesibilă oricui, în orice moment ai dori să o experimentezi, este liniştea

Sa. Vorbirea, gestica, intimitatea, înţelegerea sunt un dans emanând dintr-o linişte mereu prezentă, mereu vizibilă. El ne invită să ne vidăm interior; pentru a deveni bambusul prin care suflă DUMNEZEU.

În acel moment eu accept cu bucurie, ca de multe ori înainte, riscurile de a fi îndrăgostit de EL. EL ne invită să luăm parte la dumnezeire, la Conştiinţa Christică. Şi eu sunt aici! Este prea mult şi totuşi sunt. Un şoc zguduie baza identităţii mele de fiecare zi şi cu o percepţie uşoară şi prozaică îl urmăresc pe BHAGWAN, plutind. Acum sunt iritat de acest idiot ego al meu şi pierd câteva minute gândindu-mă la ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Văd imediat ceva ce BHAGWAN menţionează adesea: şi anume că în momentul în care devin lacom, doritor, îngâmfat (şi eu sunt acum aşa), conştiinţa mea este perturbată de frică. Prin mine însumi, am ajuns să aflu că „ego-ul” meu nu este mai mult decât hainele pe care le îmbrac pentru a-mi ascunde frica. Frica de ce? Frica de moarte. Frica de nimicnicie. De a nu putea să te agăţi de ceva. Există un astfel de paradox. Doresc să fiu liber să experimentez „existenta”, să devin viaţa însăşi. Singura cale de a fi liber este de a te abandona vieţii. Dar frica mă împiedică să o fac. Aşa că, ce pot să fac? Am aţipit niţel. Indienii din auditoriu râd în legătură cu ce a spus BHAGWAN. Mă ridic, îmi schimb poziţia picioarelor în timp ce amuzamentul continuă şi accept să fac ceea ce pot; adică pot să experimentez din ce în ce mai adânc ceea ce am, ceea ce cunosc despre trecut şi

viitor, despre liniştea şi neliniştea interioară şi despre cele 1001 de feluri de a rămâne încătuşat. Din punct de vedere intelectual, ştiu care este diferenţa dintre BHAGWAN şi noi toţi: în EL nu a mai rămas nicio dorinţă şi nicio frică. Mă gândesc ce înseamnă să fii fără dorinţă şi fără frică. Cele două cuvinte care îmi răsar în minte sunt" moarte" şi „goliciune". Până în ziua în care l-am cunoscut pe BHAGWAN, eu am cunoscut doar starea de mortificare şi nimicnicia oamenilor cărora le era frică să trăiască; oameni care nu îndrăznesc să permită pasiunii, tumultului, nebuniei din ei să le perturbe vieţile, care se desfăşoară aparent în siguranţă. Ei par nişte oameni lipsiţi de suflet. BHAGWAN ESTE SUFLET. Şi totuşi, a-L experimenta înseamnă a experimenta pe „Nimeni"; personalitatea, ego-ul, acea iluzie în care trăim cu toţii, pur şi simplu nu există. Iată de ce folosesc litera mare când scriu despre EL. Omul care a fost acolo a trăit pasiunea atât de total (şi brusc înţeleg semnificaţia Patimilor lui IISUS), încât toată personalitatea a dispărut în superconştiinţă; unde a fost el, acum este EL.

Un fapt simplu mi-e veşnic clar în minte: tot ceea ce gândesc se interpune între mine şi DUMNEZEU. Pentru că mi-e frică, eu continui să mă afirm, să mă susţin, să mă întăresc, să mă lupt pentru a fi mai mare; orice, dar nu să mor; orice, dar nu să cad în acel abis în care BHAGWAN ne invită pe noi toţi. Într-adevăr, în comparaţie cu aparenta răceală şi cu interiorizarea până la ridicol pe care le arătam lumii cu câţiva ani în urmă, acum mă simt mult mai uşor, mai conştient

şi mai relaxat. Mă gândesc că asta este în legătură cu BHAGWAN şi cu faptul de a-mi fi frică. Dacă aş avea curajul să sar de la o trambulină de 5 metri, aş avea o scurtă experienţă a zborului. Dar o trambulină de 25 metri? De 100 metri? De 100 km? De fapt, trambulina de pe care ne invită BHAGWAN să sărim este infinit de înaltă. Şi acesta este un lucru tentant; pentru că este o săritură în infinit, este o săritură sigură! Şi pot vedea că BHAGWAN ne spune asta tot timpul. Dar noi continuăm să sărim de pe trambuline joase, învăţând sub conducerea dragostei şi compasiunii Sale, să îndrăznim un pic mai mult, un pic mai mult.

Acum mă bucur mult de fantezia mea. Ia imaginează-ţi ce plăcut trebuie să fie să zbori! Sărind, am descoperit că nu există aterizare, că nu a existat niciodată o trambulină, că noi am fost întotdeauna în zbor şi că noi cu toţii visăm acelaşi vis nebun! Imposibil? Tocmai asta ar spune cel care visează. Cred că nu aş fi îndrăznit să sugerez aşa ceva, dacă n-aş fi fost discipolul unuia care este treaz. Dar aceasta este o nebunie şi mai mare. Eu nu sunt discipolul Său, pentru că EL este treaz – nu aşa s-a întâmplat. Sunt cu EL, pentru că nu am putut să-i rezist. Îmi amintesc cum am încercat timp de un an: mintea mea argumentând, sfidând, respingând argumente, condamnând, într-un efort disperat de a nega că EL mi-a intrat în inimă. Este un avertisment; dacă nu vrei ca viaţa ta să fie perturbată, lasă de-o parte această carte; la urma urmelor, există o mulţime de cărţi bune şi sigure despre TANTRA care nu-ţi vor afecta viaţa

absolut deloc!

Tresar, şi sunt brusc conştient de ochii Săi; ei par să privească fix în mine, şi vocea Sa caldă şi catifelată, mă scoate din gândurile în care plutisem în aceste ultime minute. Această experienţă are întotdeauna o prospeţime suavă: aici este BHAGWAN; aici este dimineaţa. Dar de această dată, gustul meu pentru toate acestea este minim, în secunda următoare sunt din nou dus pe gânduri, reflectând cât de stupid şi de robotizat sunt de-i permit acestei uitări să se instaleze, şi cât de anesteziantă este această stare. Mă cuprinde un fel de teamă, pentru că vreau să fiu treaz, conştient, atent. Nu vreau să mă las dus de gânduri, şi sunt izbit de adevărul a ceea ce înţelege BHAGWAN, când spune că noi suntem nouă zecimi inconştienţi. Acesta este un adevăr existenţial. Adică, în ciuda dorinţei mele, în cea mai mare parte a timpului eu nu sunt aici. Ceea ce face BHAGWAN, este să mă confrunte prin prezenţa Sa, cu experienţa absenţei mele.

Îmi abandonez din nou gândurile şi acum fac un efort. BHAGWAN, unde eşti? Nu pot alege pur şi simplu să fiu cu tine? Îmi scapă un suspin liniştit. O voce interioară îmi spune: „Fii conştient de suspinul tău, fii conştient de exasperarea ta”. Îmi relaxez muşchii corpului, pe care i-am tensionat fără să vreau în aceste clipe”. Relaxează-te!” spune vocea, dar eu aştept deja ca frumuseţea acestei stări de pace să se reverse în mine. Zadarnic. Ce fac eu aici? Mă lupt cu imposibilul! Dar nu am nevoie decât de câteva amintiri fragmentare, pentru a realiza cum întreaga mea

viaţă n-am făcut decât să doresc aproape inconştient să fiu aici, pentru a şti de ce sunt aici. Da, adesea mă simt disperat. Dar aceasta a fost starea mea reală de când mă ştiu. Viaţa mea în Anglia a fost agitată, plină de probleme, de insatisfacţii, dându-mi sentimentul de încătuşare. Singurul mod de a elimina acest sentiment a fost, pe de o parte stilul de viaţă pe care mi l-am creat, şi care nu îmi mai oferea niciun moment de răgaz, şi pe de altă parte, speranţa că: ODATĂ, VOI SCĂPA DE TOATE ACESTE PROBLEME!

Simt astfel că această disperare de a fi incapabil să zbor, de a suferi din cauza inconştienţei mele, de a nu întrevedea nicio cale de scăpare, este reală. N-am unde să mă duc. Sunt singur cu acest adevăr. Renunţ. În acelaşi moment, vocea lui BHAGWAN îmi înalţă capul şi spiritul. Aud cântecul păsărelelor şi al greierilor, foşnetul frunzelor în grădina din jur şi cântecul Său care, ca întotdeauna, se înalţă acum, acum, acum. Încă o dată, conştiinţa mea vibrează umplând această nouă clipă. Timpul dispare şi eu am senzaţia că fiecare este un EL, acum. Separarea s-a dizolvat. EL ne inundă cu conştiinţa Sa şi noi devenim Unul.

„Aaj itana hi – De-ajuns pentru azi”, spune EL încet, în timp ce-şi împreunează mâinile şi se ridică în picioare. Simt dragostea Sa, energia Sa radiantă şi căldura iubirii Sale şi a tot ceea ce ne înconjoară. De îndată ce EL pleacă, Unitatea noastră se pierde, dar rămâne acea stare de graţie. Stau jos timp de un minut, percepând ce se întâmplă înăuntrul meu şi în afară. Când mă ridic,

picioarele îmi şovăie un pic. Mă întind şi mă plimb puţin pe afară simţindu-mă uşor, vioi, fericit. Nu contează că momentan nu sunt decât o străfulgerare de conştiinţă. Contează doar divina binecuvântare a prezenţei Sale aici, acum şi adevărul evident din cuvintele Sale, din tine, din mine. Slavă lui!

Swami Anand Rajen nov. 1977

CAPITOLUL 1. CEL A CĂRUI SĂGEATĂ ESTE TRASĂ

21.04.1977

Cântecul regal al lui SARAHA

Mă-nclin pân la pământ spre nobilul MANJUSRI,
Mă-nclin pân la pământ spre cel ce a cucerit finitul.
Aşa cum apa calmă biciuită de vânt
Se transformă-n unde şi-n vârtejuri.
La fel gândeşte regele despre SARAHA
În multe feluri, deşi el este un singur om.
Pentru un nebun care priveşte cruciş.
O lampă pare a fi două;
Unde văzutul şi cel ce vede nu sunt doi, ah! mintea Fantazează despre amândouă.
Deşi lămpile din casă au fost aprinse.
Orbul trăieşte în întuneric.
Deşi spontaneitatea e atotcuprinzătoare şi apropiată, Pentru cel amăgit ea rămâne întotdeauna departe.
Deşi există multe râuri, ele sunt unul în mare;
Deşi pot fi multe minciuni, un adevăr le va învinge pe toate.
Când apare soarele, întunericul.
Oricât de profund, va dispare

GAUTAMA BUDDHA este cel mai mare Maestru care a existat vreodată pe pământ. IISUS

este un mare Maestru, la fel este KRISHNA, la fel este MAHAVIR, la fel este MAHOMED şi mulţi alţii dar BUDDHA este cel mai mare Maestru. Nu pentru că desăvârşirea lui spirituală ar fi mai mare decât a tuturor celorlalţi. Iluminarea nu este nici mai mică, nici mai mare; el a atins acelaşi nivel al conştiinţei ca şi IISUS, ca şi MAHAVIR, ca şi ZARATHUSTRA, ca şi LAO-TSE.

Nu se pune problema că o fiinţă iluminată este mai mult sau mai puţin iluminată decât alta. Dar atunci când se abordează existenţa sa ca Maestru, BUDDHA este Incomparabil – deoarece cu ajutorul său, mii de oameni au ajuns la iluminare. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat cu niciun alt Maestru. Linia lui a fost cea mai fructuoasă. Până acum, familia sa a fost cea mai creatoare. El este ca un copac cu multe ramuri şi fiecare ramură a dat multe roade, fiecare ramură este încărcată cu multe fructe.

MAHAVIR a rămas un fenomen local. KRISHNA a căzut în mâinile erudiţilor şi a fost pierdut. IISUS a fost complet distrus de preoţi. Multe s-ar fi putut întâmpla, dar nu s-au întâmplat. În acest sens, BUDDHA a avut un noroc formidabil. Nu că preoţii n-ar fi încercat, nu că erudiţii n-ar fi încercatei au făcut tot ce au putut dar învăţătura lui BUDDHA a fost elaborată într-un astfel de mod, încât nu poate fi distrusă. Ea este încă vie. Chiar după 2500 de ani, pe copacul său mai apar câteva flori, el mai înfloreşte încă. Vine primăvara şi el încă mai răspândeşte parfum, încă mai poartă fructe.

SARAHA este şi el un fruct al aceluiaşi copac. SARAHA s-a născut la circa două secole după

BUDDHA. El este descendentul direct al uneia din cele două ramuri. O ramură vine de la MAHAKASIIYAP spre BODHIDHARMA; din ea s-a născut ZEN-ul şi este încă plină de flori. Altă ramură vine de la BUDDHA la fiul său, RAHUL BHADRA şi de la RAHUL BHADRA la SRI KIRTI, apoi SRI KIRTI la SARAHA şi de la SARAHA la NAGARJUNA; aceasta este ramura TANTREI. Ea mai dă roade şi acum în TIBET.

TANTRA a convertit TIBETUL ŞI SARAHA este fondatorul TANTREI, tot aşa cum BODHIDHARMA este fondatorul ZEN-ului. BODHIDHARMA a cucerit China, Coreea, Japonia. SARAHA a cucerit Tibetul.

Aceste cântece ale lui SARAHA sunt de o mare frumuseţe. Ele reprezintă adevărata bază a TANTREI. Dar ca să le înţelegi, va trebui să înţelegi mai întâi viziunea şi atitudinea TANTREI faţă de viaţă.

Viziunea fundamentală a TANTREI asupra lumii este următoarea: lumea nu este împărţita în inferioară şi superioară, ci lumea este o scenă unică. Superiorul şi inferiorul se întrepătrund. Superiorul include inferiorul şi inferiorul include superiorul. Superiorul este ascuns în inferior – aşa că inferiorul nu trebuie negat, nu trebuie condamnat, nu trebuie distrus sau ucis. Inferiorul trebuie transformat. Trebuie să i se permită să evolueze… şi inferiorul devine superiorul. Nu există un gol de netrecut între diavol şi DUMNEZEU – diavolul îl poartă pe DUMNEZEU adânc în inima sa. Odată ce inima începe să funcţioneze, diavolul devine DUMNEZEU. Acesta

este motivul pentru care adevărata rădăcina a cuvântului „diavol” înseamnă acelaşi lucru ca şi cuvântul „divin”. Cuvântul „diavol” provine din divin”; el este divinul încă neevoluat şi atâta tot. Deci, nu că diavolul ar fi împotriva divinului, sau că divinul încearcă să îl distrugă pe diavol – de fapt, diavolul încearcă să-l găsească pe divin. Diavolul este pe calea spre divin; el este duşmanul, este sămânţa. Divinul este copacul înflorit şi diavolul este sămânţa – dar copacul este ascuns în sămânţă. Şi sămânţa nu este împotriva copacului; de fapt, copacul nu poate exista dacă nu există sămânţa. Şi copacul nu este împotriva seminţei – ei nu pot exista decât împreună.

Otrava şi nectarul sunt două aspecte ale aceleiaşi energii; tot aşa sunt viaţa şi moartea – şi tot ce aparţine acestei lumi: ziua şi noaptea, dragostea şi ura, sexul şi supraconştiinţa.

TANTRA spune: nu condamna niciodată nimic; atitudinea de condamnare este o atitudine stupidă. Condamnând ceva, te lipseşti de o posibilitate disponibilă pentru tine, în încercarea de a transforma inferiorul din fiinţa ta în superior. Nu condamna noroiul, pentru că lotusul creşte în noroi; foloseşte noroiul pentru a da naştere lotusului. Desigur, noroiul încă nu este lotusul, nici nu poate fi. Aspirantul spiritual, discipolul, va ajuta noroiul să-şi elibereze lotusul.

SARAHA este fondatorul viziunii tantrice. Ea este deosebit de importantă, mai ales pentru momentul actual al istoriei omeneşti, deoarece se va naşte un om nou, o nouă conştiinţă va apărea în curând. Şi viitorul pare să fie cel al TANTREI,

deoarece acum atitudinile duale nu mai pot acapara mintea umană.

Ele durează de secole, au schilodit omul şi l-au făcut să se simtă vinovat Ele nu l-au ajutat pe om să se elibereze, ci dimpotrivă, l-au încătuşat şi mai mult. Şi n-au reuşit să-l facă pe om fericit; au făcut un om mizerabil. Ele au condamnat totul: de la hrană la sex, de la rudenie la prietenie, au condamnat totul. Dragostea este condamnată, corpul este condamnat, mintea este condamnată. Nu ţi-au mai lăsat nimic în care să crezi; ele au condamnat totul, astfel încât omul este acum încătuşat de propriile sale prejudecăţi, contradicţii, complexe.

Această stare a omului nu mai poate fi tolerată. TANTRA îţi oferă o nouă perspectivă – de aceea l-am ales pe SARAHA.

SARAHA este înţeleptul pe care îl iubesc şi îl respect cel mai mult. Este vechea mea poveste de dragoste.

Poate încă nu ai auzit de SARAHA, dar el este unul din marii înţelepţi ai omenirii. Dacă ar trebui să număr pe degete zece înţelepţi ai omenirii, SARAHA ar fi sigur unul dintre ei. Dacă ar trebui să număr numai cinci şi atunci SARAHA ar fi printre cei cinci. Înainte de a studia aceste Cântece ale lui SARAHA, să spunem câte ceva despre viaţa sa; el s-a născut la Vidarbha; Vidarbha este o regiune din Maharashtra, foarte aproape de Poona. S-a născut în vremea regelui Mahapala. El era fiul unui brahman foarte învăţat care trăia la curtea regelui Mahapala. Tatăl sau trăia la curte. SARAHA a mai avut încă patru fraţi;

cu toţii erau mari savanţi, iar el era cel mai tânăr şi cel mai inteligent dintre toţi. Faima lui s-a răspândit încetul cu încetul, în întreaga ţară. Regele era încântat de inteligenţa sa cu totul ieşită din comun.

Ceilalţi patru fraţi erau şi ei nişte savanţi renumiţi, dar nu se puteau compara cu SARAHA. Când au devenit maturi, cei patru s-au căsătorit. Regele ai fi fost dispus să-şi dea propria fiică de soţie lui SARAHA, dar acesta dorea să renunţe la tot şi să se consacre numai Divinului – SARAHA dorea să devină pustnic. Regele s-a simţit ofensat de alegerea sa şi a încercat să-l convingă să renunţe. SARAHA era foarte frumos, atrăgător şi foarte inteligent. Faima lui se răspândise în toată ţara şi datorită lui, curtea lui Mahapala a devenit faimoasă. Regele era foarte îngrijorat şi încerca să-l convingă pe SARAHA să nu devină pustnic. El dorea să-l protejeze, să-i ofere tot confortul posibil – era gata să facă orice pentru el. Dar SARAHA a insistat până l-a convins pe rege să-i dea permisiunea de a se consacra doar evoluţiei sale spirituale; el a devenit discipolul lui Sri Kirti.

Sri Kirti provine din linia spirituală a lui BUDDHA: GAUTAMA BUDDHA, apoi fiul său RAHUL BHADRA şi apoi SRI KIRTI. Există doar doi Maeştri între SARAHA ŞI BUDDHA; deci SARAHA descinde direct din linia spirituală a lui BUDDHA. Copacul lui BUDDHA trebuie să fi fost atunci încă foarte, foarte verde; mugurii trebuie să fi fost încă foarte, foarte plini de viaţă. BUDDHA părăsise planul fizic de curând. Atmosfera trebuie să fi fost plină de parfumul său.

Regele a fost uimit că SARAHA şi-a ales un Maestru budist, deoarece el era un brahman. Dacă dorea să devină discipol, el trebuia să devină discipolul unui Maestru hindus, nu a unuia budist. Şi familia lui SARAHA a fost foarte îngrijorată. De fapt, ei erau cu toţii împotriva lui... Şi apoi lucrurile au decurs într-un mod şi mai nemulţumitor pentru ei – după cum vom ajunge să le cunoaştem.

Numele original al lui SARAHA era „Rahul”, numele dat de către tatăl său. Vom afla în curând cum a devenit el SARAHA: aceasta este o poveste minunată. Când s-a dus la Sri Kirti, primul lucru pe care i i-a spus Sri Kirti a fost: „Uită toate Vedele, tot ce ai învăţat şi tot ce aparţine acestei lumi!” A fost greu pentru SARAHA, dar el era gata să sacrifice orice pentru a se desăvârşi spiritual. Ceva în prezenta lui Sri Kirti l-a atras. Sri Kirti era ca un magnet uriaş. El a aruncat toată învăţătura sa şi a devenit din nou neştiutor.

Aceasta este una din cele mai mari renunţări; este uşor să renunţi la avere, este uşor să renunţi la un regat, dar să renunţi la cunoaştere este cel mai dificil lucru din lume. În primul rând, cum să renunţi la ea? Ea este înăuntrul tău. Poţi evada din regatul tău, te poţi duce în Himalaya, îţi poţi împărţi averea – dar cum să renunţi la cunoaşterea ta? Şi apoi este foarte dificil să devii neştiutor din nou. Aceasta este cea mai mare austeritate din câte există, să devii din nou neştiutor, să devii din nou inocent ca un copil... dar el era gata.

Anii au trecut şi încetul cu încetul ei a reuşit

să uite tot ceea ce învăţase. A devenit un Maestru al meditaţiei. La fel ca atunci când începuse să devină foarte faimos ca mare învăţat, acum a început să se răspândească faima lui de Maestru al meditaţiei. Oamenii au început să vină din depărtări, doar pentru a-l vedea pe acest tânăr care devenise atât de inocent, ca o frunză proaspătă, sau ca o picătură de rouă dimineaţa pe iarbă.

Într-o zi, în timp ce medita, SARAHA a avut o viziune – imaginea unei femei într-o piaţă, o femeie despre care el a înţeles că va deveni adevăratul său Maestru spiritual. Sri Kirti doar îi arătase calea, dar adevărata învăţătură trebuie să o primească de la o femeie. Acum, şi acest aspect trebuie înţeles. Trebuie să înţelegi că TANTRA nu a fost niciodată numai a bărbaţilor. De fapt, pentru a descoperi adevărata TANTRA tu ai nevoie de ajutorul unei femei senzuale şi înţelepte; fără ajutorul ei nu vei fi capabil să intri în lumea complexă şi fascinantă a TANTREI.

El a avut o viziune: o femeie într-o piaţă. Deci mai întâi – o femeie. Apoi – într-o piaţă. TANTRA poate exista pretutindeni, chiar şi într-o piaţă. TANTRA nu manifestă o atitudine de negare; ea are o atitudine total pozitivă. Sri Kirti l-a întrebat: „Unde te duci?” şi el a răspuns: „Tu mi-ai arătat Calea. Mi-ai şters din minte învăţătura pe care am avut-o atunci când am venit aici. Ai făcut jumătate din lucru”. Cu binecuvântarea lui Sri Kirti care râdea, el plecă.

A pornit spre piaţă. A fost surprins: a găsit-o într-adevăr pe femeia care apăruse în viziunea sa.

Femeia tocmai confecţiona o săgeată; era o făuritoare de săgeţi.

Al treilea lucru care trebuie ţinut minte despre TANTRA: cu cât o persoană este mai cultivată, mai civilizată, cu atât mai redusă este posibilitatea abordării căii tantrice pentru ea. Cu cât o persoană este mai vitală, cu cât este mai puţin cultivată, cu cât este mai primitivă, cu atât va evolua mai rapid pe calea tantrică. Cu cât devii mai civilizat, cu atât devii mai rigid, devii mai artificial, îţi pierzi rădăcinile în pământ. Ţi-e frică de lumea plină de noroi, începi să trăieşti în afara lumii, începi să crezi despre tine că nu faci parte din lume. TANTRA spune: pentru a-ţi găsi adevărata identitate va trebui să te raportezi la rădăcini.

Deci TANTRA spune: cei care sunt încă necivilizaţi, needucaţi, necultivaţi, sunt mult mai vitali, au mai multă vitalitate. Şi aceasta este, de asemeni, observaţia psihologilor moderni. Un negru este mai vital decât americanul (alb) – aşa se explică frica americanilor. Americanilor le este frică de negri. Frica lor provine din faptul că americanii au ajuns foarte devitali şi rigizi, iar negrii sunt încă vitali, încă cu rădăcinile în pământ.

Conflictul dintre albi şi negri în America nu este în realitate un conflict datorat culorii pielii, ci este conflictul dintre vitali şi devitalizaţi, spontani şi rigizi. Americanii albi sunt foarte speriaţi, mai ales din cauză că, dacă negrilor li s-ar permite, ei îşi vor pierde femeile. Negrii sunt mai vitali, mai puternici din punct de vedere sexual, mai plini de

viaţă, energia lor este încă sălbatică. Şi aceasta este una din marile spaime ale oamenilor civilizaţi: că-şi vor pierde femeile. Ei ştiu că dacă apar persoane mai vitale, ei nu vor mai fi capabili să-şi păstreze femeile.

TANTRA spune: în lumea celor care sunt încă primitivi, există posibilitatea de a începe să creşti. Tu ai crescut într-o direcţie greşită; ei n-au crescut încă – ei mai pot să aleagă direcţia cea bună. Ei nu au nimic de uitat, de şters, ei pot înainta direct.

O făuritoare de săgeţi este o femeie dintr-o castă inferioară; şi pentru SARAHA – un brahman învăţat, un brahman celebru, care aparţine curţii regale – a se duce la o făuritoare de săgeţi este un act simbolic. Discipolul trebuie să tindă spre vitalitate. Rigiditatea trebuie să se transforme în spontaneitate.

El a văzut această femeie, foarte tânără, plină de viaţă, radiind de energie, tăind coada unei săgeţi, neuitându-se nici la stânga, nici la dreapta, fiind absorbită total de confecţionarea săgeţii. El a simţit imediat ceva extraordinar în prezenta ei, ceva ce nu mai simţise niciodată. Chiar şi Sri Kirti, Maestrul său, a pălit în faţa prezenţei acestei femei. Din ea emana ceva atât de proaspăt, ceva ce îţi permitea să intuieşti esenţa absolută.

Sri Kirti era un mare filosof. Da, el îi spusese lui SARAHA să uite tot ce învăţase, cu toate că el era un om învăţat. I-a spus lui SARAHA să uite toate Vedele şi scripturile, dar el avea propriile lui scripturi şi propriile lui Vede. Chiar dacă ar fi fost împotriva filosofiei, antifilozofia lui ar fi fost tot un

fel de filosofie. Acum, aici este o femeie care nu este nici filosof, nici antifilozof, care pur şi simplu nu ştie ce este filosofia, care nu este interesată de lumea filosofiei, de lumea gândirii. Ea este o femeie de acţiune şi este sincer absorbită în acţiunea ei.

SARAHA o urmărea cu atenţie: de îndată ce săgeata era gata, femeia închidea un ochi şi îl deschidea pe celălalt, şi lua poziţia celui care trage la ţintă. Închidea un ochi, celălalt ochi fiind deschis şi ţintea spre aceeaşi ţintă necunoscută – invizibilă, care nu exista. SARAHA a început să înţeleagă că are de-a face cu un mesaj. A înţeles că acea postură era simbolică, dar gândurile sale erau încă neclare. Intuia ceva, dar nu putea descrie ce. Aşa că a întrebat-o pe femeie dacă este o meşteră de săgeţi, iar ea a râs zgomotos şi a spus: „Eşti un brahman prost! Ai renunţat la Vede, dar acum adori spusele lui BUDDHA DHAMMAPADA. Aşa că, ce ai câştigat? Ţi-ai schimbat cărţile, filosofia, dar ai rămas acelaşi prost”.

SARAHA a fost şocat. Nimeni nu-i vorbise în acest fel; numai o femeie incultă putea vorbi astfel. Şi felul în care ea râdea era atât de necivilizat, atât de primitiv, dar totuşi era plin de viaţă. El s-a simţit demoralizat. Ea era ca un magnet uriaş, iar el doar ca o bucată de fier.

Şi atunci ea spuse: „Crezi că eşti budist? „El era îmbrăcat într-o rasă de călugăr galbenă. Şi ea râse din nou şi spuse: „înţelepciunea lui BUDDHA poate fi cunoscută numai prin acţiune, nu prin cuvinte şi nu prin cărţi. Nu-ţi ajunge? Nu te-ai

săturat încă de toate acestea? Nu-ţi mai pierde timpul cu această căutare inutilă pur speculativă. Urmează-mă!”

Şi s-a produs ceva, ceva ca o comuniune. El nu mai simţise niciodată ceva asemănător până atunci. În acel moment, el şi-a dat seama de semnificaţia spirituală a ceea ce făcea ea. Ea nu privea nici la stânga, nici la dreapta; el a văzut că ea priveşte doar înainte.

Pentru prima dată, el şi-a dat seama ce înţelegea BUDDHA prin a fi la mijloc: să eviţi extremele. La început, el a fost un filosof, acum a devenit un anti-filozof; de la o extremă la cealaltă. La început el adora un lucru, acum adoră exact opusul lui, dar adorarea continuă. Te poţi mişca de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga, dar asta nu te va ajuta. Vei fi ca un pendul, mişcându-te de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga. Şi aţi observat? Când pendulul se duce spre dreapta, el acumulează energie pentru a reveni spre stânga; când se duce spre stânga, el capătă din nou energie pentru a reveni spre dreapta şi ceasul continuă să meargă iar lumea îşi continuă drumul. A fi în mijloc, înseamnă că pendulul este suspendat exact la mijloc, nici la dreapta, nici la stânga. Atunci ceasul se opreşte, atunci lumea se opreşte. Atunci nu mai există timp… atunci devii atemporal.

El îl auzise de multe ori pe Sri Kirti spunând acest lucru; citise despre el; înţelesese că a fi la mijloc este ceea ce trebuie. Însă pentru prima dată, el văzuse asta în acţiune: femeia nu privea nici la dreapta, nici la stânga… ea privea exact la

mijloc, era focalizată asupra mijlocului.

Mijlocul este punctul de unde începe transcenderea. Gândiţi-vă la el, contemplaţi-l, urmăriţi-l toată viaţa. Unii oameni aleargă după bani, sunt obsedaţi, obsedaţi de bani; banii sunt singurul lor DUMNEZEU…

O anecdotă: «O femeie o întrebă pe alta: „De ce ţi-ai părăsit prietenul? Credeam că sunteţi logodiţi şi că urmează să vă căsătoriţi. Ce s-a întâmplat?”

Femeia răspunse: „Religiile noastre sunt diferite şi de aceea am rupt logodna”.

Cea care întrebase era nedumerită, deoarece ştia că amândoi sunt catolici, aşa că spuse: „Ce înţelegi când spui că religiile voastre sunt diferite?”

Femeia răspunse: „Eu ador banii şi el este lefter”. Există oameni al căror unic DUMNEZEU este banul, într-o zi sau alta, DUMNEZEUL lor cade; este obligatoriu să cadă. Banii nu pot fi DUMNEZEU. Aceasta era iluzia lor, ei o creau, ei o alimentau. Într-o zi sau alta, ajungi în punctul în care poţi vedea că nu este niciun DUMNEZEU în ei, că ţi-ai irosit degeaba întreaga viaţă. Atunci te întorci împotriva lor, iei o atitudine opusă; eşti împotriva banilor. Atunci renunţi la bani, nu-i mai atingi. Dar rămâi în continuare obsedat; acum eşti împotriva banilor, dar obsesia rămâne. Te-ai mişcat de la stânga la dreapta, dar în centrul conştiinţei tale sunt tot banii.

Îţi poţi schimba o dorinţă cu alta. Erai prea ataşat de lume, într-o zi te poţi întoarce împotriva

lumii, dar rămâi acelaşi, boala persistă. BUDDHA spune: a fi ataşat de lume înseamnă a fi înlănţuit; a fi împotriva lumii înseamnă a fi tot înlănţuit; să-ţi doreşti bani înseamnă să fii obsedat de bani; să fii împotriva banilor înseamnă să fii obsedat tot de bani; să cauţi puterea este nebunie, să faci efortul de a te elibera de ea este tot o nebunie. Să fii exact la mijloc este întreaga înţelepciune.

Pentru prima dată SARAHA a realizat aceasta cu claritate; el nu înţelesese aceasta nici măcar de la Sri Kirti. Femeia era cu adevărat pe calea de mijloc. Ea i-a spus: „Poţi învăţa numai prin acţiune". Şi era atât de absorbită în acţiune, încât nici nu-l privea pe SARAHA care stătea în picioare şi se uita la ea. Această absorbţie în acţiune este tot un mesaj budist: „A fi total în acţiune înseamnă a fi liber de acţiune".

Karma se creează pentru că nu eşti total în acţiune. Dacă eşti total în acţiune „ea nu te va atinge. Să faci tot ceea ce faci până la capăt şi când se va termina nu vei avea nicio obsesie. Dacă faci ceva incomplet, acel ceva se va agăţa de tine, va fi ca o mahmureală după beţie. Şi mintea va dori să continue ce ai început. Mintea este foarte tentată să termine lucrurile. Termină orice faci şi mintea discursivă va dispare. Dacă tu vei duce la bun sfârşit tot ceea ce începi să faci, într-o zi vei constata că nu mai ai minte. Mintea este trecutul acumulat al tuturor acţiunilor incomplete.

Ai vrut să iubeşti o femeie şi n-ai iubit-o; acum femeia este moartă. Ai vrut să te duci la tatăl tău şi să-i ceri iertare pentru tot ceea ce ai făcut şi el a suferit; acum el este mort. Rămâne regretul...

Acum eşti neputincios; ce să faci? La cine să te duci? Şi cum să-ţi ceri iertare? Ai vrut să fii amabil cu un prieten, dar nu ai putut deoarece ai fost egoist. Acum prietenul nu mai există şi asta te doare. Începi să te simţi vinovat, ai remuşcări. Cam aşa se întâmplă lucrurile.

Deci, important este să faci orice acţiune în totalitate şi, vei fi liber de ea şi nu te vei mai uita niciodată înapoi. Omul adevărat nu priveşte niciodată înapoi, pentru că nu are nimic de văzut înapoi. El nu are mahmureli. El pur şi simplu merge înainte. Ochii lui nu se îndreaptă spre trecut, viziunea lui nu este înnorată. Doar în această claritate ajungi să ştii ce este realitatea.

Fiinţa umană este atât de îngrijorată de toate acţiunile sale neterminate, încât este la fel ca un depozit de vechituri. Un lucru este incomplet aici, un altul este incomplet acolo, nimic nu este complet. Aţi remarcat asta? Aţi terminat vreodată ceva? Totul este incomplet şi continui să dai la o parte un lucru neterminat şi să începi altul şi înainte de a-l termina pe acesta începi altul etc. Devii din ce în ce mai încărcat: aceasta este KARMA. KARMA înseamnă acţiune incompletă.

Fii total… şi vei fi liber.

Femeia era absorbită în totalitate. Tocmai de aceea privirea sa emana atâta lumină. Ea era o femeie obişnuită, dar frumuseţea sa nu aparţinea acestui pământ, frumuseţea sa era ireală. Frumuseţea apare din cauza absorbţiei totale. Frumuseţea sa se datora faptului că ea nu era la extreme. Frumuseţea sa se datora faptului că ea era în mijloc, perfect echilibrată. Din echilibru

izvorăşte frumuseţea, graţia.

Pentru prima dată SARAHA a întâlnit o femeie care nu era frumoasă doar din punct de vedere fizic, care era frumoasă şi din punct de vedere spiritual. Desigur, el a fost surprins. Total surprins. Absorbită total, absorbită în ceea ce făcea; el a înţeles pentru prima dată: că tocmai aceasta este meditaţia. Nu este suficient să te aşezi pentru un timp oarecare şi să repeţi o mantră sau să te duci la biserică, la templu sau la moschee, ci să fii în viaţă, să continui să faci lucruri obişnuite, dar cu o asemenea absorbţie încât profunzimea să fie revelată în fiecare acţiune.

Pentru prima dată el a înţeles ce este meditaţia. El meditase şi mai înainte, se străduise din greu, dar pentru prima dată se cufundase cu adevărat în meditaţie. O putea simţi, o putea percepe. Era aproape tangibilă. Şi atunci, el şi-a amintit că a închide un ochi şi a-l deschide pe celălalt reprezenta un simbol, un simbol budist.

BUDDHA spune: – ... şi acum psihologii sunt de acord cu el; după 2500 de ani psihologia a ajuns în acel punct unde BUDDHA a fost cu mult timp înainte că jumătate din minte raţionează şi jumătate intuieşte. Mintea este împărţită în două părţi, în două emisfere. Emisfera stângă prezintă facultatea de gândire logică, gândire discursivă, de analiză, de filosofie, de teologie... cuvinte şi cuvinte şi argumente şi silogisme şi deducţii. Partea stângă a minţii este aristotelică. Partea dreaptă a minţii este intuitivă, poetică: viziune, cunoaştere apriorică, luciditate. Aici nu

argumentezi; aici pur şi simplu ajungi să ştii. Nu dovedeşti: pur şi simplu realizezi. Asta înseamnă „luciditate apriorică”; pur şi simplu ea există.

Adevărul este cunoscut de partea dreaptă a minţii; adevărul este dovedit de partea stângă a minţii. Dovada rămâne doar o dovadă; ea nu este experienţă. Şi deodată el şi-a dat seama de ce a închis femeia un ochi: ea a închis ochiul drept simbol al raţiunii, al logicii. Şi a deschis celălalt ochi, simbol al iubirii, al intuiţiei, al conştiinţei.

Dorind să descoperim necunoscutul invizibil, noi facem o călătorie pentru a cunoaşte acest necunoscut, pentru a cunoaşte ceea ce nu poate fi cunoscut. Aceasta este adevărata cunoaştere: să cunoşti ceea ce nu poate fi cunoscut, să realizezi ceea ce este de nerealizat, să atingi ceea ce nu poate fi atins. Această dorinţă de a cunoaşte necunoscutul este ceea ce îl face pe om să devină un aspirant spiritual.

Da, la prima vedere pare imposibil. Prin „imposibil” nu înţeleg ceea ce nu se va întâmpla; prin „imposibil” eu înţeleg ceea ce nu se poate întâmpla dacă nu te-ai transformat în totalitate. Aşa cum eşti, nu se poate întâmpla, dar existenţa îţi oferă nenumărate căi pentru a reuşi să te transformi. Şi poţi deveni în totalitate un om nou… şi doar atunci vei reuşi să descoperi Divinul. Acest lucru este posibil doar pentru acest om nou. De aceea IISUS spunea: până când nu vei renaşte nu vei cunoaşte Divinul. Un om nou îl va cunoaşte.

Voi veniţi la mine. Nu veţi şti şi la început nici nu veţi înţelege, dar eu va trebui să vă ucid, va trebui să fiu deosebit de periculos pentru voi… va

trebui să dispăreţi. Şi se va naşte un om nou, va apărea o nouă conştiinţă pentru că în noi este ceva indestructibil, ceva ce nu poate fi distrus; ce nimeni nu poate distruge. Numai ceea ce poate fi distrus va fi distrus, iar ceea ce nu poate fi distrus va exista etern. Când descoperi acel element indestructibil din fiinţa ta, acea conştiinţă eternă în fiinţa ta, eşti un om nou, o nouă conştiinţă.

Prin aceasta imposibilul este posibil, ceea ce pare că nu poate fi atins, va fi atins.

Deci el a înţeles postura în care stătea acea femeie: ţintind necunoscutul, invizibilul, incognoscibilul, unicul – aceasta este ţinta. Cum să fii una cu existenţa? Ţinta este nondualitatea, unde subiectul şi obiectul se pierd unul în celălalt, unde eu şi tu se contopesc unul cu celălalt.

Martin Buber a scris o carte faimoasă, minunată – „Eu şi Tu” Martin Buber spune că experienţa rugăciunii este un fel de experienţă eu-tu şi are dreptate. Experienţa rugăciunii este o experienţă eu-tu. DUMNEZEU este „tu”, tu rămâi un „eu” şi ai un dialog, o comuniune cu tu. Dar budismul nu are nicio rugăciune, el merge chiar mai departe. Budismul spune: chiar în cadrul unei relaţii eu-tu, rămâi divizat, rămâi separat. Puteţi comunica unul cu celălalt, dar nu va fi o comuniune. Comuniunea apare numai când diviziunea eu-tu nu mai există; când subiectul şi obiectul dispar; când nu mai există nici eu, nici tu; nici căutător, nici căutat; când există fuziune, unitate.

Realizând aceasta, recunoscând adevărul în acţiunile acestei femei, ea l-a numit „SARAHA”.

Numele dat de tatăl său era Rahul; femeia l-a numit „SARAHA”. „SARAHA” este un cuvânt foarte frumos. El înseamnă „cel care a tras săgeata”; „SARA” înseamnă „săgeată”, „HA(N)” înseamnă „a trage”. „SARAHA” înseamnă deci „cel care a tras săgeata”. În momentul în care a înţeles semnificaţia acţiunilor femeii, acele gesturi simbolice, în momentul în care el a putut să citească şi să decodifice ce încerca femeia să-i dăruiască, ce încerca ea să fi arate, femeia a fost foarte fericită. A dansat şi l-a numit „SARAHA” şi a spus: „De acum înainte, vei fi numit SARAHA; tu ai tras săgeata. Înţelegând semnificaţia acţiunilor mele tu ai pătruns înţelepciunea.

SARAHA îi spuse: „Tu nu eşti o meşteră oarecare în confecţionarea săgeţilor; îmi pare rău că am putut gândi aşa ceva despre tine. Iartă-mă, îmi pare teribil de rău. Eşti un mare Maestru spiritual şi eu am renăscut prin tine. Până ieri, nu eram un brahman adevărat; de azi înainte sunt. Tu eşti Maestrul meu, tu eşti mama mea şi mi-ai dat o nouă naştere. Nu mai sunt acelaşi. Câtă dreptate ai! Ai aruncat vechiul meu nume şi mi-ai dat unul nou”.

Sunt întrebat uneori: „De ce dai discipolilor nume noi?” Pentru a arunca vechea identitate, pentru a uita trecutul, pentru a nu mai fi ataşat de trecut. E nevoie de o spălare completă. Trebuie să vă rupeţi de trecut.

Rahul a devenit SARAHA.

Legenda spune că acea femeie nu era altcineva decât BUDDHA. Numele lui BUDDHA dat în scripturi este SUKHNATHA ceea ce

înseamnă BUDDHA care a venit să ajute marele potenţial uman. BUDDHA, un anume BUDDHA pe nume SUKHNATHA, a luat forma unei femei. Dar de ce? De ce forma unei femei? Pentru că TANTRA crede că aşa cum un om trebuie să se nască dintr-o femeie, la fel naşterea unui discipol trebuie să aibă loc tot dintr-o femeie. De fapt, toţi Maeştrii sunt mai mult mame decât taţi. Ei au calitatea femininului. BUDDHA este feminin, la fel MAHAVIR, la fel şi KRISHNA. Puteţi vedea graţia feminină, farmecul feminin; puteţi vedea frumuseţea feminină; puteţi privi în ochii lor şi nu veţi găsi agresivitatea masculină.

Aşa că este plin de importanţă faptul că BUDDHA ia forma unei femei. BUDDHA ia întotdeauna forma unei femei. El poate trăi într-un corp bărbătesc, dar el este feminin, pentru că tot ceea ce se naşte, se naşte dintr-o energie feminină. Energia masculină poate determina naşterea, dar nu poate da naştere.

Un Maestru trebuie să te ţină în pântecele său luni, ani, uneori vieţi întregi. Nimeni nu ştie când vei fi gata să renaşti spiritual. Un Maestru trebuie să îţi fie mamă. Un Maestru trebuie să aibă o colosală energie feminină (KUNDALINI-Shakti), astfel încât el să reverse infinită dragoste asupra ta; numai după aceea te poate distruge. Dacă nu eşti sigur de dragostea lui, nu-i vei permite să te distrugă. Cum să ai încredere în el? Numai dragostea lui te va face să ai încredere. Şi prin încredere, în curând, el va tăia bucăţică cu bucăţică din tine. Şi într-o zi, curând, el va tăia bucăţică cu bucăţică din tine. Şi într-o zi, deodată,

vei dispare. Încet, încet, încet… şi te-ai dus! GATE, GATE, PARAGATE mergi, mergi, mergi şi te-ai dus… Atunci se naşte noul.

Meştera care confecţiona săgeţi l-a acceptat. De fapt, ea îl aştepta. Un Maestru îşi aşteaptă discipolul. Vechile tradiţii spun: înainte ca discipolul să-l aleagă pe Maestru, Maestrul l-a ales pe discipol. Tocmai aceasta s-a întâmplat în povestea de faţă. SUKHNATHA era ascuns în forma unei femei, aşteptându-l pe SARAHA să vină şi să se transforme prin el.

Şi într-adevăr pare mai logic ca Maestrul să aleagă primul, pentru că el este supraconştient, el ştie. El poate cunoaşte adevărata potenţialitate a fiinţei tale. El îţi poate vedea viitorul. El poate vedea ce ţi se poate întâmpla. Când alegi un Maestru, tu crezi că tu eşti cel care a ales, dar greşeşti. Cum poţi tu să alegi un Maestru? Tu eşti atât de orb, cum poţi tu să recunoşti un Maestru? Tu eşti atât de inconştient, cum poţi tu să simţi un Maestru? Dacă începi să-l simţi, asta înseamnă că el deja a intrat în inima ta şi a început să lucreze cu energiile tale; de aceea ai început tu să-l simţi.

Înainte ca discipolul să aleagă vreodată un Maestru, Maestrul îl alege pe discipol.

Ea l-a acceptat. Ea îl aştepta pe SARAHA să vină. S-au dus la un teren de incinerare şi au început să trăiască împreună. De ce la un teren de incinerare? Pentru că BUDDHA spune: până când nu vei înţelege moartea, nu vei fi în stare să înţelegi viaţa. Până când nu mori, nu vei renaşte.

De la SARAHA încoace, mulţi discipoli tantrici au locuit pe terenuri de incinerare. El a fost

primul care a locuit pe un teren de incinerare. Acolo erau aduse şi incinerate corpurile oamenilor care au murit şi el locuia acolo; aceea era casa sa. Şi a trăit cu această meşteră de săgeţi; au trăit împreună. A fost o mare dragoste între ei; nu dragostea obişnuită dintre un bărbat şi o femeie, ci dragostea între un Maestru şi un discipol, care este desigur mai elevată decât oricare dragoste dintre un bărbat şi o femeie, care este mai intimă, cu siguranţă mai intimă... pentru că dragostea obişnuită dintre un bărbat şi o femeie este doar a simţurilor. În cel mai bun caz, ea ajunge uneori la mental; altfel, rămâne numai a simţurilor.

Pe un discipol şi un Maestru îi uneşte o dragoste sufletească. SARAHA îşi găsise tovarăşul sufletesc. Ei se iubeau enorm, cum rareori se întâmplă pe pământ.

Ea l-a învăţat TANTRA. Numai o femeie te poate învăţa TANTRA. Cineva m-a întrebat de ce am ales-o pe Kaveesha drept conducătorul grupului de TANTRA; numai o femeie poate fi şeful unui grup de TANTRA. Ar fi dificil pentru un bărbat. Da, uneori un bărbat poate fi şeful unui grup de TANTRA, dar atunci el trebuie să devină foarte, foarte feminin. O femeie este deja feminină; ea are deja această calitate, dragoste, afectivitate; în mod natural ea are acea grijă, acea dragoste, acea compasiune pentru cel slab, pentru cel ignorant.

Sub conducerea acestei meştere de săgeţi, SARAHA a devenit un practicant tantric. Acum nu mai medita. Cândva, el pierduse Vedele, scripturile, cunoaşterea; acum şi-a pierdut chiar şi

meditaţia. Acum au început să se răspândească zvonuri în toată tara: SARAHA nu mai meditează. El cânta şi dansa, dar nu mai medita deloc. Acum, cântecul era meditaţia lui. Acum, în a trăi şi a se bucura consta întreaga sa viaţă.

Să locuieşti pe un teren de incinerare şi să petreci, să locuieşti acolo unde există moarte şi să fii vesel! Aceasta este frumuseţea TANTREI: ea uneşte opuşii, contrariile. Dacă te duci la un teren de incinerare te vei simţi trist; îţi va fi greu să fii vesel; îţi va fi foarte greu să cânţi şi să dansezi acolo unde morţii sunt arşi şi unde oamenii plâng şi se vaită. Şi zilnic, moarte şi iar moarte... zi şi noapte, moarte. Cum să fii vesel? Cum să te bucuri?

Dar dacă nu te poţi bucura acolo, atunci tot ceea ce crezi că este bucurie nu este decât o închipuire. Dacă poţi să te bucuri acolo, atunci bucuria este reală. Atunci bucuria este necondiţionată. Atunci nu mai faci nicio diferenţă între viaţă şi moarte, dacă cineva se naşte sau dacă moare.

SARAHA a început să cânte şi să danseze. El nu mai era acea persoană gravă şi serioasă dinainte; TANTRA nu este serioasă. TANTRA este joc total. Da, ea este sinceră dar nu serioasă. Este foarte veselă. Jocul este fiinţa ei – TANTRA este joc deoarece TANTRA este forma cea mai evoluată a dragostei: dragostea este joc.

Există oameni cărora nu le place ca dragostea să fie un joc. MAHATMA GANDHI spunea: să faci dragoste doar atunci când vrei să ai copii. Ei au transformat chiar şi dragostea într-o muncă:

reproducerea. Este atât de urât! Să faci dragoste cu iubita ta doar atunci când vrei să faci copii; este oare ea doar o fabrică de copii? „Reproducerea?” – însuşi cuvântul este urât. Dragostea este joacă. Să faci dragoste cu iubita ta când te simţi fericit, vesel, când eşti în al nouălea cer. Dăruieşte acea energie. Iubeşte-ţi bărbatul când îţi vine să dansezi, să cânţi, să joci – nu pentru reproducere! Acest cuvânt, „reproducere”, este obscen! Obscen este să faci dragoste în afara bucuriei, a unei bucurii depline!

Un îndrăgostit are întotdeauna dispoziţie pentru joc. În momentul în care dispoziţia pentru joc moare, devii un soţ sau o soţie, atunci nu mai sunteţi îndrăgostiţi; atunci vă reproduceţi! Şi în momentul în care devii un soţ sau o soţie, ceva minunat a murit. Iubirea nu mai există, acum este doar prefăcătorie şi ipocrizie.

Jocul a intrat în fiinţa sa şi prin joc s-a născut o adevărată religie. Extazul lui era aşa de contagios încât oameni au început să vină să-l vadă dansând şi cântând. Şi când oamenii au venit să-l vadă ei au început să danseze şi să cânte cu el. Terenul de incinerare s-a transformat într-o uriaşă serbare câmpenească. Da, cadavrele continuau încă să fie incinerate, dar o mulţime din ce în ce mai mare de oameni a început să se adune în jurul lui SARAHA şi al meşterei de săgeţi, astfel că pe terenul de incinerare era o mare veselie.

Şi veselia ajunsese atât de contagioasă, încât oamenii care nu auziseră niciodată despre extaz, veneau, dansau şi cântau şi căzeau în extaz, intrau în SAMĀDHI. Simpla lui vibraţie, simpla lui

prezenţă a devenit atât de puternică, încât era suficient să doreşti să fii cu el pentru a-l contacta spiritual. El era atât de fericit încât fericirea lui a început să se reverse asupra celorlalţi oameni.

Dar atunci s-a întâmplat inevitabilul: brahmanii şi preoţii şi învăţaţii şi aşa-zişii oameni virtuoşi au început să-l defăimeze şi să-l bârfească; asta numesc eu inevitabilul. Ori de câte ori apare un om ca SARAHA, învăţaţii încep să fie împotriva lui, preoţii încep să fie împotriva lui şi aşa-zişii oameni morali, puritanii – ei toţi încep să răspândească zvonuri absolut neadevărate pe seama lui.

Ei au început să le spună oamenilor: „El a fost părăsit de graţia divină. Este un pervers. Nu mai este un brahman. A renunţat la celibat. Nu mai este nici măcar un călugăr budist. Se dedă la practici ruşinoase cu o femeie dintr-o castă inferioară şi aleargă în jurul ei în toate direcţiile, ca un câine bolnav". Pentru ei extazul lui era unul şi acelaşi lucru cu turbarea. El dansa pe tot terenul de incinerare. Era nebun, dar nu era un câine nebun, era un zeu nebun. Diferenţa este dată numai de gradul de înţelegere.

I s-au spus toate aceste lucruri şi regelui. Era îngrijorat de soarta lui SARAHA şi dorea să ştie exact ce s-a întâmplat. Din ce în ce mai mulţi oameni începeau să vină la rege. Ei îl cunoşteau; ştiau că întotdeauna regele îl respectase profund pe SARAHA, că dorise să-l numească consilier la curte, dar SARAHA renunţase la lume. Regele avea mult respect pentru învăţătura lui SARAHA, dar ei au început să vină la rege ca să-l defăimeze

pe SARAHA.

Regele era îngrijorat. El îl iubise şi respectase pe SARAHA şi era neliniştit. Aşa că a trimis câţiva oameni să-l lămurească pe SARAHA şi să-i spună: „Vino înapoi la vechile tale căi. Tu eşti un brahman, tatăl tău a fost un mare învăţat; tu însuţi ai fost un mare învăţat; ce ai de gând să faci? Ai luat-o pe un drum greşit. Vino înapoi acasă. Eu sunt tot aici! Vino la palat, fă parte din familia mea. Ceea ce faci acum nu este bine”.

Oamenii regelui s-au dus la SARAHA şi el a cântat 160 de sutre celor care veniseră să-l convingă. După cântarea celor 160 de sutre… acei oameni au început să danseze şi nu s-au mai întors niciodată înapoi!

Regele era şi mai îngrijorat. Regina era şi ea preocupată de acest tânăr. Ar fi dorit ca tânărul să se căsătorească cu fiica sa, aşa că s-a dus şi ea la el. ŞI SARAHA i-a cântat reginei 80 de sutre… şi ea nu s-a mai întors niciodată înapoi la rege.

Acum regele era foarte derutat: „Ce se întâmplă acolo?” Aşa că însuşi regele s-a dus acolo şi SARAHA i-a cântat 40 de sutre şi regele a fost şi el convertit şi a început şi el să danseze pe terenul de incinerare.

Deci există trei scrieri care i se atribuie lui SARAHA: Cântecul Popular al lui SARAHA – 160 de sutre; Cântecul pentru regină a lui SARAHA – 80 de sutre; Cântecul Regal al lui SARAHA – 40 de sutre, asupra căruia vom medita în cele ce urmează. 160 de sutre pentru oamenii simpli deoarece înţelegerea lor nu este mare; 80 pentru regină; înţelegerea ei este ceva mai mare; 40

pentru rege pentru că el era într-adevăr un om înţelept, conştient.

Deoarece regele a fost convertit, în curând întreaga ţară a fost convertită. Şi în vechile scripturi se spune că, odată cu trecerea timpului, întreaga ţară s-a golit. Goală!? – acesta este un cuvânt budist. El înseamnă că oamenii au devenit impersonali, că ei au renunţat la egoism. Oamenii au început să se bucure de clipa de faţă. Haosul, luptele au dispărut în ţară. Ţara lor a devenit o tară liniştită. A devenit goală... ca şi cum nimeni nu mai exista acolo. Omul ca atare a dispărut din ţară; asupra ţării a coborât Conştiinţa Divină. Aceste 40 de sutre erau la rădăcina acestei transformări, adevărata sursă a ei.

Acum vom începe acest mare pelerinaj: Cântecul Regal al lui SARAHA. El mai este numit: „Cântecul Acţiunii Umane" paradoxal pentru că el nu are nimic de a face cu acţiunea. Iată de ce este el numit „Cântecul Acţiunii Umane": pentru că el explică existenta, fiinţa în esenţa ei. Dar când fiinţa este transformată, acţiunea este transformată. Când eşti transformat, comportarea îţi este transformată, nu invers. Nu-ţi schimbi întâi comportarea şi apoi ţi se schimbă fiinţa, nu! TANTRA spune: să-ţi transformi mai întâi fiinţa şi apoi acţiunile se vor transforma automat, de la sine. Mai întâi să ajungi la un alt nivel de conştiinţă şi aceasta va fi urmată de un fel diferit de comportare, caracter, acţiune.

TANTRA crede în fiinţă, nu în acţiune, nici în caracter. Tocmai de aceea aceste sutre sunt numite „Cântecul Acţiunii Umane" – pentru că de

îndată ce fiinţa este transformată, acţiunile sunt şi ele transformate. Aceasta este singura cale de a-ţi transforma acţiunile. Cine a fost vreodată capabil să-şi transforme acţiunile fără a-şi transforma mai întâi fiinţa? Poţi doar să pretinzi aceasta, să te prefaci că este aşa!

Dacă eşti furios din fire şi vrei să-ţi schimbi comportamentul, ce vei face? Vei suprima furia şi îţi vei pune o mască de blândeţe. Dacă eşti foarte senzual, ce vei face ca să schimbi aceasta? Poţi face un legământ de abstinenţă şi poţi pretinde că aceasta este tot ceea ce îţi doreşti, dar adânc în tine, vulcanul rămâne activ. Stai pe un vulcan care poate erupe în orice moment. Mereu ţi-e frică, eşti speriat, tremuri.

Nu i-aţi văzut pe aşa-zişii oameni religioşi? Ei sunt întotdeauna înfricoşaţi – înfricoşaţi de iad şi încearcă mereu să obţină cumva intrarea în rai. Dar ei nu ştiu ce este raiul; nu îl pot deloc intui. Modificându-ţi starea de conştiinţă, raiul va veni la tine, nu tu te vei duce la el. Nimeni nu s-a dus vreodată în rai şi nimeni nu s-a dus vreodată în iad. Să vă fie clar odată pentru totdeauna: raiul vine la tine, iadul vine la tine; asta depinde de tine. Oricum l-ai numi, el tot vine la tine.

Dacă fiinţa ta se transformă devii deodată deschis faţă de rai – raiul coboară în tine. Dacă fiinţa ta nu se transformă rămâi în conflict: te străduieşti să obţii ceva ce nu există. Devii din ce în ce mai fals. Te dispersezi, devii schizofrenic, rigid... te comporţi într-un fel, dar eşti cu totul altfel. Spui ceva, dar nu faci niciodată ceea ce spui, faci cu totul altceva. Şi apoi te joci

încontinuu „de-a v-aţi ascunselea” cu tine însuţi. Anxietatea, furia sunt naturale într-o asemenea stare. Iată ce este iadul.

Şi acum cântecul:

„Mă înclin în faţa divinului MANJUSRI.

Mă înclin în faţa celui care a cucerit finitul”.

Trebuie să înţelegem acest cuvânt „MANJUSRI”. MANJUSRI a fost unul din discipolii lui BUDDHA; dar el era un discipol foarte neobişnuit. BUDDHA a avut mulţi discipoli neobişnuiţi; ei erau neobişnuiţi în multe feluri. MAHAKASHYAP era neobişnuit pentru că el putea înţelege mesajul netransmis de cuvinte... şi aşa mai departe. MANJUSRI era neobişnuit pentru că el avea cea mai mare calitate, aceea de a fi un Maestru.

Ori de câte ori cineva avea o problemă dificilă, când cineva avea o problemă personală, BUDDHA l-ar fi trimis la MANJUSRI. Era suficient să audă numele lui MANJUSRI şi oamenii începeau să tremure. Era într-adevăr un om dur, drastic. Ori de câte ori cineva era trimis la MANJUSRI, discipolii spuneau: „Acea persoană s-a dus la sabia lui MANJUSRI”. Sabia lui MANJUSRI a devenit faimoasă de-a lungul timpului, deoarece el a folosit-o ca să taie egoul dintr-o lovitură. El era atât de crud pentru că mila lui era neînchipuit de mare.

Aşa că, în curând, numele lui MANJUSRI a devenit un simbol – un nume pentru toţi Maeştrii, pentru că ei toţi sunt miloşi şi vor să dea naştere unui om nou; cruzi, deoarece ei trebuie să-l distrugă pe cel vechi.

SARAHA a făcut mai întâi o plecăciune înainte de a-şi începe Cântecul său şi a spus: „Mă înclin în faţa divinului MANJUSRI, Maestrul Maeştrilor, mă înclin în faţa celui care a cucerit finitul”. Şi atunci el se înclină în faţa lui BUDDHA, care a cucerit finitul şi care a devenit infinitul.

„Aşa cum apa calmă biciuită de vânt
Se transformă în valuri şi vârtejuri.
La fel gândeşte regele despre SARAHA
În multe feluri deşi-i un singur om”.

Imaginaţi-vă un lac; un lac liniştit, fără valuri. Apoi vine un vânt puternic, care începe să danseze pe suprafaţa lacului şi lacul este perturbat şi apar 1001 de valuri. Doar cu o clipă înainte, imaginea Lunii pline era aici în lac; acum ea nu se mai reflectă la fel. Luna se reflectă şi acum dar în 1001 de fragmente. Ea este în tot lacul. Întregul lac este argintiu din cauza acestei reflexii, dar nu poţi înţelege această reflexie: unde este Luna, cum arată ea? Este total distorsionată. SARAHA spune că asta este situaţia minţii omului obişnuit, a ignorantului. Aceasta este singura diferenţă între un BUDDHA şi un Non-BUDDHA. Un BUDDHA este unul peste a cărui minte nu mai suflă vântul. Acest vânt este numit TRISHNA – dorinţă. Aţi observat? Ori de câte ori apare dorinţa, în inima noastră există 1001 de valuri, conştiinţa este perturbată şi neatentă. Ori de câte ori dorinţele dispar, eşti în pace, în acord cu tine însuţi.

Aşa că vântul este dorinţa care perturbă mintea. Şi când mintea este perturbată, nu poţi reflecta realitatea.

„Aşa cum apa calmă biciuită de vânt
Se transformă în valuri şi vârtejuri.
La fel gândeşte regele despre SARAHA
În multe feluri deşi-i un singur om”.

SARAHA spune două lucruri. Mai întâi, el spune: mintea îţi este perturbată prea mult de zvonuri ca şi cum o vijelie ar fi suflat pe suprafaţa minţii tale. Tu nu vei fi capabil să mă vezi, deşi eu sunt unul, căci mintea ta mă reflectă în mii de fragmente.

Acesta era adevărul. El putea vedea m şi prin rege. Regele era descumpănit. Pe de o parte, el îl respecta pe tânăr, îi acordase întotdeauna încredere – ştia că nu putea greşi. Dar atât de mulţi oameni, atât de mulţi aşa-zişi oameni oneşti, respectabili, bogaţi, învăţaţi, au venit la el şi cu toţii i-au spus: „Merge într-o direcţie greşită, aproape că a înnebunit – este un maniac, un pervers, trăieşte cu o meşteră de săgeţi dintr-o castă inferioară. Locuieşte pe un teren de incinerare - acesta nu este un loc unde să locuieşti! A uitat toate vechile ritualuri, nu mai citeşte Vedele, nu mai intonează numele Domnului. Nu mai meditează şi se complace în nişte practici ciudate, urâte, ruşinoase”.

TANTRA li se pare scandaloasă oamenilor care sunt refulaţi sexual. Ei nu pot înţelege; din cauza reprimărilor lor, ei nu pot înţelege ce se petrece. Aşa că toate aceste lucruri sunt ca o vijelie în mintea regelui. O parte din el îl iubeşte şi îl respectă pe SARAHA; o altă parte din el se îndoieşte profund.

SARAHA l-a privit direct şi a spus: „La fel

gândeşte regele despre SARAHA, în multe feluri, deşi omul e unul singur”. Deşi SARAHA este un singur om: sunt ca Luna plină, dar lacul este agitat. Aşa că singura cale de a mă înţelege pe mine este să opreşti acest vânt, care bate pe suprafaţa minţii tale. Permite-i conştiinţei tale să fie liniştită… apoi priveşte! Permite-le tuturor acestor valuri şi vârtejuri să se oprească, permite-i conştiinţei tale să fie o apă liniştită şi atunci vei vedea. Nu te pot lămuri despre ceea ce se întâmplă, dacă nu eşti capabil să vezi singur. Se întâmplă, este aici. Eu sunt aici, în picioare, înaintea ta. Eu sunt un singur om, dar pot vedea în tine; tu te uiţi la mine ca şi cum eu aş fi 1.000 de oameni”.

„Pentru cel ce priveşte cruciş
O lampă aprinsă pare două;
Acolo unde văzutul şi cel văzătorul sunt două lucruri distincte, ah! mintea
Fantazează despre amândouă”.

Şi apoi SARAHA caută ilustrări, metafore. Mai întâi el spune: „eşti agitat ca un lac”. Apoi spune: „pentru cel ce priveşte cruciş, o lampă aprinsă pare două”; el nu poate vedea una, el vede două.

Să vă spun o anecdotă:

«Mulla Nasrudin îşi învăţa fiul cum să fie un băutor. După câteva înghiţituri, Nasrudin spuse: Acum, hai să mergem. Ţine minte întotdeauna: când începi să vezi dublu şi o persoană pare două, atunci du-te acasă, ai băut destul”.

Dar fiul spuse: „Unde? Unde este acea persoană care pare două?”

Nasrudin spuse: Uite acolo, la acea masă sunt

două persoane”.

Dar fiul spuse: „Nu e nimeni acolo!” El băuse deja prea mult»

Deci, reţineţi, când eşti inconştient, lucrurile nu sunt aşa cum par; când eşti inconştient îţi imaginezi. Noaptea, când priveşti luna, îţi poţi apăsa un ochi cu degetul şi poţi vedea două luni şi când vezi două luni este foarte greu să crezi că este doar una; vezi două. Gândiţi-vă. Cineva s-a născut cu un defect ocular: ochiul lui are acea deformaţie care face ca un obiect să apară dublu; el va vedea întotdeauna două obiecte. Ori de câte ori tu vezi unul singur, el va vedea două.

Viziunea noastră interioară este întunecată de multe lucruri, aşa că noi continuăm să vedem lucruri care nu există. Şi când le vedem, cum am putea crede că ele nu există? Trebuie să ne încredem în propriii noştri ochi şi propriii noştri ochi pot uneori să deformeze imaginea reală.

„Pentru cel ce priveşte cruciş o lampă aprinsă pare două;

Acolo unde văzutul şi văzătorul nu sunt două lucruri distincte…”

SARAHA îi spuse regelui: „Dacă tu crezi că eu şi cu tine suntem distincţi, atunci tu eşti inconştient, atunci tu eşti nebun, atunci tu eşti beat, atunci tu nu ştii cum să vezi. Dacă tu vezi într-adevăr, atunci tu şi eu suntem unul, atunci cel ce vede şi ceea ce vede nu sunt doi. Atunci tu nu îl vei vedea pe SARAHA dansând aici. Atunci când eu intru în extaz, şi tu vei intra în extaz – iar aceasta va fi singura cale de a afla ce i s-a întâmplat lui SARAHA; nu există altă cale. Ce mi s-

a întâmplat mie? Dacă vrei să ştii, singura cale este să devii una cu fiinţa mea. Să nu fii un privitor. Să nu stai de o parte şi să fii doar un spectator. Va trebui să participi la experienţa mea; va trebui să te pierzi puţin în mine. Va trebui să mă cuprinzi.

Astfel este un discipol. Începi să devii mai mic, începi să-ţi pierzi marginile în mine. Numai atunci, într-o zi, când vei fi una cu mine, vei vedea ceva, vei înţelege ceva. Şi nu vei fi capabil să convingi pe nimeni altcineva care a fost doar spectator – pentru că viziunea ta va fi diferită. Tu ai participat direct, iar el doar a observat; voi trăiţi în două lumi diferite.

„Deşi lămpile din casă au fost aprinse…”

Ascultaţi aceste minunate versuri ale lui SARAHA:

„Deşi lămpile din casă au fost aprinse.

Orbul continuă să trăiască în întuneric.

Deşi spontaneitatea e atotcuprinzătoare şi aproape.

Pentru cel rătăcit ea rămâne întotdeauna departe”.

El spune: Iată! Am devenit iluminat. „Deşi lămpile din casă au fost aprinse…”; cea mai intimă zona a mea nu mai este întunecoasă. Priveşte! în mine este o lumină uriaşă. Sufletul meu este trezit. Eu nu mai sunt acelaşi Rahul pe care îl cunoşteai tu. Eu sunt SARAHA: săgeata mea şi-a atins ţinta.

„Deşi lămpile din casă au fost aprinse.

Orbul continuă să trăiască în întuneric”.

Dar ce pot eu să fac? SARAHA spune: dacă

cineva este orb, chiar dacă lămpile din casă sunt aprinse, el continuă să trăiască în întuneric. Nu pentru că lipsesc lămpile, ci pentru că ochii săi sunt închişi. Aşa că nu-i asculta pe oamenii orbi! Deschide-ţi ochii şi uită-te la mine, cel care sunt Maestrul tău.

„Orbul continuă să trăiască în întuneric
Deşi lămpile din casă au fost aprinse.
Deşi spontaneitatea e atotcuprinzătoare şi aproape...”

Şi eu sunt atât de aproape de tine... spontaneitatea este atât de aproape de tine, tu poţi deja să o atingi, s-o mănânci şi să o bei. Tu poţi dansa cu mine şi poţi intra în extaz cu mine. Eu sunt atât de aproape; nu mai poţi găsi vreodată spontaneitatea atât de aproape!

„Pentru cel rătăcit ea rămâne întotdeauna departe”.

Cei rătăciţi vorbesc despre SAMĀDHI, pot citi Sutrele lui PATANJALI, vorbesc despre marile lucruri, dar ori de câte ori acele mari lucruri se întâmplă, ei sunt împotriva acestora.

Aceasta este una din ciudăţeniile omului. Omul este un animal foarte ciudat. Îl poţi aprecia pe BUDDHA, dar dacă BUDDHA vine şi îţi înfruntă părerile, nu vei fi capabil să-l apreciezi deloc; eşti împotriva lui, devii duşmanul lui. De ce? Când citeşti o carte despre BUDDHA totul este foarte bine, cartea este în mâna ta. Când trebuie înfruntat un BUDDHA viu, el nu e în mâna ta; tu eşti în mâna lui. De aici frica, rezistenţa. Vrei să scapi de ea. Cea mai bună cale de a scăpa este să te convingi pe tine însuţi că el greşeşte, că ceva

nu este în regulă la el. Aceasta este singura cale să-ţi dovedeşti ţie însuţi că el greşeşte. Şi poţi găsi 1001 de lucruri într-un BUDDHA ca să te convingi că el greşeşte, deoarece tu eşti saşiu şi orb şi mintea ta este agitată. Tu poţi imagina orice.

Acei oameni nu au ajuns nici măcar până la degetul mic al lui SARAHA dar s-au apucat să vorbească despre femeia de castă inferioară. Ei nu au putut înţelege această femeie. Ei s-au gândit că ea este doar meşteră de săgeţi, deci de castă inferioară, sudra, paria. Cum poate un brahman să atingă o femeie paria? Cum poate un brahman să locuiască acolo?

Şi au auzit că femeia găteşte pentru el. Acesta este un mare păcat; o mare decădere – un brahman să mănânce hrană gătită de o sudra, de o femeie de castă inferioară? Şi de ce ar trebui un brahman să locuiască pe un teren de incinerare? Brahmanii nu au locuit niciodată acolo. Ei locuiesc în temple şi în palate. De ce pe un teren de incinerare? Un loc murdar, unde peste tot se găsesc cranii şi cadavre. Asta este perversiune! Dar ei nu şi-au dat seama că până când nu înţelegi moartea nu vei fi niciodată capabil să înţelegi viaţa. Când ai privit moartea şi ai aflat că viaţa nu moare niciodată, când ai privit, ai pătruns adânc moartea şi ai aflat că viaţa continuă şi după moarte, că moartea nu contează, că moartea este imaterială... Tu nu ştii nimic despre viaţă: viaţa este eternă, atemporală. Aşa că numai corpul moare. Aşa că numai ce este mort, moare. Ce este viu continuă să fie viu. Dar pentru ca să înţelegi aceasta trebuie să ai propria ta experienţă

spirituală. Dar ei nu puteau înţelege.

Acum, ei au auzit că el se dedă la nişte practici ciudate. Şi ei trebuie să fi pălăvrăgit şi să fi exagerat foarte mult; aceste lucruri depăşeau puterea lor de înţelegere. Fiecare continuă să amplifice pălăvrăgeala. Şi există practici tantrice despre care se poate pălăvrăgi la nesfârşit. În TANTRA, bărbatul stă în faţa femeii, a femeii dezbrăcate şi trebuie să o privească atât de pătrunzător, atât de atent încât să-i descopere toate misterele, până când toate dorinţele carnale de a vedea o femeie dezbrăcată vor dispărea. Atunci bărbatul este eliberat de formă. Aceasta este o tehnică foarte secretă; altfel continuă să te obsedeze mental. Fiecare femeie care trece pe stradă, tu doreşti să o dezbraci din priviri – este un adevăr comun!

Acum, îl vezi deodată stând în faţa unei femei goale. Cum vei interpreta tu asta? O vei interpreta în conformitate cu posibilitatea ta de a înţelege. Vei spune: „Aha, el face tocmai ceea ce eu am dorit să fac, dar eu sunt mai bun decât el. Cel puţin eu nu o fac! Desigur că îmi imaginez câteodată, dar asta este numai în gând, nu în faptă. El a decăzut” şi nu o să-ţi scape prilejul de a o spune.

Dar ce face el în realitate? Asta este o ştiinţă secretă. Privind-o, timp de luni de zile, tantricul o va vedea pe femeie, va medita asupra corpului ei, asupra frumuseţii ei, va privi la toate, la orice va dori să privească. Îl atrag sânii? îi va privi şi va medita asupra lor. El trebuie să renunţe la formă şi singura cale de a renunţa la formă este să o

cunoşti atât de profund încât să nu te mai atragă deloc.

De fapt, se întâmplă exact invers faţă de ceea ce spun bârfitorii. El transcende forma. Niciodată de acum înainte el nu va mai dori să dezbrace o femeie; nici măcar în minte, nici măcar în vis. Această obsesie nu va mai exista pentru el. Dar mulţimea semidocţilor are propriile ei păreri. Ignoranţi, inconştienţi, ei continuă să vorbească despre lucruri pe care nu le cunosc.

„Deşi spontaneitatea este atotcuprinzătoare şi aproape, Pentru cel rătăcit ea e întotdeauna departe.

Deşi pot fi multe râuri, ele sunt unul în mare.

Deşi pot fi multe minciuni, un unic adevăr le va învinge pe toate.

Când răsare soarele, întunericul.

Oricât de adânc, va dispare”.

Şi SARAHA spune: „Uită-te la mine: soarele a răsărit.

Aşa că eu ştiu că oricât de adânc ar fi întunericul tău, el este pe cale de a dispărea. Uită-te la mine... adevărul s-a născut în mine! Aşa că poţi auzi mii de minciuni despre mine, dar un singur adevăr le va învinge pe toate”.

„Deşi pot fi multe râuri, în mare ele sunt unul”.

Vino aproape de mine. Permite-i râului tău să se verse în oceanul meu şi atunci mă vei cunoaşte.

„Deşi pot fi multe minciuni, un adevăr le va învinge pe toate”.

Adevărul este unul. Numai minciunile sunt mai multe; adevărurile nu pot fi mai multe. Sănătatea

este una singură; bolile sunt mai multe. Şi o sănătate învinge toate bolile. Un adevăr învinge toate minciunile.

„Când răsare soarele, întunericul.

Oricât de adânc, va dispare".

În aceste versuri SARAHA l-a invitat pe rege să perceapă esenţa sa lăuntrică; el şi-a deschis inima. Şi a spus: „Nu încerc să te conving din punct de vedere logic, încerc să te conving din punct de vedere spiritual! Nu-ţi voi da nicio dovadă, nu-ţi voi spune nimic în apărarea mea. Inima mea este deschisă: intră în ea. Vezi ce s-a întâmplat... astfel apropierea este spontaneitate, este DUMNEZEU, este adevărul. Soarele a răsărit. Deschide ochii!"

Ţine minte, un mistic nu demonstrează. El nu poate demonstra nimic prin însăşi natura lucrurilor. El este singura demonstraţie – el îşi poate deschide inima faţă de tine.

Trebuie să meditezi adânc asupra acestor versuri, asupra acestor Cântece ale lui SARAHA. Fiecare cântec poate deveni deschiderea unei flori în inima ta. Sper că aceste 40 de sutre vor deveni 40 de flori în fiinţa ta, aşa cum au devenit ele în fiinţa regelui. Regele s-a eliberat – aşa cum poţi să faci şi tu. SARAHA a străpuns ţinta. Şi tu poţi străpunge ţinta. Şi tu poţi deveni un SARAHA – cel a cărui săgeată a pornit spre ţintă.

CAPITOLUL 2. GÂSCA ESTE AFARĂ!

22.04.1977

ÎNTREBĂRI:

1. Există vreo diferenţă între abordările lui SHIVA şi ale lui SARAHA asupra TANTREI?
2. Am fost întotdeauna de acord eu ceea ce aţi spus; atunci de ce viaţa mea este neschimbată?
3. Nu eram mai fericit când credeam că există un ţel?
4. Nu este TANTRA o cale imorală?
5. Îmi lipseşte ceva esenţial; ce nu este în regulă cu mine?
6. Cum definiţi dumneavoastră un discurs bun?

PRIMA ÎNTREBARE: *„Există vreo diferenţă între abordările lui SHIVA şi ale lui SARAHA asupra TANTREI*?

NEESENŢIALĂ, NEREALĂ. Dar în ceea ce priveşte forma, da. Religiile diferă numai ca formă. Religiile diferă numai în metodologia lor. Religiile diferă numai în ceea ce priveşte calea spre Divinitate, dar nu în esenţă. Şi există doar două căi fundamentale: cea a devoţiunii, rugăciunii, iubirii şi cea a meditaţiei, conştientizării. Aceste două căi diferite mai există şi acum.

Abordarea lui SHIVA este cea a devoţiunii; e cea a rugăciunii, a iubirii. Abordarea lui SARAHA este cea a meditaţiei, a luciditătii. Distincţia este

totuşi formală, deoarece atunci când cel ce Iubeşte şi cel ce meditează se realizează spiritual, ei ajung la acelaşi adevăr. Săgeţile lor sunt trase din unghiuri diferite, dar ating aceeaşi ţintă. În final, arcul nu contează. Dacă ţinta este atinsă, nu contează cu ce fel de arc ai tras.

Iar acestea sunt cele două arcuri fundamentale, deoarece omul este divizat în principal în două părţi: gândire şi simţire. Poţi aborda realitatea fie prin gândire, fie prin simţire.

Abordarea budistă – abordarea lui BUDDHA şi a lui SARAHA – este prin inteligenţă. SARAHA se bazează, în principal, pe minte. Desigur, mintea trebuie abandonată, transcensă. Încetul cu încetul, mintea va trebui să dispară definitiv. Dar pentru aceasta, gândirea este cea care trebuie transformată. Şi trebuie creată o stare de non-gândire. Dar ţine minte: această stare de non-gândire poate fi creată numai prin eliminarea lentă a gândurilor, unul câte unul.

Abordarea lui SHIVA este cea a simţirii, a inimii. Simţirea urmează să fie şi ea transformată. Dragostea urmează să fie transformată pentru a deveni rugăciune. Pe calea lui SHIVA, rămân doar adeptul şi Divinitatea, BHAKTA ŞI BHAGWAN. Până la urmă, amândoi dispar unul într-altul.

Reţine: când TANTRA lui SHIVA îşi atinge apogeul, eu se contopeşte cu tu şi tu se contopeşte cu eu; sunt amândoi împreună, devin o unitate.

Când TANTRA lui SARAHA îşi atinge apogeul, recunoşti aceasta după următorul fapt: nici tu, nici eu nu mai avem dreptate, nici tu, nici eu nu mai existăm; amândoi, eu şi tu, dispar. Se întâlnesc

două zerouri, nu un tu şi un eu. Două zerouri, două spaţii goale se dizolvă unul într-altul, pentru că întregul efort pe calea lui SARAHA este de a transcende gândirea ori eu şi tu sunt părţi ale gândirii.

Când gândirea este complet eliminată, cum te mai poţi tu numi eu? Şi pe cine vei numi tu DUMNEZEU? DUMNEZEU este o parte a gândirii, este o creaţie a gândirii, o construcţie a gândirii, a minţii. Aşa că toate construcţiile mentale se dizolvă şi apare SHUNYA, vidul creator ultim.

Pe calea lui SHIVA tu nu mai iubeşti forma, nu mai iubeşti persoana, tu începi să iubeşti întreaga existenţă. Întreaga existenţă devine tu-ul tău; te adresezi întregii existenţe. Ai aruncat posesivitatea, gelozia, ura – tot ceea ce este negativ în simţire. Şi simţirea devine din ce în ce mai pură. Vine un moment în care există numai dragoste pură. În acel moment de dragoste pură, celălalt se dizolvă în tine (şi reciproc). Veţi dispare, dar nu ca două zerouri, ci aşa cum iubita dispare în iubit şi iubitul în iubită.

Până în acest punct ei sunt diferiţi, dar şi aceasta diferenţă este formală. Dincolo de acest punct, ce contează dacă dispari ca un iubit şi o iubită sau ca două zerouri? Problema de bază, fundamentală, este că ego-ul dispare, că nu mai rămâne nimic, nici măcar o urmă. Această dispariţie este Iluminarea.

Deci trebuie să înţelegi că dacă te atrage dragostea, SHIVA te va atrage şi „Cartea Secretelor” (VIJNANA BHAIRAVA) va fi „Biblia” ta Tantrică. Dacă te atrage meditaţia, atunci te va

atrage SARAHA. Asta depinde doar de tine. Amândoi au dreptate, amândoi fac aceeaşi călătorie. Cu cine îţi place să călătoreşti, asta este treaba ta.

Dacă poţi fi singur şi fericit, atunci alege calea lui SARAHA; dacă nu poţi fi fericit când eşti singur, dacă extazul tău apare numai când eşti cu cineva, atunci alege calea lui SHIVA.

Aceasta este diferenţa esenţială dintre TANTRA hindusă şi TANTRA budistă.

A DOUA ÎNTREBARE: *Bhagwan, orice ai spune, eu sunt întotdeauna de acord cu tine. Atunci de ce viaţa mea este neschimbată*?

POATE CĂ TOCMAI DIN CAUZA ACORDULUI. Dacă eşti de acord cu mine, sau dacă nu eşti de acord cu mine, viaţa ta nu se schimbă. Nu este o problemă de acord sau dezacord, este o problemă de înţelegere. Şi înţelegerea este dincolo de acord şi dezacord.

De obicei, când eşti de acord cu mine, tu crezi că m-ai înţeles. Dacă m-ai fi înţeles, atunci nu s-ar mai fi pus problema acordului sau dezacordului. Cum poţi fi de acord cu adevărul? Sau cum poţi să nu fii de acord? Soarele a răsărit; eşti de acord sau nu? Vei spune că întrebarea nu are sens.

Poţi fi de acord sau nu cu diferite teorii, dar nu cu adevărul. Aşa că atunci când eşti de acord cu mine, în realitate tu nu eşti de acord cu mine; tu începi să simţi că eu sunt de acord cu teoriile tale, în care tu credeai deja. Ori de câte ori simţi că BHAGWAN este de acord cu tine, de fapt simţi că tu eşti de acord cu el. Ori de câte ori eu sunt în

dezacord cu tine, atunci apar probleme, atunci nu mai eşti de acord cu mine. Ori, tu nu vrei să auzi ceva ce nu corespunde cu teoriile tale. Pur şi simplu te închizi ori de câte ori eu spun ceva ce nu este în concordanţă cu tine.

Deci nu este o problemă de acord sau dezacord. Renunţă! Eu nu încerc să vă convertesc. Nu fac filosofie; nu propun nicio teologie; nu caut adepţi. Eu caut discipoli – şi acesta este un lucru diferit, complet diferit. Un discipol nu este o persoană care este de acord; un discipol este unul care ascultă, care învaţă. Însuşi cuvântul" discipol" vine de la învăţătură, disciplină.

Discipolul este acea persoană care este dispusă să înveţe. Un discipol este deschis, este permeabil învăţăturii. Un adept este o fiinţă închisă. Un adept crede că este suficient să fii de acord; acum nu mai are nevoie să rămână deschis: el se poate închide, îşi poate permite să se închidă. Un discipol nu-şi poate niciodată permite să se închidă – el are atât de mult de învăţat! Cum poţi tu să fii de acord sau nu? Iar un discipol nu are ego, aşa că cine va fi de acord sau nu? Un discipol este doar o deschidere; nu este nimeni înăuntru care să fie de acord sau nu. Chiar acordul tău este acela care îţi creează probleme.

Şi nimeni nu poate fi transformat doar pentru că este de acord. Acordul este foarte superficial, pur intelectual. Pentru a fi transformat, ai nevoie de înţelegere. Numai înţelegerea este cea care transformă, care produce mutaţii în fiinţa ta. Şi când înţelegi, nu mai trebuie să faci nimic: înţelegerea va începe să lucreze de la sine.

Deci nu trebuie întâi să înţelegi şi apoi să practici, nu. Însăşi înţelegerea, însuşi faptul de a înţelege, va pătrunde adânc în Inima ta, şi astfel va apărea transformarea.

Transformarea este o consecinţă a înţelegerii.

Dacă eşti de acord, apare problema: ce-i de făcut acum? Am fost de acord, dar totuşi ceva trebuie făcut. Acordul este foarte stupid, la fel ca şi dezacordul.

Şi apoi, mintea este foarte vicleană! Tu nu ştii niciodată ce să înţelegi prin a fi de acord…

Să vă spun câteva anecdote. Prima:

«Mama unui băiat a murit pe când acesta era în faşă şi tatăl lui s-a străduit din greu să-l crească aşa cum trebuie. În fine, băiatul a ajuns la colegiu. Prima lui scrisoare a fost o decepţie pentru tatăl său. A fost o decepţie, dar bătrânul nu ştia exact de ce. Desigur că în conţinutul scrisorii nu era nimic care să te facă să fii disperat. Poate că l-a enervat ceva în tonul scrisorii. Iată conţinutul ei:

„Dragă tată.

Totul este foarte bine. Îmi place aici la colegiu. Sunt în echipa de fotbal. Mă înţeleg foarte bine cu colegii. Am luat un 10 la primul meu examen de algebră…”

După ce s-a gândit puţin, tatăl a fost capabil să pună degetul pe rană. I-a răspuns:

„Ascultă fiule, nu vreau să par un bătrân prostuţ, dar există ceva ce m-ar fi făcut foarte fericit. Nu că mă gândesc că eşti nerecunoscător. Dar a trebuit să muncesc din greu pentru a te

creşte şi a reuşi să te trimit la colegiu şi eu nu am avut niciodată şansa de a merge la colegiu. Vreau să spun că ar fi însemnat foarte mult pentru mine dacă ai fi scris: „Noi am făcut una, noi am făcut alta” în loc de: „Eu am făcut una, eu am făcut alta”. Asta m-ar fi făcut să mă simt ca şi cum aş fi luat parte la toate”.

Băiatul a înţeles imediat şi, după aceea, scrisorile sale arătau aşa: „Ei bine, tată, noi am câştigat acest mare meci de fotbal sâmbăta trecută. Noi am luat 10 la istorie. Noi am fost la o întâlnire cu o fată drăguţă”. Bătrânului i-a făcut sincer plăcere această participare la experienţa fiului său. Zilele erau însorite pentru el.

Într-o zi, a sosit o telegramă: „Dragă tată, am băgat-o în bucluc pe sora lui DEAN. A făcut doi gemeni. Al meu a murit. Ce ai de gând să faci cu al tău?”»

Mintea este foarte vicleană. Fii atent… când eşti de acord cu mine. Sau găseşti că eu sunt de acord cu părerile tale? Şi apoi, mintea are întotdeauna dreptate pentru că ea este cea care face legile: ea poate găsi nenumărate căi de a fi de acord şi totuşi să rămână aceeaşi. Nu numai atât, dar când eşti de acord începi să simţi ca şi când este de datoria lui BHAGWAN să te transforme pe tine; ce poţi face tu mai mult? Tu eşti de acord, ai făcut ceea ce îţi stătea ţie în putere. Ce mai poţi face tu? Tu ai fost de acord, ai devenit un adept, ai renunţat. Ce poţi face mai mult?

Şi dacă nu se întâmplă nimic, tu începi să te superi pe mine. Şi, în plus, când eu îţi spun ceva, nu exact acelaşi lucru auzi tu. Tu auzi în propriul

tău fel. Tu auzi cu toate interpretările tale. Auzi prin trecutul tău, prin memoria, prin cunoştinţele, prin condiţionările tale. Tu auzi prin minte. Şi mintea colorează tot ceea ce auzi tu. Sare imediat pe informaţia pe care o auzi, o schimbă, o face agreabilă ţie; aruncă unele lucruri, exagerează altele, umple golurile. Numai o parte din ceea ce am spus eu rămâne în ceea ce ai auzit tu; şi partea nu poate transforma niciodată nimic, ci doar întregul poate face aceasta.

Dar întregul poate rămâne întreg numai atunci când tu nu mai face niciun efort, pentru a fi de acord sau pentru a nu fi de acord. Când nu vei mai face niciun efort pentru a fi în acord sau în dezacord, poţi renunţa la minte. Dacă încerci să faci efort Pentru a fi de acord, cum poţi lăsa mintea de o parte? Mintea este cea care este tot timpul în acord sau în dezacord.

Înţelegerea este cu mult mai mult decât atât. Înţelegerea apare când fiinţa ta este unitară. Ca să poţi cuprinde această înţelegere trebuie să participi cu întreaga ta fiinţă. Înţelegerea este ceva total. Mintea este o parte foarte superficială, dar foarte dictatorială. Şi mintea continuă să pretindă că ea este întregul.

A doua anecdotă:

«Era odată un om de afaceri de vârstă mijlocie care s-a dus cu soţia sa la Paris. După ce a colindat cu ea de la un magazin la altul, el a cerut o după-amiază de odihnă şi a reuşit să o obţină. De îndată ce soţia a plecat din nou la cumpărături, el se duse la un bar şi agăţă o pariziancă delicioasă.

Ei s-au simţit bine împreună până s-a pus problema banilor. Ea voia 50 de dolari. El i-a oferit doar 10 dolari. Şi pentru că nu s-au înţeles asupra preţului, s-au despărţit.

În aceeaşi seară, el şi-a condus soţia la unul dintre cele mai luxoase restaurante şi aici a întâlnit-o pe frumoasa pariziancă din acea după-amiază, stând la o masă lângă uşă.

„Vezi, domnule?” spuse fata când ei trecură pe lângă ea. Iată ce ai obţinut pentru cei 10 dolari amărâţi ai tăi.”»

Înţelegerea ta este înţelegerea ta, interpretarea ta este interpretarea ta. Tu priveşti din punctul tău de vedere.

Orice ai auzi este interpretarea ta, aşa că ţine minte: fereşte-te de ea! Ea nu este ceea ce am spus eu: este ceea ce crezi tu că ai auzit; şi ele nu sunt acelaşi lucru. Tu eşti de acord cu propriul tău ecou; tu nu eşti de acord cu mine. Tu eşti de acord cu propria ta idee; atunci cum te poţi transforma? Ideea este a ta, acordul este al tău, deci nu este nicio posibilitate de transformare.

Vă rog să renunţaţi la acord sau la dezacord. Pur şi simplu ascultaţi-mă.

Metoda ta de acord poate fi un fel de truc pentru a te proteja, pentru a te feri de şoc. Ea funcţionează ca o siguranţă. Eu spun ceva; tu eşti imediat de acord. Şocul este evitat. Dacă tu nu ai fi fost de acord cu mine ai fi putut fi şocat până în rădăcini. Eu spun ceva; tu spui: „Da, de acord”. Cu acest acord tu eviţi şocul. Acum nu mai ai niciun motiv să fii şocat; tu eşti de acord. Important este să nu fii nici în acord, nici în dezacord. Acelaşi

lucru se întâmplă şi cu dezacordul. În momentul în care eu spun ceva şi cineva spune: „Nu sunt de acord”, el a anihilat energia care ar fi putut să îl transforme. Energia nu se va mai duce până în rădăcinile sale şi nu va mai produce acel şoc care ar fi putut să-l ajute să se transforme. Noi am creat foarte multe siguranţe şi protecţii în jurul nostru. Aceste protecţii nu îţi vor permite să te transformi. Pentru a te transforma, va trebui să fii şocat, teribil de şocat. Ştiu, este dureros; transformarea este dureroasă. Acordul este confortabil, la fel este dezacordul. Eu nu fac o diferenţă prea mare între acord şi dezacord; ele sunt două feţe ale aceleiaşi monede.

Adevărata persoană care vrea să fie lângă mine, aproape de mine, care vrea într-adevăr să fie în contact cu mine, nu va fi nici în acord, nici în dezacord cu mine. Ea pur şi simplu mă va asculta; fără să interpreteze. Îşi va lăsa ego-ul deoparte. Îmi va da cale liberă.

A treia anecdotă:

«Învăţătorul tocmai terminase să le explice elevilor din clasa întâi cum se nasc copiii. Micuţa Mary, care stătea în prima bancă, ridică mâna: „Poate un băiat de şase ani să facă un copil?”

„Nu”, zise învăţătorul zâmbind”, ar fi imposibil. Aveţi alte întrebări?”

Pauză. Mary ridică din nou mâna. „Poate o fată de şase ani să facă un copil?”

„Nu”, spuse învăţătorul. La care băieţelul din spatele lui Mary s-a aplecat către ea şi i-a şoptit cu superioritate la ureche:

„Vezi, ţi-am spus eu că nu ai de ce să-ţi fie frică!”»

Toate acordurile, ca şi toate dezacordurile tale sunt doar nişte scuze pentru a rămâne aşa cum eşti, pentru a nu te transforma. Toată viaţa omului este dedicată unui singur scop: cum să nu se transforme. Oamenii spun într-una: „Nu vreau să sufăr” dar continuă să facă lucruri care îi fac să sufere. Ei spun mereu: „Vreau să mă transform”, dar eu privesc adânc în ei şi văd că nu vor să se transforme.

De fapt, această dorinţă expresă de transformare este tot, o scuză pentru a nu se transforma; aşa că ei pot spune lumii: încerc să mă transform şi o spun sus şi tare că vreau să mă transform, dar dacă totuşi nu se întâmplă nimic, ce pot eu să fac?”

Este adevărat, tu nu te poţi transforma este ultimul lucru pe care îl voi spune asupra acestei probleme – tu nu te poţi transforma. Tu poţi doar să-i permiţi transformării să se producă. Dacă încerci să te transformi, nu te vei transforma niciodată. Cine încearcă? Tu, cel ignorant? Ia uită-te la logica acestei afirmaţii: tu încerci să te transformi pe tine. Este ca şi cum ai încerca să te tragi în sus pe tine cu propriile şireturi de la pantofi. Ce ar putea rezulta din aceasta? Nimic nu este posibil, tu nu te poţi transforma pe tine, pentru că cine este cel care încearcă să te transforme? Acesta este trecutul tău. Acesta eşti tu.

Tu poţi permite transformării să se producă.

Ce poţi face pentru a-i permite? Important este să nu fii în acord sau în dezacord cu mine. Doar ascultă! Doar să fii aici. Doar să-i permiţi prezenţei mele să acţioneze ca un catalizator. Vei fi infectat de către mine. Vei lua boala pe care o am eu, pojarul pe care-l am. Tu trebuie doar să fii deschis. Nu trebuie să încerci să te transformi pe tine. Pentru că singur oricum nu vei reuşi niciodată.

Această deschidere este singura cale către renunţare. Un discipol nu este cel care este de acord cu mine. Dacă el ar fi de acord cu mine, el n-ar mai fi un discipol, ar fi un adept. Aşa cum creştinii sunt adepţii lui IISUS; ei au fost de acord cu IISUS, dar asta nu i-a transformat. Nu vezi că întreaga lume îl urmează pe unul sau pe altul?

Aşa că a fi adeptul cuiva este un mod de a evita transformarea. Aşa că vă rog: nu fiţi adepţii mei. Pur şi simplu ascultaţi ce se spune aici, vedeţi ce se întâmplă aici. Deci trebuie doar să priviţi în mine şi să fiţi deschişi, astfel încât energia mea să poată începe să lucreze asupra energiei voastre. Aceasta nu are nimic de-a face cu mentalul, este un eveniment total... care te face să vibrezi cu aceeaşi lungime de undă cu a mea, măcar pentru câteva clipe.

Acele clipe vor aduce transformarea, acele clipe vor aduce puţină lumină în ignoranţa ta. Acele clipe te vor face să fii conştient că dincolo de timp există eternitatea. Acele momente îţi vor da o idee despre ce înseamnă să fii în meditaţie. Acele momente îţi vor permite să înţelegi pe DUMNEZEU, să înţelegi TAO, TANTRA, ZEN.

Acele momente îţi vor da posibilitatea să te transformi, deoarece acele momente vor veni nu din trecutul tău ci din viitorul tău.

Când eşti de acord, trecutul tău este cel care este de acord cu mine. Deschizându-te, viitorul tău este cel care se deschide; se deschide faţă de mine. Posibilitatea ta de transformare este viitorul tău. Trecutul este mort, dus, terminat. Îngroapă-l! El nu mai înseamnă nimic. Nu mai continua să-l duci cu tine; el este un bagaj inutil. Din cauza acestui bagaj, tu nu poţi ajunge prea sus.

Ce înţelegi când spui: „Sunt de acord cu tine?" înseamnă că trecutul tău este de acord şi că el aprobă şi spune: Da, asta-i tocmai ceea ce am gândit întotdeauna". Aceasta este o cale de a evita viitorul. Fii atent...

Doar să fii cu mine; aceasta este SATSANG, aceasta este cea mai înaltă comuniune. Doar să fii cu mine şi atunci chiar şi împotriva voinţei tale, câteva raze vor pătrunde în fiinţa ta şi vor începe să te transforme. Şi atunci vei deveni conştient că indiferent ce fel de viaţă ai trăit, ea n-a fost viaţă deloc, că ai trăit într-o permanentă iluzie, că ai visat. Acele câteva licăriri de realitate vor sfărâma întregul tău trecut. Şi atunci apare transformarea.

Ea vine în mod natural, din propriul ei acord; ea urmează înţelegerii.

A TREIA ÎNTREBARE: *„Uneori când urmăresc oamenii jucând mereu aceleaşi vechi roluri, ochii mei se simt bătrâni şi surmenaţi şi inima plictisită şi tristă.*

Cred că este aşa din cauză că văd din ce în ce

mai mult propriile mele roluri şi trucuri şi că aud vocea dumneavoastră spunându-mi «asta este foarte bine; trebuie doar să te accepţi şi să te iubeşti pe tine şi atunci vei realiza că de fapt nu există nicio problemă.» Doar???!

Cred că dacă mai spuneţi aceste cuvinte încă odată, voi începe să ţip. Nu eram oare mai fericită când credeam că există un ţel?"

Întrebarea mi-a fost pusă de Ma Deva Ananda. Este semnificativă. Mulţi din cei prezenţi ar pune aceeaşi întrebare. Ascultaţi-o. Ea pur şi simplu dezvăluie situaţii, stări, prin care trece fiecare persoană care urmează o cale spirituală.

Mai întâi Ananda spune: „Uneori când îi urmăresc pe oameni jucând mereu aceleaşi vechi roluri, îmi simt ochii bătrâni şi surmenaţi şi inima plictisită şi tristă".

Vă rog să nu încercaţi să-i urmăriţi pe alţii; nu este treaba voastră. Dacă ei s-au hotărât să joace vechile roluri, dacă ei sunt fericiţi când joacă vechile lor roluri, cine eşti tu să te intereseze aceasta? Cine eşti tu ca să-i judeci?

Trebuie să elimini această dorinţă constantă de a-i judeca pe ceilalţi. Ea nu-i ajută pe ceilalţi, iar ţie îţi face rău. De ce să-ţi faci tu probleme? Acestea n-au nimic de-a face cu tine. Este treaba lor dacă ei vor să rămână cei vechi şi vor să se mişte pe acelaşi făgaş, pe acelaşi drum.

Noi nu le permitem celorlalţi să aibă propria lor cale. Într-un fel sau altul, noi continuăm să-i judecăm, să-i obligăm să meargă pe drumul pe care dorim noi. Uneori spunem că ei sunt păcătoşi,

alteori spunem că ei vor merge în iad, iar alteori spunem că ei sunt criminali. De ce trebuie tu să te oboseşti urmărindu-le rolurile? Ei să se simtă obosiţi şi plictisiţi de rolurile lor dacă vor; sau dacă nu vor, asta este tot alegerea lor. Aşa că te rog să nu te uiţi la ceilalţi…

Întreaga ta energie trebuie să fie focalizată asupra ta. Poate că tu îi condamni pe ceilalţi pentru vechile lor roluri, doar ca o scuză pentru că, de fapt, tu nu vrei să te condamni pe tine însuţi. Întotdeauna se întâmplă aşa; este un truc psihologic; noi proiectăm asupra celorlalţi propriile noastre defecte, probleme. Un hoţ crede că fiecare e un hoţ, ceea ce e foarte natural pentru el; aceasta e o cale de a-şi proteja ego-ul Dacă simte că întreaga lume este rea, prin comparaţie, el se simte bun. Un ucigaş crede că toată lumea e formată din ucigaşi, ceea ce îl face pe el să se simtă bun şi în largul său. E convenabil pentru el să creadă că întreaga lume este formată din ucigaşi; atunci el poate să ucidă fără să se simtă vinovat, fără să-şi facă vreun proces de conştiinţă. Aşa continuăm să proiectăm asupra altora tot ceea ce nu vrem să vedem în noi înşine. Vă rog să încetaţi cu asta! Dacă eşti într-adevăr obosită de vechile roluri, atunci acesta este cel mai vechi rol al tău, cel mai vechi. Timp de multe vieţi tu ai jucat acest rol; ai proiectat defectele tale asupra altora şi apoi te-ai simţit bună. Şi desigur că tu ai exagerat, ai mărit proporţiile. Dacă eşti o hoaţă, tu trebuie să fi exagerat imaginea celorlalţi, încât ei să fie nişte hoţi mai mari decât tine. Atunci tu te simţi bună; în comparaţie cu ei tu eşti o persoană

mult mai bună.

Tocmai de aceea oamenii continuă să citească ziarele. Ziarele te ajută foarte mult. Dimineaţa devreme, mai înainte chiar de a-ţi bea ceaiul, tu citeşti ziarele. Şi ziarele nu aduc nimic nou, pentru că nu există nimic nou. Este acelaşi lucru vechi şi putred. Dar tu te simţi bun; undeva, cineva a fost ucis; undeva a existat un Watergate şi altundeva altceva; undeva cineva a furat; soţia cuiva a fugit cu altcineva… etc etc etc. Văzând toate acestea tu te linişteşti; îţi spui: „Deci eu nu sunt chiar atât de rău; întreaga lume se duce de râpă. Eu sunt o persoană mult mai bună. Eu încă nu am fugit cu nevasta vecinului. Încă nu am omorât pe nimeni deşi m-am gândit la asta, dar a gândi nu este o crimă pe când alţii fac într-adevăr astfel de lucruri”. Tu te simţi bun. Şi în momentul în care te simţi bun, tu rămâi acelaşi.

Deci, nu te uita la alţii. Asta nu te va ajuta. Foloseşte-ţi energia pentru a te observa pe tine.

Şi a te observa tot timpul cu maximă atenţie, te va ajuta imens ca să te transformi. Dacă începi să-ţi observi furia, într-o zi vei constata deodată că mânia ta nu mai are forţa pe care o avea mai înainte; nu mai este atât de violentă. Ceva a murit în ea. Dacă începi să te observi pe tine, vei constata încetul cu încetul că negativul moare şi că pozitivul devine din ce în ce mai viu; că suferinţa dispare şi fericirea pătrunde în viaţa ta; că zâmbeşti mai mult, uneori fără niciun motiv; că ai început să ai simţul umorului, că vechea ta depresie şi faţa ta tristă au dispărut. Se naşte simţul umorului. Dacă te observi, începi să iei

viaţa mai în joacă; seriozitatea devine din ce în ce mai nesemnificativă. Devii din ce în ce mai inocent, mai încrezător, din ce în ce mai puţin bănuitor.

Nu spun că încrederea ta va fi întotdeauna respectată de ceilalţi. Dar aceasta nu are importanţă! Poţi fi înşelat şi mai mult, deoarece când ai încredere poţi fi înşelat mai uşor. Dar chiar şi atunci când vei fi înşelat, încrederea ta nu va fi distrusă; de fapt ea se poate chiar mări. Începi să gândeşti că şi atunci când eşti înşelat – cineva ţi-a luat câţiva bani şi te-a înşelat –, tu vei fi capabil să vezi că ţi-ai salvat lucrul cel mai valoros, adică încrederea; şi ceva aproape fără valoare, adică banii, a fost sacrificat. Ai fi putut să-ţi salvezi banii şi să-ţi sacrifici încrederea; aceasta ar fi fost o pierdere infinit mai mare, pentru că nimeni nu a fost niciodată fericit numai datorită banilor. Dar datorită încrederii, oamenii ar fi trăit pe pământ ca nişte zei. Datorită încrederii, oamenii ar fi trăit o viaţă atât de minunată încât s-ar fi simţit recunoscători lui DUMNEZEU. Încrederea este o binecuvântare. Banii în cel mai bun caz, îţi pot da puţin confort, dar nu fericire. Încrederea nu-ţi poate da prea mult confort dar îţi oferă multă fericire.

Să alegi banii şi nu fericirea este de-a dreptul o nebunie, pentru că acea viaţă confortabilă nu va fi altceva decât o moarte confortabilă. Poţi trăi comod şi poţi muri comod, dar gustul adevărat al vieţii îl simţi numai când trăieşti la maxim, când torţa ta arde până la capăt. Şi asta se poate întâmplă numai dacă te observi în permanenţă cu

maximă atenţie.

Auto-observarea cu maximă atenţie este una din cele mai mari forţe pentru a te transforma. Începe să te observi pe tine, să fii permanent atent. Nu-ţi risipi energia observându-i pe alţii – asta este o irosire inutilă de timp şi energie! Şi nimeni nu-ţi va mulţumi pentru aceasta; este o pierdere de timp. Şi pe oricine ai observa, iei se va simţi ofensat, pentru că nimănui nu-i place să fie observat; fiecare vrea să aibă o viaţă particulară. Bun sau rău, prost sau înţelept, fiecare vrea să aibă propria sa viaţă. Şi cine eşti tu ca să te bagi în viaţa lor? Deci să nu fii o colecţie de fotografii, de amintiri, nu te uita pe gaura cheii, nu-i observa pe ceilalţi. Este viaţa lor. Dacă vor şi dacă le place să joace vechile roluri, treaba lor!

Deci, primul lucru: încetează să-i mai urmăreşti pe ceilalţi; Întoarce-ţi întreaga atenţie spre tine.

Al doilea lucru, tu spui: „Cred că este din cauză că văd pretutindeni din ce în ce mai mult propriile mele roluri şi trucuri şi că aud vocea dumneavoastră spunându-mi: «asta este foarte bine, trebuie doar să te accepţi şi să te iubeşti pe tine însăţi şi atunci vei realiza că nu există nicio problemă»”.

Trebuie s-o repet: Nu există nicio problemă. N-am întâlnit niciodată o problemă reală, cel puţin până acum. Şi a trebuit să ascult mii de oameni şi miile lor de probleme. Încă n-am întâlnit o problemă reală. Şi nu cred că se va întâmpla vreodată, pentru că adevărata problemă nu există. „Problema „este un lucru creat. Situaţii există;

probleme nu există. Problemele sunt interpretările tale date diferitelor situaţii. Aceeaşi situaţie poate să nu fie o problemă pentru o persoană şi poate să fie o problemă pentru alta.

Deci, depinde de tine dacă creezi sau nu o problemă, dar problemele nu există. Problemele nu există cu adevărat; ele sunt doar o creaţie a omului.

Data viitoare când va trebui să rezolvi o problemă fii atentă cum pui problema; doar fii atentă. Stai de-o parte şi încearcă să înţelegi problema. Există ea în realitate? Sau tu ai creat-o? Priveşte adânc în ea şi vei vedea deodată că ea nu se mai amplifică ci scade; ea devine din ce în ce mai mică. Cu cât o vei observa mai atent, cu atât problema devine mai mică. Şi vine un moment când brusc ea nu mai există… şi atunci vei râde cu poftă.

Ori de câte ori ai o problemă, examineaz-o cu grijă. Problemele sunt fictive, ele nu există. Priveşte cu atenţie problema din fiecare unghi; cum poate ea să existe? Este o iluzie! Tu ai vrut-o, de aceea a apărut. Ai căutat-o, de aceea ea există.

Dar oamenilor nu le place că le spui că problema lor nu este o problemă; nu le place asta. Se simt foarte rău. Ei se simt bine dacă tu asculţi toate relatările despre problemele lor. Şi, dacă le spui: „Da, aceasta este o problemă”, ei sunt foarte fericiţi. Tocmai de aceea psihanaliza a devenit una din cele mai importante metode terapeutice ale secolului. Psihanalistul nu ajută pe nimeni; poate că se ajută pe sine, dar nu ajută pe nimeni

altcineva. Nu poate. Dar totuşi oamenii merg la el şi îl plătesc. Le place: el acceptă problemele lor; oricât de absurdă ar fi problema pe care o expui psihanalistului, el te ascultă cu sinceritate şi seriozitate, ca şi cum problema ar fi reală. El se comportă ca şi cum ar fi sigur că tu suferi enorm şi începe să o cerceteze şi s-o analizeze din toate unghiurile. Şi aceasta durează ani de zile!

Chiar după ani de psihanaliză problema tot nu este rezolvată, pentru că în primul rând problema n-a existat şi atunci, cum poate cineva să o rezolve? Dar după ani şi ani de psihanaliză te-ai săturat; ai terminat cu vechea problemă, acum vrei una nouă. Aşa că, într-o zi, spui deodată. „Da, nu mai există; a dispărut”, şi-i mulţumeşti psihanalistului. Dar cel ce te-a ajutat i este doar timpul; el te-a vindecat, nu psihanalistul. Însă există oameni cărora pur şi simplu nu le place să aştepte şi să observe.

Când o persoană care este obsedată de o problemă este adusă la o mănăstire Zen, cei de acolo îi oferă o colibă, departe de mănăstire; îi dau mâncare şi-i spun Stai aici liniştit”. Nu-i vorbeşte nimeni; i se dă hrană, i se asigură confort, dar nimeni nu-şi face probleme oi el. Şi ceea ce face psihanaliza în 3 ani, ei fac în 3 săptămâni. În 3 săptămâni, persoana iese pur şi simplu i afară şi spune: „Da, problema nu mai există”.

Timp de 3 săptămâni eşti lăsat cu problema ta; cum poţi să nu vezi că ea nu există? Şi nu se face nicio analiză, deci nu există nicio diversiune; nimeni nu te distrage. Psihanalistul te distrage! Problema poate să moară de la sine în 3

săptămâni, dar acum ea nu va muri deoarece cu sprijinul psihanalistului ea va trăi 3 ani, sau chiar mai mult. Depinde de cât de bogat eşti. Dacă eşti destul de bogat, problema poate continua toată viaţa. Asta înseamnă că ea depinde de cât de mult îţi dă mâna să cheltui cu ea.

Săracii nu au multe probleme. Bogaţii au; lor le dă mâna. Îşi pot permite să se bucure de probleme mari. Săracii nu-şi permit şi nu se pot bucura de acest joc.

Data viitoare când vei avea o problemă, examineaz-o cu grijă. N-ai nevoie de nicio analiză; n-o analiza, deoarece analiza este o cale de distragere de la problemă. Imediat ce începi să o analizezi de fapt, uiţi de problema în sine. Începi să te întrebi de ce? De unde? Cum a apărut ea? A apărut în copilăria ta, în relaţiile mamei tale cu tine, în relaţiile tatălui cu tine. Te-ai rătăcit. Psihanaliza freudiană este în realitate un joc mental şi este jucat cu mare măiestrie.

Nu fi preocupat de cauze! Nu este nevoie de aceasta, pentru că nu există nicio cauză. Nu te duce în trecut; nu ai nevoie s-o faci pentru că acest lucru te va îndepărta de problema de faţă. Examineaz-o ca pe un lucru aici şi acum; doar uită-te la ea. Şi nu te gândi la cauze, motive. Doar să observi problema aşa cum este.

Şi vei fi surprins că privind adânc în ea, ea începe să dispară. Continuă să priveşti în ea şi vei constata că a dispărut.

PROBLEMELE NU EXISTĂ. Noi le creăm, pentru că noi nu putem trăi fără probleme. Acesta

este singurul motiv pentru care le creăm. A avea o problemă, înseamnă a avea o ocupaţie. Ne simţim bine; avem ceva de făcut. Când nu mai există probleme, eşti lăsat singur, gol; ce să mai faci? Toate problemele s-au rezolvat.

Ia gândiţi-vă: într-o zi vine DUMNEZEU şi spune: „Nu mai există probleme; s-au terminat! Toate problemele au dispărut”. Ce veţi face? Ia gândiţi-vă la acea zi. Oamenii vor suferi; oamenii vor începe să se supere foarte tare pe DUMNEZEU. Ei vor spune: „Asta nu este o binecuvântare! Acum ce să facem? Cum, nu mai sunt probleme?” Atunci deodată nu o să mai ai către ce să îţi canalizezi energia; atunci te vei simţi îngrozitor. Problema îţi oferă un motiv pentru a te mişca, a-ţi face griji, a spera, a dori, a visa. Problema îţi dă atât de multe posibilităţi de a rămâne ocupat!

Şi să fii fără ocupaţie sau să fii capabil să fii fără ocupaţie, este tocmai ceea ce numesc eu meditaţie: o minte neocupată care se bucură de un moment liber, este o minte meditativă.

Începe prin a te bucura de unele momente neocupate! Chiar dacă problema există – tu simţi că există, eu spun că nu există, dar tu totuşi simţi că există – pune problema de o parte şi spune-i: „Aşteaptă! în primul rând trebuie să mă ocup de viaţa mea. Pe urmă te voi rezolva, dar acum dă-mi voie să am un mic spaţiu neocupat de nicio problemă”. Începe prin a avea câteva momente neocupate şi odată ce te vei bucura de ele, vei realiza că problemele sunt create de tine pentru că nu ai fost capabil să te bucuri de momentele

neocupate. Aşa că problemele umplu golul.

Nu te-ai observat niciodată pe tine însăţi? Stând într-o cameră, dacă nu ai nimic de făcut, începi să te simţi agitată, începi să nu te simţi bine, începi să te simţi neliniştită; vei deschide radioul sau televizorul, sau vei începe să citeşti acelaşi 2 iar pe care l-ai mai citit de trei ori de azi dimineaţă. Sau, dacă nu există nicio altă posibilitate, vei adormi aşa încât să poţi crea vise şi să rămâi din nou ocupată. Sau vei începe să fumezi. Ţi-ai dat seama? Ori de câte ori nu ai nimic de făcut, devine foarte greu să exişti, doar să exişti.

O voi spune încă o dată: nu există nicio problemă, Ananda. Priveşte în faţă acest fapt: că nu există nicio problemă în viaţa ta. Dacă vrei să ai probleme, este plăcerea ta; bucură-te de ele cu toate binecuvântările mele. Dar adevărul este că nu-i există nicio problemă.

Viaţa nu este de loc o problemă; ea este un mister care trebuie să fie trăit şi de care să te bucuri. Problemele sunt create de tine pentru că ţi-e frică să te bucuri de viaţă, ţi-e frică să-ţi trăieşti viaţa. Problemele îţi dau o protecţie împotriva vieţii, împotriva bucuriei, împotriva dragostei. Poţi să îţi spui ţie însăţi:

„Cum să mă bucur? Am atâtea probleme! Cum aş putea să mă mai bucur? Am atât de multe probleme, cum aş putea eu să iubesc un bărbat sau o femeie? Am atât de multe probleme, cura aş putea eu să dansez şi să cânt? Imposibil!” Poţi găsi motive să nu cânţi, să nu dansezi. Problemele tale îţi dau suficiente motive ca să nu te bucuri, să nu

iubeşti etc etc etc…

Priveşte atent problemele şi vei constata că ele sunt fictive.

Şi chiar dacă ai o problemă şi simţi că ea este reală, eu spun că este foarte bine. De ce spun eu că este foarte bine? Pentru că în momentul în care vei reuşi să simţi că este foarte bine, problema va dispare. În momentul în care îi spui unei probleme că totul este bine, tu ai încetat să o mai alimentezi cu energie. Ai acceptat-o! În momentul în care accepţi o problemă, ea nu mai este o problemă. O problemă poate fi o problemă numai când tu continui să o alungi, când spui că nu ar trebui să… şi este! Atunci problema devine şi mai puternică.

Tocmai de aceea spun eu asta. Oamenii vin la mine cu marile lor probleme şi eu spun: „Este foarte bine, accept-o”. Sau spun: „Nu ai decât să te accepţi şi să te iubeşti aşa cum eşti!” Şi eu înţeleg, când Ananda zice: „Este îngrozitor, vocea ta îmi spune în continuu: «Este foarte bine… şi nu există nicio problemă»”.

„Oare???!”

Şi Ananda spune: „Cred că dacă veţi mai spune acest cuvânt încă o dată voi începe să urlu”.

Toată viaţa ai urlat – indiferent dacă urli sau nu, nu contează oricum ai urlat toată viaţa ta. Nu ai făcut nimic altceva până acum. Uneori mai zgomotos, alteori mai tăcut, dar ai urlat. Aşa văd eu oamenii: oameni care urlă, inima lor urlă, fiinţa lor urlă. Dar asta nu-i va ajuta. Poţi să urli, dar asta nu te va ajuta.

Încearcă să înţelegi mai degrabă decât să urli. Încearcă să înţelegi ceea ce îţi spun. Şi ceea ce îţi

spun eu nu este o teorie; este un fapt. Şi îl spun pentru că l-am cunoscut. Dacă mie mi se întâmplă să nu am probleme, de ce nu vi s-ar putea întâmpla şi vouă? Acceptă provocarea! Eu sunt un om la fel de obişnuit ca şi voi; eu nu pretind că am vreo putere extraordinară, miraculoasă.

Eu sunt un om obişnuit, aşa cum eşti şi tu. Singura diferenţă dintre mine şi tine este că tu nu te accepţi pe tine aşa cum eşti, iar eu mă accept în totalitate; aceasta este singura diferenţă. Tu încerci continuu să te îmbunătăţeşti, iar eu nu. Eu întotdeauna am spus că existenţa vieţii este motivată de lipsa de perfecţiune. Tu încerci să devii perfectă, iar eu mi-am acceptat imperfecţiunile. Aceasta este singura diferenţă.

Aşa că eu nu am nicio problemă. Când tu îţi accepţi imperfecţiunile, de unde mai pot veni probleme? Când orice s-ar întâmpla, tu spui: „Este foarte bine”, atunci, de unde mai pot veni problemele? Problema izvorăşte din non-acceptare. Tu nu te poţi accepta aşa cum eşti, de aici problema. Şi nu te vei accepta niciodată aşa cum eşti, aşa că problema va exista întotdeauna. Îţi poţi imagina că într-o zi te vei accepta în totalitate aşa cum eşti? Dacă îţi poţi imagina, de ce nu o faci chiar acum? De ce să aştepţi? Pentru cine? Pentru ce?

Eu m-am acceptat aşa cum sunt şi chiar în acel moment problemele au dispărut. În acel moment toate grijile au dispărut. Nu pentru că am devenit perfect, ci pentru că am început să mă bucur de imperfecţiunile mele. Nu veţi întâlni niciodată o fiinţă perfectă, pentru că a deveni

perfect înseamnă a fi mort pentru planul fizic.

Deci singura cale de a ieşi din acele aşa-zise probleme este să-ţi accepţi viaţa aşa cum este ea, chiar în clipa de faţă şi să o trăieşti, să te bucuri de ea. Următoarea clipă va fi de o bucurie mai mare deoarece ea va izvorî din acest moment; şi clipa următoare va fi de o bucurie şi mai mare, deoarece încetul cu încetul, vei deveni din ce în ce mai fericită. Nu vei deveni mai fericită prin perfecţionare, ci prin trăirea clipei.

Dar vei rămâne imperfectă. Vei avea întotdeauna limitări şi vor exista întotdeauna situaţii în care, dacă vrei să creezi Probleme, poţi să le creezi imediat. Dacă nu vrei să ai probleme, au ai nicio nevoie să le creezi. Poţi să urli, dar asta nu te va ajuta. Tocmai aceasta ai şi făcut până acum, dar nu te-a ajutat.

Nici măcar terapia clasică nu s-a dovedit de prea mare ajutor. Ea le permite oamenilor să urle – da, te simţi puţin mai bine – este o terapie a furiei. Ea îţi permite să te eliberezi de tensiuni. Te simţi ceva mai bine, deoarece te simţi ceva mai puţin încărcat, dar în câteva zile, această senzaţie de uşurare va dispare; din nou eşti acelaşi, acumulezi din nou. Recurgi iar la terapia clasică – te vei simţi bine câteva zile… apoi din nou la fel.

Dacă nu înţelegi că nu trebuie să creezi probleme, vei continua să le creezi la nesfârşit. Poţi recurge la terapia clasică sau la alte mii de terapii şi după fiecare te vei simţi mai bine, pentru că ai aruncat o problemă de pe umerii tăi, dar nu va apărea nicio schimbare radicală în bine, pentru că nu ai aruncat mecanismul care o creează. Ai

aruncat ceva ce aveai, dar nu ai aruncat şi fabrica ce continuă să creeze problemele. Din nou le vei crea. Nu îţi va ajuta prea mult. Îţi va da doar un răgaz, o odihnă.

Dar trebuie să înţelegi într-adevăr faptul că trebuie să încetezi să mai creezi probleme – altfel poţi merge de la un grup de terapeuţi la altul, de la un psihanalist la altul, de la un psihiatru la altul, de la o terapie la alta… şi fiecare îţi va da un mic răgaz şi din nou vei face aceleaşi lucruri.

Misiunea mea aici este să smulg problemele din rădăcină. Vă rog să nu mai creaţi probleme; ele nu există.

Şi, în ultimul rând, Ananda spune: „Nu eram eu mai fericită când credeam că am un ţel?”

Da, erai mai fericită, dar erai şi mai nefericită, pentru că fericirea ta consta în speranţă; ea nu era o fericire adevărată. De aceea îţi spun că erai mai fericită, dar şi mai nefericită. Nefericită eşti acum în prezent şi fericită vei fi în viitor; dar cum poţi tu să fii fericită în viitor? Pentru că ţelul şi speranţa aparţin viitorului.

Nefericită erai aici, fericită erai acolo”. Acolo” nu există; totul este aici. Este întotdeauna aici. Peste tot este aici! „Acolo există numai în dicţionar. La fel este şi cu „atunci”. El este întotdeauna acum”. Atunci „nu există. Da, erai mai fericită în visele tale, în gândurile tale despre ţel, în gândul la un viitor minunat. Dar de ce trebuie să se gândească o persoană la un viitor minunat? Pentru că este nefericită în prezent.

Eu nu mă gândesc la un viitor minunat. Nu pot concepe cum ar putea el să fie mai minunat! Cum

poate el să fie mai minunat decât este chiar în acest moment? Cum poate existenţa să devină mai fericită şi mai veselă decât este în acest moment?

Să vedem: cum poate fi viitorul mai fericit, mai plăcut? Dar aceasta este o păcăleală, o păcăleală a minţii: pentru a evita prezentul noi continuăm să ne gândim la viitor, astfel încât să nu fie nevoie să vedem prezentul. Şi prezentul este tot ceea ce există.

Aşa că tu ai dreptate: erai mai fericită, mai fericită în visele tale. Acum eu ţi-am distrus toate visele. Mai fericită în speranţele tale, iar acum eu încerc prin toate mijloacele să creez o stare fără speranţe, o stare în care nu a mai rămas nicio speranţă deşartă. Încerc să te aduc în prezent. Te-ai rătăcit în viitor; eu te trag înapoi spre aici şi acum. Acesta este un lucru greu. Dacă-i înlături cuiva toate speranţele sigur se va simţi foarte furios. Eşti uneori foarte supărată pe mine. Eu ţi-am luat speranţele, visele, sau cel puţin încerc să o fac – şi tu eşti atât de ataşată de speranţe; atât de ataşată de speranţe încât tu începi să speri prin mine.

Tu începi să speri prin mine: „BHAGWAN va face asta”.

Dar eu nu fac nimic. Tu începi să speri, că: „Acum sunt cu BHAGWAN aşa că nu-mi mai este frică. Mai devreme sau mai târziu, voi deveni Iluminată”. Uită speranţele. Iluminarea nu este un scop! Ea nu e o dorinţă şi nu e în viitor. Dacă începi să trăieşti acum-aici, chiar în acest moment, eşti Iluminată. Eu încerc în fiecare zi să vă iluminez, dar voi tot timpul spuneţi: „Mâine”.

Atunci, fie aşa cum vreţi voi… dar mâine nu se va întâmpla niciodată nimic.

Trebuie să realizezi că eşti iluminat, chiar în clipa aceasta! Şi poţi să faci aceasta pentru că eşti… pur şi simplu eşti amăgit de tine, aşa că acum este momentul!

Deci, nu întreba cum. În momentul în care întrebi „Cum?”, tu începi să speri. Aşa că nu întreba „Cum?” şi nu gândi: „Da, vom deveni”. Nu asta spun eu. Eu spun că eşti deja. Somendra!… gâsca e afară. Gâsca n-a fost niciodată înăuntru. Trebuie doar să fii superconştientă o clipă. Doar o singură clipă de superconştiinţă, un şoc şi eşti liberă.

În fiecare zi eu încerc să vă determin să vă iluminaţi pentru că eu ştiu că voi sunteţi iluminaţi. Dar dacă voi vreţi să continuaţi să jucaţi jocul SAMSAREI, puteţi continua să-l jucaţi.

Desigur că eraţi mai fericiţi, dar şi mai nefericiţi. V-am luat fericirea, pentru că speranţa era fericirea voastră. Dacă îmi permiteţi ceva mai mult, eu vă voi lua şi nefericirea. Dar mai întâi trebuie să dispară această fericire, deoarece nefericirea există ca o umbră a speranţei fericirii. Deci trebuie să dispară mai întâi speranţa de a fi fericit şi numai atunci va dispare umbră.

Aşa că poţi urla dacă vrei, dar eu îţi voi repeta de 1001 de ori: Ananda, nu există nicio problemă. Trebuie doar să te accepţi pe tine şi să te iubeşti aşa cum eşti – da, doar atât.

O parabolă Zen:

«Funcţionarul Riko i-a cerut odată lui Nansen

să-i explice vechea problemă a gâştei din sticlă.

„Dacă cineva pune un boboc într-o sticlă”, zise Riko”, şi-l hrăneşte până la maturitate, cum poate omul să scoată gâsca fără s-o omoare şi fără să spargă sticla?”

Nansen, i-a dat o palmă zdravănă şi i-a strigat: „Riko!”

„Da, Maestre!”, spuse funcţionarul cu o tresărire.

„Vezi”, spuse Nansen, „gâsca este afară!”»

A PATRA ÎNTREBARE:

„*Este TANTRA o cale a imoralităţii*?”

Nu, nu este. Este singura cale de a elimina imoralitatea Este singura cale de a elimina sexualitatea. Nicio altă cale nu l-a ajutat vreodată pe om atât de mult cât poate TANTRA să-l ajute; toate celelalte căi l-au făcut pe om din ce în ce mai sexual.

Sexul nu a dispărut. Religiile doar l-au otrăvit, dar nu l-au distrus. El există încă – într-o formă otrăvită. Da, în om a apărut vinovăţia, dar sexul nu a dispărut. El nu poate dispare, deoarece el este o realitate biologică. El este esenţial; nu poate dispare doar reprimându-l. El poate să dispară numai atunci când tu devii atât de conştient, încât poţi elibera energia înmagazinată în sexualitate – nu prin reprimare este energia eliberată, ci prin înţelegere. Şi energia este eliberată, lotusul este scos afară din noroi… Lotusul trebuie să iasă din noroi, trebuie să crească, dar reprimarea îl duce înapoi adânc în noroi. Da, toate religiile se bazează pe reprimarea lui.

Ce aţi făcut voi până acum, şi de altfel întreaga omenire, a fost să reprimaţi sexul în noroiul inconştienţei. Continui să-l reprimi; îl ţii în frâu; nu-i permiţi să se mişte; îl ucizi prin post, prin austerităţi, ducându-te într-o grotă din Himalaya, sau într-o mănăstire unde femeile nu sunt admise. Există mănăstiri unde de sute de ani n-a mai intrat nicio femeie; există mănăstiri unde au trăit numai călugăriţe şi unde n-a intrat niciodată niciun bărbat. Acestea sunt căi de reprimare. Toate creează din ce în ce mai multă sexualitate şi din ce în ce mai multe vise imorale.

Nu, TANTRA nu este o cale a imoralităţii. Ea este singura cale de eliberare de sexualitate. TANTRA spune: trebuie să înţelegi orice – şi, prin înţelegere, schimbările apar de la sine.

Aşa că ascultaţi-mă pe mine, sau ascultaţi-l pe Saraha, şi nu începeţi să credeţi că Saraha susţine imoralitatea. Dacă credeţi, asta înseamnă că tot ce aţi înţeles, aţi înţeles greşit. Ascultaţi această anecdotă:

«Un domn în vârstă numit Martin, se duse la doctor pentru o consultaţie. „Aş vrea să-mi spui ce nu e în regulă, doctore. Mă doare pe aici, pe acolo şi nu pot să înţeleg de ce. Am trăit o viaţă foarte pură: n-am fumat, n-am băut, n-am călcat pe alături. În fiecare seară, la ora 9, sunt sigur în pat. De ce totuşi nu mă simt bine?”

„Câţi ani ai?” întreabă doctorul

„Voi împlini 74 de ani la următoarea aniversare a zilei de naştere”, zise Martin.

Doctorul răspunse: „La urma urmelor, eşti destul de bătrân, te poţi aştepta la lucruri de felul

acesta. Dar ţi-a mai rămas încă mult de trăit. Ia-o uşurel şi nu-ţi face griji. Îţi sugerez să pleci în staţiunea de tratament Hot Springs”.

Aşa că Martin se duse la Hot Springs. Acolo el a întâlnit un alt tip care părea foarte, foarte bătrân încât, prin comparaţie, Martin s-a simţit încurajat. „Frate”, zise Martin, desigur că trebuie să fi avut multă grijă de tine ca să trăieşti până la o vârstă atât de înaintată. Eu am trăit o viaţă liniştită, curată, dar nu chiar ca tine, sunt sigur! Care este metoda pentru a reuşi să atingi o vârstă atât de înaintată cât ai tu?”

Domnul foarte bătrân răspunse: „Dimpotrivă, sir. Când aveam 17 ani tatăl meu mi-a spus: „Fiule, du-te şi bucură-te de viaţă. Mănâncă, bea şi veseleşte-te din plin. Trăieşte-ţi viaţa din plin. În loc să te însori cu o femeie, fii celibatar şi să ai zece iubite. Cheltuieşte-ţi banii pentru plăceri, pentru tine însuţi, nu pentru o soţie şi pentru copii”. Deci: vin, femei şi cântece, viaţa trăită din plin. Asta mi-a fost politica în toată viaţa mea, frate.

— „Se pare că ai obţinut ceva”, zise Martin. „Câţi ani ai?”

Celălalt răspunse:

— „24”.

Imoralitatea este sinucidere. La fel de sinucigaşă ca şi reprimarea. Acestea sunt cele două extreme pe care spune BUDDHA să le evităm. O extremă este reprimarea, cealaltă extremă este imoralitatea. Să fii exact la mijloc: atent, alert, conştient. Doar este viaţa ta! Ea nu

trebuie nici reprimată, nici risipită; trebuie să înţelegi asta.

E viaţa ta, ai grijă de ea! Iubeşte-o! împrieteneşte-te cu ea! Dacă te poţi împrieteni cu viaţa ta, ea îţi va revela multe mistere, te va duce până la uşa lui Dumnezeu.

TANTRA nu este deloc imorală. Oamenii refulaţi au gândit întotdeauna că TANTRA este imoralitate; minţile lor sunt foarte obsedate. De exemplu: un bărbat care se duce la o mănăstire şi trăieşte acolo fără să vadă vreodată o femeie, cum ar putea el să creadă că SARAHA nu e imoral când trăieşte cu o femeie? Nu numai că trăieşte, dar şi practică nişte lucruri ciudate: stă gol în faţa femeii, femeia e goală şi el continuă să se uite la femeie; sau chiar când face dragoste cu ea, el continuă s-o privească.

Acum, tu nu poţi să-l înţelegi; tu poţi vedea numai că el face dragoste cu o femeie. Şi dacă eşti refulat, toată sexualitatea ta reprimată va fierbe. Te îmbolnăveşti! Şi vei pune tot ceea ce ai reprimat în tine pe seama lui SARAHA, dar SARAHA nu face ceea ce crezi tu; el merge într-o direcţie total diferită. În realitate, pe el nu-l interesează corpul; el vrea să înţeleagă ce este sexualitatea; el vrea să vadă ce este această atracţie a orgasmului; el vrea să vadă cu exactitate ce este orgasmul; el vrea să fie meditativ în acel moment, astfel încât să poată găsi cheia… poate că aceasta este cheia cu care se deschide uşa spre Divinitate. De fapt, aşa şi este.

Dumnezeu a ascuns cheia spre El în sexualitatea ta. Pe de o parte, prin sexul tău, viaţa

supravieţuieşte; aceasta este doar o utilizare parţială a energiei tale sexuale. Pe de altă parte, dacă îţi vei folosi total conştient energia sexuală, vei constata că ai descoperit o cheie care te poate ajuta să atingi nemurirea. Un aspect minor al sexualităţii tale este că prin ea vor trăi copiii tăi. Celălalt aspect, un aspect major este următorul: cu ajutorul ei tu poţi trăi în eternitate. Energia sexuală este energia vitală.

De obicei, noi nu păşim niciodată dincolo de intrare, nu intrăm niciodată în palat. SARAHA încearcă să intre în palat. Oamenii care au venit la rege trebuie să fi fost nişte oameni reprimaţi, pentru că majoritatea oamenilor sunt reprimaţi.

Politicienii şi preoţii trebuie să propovăduiască reprimarea, deoarece numai prin reprimare oamenii pot fi făcuţi nesănătoşi. Şi poţi să conduci mai uşor nişte oameni nesănătoşi, decât nişte oameni sănătoşi. Iar când oamenii sunt nesănătoşi în energia lor sexuală, ei încep să fie preocupaţi de bani, putere, prestigiu. Ei trebuie să-şi folosească energia sexuală într-un fel sau altul; ea fierbe – ei trebuie s-o elibereze într-un fel sau altul. Astfel că goana după bani sau după putere devin modalităţi de pierdere a energiei.

Toată această societate este obsedată de sex. Dacă obsesia sexuală ar dispărea din lume, oamenii n-ar mai fi nebuni după bani. Cine şi-ar pierde timpul cu banii? Şi oamenilor nu le-ar mai păsa de putere. Nimănui nu i-ar place să devină preşedinte sau prim-ministru; pentru ce? Viaţa este atât de extraordinar de frumoasă în normalitatea sa, este atât de superbă în

normalitatea sa, de ce ar mai dori oamenii să devină „cineva”?

E atât de delicios să fii nimeni: nu-ţi lipseşte nimic. Dar dacă distrugi sexualitatea oamenilor, şi-o reprimi, le lipseşte atât de mult încât tânjesc mereu: undeva trebuie să existe bucuria; aici ea lipseşte.

Sexul este una din activităţile date de natură şi de Dumnezeu prin care eşti aruncat iar şi iar în clipa prezentă. De obicei tu nu eşti niciodată în prezent – exceptând momentele când faci dragoste, dar şi atunci doar pentru câteva secunde.

TANTRA spune că trebuie să înţelegi sexul, să-l decodifici. Dacă sexul e atât de puternic încât însăşi viaţa provine din el, fără îndoială că el este mai mult decât bănuim noi. El este cheia spre Divinitate, spre Dumnezeu.

A CINCEA ÎNTREBARE: „*Ce nu e în regulă cu mine*?

Înţeleg ce spuneţi, vă citesc cărţile şi-mi plac foarte mult, dar totuşi ceva esenţial lipseşte”.

Meditaţi asupra acestor minunate cuvinte ale lui Wordsworth:

„Lumea e prea mult pentru noi, devreme şi târziu.

Risipind şi cheltuind, noi ne pierdem puterile;

Vedem că puţin din ce-i în natură e al nostru;

Ne dăruim inimile în afară, cu o generozitate prosteasc㠖

Acestei mări ce-şi dezvăluie inima lunii.

Vânturilor ce vor sufla tot timpul

Şi care se strâng acum ca florile ce-adorm;

Cu toate acestea noi nu suntem în armonie cu natura.

Nu ne mişcă…”

Tocmai asta lipseşte. Nu ne mişcă inima… noi suntem în dezacord cu existenta. Această lume e prea mult pentru noi… risipind şi cheltuind, noi ne pierdem puterile; prea puţin ne întoarcem la natură… Cum să-l găseşti pe Dumnezeu şi cum să găseşti fericirea dacă nu priveşti în natură? Natura este Dumnezeu manifestat. Natura este corpul lui Dumnezeu, forma lui Dumnezeu, templul lui Dumnezeu.

„Ne-am dăruit inimile în afară…”

Asta ne lipseşte.

„Pentru aceasta, pentru toate, noi nu suntem în armonie

Nu ne mişcă…”

Aşa că faptul că citiţi şi mă ascultaţi nu vă va ajuta prea mult… trebuie să începeţi să simţiţi. Să ascultaţi, dar să ascultaţi şi cu inima. Trebuie să vă pătrundă în simţire. Asta înţeleg toate religiile când spun că e necesară SHRADDHA – credinţa, încrederea. Încrederea înseamnă un fel de a asculta cu inima – nu cu îndoială, nu logic, nu prin raţiune, nu prin intelectul discursiv, ci printr-o participare adâncă, cu inima.

Aşa cum ascultaţi muzică, tot aşa să mă ascultaţi şi pe mine. Să nu mă ascultaţi aşa cum îl ascultaţi pe un filosof; ascultaţi-mă aşa cum ascultaţi păsările. Ascultaţi-mă aşa cum ascultaţi vântul care pătrunde printre brazi Ascultaţi-mă nu prin mintea discursivă, ci prin inimă. Şi atunci acel ceva ce simţi mereu că lipseşte, nu va mai

lipsi.

Capul a devenit prea expert, atotcunoscător; el a atins o extremă; da, ca servitor, capul e minunat; ca şef însă, el e foarte periculos. El este un extremist. Ţi-a absorbit toată energia. A devenit un dictator. Desigur, el lucrează, dar pentru că lucrează, tu ai început să depinzi prea mult de el.

Şi întotdeauna vei fi la o extremă, deoarece mintea are tendinţa să se ducă la extreme.

Ascultaţi această anecdotă:

«Tânărul Warren era foarte ambiţios şi când şi-a luat o slujbă de curier s-a hotărât să înveţe tot ce e posibil, astfel încât să-l poată impresiona pe şef ca să îl avanseze. Într-o zi, şeful l-a chemat şi i-a spus: „Spune Departamentului de Transport să-mi reţină un loc pe Queen Mary, care ridică ancora pe data de 11”.

Scuzaţi-mă, sir”, spuse flăcăul, „dar acel vapor nu va ridica ancora până pe data de 12”.

Şeful l-a privit impresionat, apoi a spus: „Spune serviciului de aprovizionare să facă o comandă de aluminiu pe timp de 6 luni”.

„Permiteţi-mi să vă sugerez”, a răspuns Warren, „să fie făcută comanda mâine pentru că preţul va scădea. În plus, să se facă comandă numai pentru o lună deoarece tendinţa pieţii arată că preţurile vor scădea şi mai mult”.

„Foarte bine tinere, eşti pe fază. Trimite-o pe Miss Kate să-i dictez ceva”.

„Miss Kate lipseşte azi”, replică băiatul.

„De ce, e bolnavă?”

„Nu sir, nu până pe data de 9”.»

Ori, asta înseamnă să ştii prea mult, asta înseamnă să sari peste cal. Şi tocmai asta s-a întâmplat cu mintea omenească: a mers prea departe, şi-a depăşit limitele. Şi ea a absorbit toată energia, încât inimii nu i-a mai rămas nimic. Ţi-ai ocolit complet inima. Nu mai treci prin inimă. În acest fel nu mai evoluezi deloc. Inima e un lucru aproape mort, o povară. Iată ce lipseşte.

Mă puteţi asculta cu capul şi desigur veţi înţelege ce spun şi totuşi nu veţi înţelege nimic, nici măcar un singur cuvânt, pentru că aceasta e o înţelegere de un fel total diferit. Aceasta e o înţelegere care e înrudită mai mult cu dragostea decât cu cunoaşterea.

Dacă eşti îndrăgostit de mine, numai atunci… dacă ai început să simţi dragoste pentru mine, doar atunci… dacă între mine şi tine se naşte afecţiunea, dacă este o relaţie de dragoste, doar atunci…

Şi ULTIMA ÎNTREBARE: *„BHAGWAN, cum defineşti un discurs bun*?”

Greu de spus. Eu n-am ţinut nici măcar un singur discurs în toată viaţa mea. Aşa că n-ai întrebat pe cine trebuie. Dar am auzit o definiţie care îmi place şi pe care aş vrea să v-o comunic şi vouă:

„Un început bun şi un sfârşit bun fac un discurs bun – dacă într-adevăr se potrivesc începutul şi sfârşitul. Într-adevăr, cel mai bun discurs nu are deloc mijloc şi cel mai, cel mai bun, nu e rostit niciodată”.

Şi eu întotdeauna l-am spus pe cel mai bun, pe cel nerostit. N-am rostit nici măcar un singur discurs în viaţa mea, pentru că îl exprim în tăcere, nu în cuvinte. Chiar şi atunci când auziţi cuvinte, nu acesta a fost scopul. Chiar şi atunci când folosesc cuvinte, cuvintele sunt folosite numai ca un rău necesar; ele trebuie să fie utilizate pentru că voi încă nu înţelegeţi tăcerea.

Eu nu vă vorbesc. N-am nimic de spus, pentru că ceea ce am eu de spus, nu poate fi spus, nu poate fi rostit. Dar voi nu înţelegeţi nimic altceva decât cuvintele, aşa că trebuie să sufăr şi să vă vorbesc. Trebuie să utilizez cuvinte ce nu au niciun înţeles. Şi eu trebuie să spun lucruri care nu ar trebui spuse – în speranţa că încet, încet, nu veţi mai asculta cuvintele, ci mesajul lor.

Reţine, cuvintele nu sunt mesajul meu. Mesajul meu este fără cuvinte. Încerc să vă înmânez discursul nerostit. El este un transfer dincolo de cuvinte, aşa că numai cei care sunt uniţi cu mine prin inimile lor, vor fi capabili să-l primească.

CAPITOLUL 3. ACEST NECTAR ESTE AL VOSTRU!

Ca un nor ce se ridică din mare
Pe care pământul îl îmbrăţişează, absorbind ploaia.
La fel, precum cerul, marea rămâne în afara creşterii şi descreşterii.
Din spontaneitatea care e unică.
Plină de perfecţiunile lui Buddha.
Sunt toate fiinţele născute şi în ea vin
Să se odihnească.
Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă.
Ei merg pe alte căi şi astfel uită adevăratul extaz.
Căutând plăcerile ce simţurile le produc.
Mierea din gura lor, pentru ei atât de aproape.
Va dispare dacă nu o vor bea dintr-odată.
Animalele nu înţeleg lumea
Ca pe un loc trist. Şi nici înţeleptul
Care bea nectarul ceresc.
În timp ce animalele tânjesc după senzualitate.

TOTUL SE SCHIMBĂ... şi Heraclit are dreptate: nu poţi intra de două ori în acelaşi râu. Râul se schimbă, dar şi tu te schimbi. Totul este mişcare. Totul este curgere. Totul este efemer, momentan. Numai pentru un moment există, apoi dispare... şi nu-l vei mai găsi niciodată. Nu există vreo modalitate să-l mai găseşti. Odată dus, e dus pentru totdeauna.

Şi nimic nu se schimbă – şi acest lucru e

adevărat. Nimic nu se schimbă vreodată. Totul este întotdeauna acelaşi. Şi Parmenide are dreptate; el spune: nimic nu este nou sub soare. Cum ar putea fi? Soarele e bătrân, deci aşa e totul. Dacă-l întrebi pe Parmenide, el îţi va spune că poţi intra de două ori în orice râu, şi că întotdeauna vei intra în acelaşi râu. Fie că e Gangele, fie că e Tamisa, n-are importanţă. Apa este aceeaşi. Este H2O. Şi fie că intri în râu azi, fie mâine, sau peste un milion de ani, el va fi acelaşi râu.

Şi cum ai putea tu să fii diferit? Tu ai fost un copil; îţi aminteşti asta. Apoi ai fost tânăr; şi asta ţi-o aminteşti. Cine este acest cineva care îşi aminteşte? Trebuie să existe un aspect neschimbător în tine: permanent, etern. Copilăria vine şi pleacă; la fel a venit tinereţea şi a plecat; la fel bătrâneţea – dar ceva rămâne veşnic acelaşi.

Acum, daţi-mi voie să vă spun: Heraclit şi Parmenide au amândoi dreptate; de fapt, amândoi au dreptate împreună? Dacă Heraclit are dreptate, acesta este numai jumătate de adevăr; dacă Parmenide are dreptate şi acesta este tot o jumătate de adevăr. Dar jumătatea de adevăr nu este adevărul în totalitate. Ei afirmă semiadevăruri. Roata se învârte şi axul stă. Parmenide vorbeşte despre ax, Heraclit vorbeşte despre roată – dar roata nu poate exista fără ax! Şi la ce ar folosi un ax fără roată? Astfel, aceste două aparent contradictorii semiadevăruri nu sunt contradictorii, ci complementare. Heraclit şi Parmenide nu sunt duşmani, ci prieteni. Celălalt poate exista numai dacă există adevărul complementar – altfel nu.

Meditaţi asupra centrului liniştit al unui ciclon.

Dar în momentul în care afirmi ceva, acesta poate fi în cel mai bun caz numai un semiadevăr. Nicio afirmaţie nu poate acoperi întregul adevăr. Dacă vreo afirmaţie vrea să acopere întregul adevăr, atunci afirmaţia se va autocontrazice, atunci va fi ilogică. Atunci afirmaţia va părea trăsnită.

MAHAVIR a făcut asta – el e omul cel mai trăsnit, deoarece a încercat să enunţe întregul adevăr şi nimic altceva decât întregul adevăr. Este înnebunitor, deoarece fiecare enunţ este urmat imediat de opusul său. El a dezvoltat o schemă cu 7 nivele de enunţuri. Unul este urmat de contrariul său, următorul de contrariul său etc etc... El continuă să se contrazică de 7 ori şi numai după ce a spus de 7 ori 7 lucruri contradictorii unul altuia, atunci el spune că acum adevărul a fost spus în totalitate, dar atunci nu mai ştii ce a spus el.

Dacă-l întrebi: „Există DUMNEZEU?", el va răspunde: „Da" şi va spune şi „Nu" şi va spune „Amândouă" şi va spune „Niciuna" şi aşa mai departe. Până la urmă nu ajungi la nicio concluzie; nu poţi trage nicio concluzie. Te lasă într-o profundă confuzie. Aceasta se va întâmpla dacă totuşi insişti să ştii adevărul.

BUDDHA însă păstrează tăcerea ştiind că orice ar spune ar fi adevărul numai pe jumătate. Şi jumătatea este periculoasă. El nu spune nimic despre adevărurile ultime. El nu va spune nici că lumea este o curgere, dar nici că lumea este

permanentă. Nu-ţi va spune nici că exişti, nici că nu exişti. În momentul în care întrebi ceva despre Adevărul Absolut, el spune: „Te rog nu întreba, pentru că întrebarea ta mă pune în încurcătură. Fie va trebui să fiu contradictoriu, ceea ce este o nebunie, fie va trebui să enunţ un semiadevăr, ceea ce iar nu este adevărul în totalitate şi este foarte periculos; sau va trebui să tac din gură”. Acestea sunt cele trei posibilităţi. BUDDHA a ales să tacă.

Acesta este primul lucru care trebuie înţeles despre sutrele de astăzi, şi în acest context va fi uşor de înţeles ce spune SARAHA.

Prima sutră:

„Ca un nor ce se ridică din mare.

Pe care pământul îl îmbrăţişează, absorbind ploaia, La fel, precum cerul, marea rămâne în afara creşterii şi descreşterii”.

El îi spune regelui: „Uită-te la cer. Acolo sunt două fenomene: cerul şi norii. Norii vin şi se duc. Cerul nu vine niciodată şi nu se duce niciodată. Uneori norii există, alteori nu; ei sunt efemeri. Cerul există întotdeauna; el este în afara timpului, el este etern. Norii nu-l pot corupe, nici măcar norii negri nu-l pot corupe. Nu există nicio posibilitate de a-l corupe. Puritatea lui este absolută. Norii pot să vină şi să plece şi ei chiar vin şi pleacă, dar cerul este la fel de pur ca întotdeauna; pe el nu rămâne nici măcar o urmă”.

Astfel, există două fenomene, aspecte, unele care sunt ca cerul şi altele ca norii. Acţiunile tale sunt ca norii – ele vin şi se duc. Tu? Tu eşti ca cerul; tu nu vii niciodată şi tu nu te duci niciodată.

Naşterea ta, moartea ta sunt ca norii; ele vin şi se duc. Tu? Tu nu apari şi nu dispari; tu exişti întotdeauna. Stările, acţiunile tale apar; tu nu apari niciodată. Ele apar tot aşa cum norii apar pe cer. Tu eşti un observator tăcut al întregului joc al norilor. Uneori sunt albi şi frumoşi, alteori sunt negri, deprimanţi şi urâţi. Uneori sunt plini de ploaie şi alteori sunt goi. Uneori ei fac un mare bine pământului, alteori un mare rău. Uneori aduc inundaţii şi distrugeri, alteori ei dau viaţă, mai multă verdeaţă, recolte bogate. Dar cerul rămâne întotdeauna acelaşi; buni sau răi, frumoşi sau urâţi, norii nu-l corup.

Acţiunile sunt ca norii, stările sunt ca norii; fiinţa este ca cerul.

SARAHA spune: „Uită-te la cerul meu! Nu te uita la acţiunile mele”. Este necesară o schimbare de conştiinţă; nimic altceva decât o schimbare de conştiinţă. Este nevoie de o modificare a înţelegerii. Tu te uiţi la nori, eşti focalizat asupra norilor, tu ai uitat cerul. Apoi deodată, îţi aminteşti de cer. Nu te mai concentrezi asupra norilor, te focalizezi doar asupra cerului; atunci norii sunt nesemnificativi, tu eşti într-o dimensiune total diferită.

Doar schimbarea focalizării… şi lumea este diferită. Când urmăreşti comportarea unei persoane, eşti focalizat pe nori. Când observi puritatea intimă a fiinţei sale, tu observi cerul său. Dacă vei căuta puritatea interioară, atunci nu va mai fi niciodată cineva rău, atunci întreaga existenţă este sfântă. Dacă vezi acţiunile, atunci nu poţi vedea pe nimeni sfânt. Chiar persoana cea

mai sfântă este înclinată să comită multe greşeli în ceea ce priveşte acţiunile sale. Dacă urmăreşti acţiunile poţi găsi acţiuni greşite la IISUS, la BUDDHA, la MAHAVIR, la KRISHNA, la RAMA; atunci chiar şi sfântul cel mai mare va apărea ca un păcătos.

S-au scris multe cărţi despre IISUS. El este obiectul a mii de studii; multe sunt scrise în favoarea sa şi dovedesc că el este singurul fiu născut al lui DUMNEZEU. Desigur, ele pot demonstra aceasta. Apoi multe sunt scrise pentru a dovedi că el este doar un şarlatan şi nimic altceva şi, la rândul lor, şi ele pot demonstra aceasta. Şi toate vorbesc despre aceeaşi persoană. Ce s-a întâmplat? Cum se descurcă ei? Se descurcă bine. O parte din ei continuă să aleagă norii albi; cealaltă parte continuă să aleagă norii negrii – şi ambele au dreptate pentru că nicio acţiune nu poate fi doar albă sau doar neagră. Pentru a exista, este nevoie de amândouă.

Orice ai face, vei aduce ceva bun în lume, dar vei aduce şi ceva rău în lume – indiferent ce faci. Chiar prin alegerea ta de a face ceva, la urma urmelor, multe lucruri vor fi bune şi multe vor fi rele. Gândeşte-te la următoarele: îi dai ceva bani unui cerşetor – faci bine; dar cerşetorul cumpără otravă de aceşti bani şi se sinucide. Intenţia ta a fost bună, dar rezultatul final este rău. Îl ajuţi pe un om – el este bolnav, muribund; îl duci la spital. El se însănătoşeşte şi apoi comite o crimă. Fără ajutorul tău, ar fi fost o crimă mai puţin în lume. Intenţia ta a fost bună, dar rezultatul final este rău.

Iată o povestioară care descrie naşterea acupuncturii:

«Un om suferea de ani de zile de dureri de cap şi cineva, duşmanul său, a vrut să-l omoare. Ascunzându-se după un copac, duşmanul a tras cu arcul ca să-l omoare. Săgeata l-a lovit în picior; el căzu jos, dar în acelaşi moment durerea de cap, de care suferea de ani de zile, a dispărut. Oamenii care l-au examinat, doctorul oraşului, au fost foarte nedumeriţi de cum s-a putut întâmplă aşa ceva. Au început să studieze. Din întâmplare, omul nimerise un punct de acupunctură de la nivelul piciorului; un punct de acupunctură a fost atins de săgeată şi fluxul energetic corporal s-a modificat. Şi pentru că acest flux energetic s-a îmbunătăţit, durerea de cap a dispărut»

Tocmai de aceea, atunci când te duci la un acupuncturist şi-i spui: „Mă doare capul”, el poate să nu-ţi atingă deloc capul. El începe să-ţi preseze piciorul sau mâna, sau să-ţi înţepe mâna sau spatele. Şi tu vei fi surprins: „Ce faci? pe mine mă doare capul şi nu spatele!” Dar el ştie mai bine. El acţionează asupra corpului tău energetic, care este format din nenumărate circuite şi puncte energetice; există 700 de puncte şi el ştie de unde să stimuleze energia pentru a schimba curgerea ei. Totul este interconectat... şi aşa s-a născut acupunctura.

Acum, cel care a tras săgeata în duşmanul său a fost un sfânt, sau a fost un păcătos? Greu de spus, foarte greu de spus, dacă ne gândim numai la rezultat.

Dacă urmăreşti acţiunile, îţi iroseşti întreaga

viaţă. Le poţi alege pe cele bune, le poţi alege pe cele rele. Şi în realitate, fiecare acţiune aduce ceva bun şi ceva rău. De fapt – asta este părerea mea, meditaţi asupra ei – în tot ceea ce faci va exista o parte bună şi o parte rea întotdeauna în aceeaşi proporţie. Repet: întotdeauna în aceeaşi proporţie, pentru că binele şi răul sunt cele două aspecte ale aceleiaşi monede. Tu poţi face binele, dar ceva rău se va întâmpla, pentru că unde ar putea dispare celălalt aspect? Moneda există cu ambele feţe şi doar cu o singură faţă nu poate exista.

Aşa că uneori păcătoşii sunt folositori şi virtuoşii sunt uneori foarte dăunători. Virtuoşii şi păcătoşii sunt cu toţii în aceeaşi barcă! Odată ce ai înţeles aceasta, este posibilă o transformare; atunci tu nu te mai preocupi de acţiuni. Dacă proporţia este aceeaşi indiferent că faci bine sau rău, atunci ce rost are să-l judeci pe om după acţiunile sale? Atunci întreaga abordare se schimbă. Atunci porneşti spre o altă înţelegere: cerul.

Tocmai asta îi spune SARAHA regelui. El spune: „Câtă dreptate ai! Ce ţi-au spus ţie oamenii despre mine, este adevărat. Da, alerg ca un câine bolnav. Dacă observi doar acţiunile mele vei fi înşelat, nu vei fi capabil să mă înţelegi. Priveşte cerul meu interior. Observă starea mea interioară, observă esenţa mea lăuntrică; aceasta este singura cale de a vedea adevărul. Da, trăiesc cu această femeie şi, de obicei, a trăi cu o femeie înseamnă ceea ce înseamnă. Acum, SARAHA spune: „Priveşte! Aceasta nu este o trăire

obişnuită! Nu este vorba despre o relaţie obişnuită bărbat-femeie. N-are nimic de-a face cu sexualitatea. Noi trăim împreună ca două spaţii. Trăim împreună ca două libertăţi. Trăim împreună ca două bărci goale. Dar pentru a înţelege aceasta va trebui să te uiţi la cer, nu la nori”.

„Ca un nor ce se ridică din mare.
Pe care îl îmbrăţişează, absorbind ploaia.
La fel, precum cerul, marea rămâne
În afara creşterii şi descreşterii”.

Şi un alt lucru pe care i l-a reamintit a fost: „Priveşte marea. Milioane de nori izvorăsc din mare, se evaporă multă apă, dar marea nu scade din această cauză. Şi apoi norii vor aduce ploaie pe pământ şi râuleţele vor deveni râuri şi multe râuri se vor revărsa şi apa va curge înapoi spre mare, spre ocean… toate râurile de pe pământ îşi vor duce apa în mare, dar asta nu face ca marea să crească; marea rămâne aceeaşi. Indiferent dacă ceva este luat din ea, sau ceva este vărsat în ea, nu contează; perfecţiunea ei este de aşa natură încât nu poţi lua nimic din ea şi nu poţi adăuga nimic la ea”.

El spune: „Priveşte! Fiinţa interioară este atât de perfectă încât acţiunile tale pot fi ale unui păcătos, dar nimic nu ţi se poate lua. Şi acţiunile tale pot fi cele ale unui sfânt, dar nimic nu ţi se adaugă ţie. Tu rămâi acelaşi”.

Aceasta este o afirmaţie extraordinar de revoluţionară. Este un enunţ foarte important. El spune: „Nimic nu i se poate adăuga omului şi nimic nu poate fi îndepărtat din om; perfecţiunea lui interioară este aceeaşi. Nu poţi face omul mai

frumos şi nu-l poţi face mai urât. Nu-l poţi face mai bogat, nu-l poţi face mai sărac. El este ca marea.

Într-una din sutrele budiste, VAIPULYA SUTRA, se face afirmaţia că există două giuvaere foarte scumpe în ocean: unul îl fereşte de a deveni mai mic atunci când se ia apă din el şi celălalt de a deveni prea mare atunci când se varsă apă în el.

În ocean se află două giuvaere mari şi acestea îl feresc de a deveni prea mic, sau prea mare; el nici nu creşte, nici nu descreşte; rămâne întotdeauna acelaşi. El este atât de vast încât nu contează câţi nori se ridică din el şi cât de multă apă se evaporă. El este atât de vast încât nu contează câte râuri se varsă în el şi-i aduc cantităţi uriaşe de apă. El rămâne mereu acelaşi.

La fel este esenţa lăuntrică a omului. La fel este esenţa lăuntrică a existenţei. Creşterea şi descreşterea sunt la periferie, nu la centru. Poţi deveni un savant, sau poţi rămâne un ignorant – dar această transformare se va produce doar la periferie. Nicio cunoaştere nu te poate face mai cunoscător decât eşti deja. Nimic nu ţi se poate adăuga ţie. Puritatea ta este infinită; nu există nicio cale de a o îmbunătăţi.

Aceasta este viziunea tantrică. Aceasta este esenţa atitudinii tantrice: că omul este perfect. Nu trebuie să tânjeşti după o îmbunătăţire; nu trebuie să devii bun; nu trebuie să modifici una sau alta. Omul trebuie să accepte totul: şi să-şi amintească cerul său, să-şi amintească marea sa. Şi încet, încet, apare înţelegerea, când tu ştii ce este norul şi ce este cerul, ce este un râu şi ce este marea.

De îndată ce eşti în armonie cu marea ta, orice anxietate dispare, orice vină dispare. Devii inocent ca un copil.

Regele îl cunoscuse pe SARAHA: se obişnuise ca el să fie un mare învăţat şi acum se comporta ca un ignorant. Nu mai recita VEDELE, nu mai practica ritualurile pe care i le prescria religia lui; nici măcar nu mai medita. El nu mai făcea nimic din ceea ce de obicei se crede că ţine de religie. Ce făcea el aici, trăind pe un teren de incinerare, dansând ca un dement, cântând ca un dement şi făcând multe lucruri împotriva tradiţiei sale? Unde a dispărut cunoaşterea sa?

Şi SARAHA spuse: Îmi poţi lua toată cunoaşterea. Nu contează, deoarece prin aceasta eu nu sunt micşorat. Sau poţi să mă înveţi toate scripturile lumii; nici aceasta nu contează pentru că prin aceasta eu nu devin mai mare.

El fusese un om foarte respectabil; întregul regat îl respectase. Acum, deodată, el devenise unul din oamenii cel mai puţin respectaţi. Şi SARAHA spune: îmi poţi da toate onorurile posibile şi nimic nu mi se adaugă. Şi-mi poţi lua toate onorurile, mă poţi insulta şi poţi face orice vrei pentru a-mi distruge respectul – nu se întâmplă nimic. Total acelaşi, eu rămân total acelaşi. Eu sunt ceea ce niciodată nu creşte şi niciodată nu descreşte. Acum ştiu că eu nu sunt norul – eu sunt cerul.

Aşa că nu-mi pasă dacă oamenii cred că norul este alb sau negru, deoarece eu nu sunt norul. Şi eu nu sunt nici râuleţul, micuţul râu, sau micuţul bazin de apă, eu nu sunt o ceaşcă de ceai.

Furtunile apar foarte uşor în ceaşca de ceai; ea este atât de micuţă! Ia doar o lingură din ea şi ceva este pierdut; mai pune doar o lingură în ea şi va da pe dinafară.

El spune: eu sunt marea uriaşă. Poţi să iei cât vrei, sau să pui cât vrei; nu contează.

Priveşte doar la frumuseţea ei! În clipa în care nimic nu mai contează pentru tine, doar atunci ai înţeles. Dacă ceva mai contează încă, tu eşti departe de a fi înţeles. Dacă încă eşti atent şi te îngrijorează acţiunile tale – trebuie să faci asta şi nu trebuie să faci cealaltă – şi dacă încă mai există „trebuie", atunci tu eşti departe de a fi înţeles. Încă mai gândeşti despre tine în termenii momentului şi nu în termenii eternităţii. Încă nu l-ai perceput pe DUMNEZEU.

„Ca cerul şi ca marea..." trebuie să înţelegi că eşti tu.

A doua sutră:

„Din spontaneitatea care este unică.
Plină cu perfecţiunile lui BUDDHA.
Sunt toate fiinţele născute şi în ea vin
Să se odihnească. Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă.
Din spontaneitatea care este unică..."

În primul rând, în TANTRA, spontaneitatea este valoarea cea mai de preţ; să fii natural, să-i permiţi naturii să se desfăşoare. Nu s-o împiedici, nu s-o stânjeneşti; nu s-o distragi, nu s-o porneşti în vreo altă direcţie care n-ar fi decurs de la sine; a te abandona naturii, a curge cu ea. Nu să te

împotriveşti râului, ci să mergi cu el – tot drumul, indiferent în ce direcţie curge. Această încredere este TANTRA. Spontaneitatea este MANTRA, temelia sa de bază.

Spontaneitate înseamnă: să nu te împotriveşti, să fii într-un continuu acord. Orice s-ar întâmpla, tu să observi, să fii un observator al fenomenului. Ştii că se întâmplă, dar nu te împotriveşti şi nu încerci să-i schimbi cursul. Spontaneitatea înseamnă că tu nu ai nicio direcţie. Spontaneitatea înseamnă că tu nu ai niciun tel de atins; dacă ai avea vreun tel de atins, n-ai putea fi spontan. Cum ai putea fi spontan dacă natura ta merge pe o cale şi ţelul tău nu este acolo? Cum ai putea fi spontan?

Tocmai asta fac milioane de oameni: se duc pe sine spre un ţel imaginar. Şi deoarece se duc spre un ţel imaginar, ei îşi ratează destinul firesc – care este singurul ţel! Şi tocmai de aceea există atât de multă frustrare, atât de multă suferinţă, atât de mult infern – pentru că astfel orice ai face, nu-ţi vei realiza niciodată natura proprie.

Iată de ce oamenii sunt trişti şi morţi. Ei trăiesc şi totuşi nu trăiesc. Ei se mişcă înlănţuiţi, ca nişte prizonieri. Mişcarea lor nu este liberă, mişcarea lor nu este un dans – nu poate fi, deoarece ei se luptă, sunt într-o luptă continuă cu ei înşişi. În fiecare moment apare un conflict: vrei să faci asta şi religia ta nu-ţi permite; vrei să fii cu această femeie, dar ea nu este respectabilă. Vrei să trăieşti în acest fel, dar societatea nu-ţi permite. Vrei să mergi pe un drum, simţi că aşa poţi să fii natural, dar toată lumea este împotrivă.

Aşa că, asculţi tu de fiinţa ta? Sau asculţi de sfatul oricui altcuiva? Dacă asculţi de sfatul altuia, viaţa va fi o viaţă goală, nimic altceva decât frustrare. Vei sfârşi fără ca vreodată să fii viu; vei muri fără ca vreodată să ştii ce este viaţa.

Dar societatea a creat o mulţime de condiţionări care sunt deja în tine, nu numai în afară – ele sunt chiar în tine. Tocmai această condiţionare este ceea ce ei numesc „conştiinţa”. Orice ai vrea să faci, conştiinţa îţi spune: „Nu face asta!” Conştiinţa este vocea ta părintească; preoţii şi politicienii vorbesc prin ea. Asta este o mare păcăleală. Ei au creat o anumită conştiinţă în tine, încă din copilărie când tu nu ştiai ce se întâmplă cu tine, ei ţi-au educat conştiinţa cum au dorit ei.

Aşa că ori de câte ori mergi împotriva conştiinţei, te simţi vinovat. Vinovăţia înseamnă că tu ai făcut ceva ce ceilalţi nu vor ca tu să faci. Aşa că ori de câte ori eşti natural, eşti vinovat şi ori de câte ori nu eşti vinovat, eşti nenatural. Aceasta este dilema, aceasta este dihotomia, aceasta este problema.

Dacă asculţi de naturaleţea ta te simţi vinovat; atunci suferi. Începi să simţi că ai făcut ceva rău. Începi să te ascunzi; Începi să te aperi; începi să te prefaci încontinuu că nu ai făcut-o şi ţi-e frică; cineva tot te va prinde mai devreme sau mai târziu. Vei fi prins… de aici anxietate, vină, frică. Şi-ţi pierzi tot cheful de viaţă.

Ori de câte ori faci ceva împotriva celorlalţi, te simţi vinovat. Şi ori de câte ori faci ceea ce spun ceilalţi, nu te simţi fericit făcând-o, pentru că aceasta n-a fost niciodată ceea ce simţeai tu că

trebuie făcut. Omul este prins între aceste două probleme.

Tocmai am citit o anecdotă;

«„Ce este această dublă primejdie de care Constituţia ne garantează că ne apără?” îl întrebă Roland pe prietenul său, avocatul Milt.

Celălalt răspunse: „Este cam aşa, Rollie, este ca şi cum ai conduce maşina, şi soţia cu soacră-ta stau pe bancheta din spate şi îţi spun cum să conduci; ei bine, aceasta este dubla primejdie. Şi tu ai dreptul constituţional să te întorci şi să zici: „Cine Dumnezeu conduce această maşină, dragă, tu sau maică-ta?”»

Poţi fi la volan, şi totuşi, nu tu să conduci maşina. Sunt mulţi cei care stau pe bancheta din spate: părinţii, bunicii, preotul, politicianul, patronul, sfântul; cu toţii stau pe bancheta din spate. Şi cu toţii încearcă să te sfătuiască: „Fă asta! Nu face aia! Mergi pe acest drum! Nu o lua pe acolo! „Ei te fac să înnebuneşti, dar ţie ţi s-a spus să fi asculţi. Dacă nu îi asculţi, asta creează în tine teama că ceva nu este bine – cum poţi tu să ai dreptate când atât de mulţi oameni te sfătuiesc să faci altceva. Şi ei te sfătuiesc întotdeauna pentru binele tău! Cum poţi tu singur să ai dreptate când toată lumea îţi spune: „Fă asta!” Desigur, ei sunt majoritatea şi ei trebuie să aibă dreptate.

Dar reţine: nu se pune problema de a avea dreptate sau nu, ci de a fi spontan sau nu. Spontaneitatea este marele adevăr! Altfel devii un imitator şi imitatorii nu sunt niciodată fiinţe împlinite.

Ai vrut să fii pictor, dar părinţii au spus: „Nu! Pentru că pictura nu-ţi va da destui bani şi nici respect în societate. Vei deveni un vagabond şi vei ajunge un cerşetor. Aşa că nu ne plictisi cu pictura. Să devii magistrat”. Aşa că ai devenit magistrat şi nu eşti deloc fericit. Adânc în sufletul tău tu tot mai vrei să pictezi.

Chiar şi în timp ce eşti în completul de judecată, tu încă pictezi adânc în interiorul tău. Poate că îl asculţi pe criminal, dar tu te gândeşti la faţa lui, ce trăsături frumoase are el şi ce portret minunat ar fi fost posibil. Îi priveşti ochii şi albastrul ochilor lui, şi te gândeşti la culori… da, dar tu eşti un magistrat! Aşa că te simţi mereu stingherit, te urmăreşte un stres. Şi, cu timpul, te vei obişnui, te vei blaza şi vei accepta situaţia. Dar vei fi o imitaţie, un produs artificial.

O anecdotă:

«O femeie s-a lăsat de fumat când papagalul ei favorit a căpătat o tuse persistentă. Natural, ea a fost îngrijorată; s-a gândit că poate este din cauza fumului, deoarece ea fuma continuu în casă şi că poate asta i-a făcut rău papagalului. Aşa că ea a dus papagalul la un veterinar. Veterinarul a examinat amănunţit papagalul şi şi-a dat seama că nu are pneumonie sau altă boală. Diagnosticul final a fost că el imita tusea stăpânei sale.»

Deci, nu era fumul, ci doar o imitare. Femeia tuşea şi papagalul a învăţat şi el să tuşească.

Observă… că în întreaga ta viaţă poţi fi la fel ca un papagal. Dacă eşti ca un papagal, atunci îţi lipseşte ceva extrem de valoros, îţi lipseşte viaţa

ta. Orice ai câştiga nu se va dovedi de prea mare valoare, deoarece nimic nu este mai valoros decât viaţa ta.

Deci TANTRA face din spontaneitate prima virtute, virtutea fundamentală.

„Din spontaneitatea care este unică…”

ACUM TANTRA MAI SPUNE UN LUCRU şi acesta trebuie înţeles extrem de clar. Spontaneitatea poate fi de două feluri: poate fi doar urmarea unui impuls, dar atunci nu este unică; şi ea poate fi conştientă şi atunci este unică – este calitatea lui BUDDHA.

De multe ori, ascultându-mă, aţi crezut că aţi devenit spontani, când de fapt eraţi doar sclavii unui impuls. Care este diferenţa între a fi doar sub influenţa unui impuls sau a fi spontan? Ai două aspecte opuse în tine: corpul şi mintea. Mintea este controlată de societate şi corpul este controlat de biologic. Mintea este controlată de societatea în care trăieşti, deoarece societatea îţi poate influenţa gândurile; şi corpul tău este controlat de milioanele de ani de creştere biologică.

Corpul este inconştient, la fel şi mintea este inconştientă.

Tu eşti un observator dincolo de amândouă. Aşa că dacă încetezi să mai asculţi de minte şi de societate, există o posibilitate reală să începi să asculţi de biologic. Astfel uneori te simţi ca şi cum ai ucide pe cineva şi-ţi spui: „Voi fi spontan; BHAGWAN a spus «Fii spontan!» aşa că am s-o fac. Voi fi spontan!” Ai înţeles greşit. Aşa nu-ţi vei

face viaţa frumoasă, fericită. Vei fi într-un conflict continuu cu ceilalţi oameni.

Prin „spontaneitate”, TANTRA înţelege o spontaneitate conştientă. Aşa că primul lucru care trebuie făcut pentru a fi spontan este să fii pe deplin conştient. În momentul în care eşti conştient, nu mai eşti nici în capcana minţii, nici în capcana corpului. Atunci adevărata spontaneitate izvorăşte din sufletul tău; din cer, din mare, ea izvorăşte. Altfel, tu îţi poţi schimba stăpânii: de la corp treci la minte, sau invers.

Corpul este foarte adormit; urmând corpul, vei fi un om orb. Şi spontaneitatea te va duce într-o groapă. Nu te va ajuta. Impulsivitatea nu este spontaneitate. Da, impulsivitatea are o anumită spontaneitate, mai multă spontaneitate decât mintea, dar ea este spontaneitate orientată negativ.

De aceea SARAHA spune: *„Din spontaneitatea care e unică…”*. El adaugă cuvântul „unic”. „Unic” înseamnă nu din impuls, ci din luciditate, din conştiinţă.

Noi trăim în mod inconştient. N-are prea multă importanţă dacă trăim în mental sau în corp, important e faptul că trăim inconştienţi.

O anecdotă:

«„De ce ai tăiat ultima parte a acestei cărţi noi?” a întrebat îndelung-răbdătoarea soţie a unui doctor distrat.

„Scuză-mă, dragă”, spuse faimosul chirurg, „partea despre care vorbeşti se numeşte Apendice şi am tăiat-o fără să mă gândesc”.

Toată viaţa ei tăiase apendicele oricărui corp

şi asta devenise o obişnuinţă inconştientă. Văzând Apendice, el l-a eliminat în mod automat.»

Tocmai aşa existăm şi muncim noi. Aceasta este o viaţă inconştientă.

O spontaneitate inconştientă n-are prea multă spontaneitate, nu e mai mult decât o impulsivitate.

O anecdotă:

«Un beţiv a ieşit clătinându-se dintr-o tavernă şi a început să meargă cu un picior pe stradă şi cu unul pe trotuar. După un bloc, sau două, l-a văzut un poliţist. „Hei!", spuse acesta", Uită-te la tine în ce hal de beat eşti!"

Beţivul suspină uşurat: „Slavă Domnului!", zise el. „Bine că-i doar asta. Eu credeam că sunt şchiop!"»

Când eşti sub influenţa corpului, eşti sub o influenţă chimică. Ai evitat o cursă dar eşti într-alta. Ai ieşit dintr-o groapă şi ai căzut în alta.

Când vrei într-adevăr să fii afară din orice groapă şi în totală libertate, va trebui să devii un observator al corpului şi al minţii luate împreună. Când eşti doar un observator conştient, aceasta este unica spontaneitate.

„Din spontaneitatea care e unică.
Plină cu perfecţiunile lui Buddha..."

Şi SARAHA spune: Adevărata spontaneitate e plină cu perfecţiunile lui Buddha. Care sunt perfecţiunile lui Buddha? Acestea sunt două: PARAGYAN ŞI KARUNA: înţelepciunea şi compasiunea. Acestea sunt cele două perfecţiuni ale lui Buddha. Dacă acestea două există, reflectându-se în spontaneitatea ta, atunci aceasta

e unică.

Înţelepciune nu înseamnă cunoştinţe vaste. Înţelepciune înseamnă luciditate, meditaţie, linişte, observare, atenţie. Şi din această linişte, din această atenţie, apare compasiunea pentru fiinţă.

Lumea întreagă suferă. În ziua în care vei începe să te bucuri de fericirea ta, vei începe să simţi şi pentru ceilalţi. Şi ei se pot bucura; ei stau la uşa altarului şi nu intră înăuntru; se îngrămădesc afară. Ei au comoara, aceeaşi comoară pe care tu ai devenit conştient că o ai, o duc cu ei, dar nu o folosesc pentru că nu sunt conştienţi de ea.

Când o persoană devine Iluminată, întreaga ei fiinţă devine plină de compasiune – faţă de toate fiinţele. Întreaga existenţă e plină de compasiunea sa. Râuri de compasiune încep să curgă de la ea spre tot ce o înconjoară: bărbaţi, femei, animale, păsări, copaci, râuri, munţi, stele. Întreaga existenţă începe să participe la compasiunea sa.

Acestea două sunt calităţile lui Buddha: că el înţelege şi că el e plin de compasiune.

Când spontaneitatea ta este într-adevăr conştientă, tu vei fi atunci plin de compasiune: nu poţi ucide. Oamenii vin la mine şi mă întreabă: „BHAGWAN, tu spui să fim spontani, dar uneori eu vreau să-mi omor soţia – şi atunci?” Nu poţi ucide. Cum ai putea să ucizi?! Nu, nici chiar pe soţie – tu nu poţi ucide.

Când spontaneitatea ta este trează, când e luminoasă, nu poţi nici măcar să te gândeşti să ucizi! Tu vei şti că nu există nicio posibilitate;

nimeni nu e vreodată ucis. Fiinţa e cerul; poţi doar să împrăştii norii, dar nu poţi ucide. Atunci, care-i problema? Şi cum ai putea ucide dacă eşti atât de treaz şi atât de spontan? Compasiunea va exista în aceeaşi proporţie cu spontaneitatea. Pe măsură ce devii conştient, compasiunea va exista într-o proporţie din ce în ce mai mare.

BUDDHA a spus: Dacă există compasiune fără conştiinţă, ea e periculoasă. Tocmai asta există în oamenii pe care noi îi numim binefăcători. Ei au compasiune, dar n-au conştiinţă. Ei continuă să facă binele, dar acel bine n-a apărut nici măcar în propria lor fiinţă. Ei continuă să-i ajute pe alţii, dar ei înşişi au nevoie de ajutor. Ei înşişi sunt bolnavi şi totuşi continuă să-i ajute pe ceilalţi oameni. Aşa ceva nu e posibil. „Doctore, vindecă-te mai întâi pe tine!”

BUDDHA spune: Dacă ai compasiune fără conştiinţă, compasiunea ta va fi dăunătoare. Binefăcătorii sunt cei mai dăunători oameni din lume. Ei nu ştiu ce fac, dar fac întotdeauna ceva pentru a-i ajuta pe oameni.

Odată a venit la mine un individ… el fusese un binefăcător toată viaţa sa, 40 – 50 de ani; acum avea vârstă de 70 de ani. Pe când avea 20 de ani a ajuns sub influenţa lui Mahatma Gandhi şi a devenit un binefăcător. Gandhi a creat cea mai mare mulţime de binefăcători din India; India mai suferă şi acum din cauza acestor binefăcători. Şi pare dificil să scapi de ei. Acest individ, sub influenţa lui Mahatma Gandhi, s-a dus la un trib primitiv din BASTAR şi a început să-i instruiască pe oamenii primitivi: 40 de ani de efort, 50 de ani

de efort. A deschis multe şcoli, şcoli înalte şi acum tocmai deschidea un colegiu.

El a venit la mine. Dorea ajutorul meu pentru colegiu. I-am zis: „Spune-mi un lucru: ai fost cu ei timp de 50 de ani – poţi să spui cu certitudine că educaţia a fost bună, că ei sunt mai buni decât erau pe vremea când erau needucaţi? Poţi fi sigur că munca ta de 50 de ani a făcut din ei nişte fiinţe mai bune?”

A fost puţin încurcat. A început să transpire; a spus: „Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, dar poate că ai puţin dreptate. Nu, nu sunt mai buni. De fapt, cu educaţia, ei au devenit vicleni, au devenit exact aşa cum sunt şi ceilalţi oameni. Când m-am dus la ei acum 50 de ani, ei erau un popor minunat. Da, erau needucaţi, dar aveau demnitate. Acum 50 de ani nu era niciun ucigaş printre ei. Şi dacă uneori se întâmplă să fie, atunci ucigaşul se ducea la tribunal şi dădea o declaraţie. Nu existau furturi; şi dacă totuşi cineva fura, el s-ar fi dus la şeful tribului şi i-ar fi mărturisit: «Am furat pentru că-mi era foame, dar pedepseşte-mă». Acum 50 de ani nu erau lacăte în aceste sate. Trăiau într-un mod paşnic şi liniştit”.

Aşa că eu l-am întrebat: „Dacă educaţia ta nu i-a ajutat, ia gândeşte-te: tu ai început să faci bine fără să ştii ce faci. Te-ai gândit doar că educaţia trebuie să fie bună”.

D.H. Lawrence a spus că dacă omul trebuie să fie salvat, atunci toate universităţile ar trebui închise timp de 100 de ani complet închise! Timp de 100 de ani nimănui n-ar trebui să i se dea nicio educaţie. Timp de 100 de ani, toate şcolile,

colegiile, universităţile, ar trebui închise – un gol de 100 de ani. Şi aceasta este singura cale de a-l salva pe om, pentru că educaţia i-a făcut pe oameni foarte vicleni – vicleni pentru a exploata mai mult, vicleni pentru a se folosi de ceilalţi mai mult, vicleni pentru a putea fi imorali.

Dacă nu ştii ce faci, poţi crede că faci bine, dar binele nu apare.

BUDDHA spune: compasiunea este binefăcătoare când ea este rezultatul luciditătii, altfel nu este bună. Compasiunea lipsită de obiectivitate, fără luciditate, este periculoasă şi luciditatea fără compasiune este egoism. Aşa că BUDDHA spune: un BUDDHA perfect le va avea pe amândouă: luciditate şi compasiune. Dacă devii lucid şi uiţi de ceilalţi spunând: „De ce ar trebui să-mi fac griji? Acum sunt fericit!" închizi ochii, nu-i ajuţi pe ceilalţi, nu-i ajuţi pe ceilalţi să devină lucizi – atunci tu eşti egoist, există încă un egoism puternic.

Luciditatea ucide jumătate de ego şi cealaltă jumătate este ucisă de compasiune. Între acestea două, ego-ul este distrus în totalitate. Şi când un om nu mai este egoist, el a devenit un BUDDHA.

SARAHA spune:

„Din spontaneitatea care este unică.
Plină cu perfecţiunile lui BUDDHA.
Sunt născute toate fiinţele vii şi în ea vin
Să se odihnească. Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă".

El spune: „Dintr-o asemenea spontaneitate

unică suntem noi născuţi. Dintr-o astfel de divinitate ne-am născut. Şi apoi revenim la această divinitate să ne odihnim”.

Între timp, între cele două, noi ne ataşăm prea mult de nori. Aşa că tot ce trebuie, este să nu fim ataşaţi de nori. Aceasta este TANTRA: într-un cuvânt, să nu fii ataşat de nori; pentru că norii există numai pentru o clipă. Provii din acea sursă, din acea sursă inocentă şi te vei întoarce să te odihneşti în acea sursă inocentă. Între acestea două există mulţi nori: nu te ataşa de ei. Doar observă. Aminteşte-ţi că tu nu eşti norii.

„… Sunt născute toate fiinţele vii şi în ea vin
Să se odihnească”.

Noi provenim din DUMNEZEU. Noi suntem zei. Şi ne vom duce din nou la DUMNEZEU. Între timp începem să visăm 1001 de vise: că suntem una, suntem alta.

DUMNEZEU este realitatea unică. DUMNEZEU este sursa ta. DUMNEZEU este ţelul tău. DUMNEZEU este chiar acum şi aici! În însăşi prezenţa ta este DUMNEZEU, ea este însăşi prezenţa lui DUMNEZEU. Când te uiţi la mine, DUMNEZEU este cel care se uită la mine; nu este nimeni altcineva. O deplasare, o schimbare a focalizării, de la nori la cer şi deodată vei deveni liniştit şi deodată te vei simţi plin de fericire şi deodată vei simţi cum te cuprinde binecuvântarea.

„… Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă”.

Această divinitate nu este nici mintea, nici corpul. Mintea este abstractă; corpul este concret;

corpul este grosier, mintea este subtilă. Corpul este materie, mintea este gând. Această divinitate interioară nu este niciuna din ele. Divinitatea interioară este o transcendere.

TANTRA este transcendere.

Aşa că dacă tu crezi că eşti corpul, înseamnă că eşti departe de adevăr; atunci te identifici cu norul. Dacă gândeşti în orice fel care te face să te identifici cu corpul sau cu mintea, atunci ai înţeles greşit.

Dacă te trezeşti şi deodată te vezi pe tine numai ca un observator care vede corpul, vede mintea, tu ai devenit SARAHA – săgeata este trasă. În această modificare de conştiinţă – care este doar o schimbare a mecanismului – săgeata este trasă, ai reuşit, ai ajuns.

A treia sutră:

„Ei merg pe alte căi şi astfel uită adevăratul extaz, Căutând plăcerile ce simţurile le produc.

Mierea din gura lor, pentru ei atât de aproape.

Va dispare dacă ei n-o vor bea dintr-odată”.

Dacă nu devii una cu cerul, cu care eşti în realitate una, atunci tu mergi pe alte căi. Există milioane de alte căi – dar adevărata cale e una singură, şi de fapt, adevărata cale nu e o cale. Cerul nu se duce niciodată nicăieri – norii se duc… uneori spre vest, alteori spre est şi sud, uneori într-o direcţie, alteori într-alta; ei sunt nişte mari călători. Ei umblă, trasează drumuri – dar cerul pur şi simplu există. El nu are drumuri, el nu poate să meargă nicăieri. El n-are unde să se ducă. El este totul în tot.

Aşa că cei ce-şi reamintesc fiinţa lor (cerul lor)

se întorc acasă, în repaus. Cu excepţia acestor puţine fiinţe, aceşti puţini BUDDHA, ceilalţi merg pe alte căi şi astfel renunţă la adevărata fericire.

Încearcă să înţelegi acest lucru. Este un adevăr extrem de profund.

În momentul în care mergi pe oricare alt drum, tu apuci pe o cale greşită faţă de adevărata ta fericire, pentru că adevărata ta fericire este însăşi natura ta. Ea nu trebuie să fie produsă, nu trebuie să fie obţinută, nu trebuie să fie atinsă.

Noi urmăm diverse drumuri pentru a ajunge undeva, dar nu acesta este ţelul nostru. El este deja aici! El există deja. Aşa că, în momentul în care începi să te mişti, te îndepărtezi de el. Orice mişcare este o mişcare de îndepărtare. Orice plecare este o renunţare. Non-plecarea este sosirea. Non-mersul este drumul adevărat. Caută-l şi-l vei pierde; nu-l căuta şi-l vei găsi.

„*Ei merg pe alte căi şi astfel renunţă la adevărata fericire*.

Căutând plăcerile ce simţurile le produc”.

Există două feluri de fericire. Una este condiţionată: ea se întâmplă numai în anumite condiţii. Îţi vezi soţia, eşti fericit. Sau eşti îndrăgostit de bani şi ai găsit un sac plin cu bani pe marginea străzii – şi asta e fericirea ta. Sau eşti un egoist şi ţi s-a decernat un Premiu Nobel şi dansezi de fericire. Acestea sunt condiţionate. Trebuie să te străduieşti pentru ele. Iar ele sunt momentane.

Cât timp poţi fi fericit cu o fericire condiţionată? Cât timp poate rămâne fericirea? Ea vine numai ca un fulger, pentru o clipă şi apoi

pleacă. Da, când găseşti un sac plin cu bani eşti fericit, dar cât timp vei fi fericit? Nu prea mult. De fapt, timp de o clipă va exista un val de energie şi tu te simţi fericit dar în momentul următor îţi va fi frică – vei fi prins? Ai cui bani sunt? Te-a văzut oare cineva? Şi conştiinţa va spune: „Nu e drept. Acesta e un fel de furt. Ar trebui să te duci la poliţie, ar trebui să predai banii poliţiei! Ce faci? Tu eşti un om moral… „şi de aici anxietate şi vinovăţie. Dar tu i-ai dus acasă; acum îi ascunzi. Acum ţi-e frică: poate că-i va descoperi soţia; poate că te-a văzut cineva; cineva trebuie să te fi văzut, cine ştie? Cineva trebuie să fi reclamat la poliţie. De aici, anxietatea.

Şi chiar dacă nimeni n-a reclamat şi nimeni n-a văzut, ce vei face cu aceşti bani? Ori de câte ori vei face ceva, vei avea câte un moment de fericire. Cumperi o maşină şi maşina e în garajul tău şi pentru o clipă eşti fericit. Apoi? apoi maşina este veche; În ziua următoare este aceeaşi maşină. După câteva zile nu te mai uiţi deloc la ea.

O fericire momentană vine şi pleacă. Ea este ca norii. Şi ca un râu – un pârâiaş – un râuleţ care s-a revărsat; apoi ploaia a stat, apele s-au retras şi din nou râuleţul este tot râuleţ. El se revarsă într-o clipă şi în următoarea e gol. El nu e ca marea care nu e nici mai mică nici mai mare.

Mai există şi un alt fel de fericire, pe care SARAHA o numeşte adevărata fericire. Ea e necondiţionată. Nu trebuie să asiguri anumite condiţii. Ea există! Trebuie doar să priveşti în tine şi vei vedea că ea există. Nu ai nevoie de o femeie, nu ai nevoie de un bărbat; nu ai nevoie de o casă

mare, nu ai nevoie de o maşină; nu e nevoie să ai prea mult prestigiu, putere, forţă – nimic. Dacă-ţi închizi ochii şi doar te duci înăuntru ea există…

Doar această fericire poate fi veşnică. Doar această fericire poate fi veşnic a ta.

Căutând, vei găsi lucruri trecătoare. Fără să cauţi, vei găsi acest Etern Absolut.

„Ei merg pe alte căi şi astfel renunţă la adevărata fericire.

Căutând plăcerile ce simţurile le produc.

Nectarul din gura lor, pentru ei atât de aproape.

Va dispare dacă nu-l vor bea dintr-odată”.

Nectarul e în gura ta şi tu te duci să-l cauţi în Himalaya, în nişte munţi? Trebuie să fi auzit poveşti cum că există mult nectar în Himalaya şi tu pleci să-l cauţi. Şi nectarul este chiar în gura ta!

În India, misticii au vorbit întotdeauna despre cerbul moscat. Există un anumit tip de cerb care secretă mosc la nivelul ombilicului său. Parfumul de mosc începe să se secrete numai când cerbul e în călduri… Moscul este o şmecherie naturală, o şmecherie biologică: când moscul începe să-şi elibereze parfumul, femela e atrasă de cerb; ele sunt atrase de mosc, de miros.

Mirosul este unul din cele mai sexuale simţuri: Iată de ce omul şi-a distrus mirosul. Mirosul e un simţ periculos. În realitate, tu nu miroşi. De fapt, însuşi cuvântul a ajuns foarte condamnat. Dacă cineva are ochi buni, minunaţi, spui că el vede bine; dacă cineva are o ureche muzicală perfectă, spui că el aude bine – dar nu spui că el miroase

bine. De ce? De fapt, dacă spui că el miroase, asta înseamnă ceva exact opus – înseamnă că el miroase urât, nu că el are capacitatea de a mirosi. Această capacitate e pierdută.

Omul nu miroase. Şi noi încercăm să ne ascundem mirosurile noastre sexuale prin par fumuri, prin curăţenie, prin una şi alta – ascundem! Ne e frică de miros, pentru că mirosul e simţul cel mai apropiat de sex. Animalele se îndrăgostesc prin miros. Animalele se miros unul pe altul şi când simt că mirosurile lor se potrivesc, numai atunci ele fac dragoste; atunci există armonie în fiinţa lor.

Acest parfum de mosc este secretat de cerb, numai când el este în călduri şi are nevoie de o femelă. Femela va veni să-l găsească. Dar el e în încurcătură, el începe să simtă mirosul de mosc şi nu poate înţelege că acesta vine din propriul său ombilic, din propriul său corp. Aşa că el aleargă ca un nebun, încearcă să afle de unde vine acest miros atât de puternic. Cum ar putea el să înţeleagă? Nici măcar omul nu poate înţelege de unde vine fericirea, de unde vine frumuseţea, de unde vine bucuria. Aşa că cerbul poate fi iertat – bietul cerb! El aleargă dintr-o parte în alta în căutarea mosculuı şi cu cât aleargă mai mult, cu atât mai mult parfum se răspândeşte în toată pădurea; oriunde se duce, acolo există parfumul lui. Se spune că uneori el aproape înnebuneşte, neştiind că el este cel care secretă moscul.

Şi la fel se întâmplă şi cu omul; el aleargă nebun dorind şi căutând – uneori bani, alteori faimă, una, alta, dar moscul e în el, nectarul e în

gura sa. Şi iată ce spune SARAHA:

„Nectarul din gura lor, pentru ei atât de-aproape

Va dispare dacă nu-l vor bea dintr-odată".

Şi atunci el spune: Bea-l dintr-odată! Nu pierde nici o singură clipă! Altfel el va pieri. Acum, sau niciodată. Dintr-odată; nu trebuie să pierzi timpul. Acest lucru poate fi făcut imediat, pentru că n-ai nevoie de nicio pregătire. E miezul tău interior, acest nectar e al tău, acest mosc e ascuns în ombilicul tău. Îl duci cu ţine de la naştere, dar tu îl cauţi în lume.

Ultima sutră:

„Animalele nu înţeleg lumea

Ca pe un loc trist. Nici înţeleptul

Care bea nectarul ceresc.

În timp ce animalele tânjesc după senzualitate".

Cuvântul „animal" e o traducere a cuvântului hindi sau sanscrit PASHU. Acest cuvânt are o semnificaţie proprie. Ad-literam, pashu înseamnă animal, dar asta este o metaforă. El vine de la cuvântul pash; pash înseamnă sclavie. Pash înseamnă persoana care este în sclavie.

Animalul este cel care este în sclavie – în sclavia corpului, a instinctelor, a inconştientului; în sclavia societăţii, a minţii, a gândirii. Animalul este cel care e în sclavie.

„Animalele nu înţeleg lumea..."

Cum pot ele să înţeleagă? Ochii lor nu sunt liberi să vadă; minţile lor nu sunt libere să gândească; corpurile lor nu sunt libere să simtă. Ele nu aud, nu văd, nu miros, nu pipăie – ele sunt

în sclavie. Toate simţurile sunt schilodite, înlănţuite.

„Animalele nu înţeleg lumea…”

Cum ar putea ele să înţeleagă lumea? Lumea poate fi înţeleasă numai în libertate. Când nicio scriptură nu te leagă şi nicio filosofie nu te înlănţuie şi când nicio teologie nu e o închisoare pentru tine, când eşti în afara tuturor încătuşărilor, doar atunci poţi înţelege. Înţelegerea apare numai în libertate, înţelegerea apare numai într-o minte neîncătuşată:

„Animalele nu înţeleg lumea
Ca pe un loc trist”.

Şi ele nu pot înţelege că lumea e un loc trist, al suferinţei. Aşa-zisa lume, creată de către minte şi corp, este un miraj. Ea pare foarte frumoasă, însă pare doar – în realitate ea nu e aşa. E ca un curcubeu – foarte frumos, foarte colorat; te apropii de el şi el dispare. Dacă vrei să apuci curcubeul, mâna ta va fi goală, nu vei avea nimic în ea. Curcubeul e un miraj. Dar din cauza inconştienţei, noi nu putem vedea acest lucru.

Numai conştienţi fiind vom avea o viziune reală; atunci putem vedea ce este miraj şi ce este realitate. Orice fericire, care apare printr-o conjunctură exterioară, este un miraj şi datorită ei vei suferi. Este o înşelăciune, o halucinaţie.

Simţi că eşti foarte fericit lângă o femeie sau un bărbat? La un moment dat vei ajunge să suferi. Mai devreme sau mai târziu, vei constata că toată fericirea a dispărut. Mai devreme sau mai târziu, vei constata că doar îţi imaginai că eşti fericit, dar că n-ai fost niciodată. Poate a fost doar un vis. Ţi-

ai imaginat. Când este revelată realitatea femeii şi a bărbatului, afli că nu sunt decât două animale urâte care încearcă să se domine unul pe altul.

O anecdotă:

«Un binevoitor făcea tot posibilul să-l facă pe ginere să-şi vină în fire.

„Unde-ţi sunt nervii, bătrâne?" îl întrebă el. „Tremuri ca o frunză!"

„Ştiu că tremur", răspunse el, „dar sunt cu nervii la pământ. Am ceva motive să fiu speriat, nu-i aşa? N-am mai fost căsătorit niciodată".

„Desigur că nu", zise binevoitorul. „Dacă ai fi fost, ai fi mult mai speriat decât eşti"»

Pe măsură ce observi viaţa, pe măsură ce o înţelegi, cu cât înveţi mai mult despre ea, cu atât vei fi mai deziluzionat. Nu există nimic în ea, doar nişte miraje atrăgătoare. De multe ori ai fost prostit. De multe ori ai alergat, ai călătorit, pentru a nu găsi nimic.

Dacă eşti atent, experienţa ta te va elibera de lume. Şi prin „lume" eu nu înţeleg şi nici SARAHA nu înţelege, lumea copacilor, a stelelor, a râurilor şi a munţilor; prin „lume" el înţelege lumea pe care tu o proiectezi prin mintea ta, prin dorinţa ta. Acea lume este MAYA, acea lume este iluzorie, aceea este creată de către dorinţe, aceea este creată de către gânduri. Când gândurile şi dorinţele dispar şi există doar conştiinţă, luciditate, când există conştiinţă fără niciun conţinut, când nu mai există niciun gând-nor, ci doar conştiinţa-cer, atunci tu vezi lumea adevărată. Acea lume adevărată e ceea ce religiile

numesc DUMNEZEU, sau ceea ce BUDDHA numeşte Nirvana.

„Animalele nu înţeleg lumea
Ca pe un loc trist. Nici înţeleptul
Care bea nectarul ceresc.
În timp ce animalele tânjesc după senzualitate”.

Dar când eşti înfrânt în speranţa ta, când eşti înfrânt în visul tău, tu crezi că poate acest vis a fost greşit şi începi să visezi un alt vis. Când nu ţi s-a realizat dorinţa, tu crezi că nu ai depus destul efort. Din nou eşti decepţionat.

O anecdotă:

«„O femeie stând într-un tramvai observă că bărbatul de lângă ea îşi clatină capul dintr-o parte în alta, ca un metronom. Curiozitatea femeii ajungând la maxim, ea îl întrebă de ce face asta.

„Aşa pot cunoaşte ora”, replică individul.

„Ei bine, cât este ceasul”? întrebă femeia.

„Patru şi jumătate”, răspunse el continuând să-şi mişte capul.

„Ai greşit! Este cinci fără un sfert”.

„Oh! Atunci trebuie să fi mers prea încet!” răspunse bărbatul, mărindu-şi viteza»

Deci, cam aşa merg treburile. Dacă nu obţii ceva, tu crezi că poate nu ai depus suficient efort, sau că viteza ta a fost prea mică, sau că spiritul tău competitiv nu a fost suficient pentru a-i depăşi pe ceilalţi. Nu ai fost suficient de agresiv. N-ai fost suficient de violent; ai fost letargic şi leneş; data viitoare te vei mobiliza mai bine; data viitoare trebuie să-ţi demonstrezi voinţa şi forţa.

Dar asta n-are nimic de-a face cu voinţa ta. Ai avut un eşec deoarece succesul nu este posibil. Nu ai avut un eşec din cauza efortului tău, a vitezei, a agresiunii – nu. Nu ai avut un eşec pentru că erai imperfect. A fost un eşec pentru că eşecul este singura posibilitate din lume; nimeni nu are succes. Nimeni nu poate avea succes! Succesul nu este posibil. Dorinţele nu pot fi împlinite. Iar închipuirile nu-ţi permit niciodată să vezi realitatea şi tu rămâi în sclavie.

Şi experimentezi acelaşi eşec iar şi iar, aşa cum l-am experimentat şi eu. Şi experimentezi mereu acelaşi eşec pe care l-au experimentat BUDDHA ŞI SARAHA. Atunci care este diferenţa? Tu experimentezi eşecul, dar nu înveţi nimic din asta. Aceasta este singura diferenţă. În momentul în care începi să înveţi din asta, tu vei fi un BUDDHA.

O experienţă, altă experienţă, o altă experienţă, dar nu pui la un loc toate aceste experienţe, nu tragi o concluzie! Tu spui: „Această femeie s-a dovedit îngrozitoare, dar nu este nimic, există milioane de femei. Voi găsi alta”. Şi această femeie se dovedeşte un eşec şi tu începi să speri, să visezi, că vei găsi o alta. „Asta nu înseamnă că toate femeile sunt un eşec, dacă o femeie a fost un eşec. Nu înseamnă că dacă un bărbat a fost un eşec, toţi bărbaţii vor fi un eşec”. Tu continui să speri, continui să speri, speranţa îţi învinge experienţa şi niciodată nu înveţi nimic din ea.

O relaţie devine o limitare, o legătură, o sclavie: simţi că ceva a mers rău – data viitoare vei face toate eforturile pentru a nu mai face din ea o

sclavie. Dar nu vei avea succes – pentru că succesul nu poate să existe. Eşecul este singura posibilitate; succesul este imposibil.

În ziua în care vei recunoaşte că eşecul este singura posibilitate, că toate curcubeiele sunt false şi că toate fericirile care strălucesc şi luminează de departe şi care te atrag ca nişte magneţi, sunt doar nişte vise goale, nişte dorinţe, că te păcăleşti singur, în acea zi în care vei recunoaşte aceste fapte, apare transformarea, se naşte o fiinţă nouă.

O anecdotă:

«Cu o lovitură în uşă şi cu un foşnet furios al fustelor, o femeie solidă intră în biroul ofiţerului stării civile.

„Aţi legalizat sau nu acest act prin care mă mărit cu John Henry?” zise ea aruncând un document pe masă.

Funcţionarul îl examină de aproape cu ochelarii săi”. Da, doamnă”, zise el precaut”, Cred că da. De ce?”

„Ei bine, ce ai de gând să faci în legătură cu asta? „scrâşni ea”. El a evadat!”»

Toate legăturile sunt frumoase doar la suprafaţă; adânc în interior ele sunt un fel de sclavie. Eu nu spun să nu ai relaţii cu oamenii; eu spun să ai relaţii, dar să nu crezi că vreo relaţie îţi va aduce fericirea. Desigur, va trebui să ai relaţii cu oamenii, doar trăieşti în lume! Va trebui să ai relaţii cu oamenii, dar nicio relaţie nu îţi va aduce fericirea, deoarece fericirea nu vine niciodată din

afară. Întotdeauna ea străluceşte din interior, ea decurge întotdeauna din interior.

Şi SARAHA spune: omul care crede că fericirea vine din exterior este un animal – el este un PASHU – el este în sclavie. Şi omul care cunoaşte faptul că fericirea nu vine niciodată din exterior şi că ori de câte ori vine, ea vine din interior, este liber. El este un om; este într-adevăr un om, nu mai este un animal. Cu această libertate s-a născut doar omul.

„Animalele nu înţeleg lumea
Ca pe un loc trist. Nici înţeleptul
Care bea nectarul ceresc…”

Ce este acest nectar ceresc? El este simbolul mierii pe care deja o ai în gură şi încă nu ai gustat-o. Nu ai avut deloc timp să o guşti. Întreaga lume este prea mare şi tu alergi de la un loc la altul. Tu nu ai deloc timp să guşti mierea care este deja acolo.

Acesta este nectarul ceresc – dacă îl guşti, ajungi în cer. Dacă îl guşti, atunci nu mai există moarte – de aceea el este numit” nectar ceresc”: devii nemuritor. Tu eşti nemuritor. Tu nu ai ştiut asta, dar eşti nemuritor. Nu există moarte: eşti nemuritor. Cerul este nemuritor; numai norii s-au născut şi mor. Râurile s-au născut şi mor; marea este nemuritoare. La fel eşti şi tu.

SARAHA îi spune regelui aceste sutre. El nu a încercat să-l convingă logic. De fapt el îşi pune fiinţa la dispoziţia acestuia. Şi îi dă un nou sfat: să se uite la SARAHA. TANTRA este un nou mod de a înţelege viaţa. Şi eu nu am întâlnit niciodată ceva mai profund decât TANTRA.

CAPITOLUL 4. DRAGOSTEA ESTE MOARTE.

ÎNTREBĂRI:

1. Dumneavoastră sunteţi tot ce mi-aş fi putut dori; dar de ce există totuşi atât de multă rezistentă în mine împotriva dumneavoastră?
2. Mă simt ca într-o închisoare. Cum să evadez?
3. Ce credeţi despre civilizaţie?
4. De ce creează o glumă atât de multă veselie?
5. De ce nu purtaţi haine portocalii?

PRIMA ÎNTREBARE: *„Bhagwan, dumneavoastră sunteţi tot ce mi-am dorit vreodată sau mi-am putut dori vreodată. Atunci, de ce este atât de multă rezistenţă în mine împotriva dumneavoastră?”*

Iată de ce: dacă eşti profund îndrăgostit de mine, va exista şi o rezistenţă profundă. Ele se echilibrează una pe cealaltă. Oriunde există dragoste, există şi rezistenţă. Din orice loc de care te simţi puternic atras ţi-ar plăcea să şi evadezi, din acel loc, din acel spaţiu, pentru că a fi puternic atras înseamnă că vei cădea într-un abis, că nu vei mai fi tu însuţi.

Dragostea este periculoasă. Dragostea este o moarte. Este mai mult decât moartea însăşi, deoarece tu supravieţuieşti după moarte, dar după dragoste nu mai supravieţuieşti. Da, se naşte altcineva, dar tu ai dispărut. De aici, frica.

Cei care nu mă iubesc pot veni foarte aproape şi nu le va fi frică. Celor care mă iubesc le va fi frică să facă fiecare pas; vor face acei paşi şovăind; ajunge să fie foarte greu pentru ei, deoarece cu cât vin mai aproape de mine, cu atât mai mic va fi ego-ul lor. Asta înţeleg eu prin moarte. În momentul în care vin într-adevăr aproape de mine, ei nu mai există, tot aşa cum nici eu nu mai exist. A veni aproape de mine înseamnă a veni aproape de o stare de vid. Chiar şi în dragostea obişnuită există rezistenţă, iar această dragoste este extraordinară, este unică.

Întrebarea este pusă de Anand Anupam. Eu am observat-o. Ea opune rezistenţă. Întrebarea nu este doar intelectuală, este existenţială. Ea s-a luptat din greu… dar nu poate învinge. Ea este binecuvântată, deoarece nu poate învinge. Înfrângerea sa este sigură, absolut sigură. Eu am văzut această dragoste în ochii ei; această dragoste este atât de puternică încât va distruge orice rezistenţă, încât va învinge; cu toate eforturile ego-ului de a supravieţui.

Când dragostea este puternica, ego-ul poate încerca să triumfe, dar este deja o bătălie pierdută pentru ego. De aceea atât de mulţi oameni trăiesc fără dragoste. Ei vorbesc despre dragoste, dar trăiesc fără dragoste. Ei fantazează despre dragoste, dar nu o vor cunoaşte niciodată, pentru că a cunoaşte dragostea înseamnă a te distruge în totalitate pe tine.

Când te duci la un Maestru, este fie o distrugere totală, fie nimic. Fie te dizolvi în mine şi îmi permiţi mie să mă dizolv în tine, fie poţi fi

aici, dar nu se întâmplă nimic. Dacă ego-ul rămâne, atunci între mine şi tine există un zid chinezesc. Şi un zid chinezesc nu poate fi distrus uşor pentru că ego-ul este foarte subtil şi parşiv.

Dar de îndată ce a apărut dragostea, ego-ul este neputincios; şi am văzut această dragoste în ochii lui Anupam. Ea există. Se va da o mare bătălie, dar asta este bine! – pentru că cei care vin cu foarte multă uşurinţă, în realitate nu vin. Cei care vin greu, cei care se luptă pas cu pas, numai aceia vin.

Dar nu este nimic îngrijorător. Călătoria este foarte lungă. Anupam va avea nevoie poate de ani de zile, dar să nu îşi facă griji! Ea este pe drumul cel bun. Şi a trecut de punctul din care s-ar fi putut întoarce înapoi; ea a trecut de punctul non-întoarcerii. Deci este numai o problemă de timp.

Ea este deschisă faţă de mine. Eu nu forţez niciodată pe nimeni, pentru că nu este nevoie. Şi este bine să le dau timp şi suficientă libertate, astfel încât ei să vină din propria lor voinţă. Când capitularea vine din libertate, ea este de o sublimă frumuseţe.

Dar poţi avea încredere că vine, că este pe drum. În miezul cel mai adânc al fiinţei tale, ea a sosit deja; acum este doar o problemă de timp, astfel încât, esenţa ta lăuntrică să informeze mintea superficială. În inima ta, tu ai venit deja la mine. Numai în minte există bătălia. În centru, tu ai venit deja alături de mine; numai la periferie se mai duce o luptă. În realitate, Statul Major s-a predat deja.

Trebuie să fi auzit despre un soldat japonez

care încă mai lupta: al doilea război mondial se terminase, trecuseră mulţi ani şi la 20 de ani după încheierea războiului el încă mai lupta, încă mai credea că aparţine armatei Japoniei şi că luptele continuă. El trebuie să fi fost dement! Se ascundea şi ucidea oameni - singur!

Când, acum câţiva ani, el s-a întors în Japonia, i s-a făcut o primire de erou. Într-un fel, el este un erou. El era inconştient, dar trebuie să fi fost un om de o mare voinţă. El trebuie să fi auzit de la alţii; cum să nu auzi timp de 20 de ani că Japonia s-a predat, că războiul s-a terminat? Dar el a insistat: „Cât timp nu voi primi un ordin de la comandantul meu, eu nu mă voi preda". Comandantul era mort, aşa încât nu a existat nicio posibilitate să primească un ordin de la comandant şi el a continuat să lupte toată viaţa. Era foarte greu să-l prinzi; era foarte periculos, dar a fost prins.

Exact acelaşi este cazul cu Anupam. Cartierul general s-a predat deja, comandantul este mort! Numai la periferie, undeva în pădurile din Indonezia, tu continui lupta. Dar mai devreme sau mai târziu, oricât de nebună ai fi, vei primi ştirile…

A DOUA ÎNTREBARE: „*Aş vrea să devin adevărat. Mă simt într-un cerc vicios, într-o închisoare. Aş vrea să ies, dar cum*?"

Primul lucru: nu eşti într-o închisoare. Nimeni nu este, nimeni n-a fost vreodată. Închisoarea este o închipuire. Desigur, tu eşti inconştient, dar nu eşti într-o închisoare. Închisoarea este un vis, un

coşmar pe care tu l-ai creat. Aşa că întrebarea fundamentală nu este să ieşi din închisoare; întrebarea fundamentală este cum să nu mai dormi. Şi este o mare diferenţă în felul cum accentuezi întrebarea. Dacă începi să gândeşti: „Cum să ies din închisoare?” atunci vei începe să te lupţi cu închisoarea, care nu există, atunci vei acţiona într-o direcţie greşită.

Tocmai asta au făcut atâţia oameni de-a lungul secolelor. Ei cred că sunt în închisoare, aşa că se luptă cu închisoarea, se luptă cu gardienii, cu temnicerii, cu sistemul. Se luptă cu morile de vânt! Ei continuă să se agaţe de barele ferestrelor; ei vor să evadeze din închisoare, încearcă să descuie închisoarea, dar aşa ceva nu se poate, deoarece închisoarea nu există. Temnicerul, gardianul, barele şi lacătele sunt toate imaginare.

Eşti într-un somn adânc şi ai un coşmar. Întrebarea fundamentală este cum să te trezeşti din somn.

O anecdotă:

«Nici măcar o întemniţare adevărată nu poate fi mai patetică decât cea suferită de un beţiv care se târa în agonie pe aleea ce înconjura, pe dinafară, gardul unei grădini publice, bătând în zăbrele şi strigând: „Lăsaţi-mă să ies! Lăsaţi-mă să ies!”»

Aceasta este situaţia voastră: Nu sunteţi într-o închisoare; pur şi simplu sunteţi beţi. Voi gândiţi că sunteţi închişi. Acesta este doar un gând. Şi eu ştiu cum apare acest gând în mintea voastră: deoarece vă simţiţi atât de limitaţi – şi numai din

limitare apare ideea închisorii. Oriunde te-ai duce, există o limitare; te poţi duce numai până undeva şi mai departe nu mai poţi merge; atunci, trebuie să existe un zid care să te împiedice. Aşa că tragi concluzia că există un zid în jurul tău; poate că nu este vizibil, poate că este un zid făcut din sticlă foarte transparentă; poţi vedea prin el, dar oriunde te-ai duce, în orice direcţie, te împiedici mereu şi nu poţi trece de un anumit punct.

Asta te convinge de existenţa închisorii, te convinge că eşti închis. Dar şi această limitare este tot din cauza somnului, în somn te identifici cu corpul, aşa că limitările corpului devin limitările tale. În somn te identifici cu mintea, aşa că limitările minţii devin limitările tale.

Tu eşti nelimitat. Eşti nemărginit. De îndată ce eşti fiinţa ta pură, nu mai există nicio limitare – eşti un zeu. Dar pentru a cunoaşte această stare divină, nu începe să te lupţi cu închisoarea, astfel nu vei învinge niciodată. Şi pe măsură ce vei învinge te vei simţi din ce în ce mai liber. Şi pe măsură ce vei fi înfrânt, te vei simţi din ce în ce mai frustrat, îţi vei pierde din ce în ce mai mult încrederea în tine, vei simţi din ce în ce mai mult că pare imposibil să evadezi.

Să începi prin a deveni mai lucid, să începi prin a deveni mai treaz, mai atent. Acesta e singurul lucru care trebuie făcut.

Fiind lucid vei începe să simţi că pereţii care erau atât de apropiaţi nu mai sunt apropiaţi; ei se îndepărtează. Închisoarea ta devine din ce în ce mai mare. Cu cât ţi se dilată conştiinţa, cu atât mai mult vei vedea că închisoarea ta nu mai e atât

de mică – ea devine din ce în ce mai mare. Cu cât conştiinţa e mai dilatată, cu atât mai mare este spaţiul în care te poţi mişca, trăi, iubi, exista. Şi atunci vei cunoaşte mecanismul de bază: cu cât conştiinţa este mai mică, cu atât pereţii sunt mai apropiaţi; când eşti inconştient, pereţii te strivesc din toate părţile. Eşti într-o celulă mică; nu e posibilă nici măcar o mişcare cât de mică.

Ţine minte această expresie: dilatarea conştiinţei. Datorită acestei dilatări, vei înţelege ce este adevărata libertate, într-o zi, când conştiinţa ta va fi absorbită şi în interior nu mai există nicio umbră de întuneric, când în tine nu va mai fi nimic inconştient, când lumina va străluci puternic, când vei fi luminos datorită dilatării conştiinţei – atunci deodată vei vedea că nici măcar cerul nu te limitează, că nu eşti limitat deloc.

Aceasta este experienţa misticilor din toate erele. Când IISUS spune: „Eu şi Tatăl meu din ceruri suntem una”, iată ce înţelege el; el spune: „Eu nu am limitări”. Aceasta e o cale de a spune acelaşi lucru, o cale metaforică, o cale simbolică: „Eu şi Tatăl meu din ceruri nu suntem doi, ci unul – eu, care sunt în acest mic corp şi El – care este infinit, nu suntem doi, ci unul. Sursa mea şi eu suntem una. Eu sunt la fel de mare ca DUMNEZEU însuşi”.

Asta înţeleg înţelepţii din UPANISHADE când declară: „AHAM BRAHMASMI – Eu sunt Absolutul, eu sunt DUMNEZEU”. Aceasta e spusă într-o stare de conştiinţă în care nu mai există deloc inconştienţă.

Asta înţelege MANSUR când declară: „Ana-el-Haqq, Eu sunt Adevărul”.

Aceste importante afirmaţii sunt foarte semnificative. Ele spun pur şi simplu că tu eşti tot atât de mare cât este conştiinţa ta – nici mai mult, nici mai puţin. Tocmai de aceea sunt drogurile o atât de mare atracţie; pentru că ele, pe o cale chimică, îţi forţează conştiinţa să devină ceva mai mare decât este ea în prezent. L.S.D.-ul, sau marijuana, sau mescalina, îţi dau o expansiune bruscă a conştiinţei. Desigur, această expansiune, dilatare, e forţată şi e violentă şi nu trebuie făcută. Mai mult, ea este pur chimică, deci n-are nimic de-a face cu spiritualitatea. Prin ea, tu nu creşti! Creşterea spirituală apare numai printr-un efort voluntar. Creşterea spirituală nu este ieftină, nu este la fel de ieftină ca o doză de L.S.D.; nicio cantitate de L.S.D. nu îţi poate da o creştere spirituală.

Aldous Huxley a greşit foarte mult când a început să creadă că a atins prin L.S.D. aceeaşi experienţă ca şi Kabir, sau ca Eckhardt, sau ca Baso; nu, nu este aceeaşi experienţă. Da, ceva este similar; această similaritate constă în dilatarea conştiinţei. Dar este totodată şi foarte diferită: ea este un lucru forţat; ea e o violenţă împotriva biologiei şi a chimiei tale. Şi tu rămâi acelaşi! Nu creşti prin ea. De îndată ce dispare influenţa drogului, tu eşti din nou acelaşi om, acelaşi om mic.

Kabir nu va fi niciodată acelaşi om, deoarece la el dilatarea conştiinţei n-a fost un lucru forţat – el a crescut odată cu ea. Nu e posibilă întoarcerea

înapoi. Ea a devenit o parte din el. Ea a devenit fiinţa lui. El a absorbit-o.

Dar atracţia faţă de droguri poate fi înţeleasă. Atracţia a existat întotdeauna; ea n-are nimic de-a face cu generaţia modernă. Ea a existat dintotdeauna... Încă de la VEDE; omul a fost mereu puternic atras de droguri. Este o monedă falsă; îţi dă o posibilitate de a întrezări adevărul, dar într-un fel foarte nenatural. Dar omul a căutat întotdeauna expansiunea; el întotdeauna a vrut să devină mai mare.

Uneori el vrea să devină mare prin bani: da, banii îţi dau un sentiment de dilatare; ei sunt un drog. Când ai bani mulţi, simţi că limitele tale nu mai sunt atât de apropiate de tine; ele sunt mai îndepărtate. Poţi avea câte maşini vrei; nu eşti limitat. Dacă deodată vrei să ai un Rolls-Royce, îl poţi avea – şi aceasta te face să te simţi liber. Când nu ai bani, trece un Rolls-Royce pe lângă tine, apare dorinţa... dar şi limitarea. Buzunarul tău e gol, n-ai niciun ban. Te simţi lovit – zidul: nu te poţi duce dincolo de el. Maşina există; o vezi; o poţi avea chiar acum – dar există un zid între tine şi maşină: zidul sărăciei.

Banii îţi dau un sentiment de dilatare, un sentiment de libertate. Dar şi aceasta este o falsă libertate. Poţi avea mult mai multe lucruri, dar asta nu te va ajuta să creşti. Nu devii mai mult – ai mai mult, dar fiinţa ta rămâne aceeaşi. La fel este puterea: dacă eşti un prim-ministru sau preşedintele unei ţări, te simţi puternic: armata, poliţia, tribunalul, întreaga suprastructură a ţării, sunt în mâinile tale. Graniţele ţării sunt graniţele

tale; te simţi teribil de puternic. Dar şi acesta este un drog.

Daţi-mi voie să vă spun: politica şi banii sunt tot nişte droguri ca şi L.S.D. şi marijuana, dar mult mai periculoase. Dacă ar trebui să alegi între L.S.D. şi bani, L.S.D.-ul e mult mai bun. Dacă ar trebui să alegi între politică şi L.S.D., atunci L.S.D. e mult mai puţin periculos. De ce spun eu asta? Pentru că prin L.S.D. te vei distruge doar pe tine, dar cu ajutorul banilor îi distrugi şi pe alţii. Prin L.S.D. îţi vei distruge structura ta biologică, dar prin politică vei distruge milioane de oameni.

Ia gândiţi-vă: dacă Adolf Hitler ar fi fost toxicoman, lumea ar fi dus-o mult mai bine; dacă el ar fi folosit L.S.D., ar fi trebuit să-i mulţumim lui DUMNEZEU: „Este foarte bine că el rămâne în casa sa şi ia pilule. Lumea poate trăi fără el”. Banii, politica, sunt nişte droguri mult mai periculoase.

Acum, ironia sorţii: politicienii sunt întotdeauna împotriva drogurilor; ei nu sunt conştienţi că ei înşişi sunt nişte toxicomani. Şi fac o greşeală mult mai periculoasă, pentru că greşeala lor implică şi vieţile celorlalţi. Un om este liber să facă tot ce vrea. L.S.D. poate fi în cel mai rău caz un prilej de sinucidere, dar nu de crimă. El este sinucidere! Şi eşti liber să te sinucizi, sau ar trebui să fii liber să te sinucizi, pentru că este viaţa ta; dacă nu vrei să trăieşti, este problema ta. Dar banii sunt ucigători; la fel de ucigătoare este puterea politică; ea îi ucide pe alţii.

Eu nu spun să alegeţi drogurile. Eu spun că toate drogurile sunt rele: bani, politică, L.S.D.,

marijuana. Alegi aceste lucruri, deoarece ai o falsă credinţă că ele îţi vor dilata conştiinţa. Conştiinţa poate fi dilatată foarte simplu, foarte uşor, pentru că de fapt ea este întotdeauna dilatată. Trăieşti numai printre noţiuni false: noţiunile false sunt barierele tale, închisoarea creată de tine.

Tu zici: „*Mi-ar plăcea să devin adevăr…*”

Ţie nu poate să-ţi placă sau să-ţi displacă.

Asta nu ţine de alegerea ta. Adevărul există! N-are importantă dacă el îţi place sau nu-ţi place ţie. Poţi alege minciuna, dar nu poţi alege adevărul; adevărul există. Iată de ce insistă atât de mult Krishnamurti asupra lucidităţii nealegerii. Tu nu poţi alege adevărul. Adevărul există deja! El n-are nimic de-a face cu alegerea ta, cu ce-ţi place sau nu-ţi place ţie.

În momentul în care renunţi la alegere, vei descoperi adevărul. Tocmai din cauza alegerii, nu poţi vedea adevărul. Alegerea este ca un văl pe ochii tăi. Faptul că-ţi place sau nu-ţi place ţie, aceasta este problema! Tocmai pentru că eşti preocupat dacă îţi place sau nu îţi place, nu mai poţi vedea acel aspect aşa cum există el cu adevărat. Prin faptul că-ţi place sau nu îţi place, tu ţi-ai pus nişte geamuri colorate pe ochi şi nu mai vezi culoarea reală a ceea ce te înconjoară aşa cum este ea cu adevărat.

Tu spui: „Aş dori să devin adevăr…” Tocmai aşa devii neadevăr. Tu eşti adevăr! Renunţă la gusturi şi dezgusturi! Cum poţi fi tu neadevărat? Alegerea ta: prin alegere tu ai devenit un creştin sau un hindus sau un mahomedan. Prin alegere, ai devenit identic cu India, cu China, cu Germania,

dar prin adevăr întregul îţi aparţine ţie şi tu aparţii întregului – tu eşti universal.

Întregul trăieşte prin tine. Tu nu eşti doar o parte, întregul trăieşte prin tine ca întreg. Alege, preferă, detestă şi te vei rătăci.

Să nu spui niciodată: „Aş vrea să devin adevăr...” Atunci în numele adevărului tu devii neadevăr. Tocmai aşa o persoană devine un creştin, deoarece ea crede că creştinismul are dreptate şi „Eu aş vrea să devin adevăr”, aşa că devine un creştin. Te rog să nu devii un creştin, un hindus. Tu eşti un Christos! De ce să devii creştin? Starea de Christos n-are nimic de-a face cu IISUS; este tot atât de mult a ta pe cât este a lui IISUS. Starea de Christos este o stare de nealegere lucidă.

Aşa că, vă rog să nu începeţi să gândiţi în termeni de dorinţă. „Aş vrea să devin adevăr”. Tocmai aceasta este calea de a deveni neadevăr. Renunţaţi la această dorinţă – doar existaţi, nu încercaţi să deveniţi. A deveni înseamnă a deveni neadevăr; existenţa este adevăr. Şi, în asta constă diferenţa!

Devenirea este în viitor: ea are un ţel. Existenta este aici şi acum: ea nu are un ţel, ea este deja prezentă. Aşa că oricine ai fi, fii ceea ce eşti; nu încerca să devii altceva. Ai fost învăţat să ai idealuri, ţeluri – să devii! Întotdeauna ai fost forţat să devii ceva.

Toată învăţătura mea consta în: Orice ai fi, oricine ai fi, este minunat. Este mai mult decât destul. Doar să fii ceea ce eşti. Încetează cu devenirea şi doar fii! Şi acum, desigur, tu întrebi:

„Aş vrea să devin adevăr, dar ce este acesta şi unde este?” De îndată începi să gândeşti în termeni de devenire, atunci desigur tu vrei să ştii care este ţelul: Ce este aceasta? Ce este acest adevăr care vreau eu să devin? Şi atunci când apare „ţelul”, apare şi „cum”?: Cum să-l obţin? apoi întreaga tehnologie, metodologie…

Eu spun că tu eşti Acela. În UPANISHADE, se spune: TAT-TVAM-ASI – tu eşti Acela. Nu este o problemă de devenire. DUMNEZEU nu este undeva în viitor. DUMNEZEU este chiar acum, chiar în clipa de faţă, în tine, în afara ta – peste tot pentru că numai DUMNEZEU există, nimic altceva nu există. Tot ceea ce există poartă sămânţa divină.

Aşa că, fii! Nu încerca să devii. Atunci un lucru duce la altul: dacă vrei să devii, atunci apare ideea: Care ideal? Ce voi deveni? Atunci va trebui să-ţi imaginezi un ideal cu care să semeni: IISUS, BUDDHA, KRISHNA. Atunci va trebui să-ţi alegi o imagine şi vei deveni o copie.

KRISHNA n-a fost repetat niciodată. Înţelegi acest adevăr simplu? KRISHNA nu se poate naşte a doua oară. Nu poţi înţelege acest adevăr foarte simplu, că BUDDHA este irepetabil? Fiecare fiinţă este unică, completă – tot aşa eşti şi tu. Dacă încerci să devii altcineva, vei avea o falsă identitate, vei fi o pseudoexistenţă. Vei fi o copie. Fii originalul! Numai atunci poţi fi tu însuţi. N-ai unde să te duci, n-ai ce să devii.

Dar ego-ul vrea un ideal. Ego-ul există între momentul prezent şi ideal. Acesta este mecanismul ego-ului. Cu cât ai un ideal mai mare,

cu atât ego-ul este mai mare. Dacă vrei să devii un Christos, dacă eşti un creştin, atunci tu ai un ego mare; poate că acesta este chiar pios, dar asta nu contează. Un ego pios este tot atât de mult ego ca oricare alt ego; uneori chiar mai periculos decât ego-urile obişnuite.

Dacă eşti un creştin, atunci eşti pe un drum al ego-ului. Ego-ul înseamnă distanţa dintre tine şi ţel. Oamenii vin la mine şi mă întreabă: „Cum să distrug ego-ul?” Nu poţi distruge ego-ul cât timp nu distrugi devenirea. Nu poţi distruge ego-ul până când nu distrugi ideea, idealul, speranţa, viitorul.

Ego-ul există între momentul prezent şi idealul viitor. Cu cât idealul este mai mare, cu cât este mai îndepărtat, cu atât mai mult loc, cu atât mai multe posibilităţi are ego-ul de a exista. Iată de ce o persoană religioasă este uneori mai egoistă decât una materialistă. Materialistul nu poate avea tot atât de mult spaţiu între el şi idealul său, cât are persoana religioasă Persoana religioasă vrea să devină DUMNEZEU! Aceasta este cea mai mare posibilitate. Ce ideal mai mare poţi avea? Persoana religioasă vrea să se elibereze (MOKSHA), şi să ajungă în cer, în rai – ori, ce ideal mai îndepărtat poţi imagina? Persoana religioasă vrea să fie absolut perfectă. Acum, ego-ul va exista în umbra acestei idei de perfecţiune.

Ascultaţi-mă! Eu nu spun că trebuie să deveniţi zei – eu declar că voi sunteţi zei. Atunci nu se mai pune problema apariţiei ego-ului; n-a mai rămas loc pentru el. Nu trebuie să te duci în rai; eşti deja acolo. Doar să te uiţi bine de jur-

împrejur… eşti deja acolo! Este o realitate, raiul este o realitate. Este un dat a momentului prezent.

Ego-ul prosperă când tu ai ţeluri şi idealuri. Şi există 1001 de probleme cu ego-ul. Pe de o parte, el se simte foarte bine să aibă nişte idealuri măreţe; pe de altă parte, el te face să te simţi vinovat, încontinuu vinovat, deoarece niciodată nu atingi ţinta. Aceste idealuri sunt imposibile; nu le poţi atinge. Nu există nicio altă cale de a le atinge, aşa că întotdeauna ratezi ţinta. Deci pe de o parte ego-ul prosperă; pe de altă parte vinovăţie… vinovăţia este umbra ego-ului.

Ai observat acest fenomen ciudat? O persoană egoistă simte foarte multă vinovăţie faţă de multe lucruri mărunte. Fumezi o ţigară; dacă eşti un egoist, te vei simţi vinovat. Fumatul este un lucru stupid, chiar foarte stupid, simţi vinovată deoarece ea are un ideal – că nu ar trebui să fumeze. Acel ideal că ar trebui să nu fumeze şi realitatea că el fumează, creează contradicţia: idealul îi dă un sentiment plăcut că „Eu sunt o persoană religioasă. Ştiu că ar trebui să nu fumez; chiar am încercat, am încercat din toate puterile…” dar el va simţi de asemeni că iar şi iar nu ajunge la ţintă. El nu poate atinge idealul propus, aşa că se simte vinovat. Şi persoana care se simte vinovată, va încerca să facă pe toate fiinţele din jurul său să se simtă vinovate. Aceasta este ceva normal: cum poţi să fii singurul vinovat? Ar fi prea greu; ar fi prea apăsător.

Aşa că o persoană vinovată creează sentimentul de vinovăţie în jurul ei. Face pe oricine să se simtă vinovat pentru diferite lucruri

mărunte, pentru lucruri neesenţiale. Dacă ai părul lung, el va face tot posibilul să te simţi vinovat. Ce contează că ai părul lung; este propria ta viaţă; dacă vrei să ai părul lung, foarte bine! Dacă ceea ce faci, faci aşa cum simţi tu, el te va face să te simţi vinovat. Orice ai face, el va găsi că este greşit. El trebuie să găsească greşeli; el suferă de vinovăţie. Cum ar putea să sufere de unul singur? Când toată lumea se simte vinovată, el se simte uşurat. Cel puţin are consolarea că: „Nu sunt singur în barcă – toţi sunt în aceeaşi barcă”. Şmecheria prin care-i faci pe ceilalţi să se simtă vinovaţi constă în a le oferi idealuri. Aceasta este o mare şmecherie, foarte subtilă: părinţii îi dau copilului un ideal: „Fii aşa!”. Ei n-au fost niciodată” aşa”; nimeni n-a fost vreodată. Acum ei îi dau copilului un ideal; aceasta este o cale foarte subtilă şi vicleană de a-l face pe copil să se simtă vinovat. Copilul va gândi: „Nu mă apropii de ideal; de fapt, mă îndepărtez de el!” Asta îl va face să sufere; îl va deprima.

De aceea vezi atât de multă suferinţă în lume. Ea nu este reală: 90% este din cauza idealurilor care ţi-au fost impuse. Şi ele nu-ţi permit să râzi, nu-ţi permit să te bucuri. Un om care nu are idealuri nu va face niciodată pe cineva să se simtă vinovat.

Tot ceea ce ai putea fi, tu deja eşti. Nu există niciun ţel.

Şi noi nu ne ducem nicăieri. Noi pur şi simplu suntem într-o continuă sărbătoare, aici şi acum. Existenţa nu este o călătorie, este o sărbătoare. Gândeşte-o ca pe o petrecere! Ca pe o plăcere, ca

pe o distracţie! Nu o transforma într-o suferinţă! Nu o transforma într-o datorie, într-o muncă. Dă-i voie să fie o joacă! Tu nu eşti într-o închisoare. Tu eşti în locuinţa lui DUMNEZEU, în templul lui DUMNEZEU; te rog să nu-l numeşti închisoare; el nu este aşa ceva. Ai înţeles greşit. L-ai interpretat greşit. Chiar şi atunci când mă asculţi pe mine, tu poţi să interpretezi multe lucruri în mod greşit. Tu le interpretezi.

Două anecdote… prima:

«Un grădinar, care a vorbit la întrunirea de la clubul grădinarilor, a pus accentul pe avantajul ce poate fi câştigat prin utilizarea bălegarului învechit de cal pentru fertilizarea de primăvară a grădinilor. În timpul secvenţei de întrebări şi răspunsuri, o orăşeancă, ce-şi luase notiţe, ridică mâna. Vorbitorul o încurajă şi ea întrebă cu seriozitate: „Aţi spus că bălegarul de cal învechit este cel mai bun fertilizator. Vreţi să ne spuneţi cât de învechit trebuie să fie calul?»

A doua anecdotă:

«O femeie rotofeie şi-a dus băieţaşul la şcoala din cartier. Când a fost întrebată despre soţul ei, ea s-a confesat: „N-am ştiut niciodată prea multe despre tatăl acestui copil. El a trecut pe aici, m-a curtat şi ne-am căsătorit. Curând după aceea, am aflat că era un hobosexual”.

„Vrei să spui homosexual”, corectă interlocutorul.

„Nu, domnule, am spus hobosexual. El era doar un nebun, un prea leneş în pasiune.”»

Fiecare are propria sa interpretare a cuvintelor. Aşa că, atunci când eu spun ceva, nu ştiu ce veţi înţelege voi din ceea ce am spus eu. Fiecare are un dicţionar particular ascuns în subconştient. Dicţionarul particular se infiltrează, schimbă, colorează.

V-am spus să fiţi liberi. Voi m-aţi înţeles greşit: aţi gândit că sunteţi în închisoare. Da, eu spun „Fiţi liberi!” Imediat voi interpretaţi aceasta ca şi cum aţi fi în închisoare. Întregul accent s-a schimbat. Accentul meu era pe cuvintele: Fiţi liberi! Accentul vostru s-a pus pe închisoare. Voi spuneţi: „Sunt în închisoare. Dacă nu ies afară din închisoare, cum pot eu să fiu liber?” Eu am spiritualitatea tantrică spus: Fii liber şi dacă eşti liber nu există nicio închisoare, închisoarea este creată de obişnuinţa ta de a nu fi liber.

Iată! Accentul s-a schimbat – şi se pare că înseamnă aproape acelaşi lucru. Când eu spun: „Fii liber!” ce diferenţă este dacă cineva spune: „Da, eu sunt într-o închisoare!” O mulţime de diferenţe, o mare diferenţă. Totul s-a schimbat. Este un lucru total diferit când tu spui: „Sunt într-o închisoare”. Atunci gardianul şi închisoarea ei devin responsabili. Atunci, până când ei nu-ţi dau drumul, cum ai putea tu să fii liber? Tu ai aruncat responsabilitatea asupra altcuiva.

Când am spus: „Fii liber!” eu am spus: „Tu eşti responsabil”. Este treaba ta să fii sau să nu fii liber. Dacă tu ai ales să nu fii liber, atunci va exista o închisoare, vor exista gardienii şi prizonierul. Dacă tu ai ales să fii liber, gardienii şi închisoarea şi toate celelalte dispar. Elimină doar obişnuinţa

de a fi ne-liber.

Cum o poţi elimina? Libertatea şi conştiinţa merg mână în mână: mai multă conştiinţă, mai multă libertate; mai puţină conştiinţă, mai puţină libertate. Animalele sunt mai puţin libere, deoarece ele sunt mai puţin conştiente. Pietrele sunt şi mai puţin libere, deoarece pietrele sunt şi mai puţin conştiente. Omul este fiinţa cea mai evoluată, cel puţin pe acest pământ. Omul are un pic de libertate; atunci un BUDDHA are libertate absolută: conştiinţa sa.

Deci, libertatea este doar o problemă de grade de conştientizare. Închisoarea ta este formată din straturi ale inconştientului tău. Să începi să devii conştient şi nu va mai exista nicio închisoare.

Şi aminteşte-ţi, mintea este foarte vicleană. Ea poate găsi întotdeauna căi de a te prosti. Ea a învăţat foarte multe trucuri cu care să te prostească. Mintea poate doar să folosească un alt cuvânt şi tu poţi să nici nu observi diferenţa; diferenţa poate fi atât de subtilă încât cele două sunt aproape sinonime şi mintea ţi-a jucat o festă.

Aşa că, atunci când eu spun ceva, să nu interpretezi. Doar să asculţi cât poţi de atent; să nu schimbi niciun cuvânt, nici măcar o virgulă. Doar să asculţi ceea ce spun. Nu amesteca mintea ta în ceea ce am spus eu, altfel vei auzi cu totul altceva. Fii întotdeauna atent la viclenia minţii. Tu eşti cel care ai cultivat această viclenie. N-ai cultivat-o pentru tine, ci pentru ceilalţi. Noi încercăm să păcălim pe oricine; încet, încet, mintea devine expertă în a păcăli; atunci ea începe să te păcălească şi pe tine.

O anecdotă:

«Un ziarist a murit. Desigur, era un ziarist celebru şi era primit imediat chiar şi în casa preşedintelui şi a primului ministru; niciodată n-a avut nevoie de vreo aprobare ca să pătrundă oriunde dorea – era un mare ziarist. Aşa că el s-a grăbit spre rai; de ce să se fi dus în iad? Dar a fost oprit de Sf. Petru. Şi Sf. Petru a spus: „Stai! Aici nu mai avem nevoie de ziarişti. Avem deja schema plină; avem deja 12; de fapt, ei sunt cu totul inutili deoarece în cer nu se tipăresc ziare”.

De fapt, acolo nu există ştiri. Acolo nu se întâmplă niciodată nimic. Lucrurile decurg atât de liniştit; cum pot să apară ştiri? Şi ce poţi spune despre vieţile sfinţilor? Ei stau sub copacii lor, meditând. Aşa că, ziarul din rai nu seamănă prea mult cu un ziar, şi el este publicat doar ca o simplă formalitate, în fiecare zi fiind acelaşi ca cel din ziua precedentă.

„Nu avem nevoie de niciun ziarist; du-te în iad! Acolo sunt mereu necesari din ce în ce mai mulţi ziarişti, deoarece acolo sunt multe ştiri şi multe ziare... şi tocmai am auzit că se planifică noi ziare. Du-te acolo şi vei avea o slujbă bună şi îţi va place sigur!”

Dar ziaristul voia să rămână în rai, aşa că spuse: „Te rog un lucru; îi cunosc eu pe ziarişti... dacă pot să lămuresc pe un ziarist să se ducă în iad, îmi vei da locul lui din rai?”

Lui Sf. Petru i se făcu milă de el; îi spuse: „Foarte bine, de cât timp ai nevoie ca să convingi un ziarist să se ducă în iad?”

El zise: „24 de ore, doar 24 de ore”.

Aşa că i se permise să intre în rai pentru 24 de ore. El a început imediat să răspândească zvonul că: „s-a planificat unul din cele mai mari ziare şi sunt necesari un redactor şef, redactori, subredactori şi că există posibilităţi fantastice. Dar pentru aceasta vor trebui să plece în iad”.

Timp de 24 de ore el a făcut turul cerului. I-a întâlnit pe toţi ziariştii – şi după 24 de ore, când s-a dus la Sf. Petru pentru a vedea dacă a plecat cineva, Sf. Petru a închis poarta raiului şi i-a spus: „Rămâi aici, deoarece au plecat cu toţii!”

Dar ziaristul spuse, după ce se gândi câteva clipe: „Nu, atunci trebuie să plec şi eu; cine ştie ce se întâmplă interesant în iad şi eu nu ştiu. Te rog să nu mă împiedici. Trebuie să plec!”»

El însuşi lansase zvonul, dar când 12 persoane au crezut în el, atunci el însuşi a început să creadă în zvon.

La fel se întâmplă şi cu mintea, aşa a devenit ea atât de vicleană. Ai înşelat mereu… şi mintea a devenit un expert în înşelăciune, încât a început să te înşele şi pe tine.

O anecdotă;

«Reclamantul într-un caz de vătămări corporale în urma unui accident, apărând la tribunal într-un scaun cu rotile, a obţinut o despăgubire uriaşă. Înfuriat, avocatul apărării se îndreptă spre reclamantul din scaunul cu rotile.

„Eşti un escroc şi ştiu că eşti escroc!” ţipă el”. Aşa să-mi ajute DUMNEZEU, te voi urmări tot restul vieţii tale, până o voi dovedi!”

Avocatul ştia foarte bine că acel om era un escroc, că scaunul cu rotile era doar un spectacol. El era perfect sănătos, nu păţise absolut nimic. Aşa că avocatul spuse: „Aşa să-mi ajute DUMNEZEU, te voi urmări tot restul vieţii tale până o voi dovedi!”

„Dar chiar te rog!” răspunse omul din scaunul cu rotile, cu un zâmbet. „Dă-mi voie să-ţi expun planurile mele. Întâi merg la Londra ca să îmi comand nişte haine, apoi pe Riviera pentru a sta la soare şi după aceea la Lourdes pentru miracole”.»

Mintea este atât de vicleană; ea poate găsi întotdeauna o cale de ieşire. Ea se poate duce la Lourdes… Dar odată ce joci aceste feste altora, mai devreme sau mai târziu vei fi chiar tu propria ta victimă. Fereşte-te de propria ta minte. Să nu ai încredere în ea, îndoieşte-te de ea. Dacă începi să te îndoieşti de propria ta minte, acesta este un moment măreţ. În momentul în care apare îndoiala faţă de minte, începi să te încrezi în suflet; dacă nu ai încredere în minte, începi să ai încredere în suflet.

Acesta este sensul încrederii într-un Maestru. Când vii la mine, aceasta este pur şi simplu o tehnică de a te ajuta să te îndoieşti de propria ta minte. Începi să ai încredere în mine; tu spui: „Voi asculta de tine. Nu voi asculta de mintea mea. Am ascultat destulă vreme aceleaşi trucuri; este o repetiţie, este monotonă”. Tu spui: „Voi asculta de tine”.

Un Maestru este doar un pretext pentru a scăpa de minte. De îndată ce ai scăpat de minte nu mai este nevoie să ai încredere în Maestru,

deoarece vei descoperi propriul tău Maestru. Cu ajutorul Maestrului, trecerea devine uşoară; altfel mintea va continua să te înşele şi tu nu vei şti ce să faci cu ea.

Ascultând de Maestru, având încredere în el, încet, încet, mintea încetează să te mai domine. Şi de cele mai multe ori trebuie să te lupţi cu mintea ta, deoarece Maestrul îţi spune ceva ce este împotriva ei, ceva ce este întotdeauna împotriva ei. Neglijată, mintea începe să moară. Nefiind crezută, mintea începe să moară. Ajunge la mărimea ei adevărată. Acum ea are pretenţii; ea pretinde că ar fi întreaga ta viaţă. Dar ea este doar un mecanism mărunt, foarte bun să fie utilizat, foarte periculos să faci din el stăpânul tău.

Mintea spune: „Să devii!" Maestrul spune: „Să fii!" Mintea spune: „Să doreşti!" Maestrul spune: „Să te bucuri!" Mintea spune: „Trebuie să mergi un drum lung ca să îţi împlineşti idealurile". Maestrul spune: „Ai ajuns, tu eşti SARAHA – tu deja ai atins ţinta".

A TREIA ÎNTREBARE: *„Ce credeţi dumneavoastră despre civilizaţie? Sunteţi împotriva ei?"*

Nu există nicăieri nicio civilizaţie, aşa că n-am cum să fiu împotriva ei. Ea nu există. Ea este doar o pretenţie. Da, omul şi-a pierdut inocenţa sa primitivă, primordială, dar omul nu a devenit civilizat, deoarece nu există niciun mod de a deveni civilizat. Singurul mod de a deveni civilizat este să te bazezi pe inocenţa ta, pe inocenţa ta primitivă şi să o faci să înflorească.

Tocmai de aceea IISUS spune: „Dacă nu renaşti, dacă nu devii din nou copil, nu vei şti niciodată ce este adevărul”.

Această aşa-zisă civilizaţie este o escrocherie, o monedă falsă. Dacă eu sunt împotriva ei, sunt împotrivă doar pentru că aceasta nu este civilizaţie. Sunt împotriva ei pentru că aceasta nu este deloc civilizaţie. Este o escrocherie.

O anecdotă:

«Cineva l-a întrebat pe fostul prinţ de Wales: „Ce părere aveţi despre civilizaţie?” „Este o idee bună” a replicat prinţul, „cineva trebuie să o înceapă.”»

Îmi place răspunsul. Da, cineva trebuie să o înceapă. Ea încă nu a fost începută. Omul nu este civilizat. El doar pretinde aceasta.

Eu sunt împotriva pretenţiilor. Sunt împotriva ipocriziei. Omul doar se preface că este civilizat. Supără-l un pic şi vei găsi un om necivilizat. Supără-l un pic şi tot ceea ce este bun este doar superficial şi tot ceea ce este rău este adânc înrădăcinat. Este o civilizaţie superficială. Totul merge bine, eşti vesel şi zâmbitor; dar la un moment dat cineva te insultă şi tu turbezi de furie şi vrei să-l loveşti, să-l omori. Doar cu o clipă înainte zâmbeai şi doar cu o clipă după aceea erai gata să ucizi, valenţele tale criminale au ieşit la suprafaţă. Ce fel de civilizaţie este aceasta?

Un om poate fi civilizat numai atunci când într-adevăr a devenit meditativ. Numai meditaţia poate aduce adevărata civilizaţie în lume. Doar iluminaţii sunt civilizaţi.

Şi acesta este paradoxul; iluminaţii nu sunt

împotriva primitivului. Ei se bazează pe primitiv, pe inocenţa copilăriei. Şi pe această bază ei înalţă un mare templu. În schimb, aşa-zisa

civilizaţie distruge inocenţa copilăriei şi apoi îţi oferă numai monede false. Mai întâi ea îţi distruge inocenţa primară. Odată ce inocenţa primară este distrusă, tu ai devenit viclean, isteţ, calculat. Atunci eşti prins în cursă, atunci această societate ajunge să te civilizeze.

Mai întâi ea te înstrăinează de propriul tău eu. Odată ce eşti înstrăinat, ea îţi oferă monezi false. Tu trebuie să depinzi de ea. Adevărata civilizaţie nu poate fi împotriva naturii tale, nu va fi împotriva copilăriei tale. Va fi o evoluţie bazată chiar pe copilăria ta. Nu va avea niciun antagonism faţă de inocenţa primitivă, va fi o înflorire a ei. Va merge tot mai sus, dar îşi va avea rădăcinile în inocenţa primară.

Această civilizaţie nu este decât o afacere dementă, întregul Pământ a devenit o mare casă de nebuni. Oamenii şi-au pierdut sufletele, oamenii nu mai sunt oameni; şi-au pierdut eul şi-au pierdut personalitatea, au pierdut totul! Ei sunt doar nişte prefăcuţi. Ei au măşti; şi-au pierdut feţele originare.

Eu sunt cu totul pentru civilizaţia autentică, dar ceea ce există acum nu este civilizaţie. De aceea sunt eu împotriva ei. Mi-ar plăcea să întâlnesc un om cu adevărat civilizat, într-adevăr instruit, dar această cultură poate doar să înflorească din interior. Ea nu poate veni din exterior. Ea se poate răspândi spre periferie, dar

trebuie să crească de la centru.

Această civilizaţie face exact opusul: ea forţează lucrurile dinspre exterior. În lumea întreagă se predică non-violenţa. MAHAVIR, BUDDHA, IISUS, cu toţii ne învaţă non-violenţa. Ei ne învaţă non-violenţa deoarece au experimentat non-violenţa. Dar continuatorii? Ei nu au avut niciodată nici măcar o clipă de non-violenţă. Ei cunosc numai violenţa. Dar ei sunt continuatorii, aşa că pretind că sunt non-violenţi, se forţează să fie non-violenţi şi în felul acesta creează un caracter. Acest caracter este doar în jurul lor. Este o armură. Adânc înăuntru, ei sunt ca nişte vulcani gata să erupă. Şi la suprafaţă ei afişează un zâmbet fals, un zâmbet artificial.

Aceasta nu este civilizaţie. Acesta este un fenomen foarte urât. Da, mi-ar plăcea ca non-violenţa să vină din interior şi nu să fie cultivată din afară, ci doar ajutată să înflorească din interior. Acesta este înţelesul esenţial al cuvântului „educaţie”. Este aproape la fel cu scoaterea apei dintr-o fântână: educaţia înseamnă a scoate apa afară. Acesta este înţelesul original al cuvântului educaţie. Dar ce face educaţia obişnuită? Ea nu revelează interiorul, ea forţează pătrunderea educaţiei din exterior. Ea obligă copilul să memoreze o mulţime de noţiuni inutile. Nu îi pasă deloc de copil, nu se gândeşte deloc la copil. Copilul este folosit doar ca un mecanism în care trebuie introdusă din ce în ce mai multă informaţie. Aceasta nu este educaţie!

Sufletul copilului trebuie să fie scos la lumină. Ceea ce încă stă ascuns în copil trebuie scos la

lumină. Copilul nu trebuie să fie modelat; libertatea lui trebuie să rămână intactă şi conştiinţa lui trebuie ajutată să crească. Mai multă informaţie nu înseamnă mai multă educaţie! În mai multă luciditate, mai multă dragoste constă adevărata educaţie. Şi această educaţie creează civilizaţia.

Civilizaţia actuală este falsă; educaţia ei este falsă. Iată de ce sunt eu împotriva ei! Sunt împotriva ei pentru că în realitate ea nu este o civilizaţie.

A PATRA ÎNTREBARE: *„BHAGWAN, eu râd atât de mult la glumele dumneavoastră. Aş vrea să vă pun o întrebare: de ce creează o glumă atât de multă veselie*?”

Un lucru nu ţi-a fost permis niciodată: să râzi; râsul tău a fost întotdeauna reprimat. Este ca un arc comprimat; orice motiv este suficient pentru ca el să se destindă. Ai fost învăţat să fii trist, posomorât; ai fost învăţat să fii serios.

Dacă eşti serios, nimeni nu crede că faci ceva rău; este o stare acceptată de toată lumea, este modul în care trebuie să fie lucrurile. Dar dacă râzi, dacă râzi prea mult, atunci oamenii vor începe să fie puşi în încurcătură de atitudinea ta: „De ce râde acest individ?” Şi dacă râzi fără niciun motiv, atunci eşti considerat nebun; atunci ei te vor duce la psihiatru; atunci te vor duce la spital. Vor spune: „Râde fără niciun motiv! Numai nebunii râd fără niciun motiv”.

Într-o lume mai bună, într-o lume mai civilizată, într-o lume într-adevăr civilizată, râsul

va fi acceptat ca fiind foarte natural. Numai când cineva va fi trist îl vor spitaliza.

Tristeţea este boală; râsul este sănătate. Aşa că, deoarece nu ţi-a fost permis să râzi, orice motiv cât de mic… glumele sunt motive pentru a râde; poţi să râzi fără să fii considerat nebun. Poţi spune: „Din cauza glumei…” Şi gluma are un mecanism care te ajută să te destinzi. Întregul mecanism al glumei este foarte complex; la prima vedere pare simplu; adânc înăuntru este însă foarte complex. O glumă nu este doar o simplă glumă! Este un fenomen complicat. În câteva cuvinte, în câteva fraze, ea poate schimba întreaga atmosferă. Ce se întâmplă?

Când este spusă o glumă, în primul rând te aştepţi să fie ceva de râs. Eşti gata pentru asta. Te autohipnotizezi; devii atent.

Spatele tău este drept; asculţi cu atenţie. Devii mai conştient. Şi apoi povestea decurge într-un astfel de mod, încât creează din ce în ce mai multă tensiune în tine. Vrei să cunoşti poanta. Gluma, la prima vedere, pare o simplă poveste şi se pare că nu este nimic de râs în ea, dar apoi apare o întorsătură bruscă… Acea întorsătură bruscă îţi eliberează arcul. Ai devenit din ce în ce mai tensionat deoarece ai aşteptat… şi vezi că pare să nu fie nimic mai mult în ea. Şi apoi brusc apare poanta! Şi apare atât de brusc, atât de spontan, încât îţi uiţi seriozitatea, încât uiţi cine eşti şi în acea clipă devii din nou un copil – şi râzi. Şi râsul tău reprimat este eliberat.

Glumele arată pur şi simplu că societatea a uitat cum să râdă. Într-o lume mai bună, în care

oamenii ar râde mai mult, noi am pierde un lucru: gluma. Nu va mai fi nevoie de glume; oamenii ar râde şi ar fi fericiţi. De ce? Fiecare moment ar fi un moment de veselie. Şi dacă ai putea să înţelegi viaţa, ea ar fi toată o glumă. Dar nu ţi se dă voie să înţelegi! Pe ochi ţi s-au pus ochelari de cal: atât ţi se permite să vezi. Nu ţi se permite să vezi ridicolul ei; şi viaţa este ridicolă!

Copiii o pot înţelege mult mai uşor: de aceea copiii râd mai uşor şi mai zgomotos. Şi ei îi pun în încurcătură pe părinţi, deoarece ei pot vedea întregul nonsens al vieţii. Şi ochelarii de cal încă nu au fost fixaţi. Tatăl continuă să-i spună copilului: „Să spui adevărul, întotdeauna să spui adevărul!” Şi atunci cineva bate la uşă şi tatăl spune: „Du-te şi spune-i că tatăl tău nu este acasă”. Acum, copilul… tatăl nu poate vedea ce se întâmplă, dar copilul râde. El nu poate crede ceea ce spune tatăl său: este ridicol! Şi copilul se duce la străinul care bătea la uşă şi spune: „Tata zice că el nu este acasă”.

Noi trăim cu ochelari de cal. Suntem educaţi într-un astfel de mod, încât nu vedem ridicolul vieţii, altfel, am înţelege că viaţa este ridicolă. Iată de ce uneori chiar fără nicio glumă, la vreun lucru minor oarecare, râdem cu poftă. De exemplu: preşedintele Nixon a alunecat şi a căzut. De ce au râs cu poftă toţi cei care erau de faţă? Poate că n-au arătat-o, dar au râs zdravăn.

Ia gândiţi-vă: dacă un cerşetor alunecă pe o coajă de banană, nu-i va păsa nimănui; dar dacă preşedintele unei ţări alunecă pe o coajă de banană, toată lumea va râde. De ce? Deoarece

coaja de banană pune toate lucrurile la locul lor! Coaja de banană i-a arătat preşedintelui că şi el este tot atât de mult o fiinţă umană ca şi un cerşetor. Şi coaja de banană nu face nicio diferenţă între unul şi celălalt. Fie cerşetor, fie preşedinte, fie prim-ministru, nu este nicio diferenţă. O coajă de banană, este o coajă de banană; ei nu-i pasă.

Dacă un om obişnuit cade, veţi râde un pic, dar nu prea mult, pentru că el este doar un om obişnuit; el n-a încercat niciodată să demonstreze că este mai mult decât ceilalţi, aşa că nu prea ai de ce să râzi. Dar dacă un preşedinte alunecă pe o coajă de banană, deodată iese la iveală ridicolul lui, realitatea lui. Acest om credea că el este în fruntea lumii; pe cine încerca el să prostească? Nici măcar o coajă de banană nu s-a lăsat prostită. Şi râdeţi.

Observă… ori de câte ori râzi ridicolul vieţii a pătruns prin ochelarii tăi de cal. Eşti din nou un copil. O glumă îţi aduce înapoi copilăria, inocenta ta. Pentru o clipă ea face ca ochelarii de cal să alunece de pe ochi.

Ascultaţi câteva glume:

«Unul din bărbaţii din partea locului a fost găsit mort în nişte împrejurări neobişnuite. De aceea s-a constituit o comisie şi preşedintele comisiei a chemat-o pe femeia în al cărei pat murise bărbatul, pentru a depune mărturie. Preşedintele a asigurat-o că toţi cei prezenţi vor fi discreţi şi că ea trebuie să spună cu propriile ei cuvinte ce s-a întâmplat.

Femeia a relatat că ea şi bărbatul, acum decedat, s-au întâlnit la cârciumă şi când acesta s-a încins, s-au dus acasă la ea ca să mai bea ceva. Un lucru duce la altul, astfel că după puţin timp ei s-au urcat în pat împreună. Iar ceea ce a urmat, ea a descris comisiei cu aceste cuvinte: „Eu am crezut că el vine dar el tocmai se dusese.”» *** în engleză joc de cuvinte.

Şi a doua:

«Un bătrân diacon trebuind să petreacă o noapte la un hotel, a primit un pat într-o cameră cu trei paturi, dintre care două erau deja ocupate. Curând după ce s-a stins lumina, unul dintre cei doi a început să sforăie atât de tare, încât diaconul nu putea să adoarmă. Pe măsură ce timpul înainta, zgomotul devenea tot mai supărător, până când a devenit de-a dreptul înspăimântător. La vreo două, trei ore după miezul nopţii, cel care sforăia se răsuci în patul său, eliberă un geamăt hidos şi deveni liniştit.

Diaconul presupuse că cel de-al treilea individ reuşise să adoarmă, dar în această împrejurare l-a auzit exclamând: „A murit.

Mulţumescu-ţi Doamne, a murit!”»

Şi ultima este foarte preţioasă; meditaţi asupra ei:

«Într-o zi, când IISUS mergea printr-un sat, a dat peste o mulţime furioasă care împingea din spate o femeie spre un zid şi se pregătea să o omoare cu pietre.

Ridicându-şi mâna, IISUS linişti mulţimea şi apoi spuse solemn: „Numai cel care este fără de păcat să arunce cu piatra!”

Imediat o bătrână ridică o piatră mare şi o aruncă spre femeie. „Mamă, iar tu mamă, mă exasperezi!”

Şi ULTIMA ÎNTREBARE: „Este evident că vă place culoarea portocalie; atunci dumneavoastră de ce nu purtaţi haine portocalii?

Mie să-mi placă culoarea portocalie? Ferească DUMNEZEU! O urăsc! De aceea vă oblig pe voi să o purtaţi. Este un fel de pedeapsă pentru că nu sunteţi iluminaţi.

CAPITOLUL 5. OMUL ESTE UN MIT.

25.04.1977

Unei muşte căreia îi place mirosul de carne
Putredă parfumul de santal îi pare respingător.
Fiinţele care renunţă la Nirvana
Râvnesc la sfera grosieră a Samsarei.
Urmele unui bou, umplute cu apă.
Se vor usca rapid; la fel şi mintea care este neclintită.
Dar plină de calităţi ce nu sunt încă perfecte;
Aceste imperfecţiuni vor dispărea cu timpul.
Întocmai ca apa sărată a mării, care devine
Dulce când este băută din nori.
La fel o minte fermă, care lucrează pentru alţii, transformă
Otrava obiectelor simţurilor în nectar.
Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulţumit.
Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi.
Deşi dintr-un nor te temi de bubuitul tunetului, Recoltele se coc atunci când din acesta se revarsă ploaia.

OMUL ESTE UN MIT, CEL MAI PERICULOS MIT, deoarece dacă tu crezi că omul există, atunci nu vei mai încerca să-l ajuţi să progreseze; nu este nevoie. Dacă tu crezi că eşti deja om, atunci orice creştere încetează.

Tu nu eşti un om, tu eşti doar o posibilitate de a fi. Tu poţi fi om. Dar poţi să nu fii. Poţi eşua. Reţine, poţi eşua.

Omul nu este născut ca om, ci doar ca un mecanism; el nu este un fapt dat. Nu-l poţi lua ca o certitudine. El este doar o posibilitate. Omul există ca o sămânţă, nu ca un copac – nu încă. Omul încă nu este real şi diferenţa dintre potenţial şi real este mare.

Omul, aşa cum există el, este doar o maşină, deşi munceşte, deşi are succese în lume, deşi trăieşte o aşa-zisă viaţă şi în final moare. Dar ţineţi minte: el nu există. Funcţia lui este cea a unui mecanism; el este un robot.

Omul este ca o maşină. Da, în această maşină există ceva care poate merge dincolo de mecanism. Această maşină nu este o maşină obişnuită; ea are nişte posibilităţi imense de a merge dincolo de ea însăşi. Ea poate produce ceva transcendental propriei sale structuri. Uneori ea a produs un BUDDHA, un IISUS, un GURDJIEFF. Uneori ea a produs un om, dar să nu crezi că eşti deja om. Dacă tu crezi astfel, credinţa aceasta va fi sinucigaşă, pentru că de îndată ce credem că ceva există, noi încetăm să mai căutăm acel lucru, încetăm să mai creăm, încetăm să mai descoperim, încetăm să mai progresăm.

Ia gândiţi-vă: o persoană bolnavă, o persoană grav bolnavă, crede că este perfect sănătoasă. De ce s-ar mai duce ea la doctor? De ce ar lua medicamente? De ce ar face un tratament? De ce s-ar mai duce la spital? Ea crede că este sănătoasă, că este perfect sănătoasă… şi când colo ea este pe moarte! Credinţa aceasta o va ucide.

De aceea spun că acest mit este foarte periculos, cel mai periculos mit elaborat vreodată

de preoţi şi de politicieni: anume că omul există deja. Aceste milioane de oameni de pe pământ sunt doar nişte posibilităţi; şi din nefericire, majoritatea nu vor deveni niciodată reali; din nefericire, mulţi dintre ei vor muri tot ca nişte maşini.

Ce înţeleg atunci când spun că omul este ca o maşină? Înţeleg că omul trăieşte determinat de trecut. Omul trăieşte determinat de obişnuinţe. Omul trăieşte o viaţă de rutină. Omul continuă să se mişte în acelaşi cerc, pe acelaşi făgaş… iar şi iar şi iar. Poţi fi conştient de cercul vicios din viaţa ta? Aceleaşi lucruri pe care le-ai făcut în fiecare zi: ai sperat, ai fost supărat, ai dorit, ai fost ambiţios, ai fost senzual, sexual, ai fost frustrat, ai sperat din nou, din nou că întregul cerc se va modifica. Fiecare speranţă duce la o frustrare, niciodată nu se întâmplă altfel; şi după fiecare frustrare o nouă speranţă – şi cercul rămâne acelaşi.

În Orient, noi numim asta roata Samsarei. Este ca o roată! Spiţele sunt aceleaşi. „Şi tu eşti amăgit de ea iar şi iar. Începi din nou să speri. Şi ştii – ai sperat şi mai înainte, ai sperat de milioane de ori şi n-a ieşit nimic din această speranţă. Dar roata continuă să se învârtească, continuă să te ucidă, continuă să-ţi distrugă viaţa.

Timpul ţi se scurge printre degete. Fiecare clipă pierdută, este pierdută pentru totdeauna şi tu continui să te învârţi în acelaşi cerc.

Asta înţeleg eu când spun că omul este ca o maşină. Sunt întru totul de acord cu G. Gurdjieff. El obişnuia să spună că omul obişnuit încă nu are suflet. El a fost primul care a spus atât de drastic,

că omul obişnuit nu are suflet. Da, sufletul se poate naşte în el, dar el va trebui să-i dea naştere. Va trebui să devină capabil să-i dea naştere.

De secole, preoţii vă spun că aveţi deja un suflet, că sunteţi deja oameni. Dar nu este aşa. Sunteţi oameni numai în mod potenţial, ca o posibilitate. Puteţi deveni oameni şi în realitate, dar mitul trebuie să fie distrus. Trebuie să înţelegeţi faptul că nu sunteţi fiinţe conştiente şi dacă nu sunteţi fiinţe conştiente, cum puteţi să fiţi oameni?

Care este diferenţa dintre o stâncă şi un om? Care este diferenţa dintre un animal şi un om? Care este diferenţa dintre un copac şi un om? Diferenţa este cea a conştiinţei; dar cât de multă conştiinţă are un om obişnuit? Doar câte o scânteiere ici şi colo. Doar uneori, în rare momente, el devine conştient; şi asta numai pentru câteva secunde pentru ca apoi să cadă din nou în inconştienţă. Da, uneori se întâmplă, deoarece conştiinţa este potenţialitatea sa. Uneori se întâmplă chiar şi în ciuda voinţei lui.

Într-o zi soarele răsare şi intri în armonie cu existenţa – şi deodată conştiinţa există, frumuseţea ei, binecuvântarea ei, parfumul ei, lumina ei. Brusc, ea există şi tu guşti din ceea ce ar trebui să fie, ar putea să fie, chiar este. Dar în clipa în care ai devenit conştient că exişti, ea deja a dispărut. Rămâne numai o amintire a ei. Numai în nişte clipe rare: uneori în dragoste, alteori uitându-te la luna plină, sau la un răsărit de soare, alteori stând într-o grotă liniştită de munte, uneori uitându-te la joaca unui copil, la gânguritul lui; da,

uneori în muzică, dar aceste momente sunt rare.

Dacă un om obişnuit, aşa-zisul om, atinge 7 momente de luciditate în întreaga sa viaţă, aceasta înseamnă destul de mult. Rareori, foarte rar, pătrunde doar o rază şi apoi a şi dispărut. Şi el se înapoiază la viaţa sa trivială, tristă şi moartă. Şi asta nu se întâmplă numai cu oamenii obişnuiţi: la fel se întâmplă şi cu aşa-zişii oameni extraordinari.

Chiar acum câteva zile citeam despre Carl Jung, unul dintre cei mai mari psihologi ai acestei epoci. Dar câteodată mă întreb dacă să-i numesc pe aceştia psihologi sau nu. El era un om foarte agitat; nu putea sta liniştit nici măcar o clipă. Trebuia să se sucească şi să se învârtească; trebuia să facă ceva. Dacă nu avea nimic de făcut, el fuma pipă. Şi fuma încontinuu. Apoi a avut un atac de inimă şi doctorii i-au spus să nu mai fumeze – interdicţie totală. Acum era foarte greu; a început să-şi simtă prea mult agitaţia. A început să simtă că înnebuneşte. Trebuia să se plimbe în sus şi în jos prin cameră, trebuia să iasă afară, fără niciun motiv. Ar fi stat şi în acest fotoliu şi în celălalt. Şi atunci el a recunoscut faptul că pipa îi fusese foarte, foarte folositoare. Pipa era o eliberare, un soi de eliberare a agitaţiei sale. Aşa că el i-a întrebat pe doctori: „Îmi pot pune pipa goală în gură? Îmi permiteţi?” Pipa goală! „Asta mă va ajuta”.

I s-a permis şi apoi ani de zile el obişnuia să ţină pipa goală în gură, doar mimând că fumează. Atunci el putea privi la pipă, o putea ţine în mână, se putea juca cu ea. Şi asta i se întâmpla celui mai mare psiholog al epocii! Câtă inconştienţă! Atât de

mult în ghearele obişnuinţei, atât de mult în ghearele inconştientului! Aşa ceva pare foarte copilăros. Şi apoi noi continuăm să găsim explicaţii ştiinţifice; continuăm să avem pretenţii, continuăm să ne protejăm şi să ne apărăm pe noi înşine, explicând „ştiinţific” de ce facem astfel.

La vârsta de 45 de ani, Carl Jung s-a îndrăgostit de o femeie. El era căsătorit şi avea o soţie foarte iubitoare. Relaţia cu soţia sa era frumoasă, dar nevoia de aventură trebuie să se fi datorat agitaţiei sale. Aproape întotdeauna se întâmplă ca pe la vârsta de 45 ani să simţi că întreaga viaţă s-a dus. Moartea se apropie. Şi deoarece moartea se apropie, fie devii spiritual, fie devii mai sexual.

Acestea sunt singurele două protecţii: fie pleci în căutarea adevărului, a eternului care nu va avea moarte, fie începi să te cufunzi în cât mai multe fantezii erotice. Şi îndeosebi intelectualii, aceia care şi-au trăit întreaga lor viaţă doar mental, furnizează mai multe victime la vârsta de 45 ani. Atunci sexualitatea îşi ia revanşa. Ea a fost neglijată; acum moartea se apropie. Şi apoi nimeni nu ştie dacă vei mai reveni din nou aici sau nu, dacă vei mai trăi o altă viaţă sau nu. Moartea se apropie şi tu ai trăit întreaga viaţă doar mental. Atunci, sexualitatea erupe răzbunătoare.

Carl Gustav Jung s-a îndrăgostit de o femeie tânără. Acest fapt era desigur împotriva prestigiului său. Soţia sa era tulburată, ea îl iubise enorm şi avusese încredere în el. El a justificat-o minunat. Priviţi la explicaţia lui „ştiinţifică”; aceasta arată cât de inconştient trăieşte omul. El

face ceva inconştient, apoi încearcă să explice ştiinţific, să arate că faptul nu a fost inconştient: „Am făcut-o foarte conştient; de fapt, trebuia s-o fac!”

Ce a făcut el? A dezvoltat o teorie conform căreia, în lume există două tipuri de femei: unul, tipul mamă, tipul grijuliu, tipul soţie; celălalt, tipul amantă, tipul iubită, femeia care devine o inspiratoare. Şi bărbatul are nevoie de amândouă; iar un bărbat cum era Carl Gustav Jung cu siguranţă avea nevoie de amândouă. El avea nevoie şi de inspiraţie. El avea nevoie şi de o femeie grijulie; acest rol îl îndeplinea soţia sa: ea era iubitoare, tipul mamă. Dar aceasta nu-i satisfăcea toate necesităţile; el avea nevoie şi de inspiraţie, el avea nevoie şi de o femeie romantică, o amantă care să-i poată alimenta imaginaţia; asta era de asemenea o necesitate pentru el. Astfel că Jung a elaborat această teorie. Aceasta este explicaţia ştiinţifică.

Dar el nu a dezvoltat niciodată cealaltă parte a teoriei, anume că şi bărbaţii sunt de două feluri. Tocmai aici îţi poţi da seama că aceasta este o explicaţie „ştiinţifică”. Dacă ar fi fost o înţelegere reală, atunci cealaltă parte a teoriei, deci că şi bărbaţii sunt de două feluri, de tipul tată şi de tipul amant, atunci şi soţia lui Jung ar fi avut nevoie de doi! Dacă Jung credea că el este tipul amant, atunci ea avea nevoie de tipul tată. Dacă el era tipul tată, atunci ea avea nevoie de tipul amant. Dar el n-a dezvoltat niciodată această latură a teoriei. Astfel, vă puteţi da seama că nu este vorba de o înţelegere reală. Este doar un truc

mental, o explicaţie „ştiinţifică”.

Noi continuăm să găsim explicaţii „ştiinţifice”. Facem lucrurile într-o mare inconştienţă. Le facem fără să ştim de ce le facem. Dar nu putem accepta acest fapt; este foarte umilitor să accepţi că: „am făcut ceva de care n-am fost conştient şi nu ştiu de ce l-am făcut”. Feriţi-vă de explicaţii „ştiinţifice”.

Şi cum ar putea astfel de oameni să fie nişte binefăcători pentru ceilalţi? Este un fapt bine cunoscut că mulţi din pacienţii lui Carl Jung s-au sinucis. De ce? Ei veniseră pentru a fi ajutaţi: de ce s-au sinucis? Ceva trebuie să fie fundamental greşit. Analiza lui este greşită. El este un individ foarte arogant, foarte egoist; încontinuu gata de luptă. Poate că întreaga sa psihanaliză s-a dezvoltat numai ca o aroganţă împotriva lui Sigmund Freud. Poate că ea este doar o explicaţie „ştiinţifică”, deoarece el însuşi pare să sufere de aceleaşi probleme ca şi cei pe care gândea că-i tratează.

Lui Jung i-a fost întotdeauna frică de fantome; chiar şi la bătrâneţe îi era frică de fantome. El nu şi-a publicat cea mai importantă carte în timpul vieţii, deoarece se temea că oamenii îi vor cunoaşte faptele şi îl vor critica. Aşa că memoriile sale au fost publicate numai după moartea sa. Acum, ce fel de adevăr este acesta? Câtă autenticitate există? îi era aşa de frică să nu fie considerat escroc sau că a greşit, încât n-a permis niciodată să fie dezvăluit vreun fapt din existenţa sa, cât timp el a fost în viaţă.

Tocmai am citit o anecdotă:

«Un bărbat a venit la un psihiatru şi a început

să-şi destăinuie în faţa doctorului povestea vieţii sale, dezvăluind experienţele din copilărie, viaţa sa sentimentală, obişnuinţele sale alimentare, problemele sale afective şi orice altceva la care s-ar fi putut gândi: „Bine” zise doctorul. „Nu mi se pare că este ceva în neregulă cu dumneavoastră. Păreţi la fel de sănătos ca şi mine”.

„Dar, doctore”, protestă pacientul, cu o notă de oroare în vocea sa, „este vorba de aceşti fluturi. Nu-i pot opri. Vin toţi peste mine” spuse pacientul îndepărtându-i cu mâna.

„Pentru numele lui DUMNEZEU”, strigă doctorul dându-se înapoi, nu-i arunca asupra mea!”»

Pacienţii şi doctorii sunt toţi în aceeaşi oală. Psihanalistul şi bolnavul nu sunt prea departe unul de altul. Acesta este un joc. Poate că psihanalistul este mai inteligent, dar nu înseamnă că el este cel care cunoaşte realitatea, deoarece, pentru a cunoaşte realitatea, va trebui să devii extrem de conştient; nu există altă cale. Aceasta nu este o problemă de gândire intelectuală. Ea n-are nimic de-a face cu filosofarea sau speculaţia. Pentru a cunoaşte realitatea trebuie să-ţi dezvolţi conştiinţa.

Gurdjieff obişnuia să vorbească despre o psihologie a viitorului. El obişnuia să spună că psihologia încă nu există, într-adevăr, cum ar putea ea să existe? Nici măcar omul nu există! Când omul nu există, cum ar putea exista o ştiinţă despre om? Mai întâi trebuie să existe omul şi numai apoi poate apare ştiinţa despre om. Chiar

acum, orice ar exista, nu este psihologie. Poate că este ceva despre maşina care este omul, ceva despre mecanică.

Psihologia poate exista doar cu referire la un BUDDHA.

BUDDHA a trăit deplin conştient. Poţi afla ce este psihicul său, ce este sufletul său. Oamenii obişnuiţi trăiesc fără suflet. Da, poţi găsi ceva greşit în mecanismul lor şi acea greşeală poate fi îndepărtată. Ceea ce cunoaştem noi azi drept psihologie, nu este altceva decât o metodă de a te învăţa să te comporţi. Şi, în acest sens, Pavlov şi Skinner au mai multă dreptate decât Freud şi Jung, pentru că ei gândesc despre om ca despre o maşină. Ei au dreptate în ceea ce priveşte omul existent, deşi nu au absolută dreptate, deoarece cred că acesta este finalul: „Omul nu poate fi altfel”…aici ei greşesc. Dar Freud, Jung şi Adler greşesc şi mai mult, deoarece ei cred că omul există deja şi că tot ceea ce trebuie să faci este să studiezi omul şi vei şti totul despre el. Dar omul nu există încă. Şi aceasta se întâmplă datorită inconştienţei sale.

Omul este un mit: luaţi această afirmaţie drept una din cele mai fundamentale înţelegeri. Ea vă va ajuta să ieşiţi din minciună, din decepţie.

TANTRA este un efort de a deveni mai conştient. Însuşi cuvântul „TANTRA” înseamnă expansiunea conştiinţei. Şi faptul de bază, cel mai fundamental fapt ce trebuie înţeles, este că tu eşti profund adormit şi că trebuie să te trezeşti.

TANTRA foloseşte metode aproape şcolăreşti. Şi acest lucru trebuie să-l înţelegeţi. În acest sens,

Gurdjieff este unul din marii tantrici ai acestei epoci. De exemplu: dacă cineva doarme, există foarte puţine posibilităţi să se trezească singur. Să înţelegeţi aceasta în felul următor: În ziua de Anul Nou te gândeşti, aşa cum te-ai gândit de fiecare dată (şi au trecut mulţi ani de când faci asta) şi mereu ai făcut un jurământ că nu vei mai fuma. Din nou şi din nou a venit Anul Nou şi tu ai început să gândeşti că de data aceasta se va întâmpla. Faci un jurământ că nu vei mai fuma niciodată, dar nu-l spui altora; ţi-e frică s-o faci. Este periculos s-o spui altora, deoarece te cunoşti: de multe ori ţi-ai călcat jurămintele şi asta este foarte umilitor. Aşa că îţi păstrezi jurământul pentru tine. Acum, există doar o posibilitate din 100 ca jurământul să fie respectat; există 99 de posibilităţi ca el să fie încălcat mai devreme sau mai târziu.

Tu eşti o fiinţă inconştientă; jurământul tău nu înseamnă prea mult. Dar dacă te duci şi spui tuturor din oraş – prieteni, colegi, copii, soţie dacă te duci şi le spui tuturor că: „Am făcut jurământul că nu voi mai fuma”, există mai multe posibilităţi, cel puţin 10%, ca tu să nu mai fumezi. La început era doar o posibilitate, acum sunt 10 posibilităţi. 90% este posibilitatea ca tu să fumezi; dar posibilitatea ca tu să nu mai fumezi este mai mare, este mai solidă. De la 1% a ajuns la 10%. Dar dacă te alături unui grup de nefumători, dacă te alături unei societăţi de nefumători, atunci posibilitatea este şi mai mare: 99% este posibilitatea ca tu să nu mai fumezi. Ce se întâmplă?

Când eşti singur, n-ai niciun sprijin din afară;

eşti singur; poţi adormi uşor. Şi când nimeni nu ştie, nu te temi de nimeni. Când toţi ştiu, faptul că ştiu toţi te va ţine mai treaz. Acum ego-ul tău este pus la stâlpul infamiei, respectul şi onoarea ta sunt la stâlpul infamiei. Dar dacă te alături unei societăţi de nefumători, atunci posibilitatea este încă şi mai mare, deoarece tu trăieşti prin obişnuinţe. Cineva scoate pachetul de ţigări din buzunar şi deodată începi să te cauţi prin buzunare. Acţionezi mecanic: cineva fumează şi tu imediat începi să te gândeşti cât de minunat ar fi să fumezi. Dacă nimeni nu fumează şi eşti într-o societate de nefumători, nimeni nu-ţi va reaminti şi obişnuinţa va dispare cu timpul. Dacă un obicei nu este folosit, cu timpul ei dispare; el tinde să moară, îşi pierde puterea care o avea asupra ta.

TANTRA spune că omul se poate trezi numai prin metode de grup, cu ajutorul unei şcoli. Iată de ce nu sunt eu de acord cu sihăstria. Singur, nu ai nicio şansă. Împreună, sunt mult mai multe posibilităţi. Este ca şi cum 10 persoane s-au rătăcit în deşert şi este noapte şi de peste tot îi pândesc pericole: duşmanii îi pot ucide, animalele sălbatice îi pot ucide, pot veni hoţii, pot veni ucigaşii; este foarte periculos. Acum, ei se hotărăsc pentru o metodă de grup. Ei spun: „Fiecare va fi treaz timp de o oră”. Să crezi că fiecare din ei este capabil să rămână treaz timp de 8 ore în cursul nopţii, înseamnă să ceri prea mult de la un om inconştient; dar fiecare din ei va rămâne treaz timp de o oră. Şi înainte de a adormi, va trebui să trezească pe altcineva; atunci există mai multe posibilităţi ca cel puţin unul din

grup să fie treaz toată noaptea.

Sau, aşa cum obişnuia Gurdjieff să spună, eşti în închisoare şi vrei să evadezi. Singur, nu ai prea multe şanse, dar dacă toţi prizonierii devin un grup, atunci există mult mai multe şanse; ei pot ucide gărzile, pot dărâma zidul. Dacă toţi prizonierii sunt împreună, atunci există mult mai multe şanse ca ei să reuşească să evadeze.

Dar şansele vor creşte încă şi mai mult dacă ei sunt în contact cu o persoană care este în afara închisorii, care este liberă. Asta înseamnă să găseşti un Maestru: să găseşti pe cineva care este deja în afara închisorii. El poate fi de un enorm ajutor, din multe motive. El îţi poate furniza lucrurile de care ai nevoie ca să evadezi. Îţi poate trimite instrumente, informaţii, astfel încât să reuşeşti. Poate urmări din afară şi te poate informa când se schimbă paza; în acel interval există o posibilitate să evadezi. Te poate informa când adorm paznicii în timpul nopţii. Poate aranja ca paznicii să fie beţi într-o anumită noapte. Îl poate invita pe temnicer acasă la el la o petrecere, ca să îl mituiască. El poate face 1001 de lucruri pe care tu nu le poţi faci dinăuntru. Îţi poate oferi un ajutor imens din exterior. El poate crea o atmosferă propice, pentru ca atunci când vei fi eliberat din închisoare să fii acceptat de oameni, să fii adăpostit, să ai o casă a ta. Dacă societatea nu este gata să te accepte, poţi ieşi afară din închisoare, dar societatea te va preda din nou autorităţilor închisorii.

Să fii în contact cu cineva care este deja treaz, este o necesitate, şi să fii împreună cu acei oameni

care se gândesc să se trezească, este de asemeni o necesitate. Aceasta este semnificaţia metodei şcolăreşti, de grup. TANTRA este o metodă de grup. Ea spune: „Fiţi împreună!” Găsiţi toate posibilităţile; cu cât mai mulţi oameni pot fi împreună şi îşi pot uni energiile, cu atât mai bine. Unul este foarte inteligent, altul este foarte iubitor. Fiecare este jumătate, dar împreună ei devin mai mult decât o unitate, mai mult decât o totalitate.

Bărbatul este o jumătate, femeia este cealaltă jumătate. Cu excepţia TANTREI, toţi ceilalţi căutători au încercat s-o facă de unul singur, fără cealaltă jumătate. Bărbatul a încercat singur, femeia a încercat singură. TANTRA spune: „De ce să nu fiţi împreună, să vă uniţi mâinile împreună?” Femeia este jumătate, bărbatul este jumătate; împreună ei sunt o mare energie, o energie completă, o energie mai sănătoasă. Uniţi-vă! Yin şi Yang să funcţioneze împreună. Vor exista mai multe posibilităţi de a ieşi din închisoare.

Alte metode folosesc lupta şi conflictul. Bărbatul începe să se lupte cu femeia, încearcă să scape de femeie, în loc să se folosească de ajutorul ei, el începe să se gândească la femeie ca la un duşman. TANTRA spune că aceasta este curată nebunie; îţi risipeşti energiile luptându-te inutil cu femeile, mai ales că există lucruri mai importante cu care trebuie, într-adevăr, să te lupţi! Este mai bine să păstrezi tovărăşia femeii; dă-i voie să te ajute şi ajut-o şi tu pe ea. Fiţi împreună, formaţi un întreg şi veţi avea mai multe şanse să vă împotriviţi naturii inconştiente din fiecare.

Utilizaţi toate posibilităţile; numai atunci aveţi şanse de a evolua, devenind o fiinţă conştientă, numai atunci puteţi ajunge un BUDDHA.

Şi acum sutrele; sunt nişte sutre foarte importante; prima sutră:

„Unei muşte căreia îi place mirosul de carne Putredă, parfumul de santal îi pare respingător.

Fiinţele care renunţă la Nirvana.

Râvnesc la sfera grosieră a Samsarei".

Primul lucru: aşa cum am spus, omul este o maşină. Omul trăieşte prin obiceiuri, prin trecut, prin memorie. Omul trăieşte prin cunoştinţele pe care le-a acumulat mai înainte. Aşa că lui îi scapă încontinuu noul... şi adevărul este întotdeauna noul. Omul obişnuit este ca o muscă ce iubeşte mirosul cărnii putrede, mirosul urât şi fetid; parfumul de santal este neplăcut pentru acea muscă. Ea are o anumită formă a memoriei, un anumit trecut. Ea a gândit întotdeauna că mirosul cărnii putrede este adevăratul parfum. Aceasta este cunoaşterea ei; acesta este obiceiul ei; aceasta este rutina ei; acesta este trecutul ei mort. Acum, deodată, ea dă peste lemnul de santal; parfumul lemnului de santal i se va părea respingător.

Să nu fiţi surprinşi... exact aşa se întâmplă şi cu voi. Dacă aţi trăit prea mult identificat cu corpul, atunci este suficient să vă apropiaţi de un om care trăieşte în suflet şi veţi simţi că ceva este în neregulă. Venind la un BUDDHA, voi nu veţi simţi parfumul; puteţi chiar să aveţi impresia că simţiţi un miros neplăcut. Aceasta este

interpretarea voastră; altfel de ce l-ar mai fi ucis oamenii pe IISUS? IISUS era un lemn de santal! Şi oamenii pur şi simplu l-au omorât. De ce l-au otrăvit oamenii pe Socrate? Socrate era lemn de santal! Dar muştele? Ele înţeleg prin prisma propriului lor trecut, ele interpretează conform trecutului lor.

Acum câteva zile am citit o istorioară:

«O prostituată, cea mai celebră prostituată din Atena, a venit odată la Socrate. Şi acolo erau puţini oameni, doar câţiva – tot aşa cum şi aici sunt puţini – şi Socrate le vorbea. Prostituata a privit înjur şi i-a zis lui Socrate: „Cum? Un om atât de mare ca tine şi atât de puţini oameni te ascultă? Am crezut că întreaga Atenă este aici! Şi nu-i văd aici pe cei mai respectabili, pe politicieni, pe preoţi, pe intelectuali, nu-i văd aici. Oare de ce? Vino, Socrate, într-o zi acasă la mine; îi vei găsi pe toţi stând la coadă!”

Socrate zise: „Ai dreptate, deoarece tu satisfaci o dorinţă universală, pe când eu nu. Eu îi atrag numai pe câţiva, pe câţiva aleşi. Ceilalţi nu pot simţi parfumul meu. Se feresc! Chiar dacă dau peste mine, ei fug. Le este frică. Este un parfum total diferit de al lor!”, zise Socrate.

Prostituata trebuie să fi fost de o inteligenţă colosală. Ea privi în ochii lui Socrate, făcu o plecăciune, şi zise: „Socrate, acceptă-mă ca discipol” şi n-a mai plecat niciodată; a devenit parte a acelei mici şcoli.»

Trebuie să fi fost o femeie de o mare luciditate pentru a se produce în ea o transformare atât de bruscă. Ea a înţeles imediat! Dar atenienii l-au

ucis pe Socrate. Nu le-a plăcut omul. Părea foarte primejdios. Erau multe acuzaţii împotriva lui. Una era că: „El distruge credinţa oamenilor, el distruge mintea tinerilor. Dacă i se va mai permite să trăiască, societatea va fi dezrădăcinată; el este un duşman periculos!” Ce făcea el?

El făcea ceva total diferit: el încerca să creeze o stare de non-gândire.

— Dar oamenii au crezut că „El distruge minţile tinerilor”. Şi ei au dreptate, muştele. Da, tinerii pot fi atraşi enorm de Socrate, deoarece numai tinerii pot fi atraşi de astfel de lucruri, numai tinereţea are acest curaj. Chiar dacă la mine sau la Socrate vin oameni în vârstă, ei sunt de fapt oameni tineri. Tocmai de aceea vin; altfel n-ar putea veni. O minte bătrână, matură, rigidă, nu poate veni la mine. Corpul poate fi bătrân, dar dacă un bărbat bătrân sau o femeie bătrână vin la mine, ei vin numai pentru că au încă tinereţea în suflet, ei sunt încă tineri; ei mai sunt capabili să înţeleagă noul, să înveţe noul. Se spune că nu poţi să-l înveţi pe un câine bătrân trucuri noi; e foarte greu. Câinele bătrân ştie vechile sale trucuri şi continuă să le repete. E foarte greu pentru o minte bătrână să înveţe ceva nou.

Şi lucrurile pe care eu ţi le spun sunt atât de radical diferite, sunt diametral opuse faţă de tot ceea ce ai învăţat, încât, dacă nu eşti într-adevăr tânăr, nu poţi nici măcar să le asculţi.

Aşa că tinerii erau atraşi. Aceasta era dovada că ceva etern, ceva din tinereţea eternă a Universului, emana din Socrate.

Dacă IISUS ar mai trăi, ai vedea tineri

urmându-l. Nu vei găsi tineri ducându-se să-l vadă pe Papă. Oamenii în vârstă, morţii, cei care au murit demult, ei se duc să-l vadă pe Papă. Când SHANKARACHARYA trăia, ai fi găsit peste tot tineri în jurul lui. Dar de SHANKARACHARYA din Puri ascultă numai corpuri moarte, cadavre. Nu poţi găsi acolo persoane vii.

Poţi să te duci să te uiţi în oricare templu, şi vei găsi numai femei bătrâne şi bărbaţi bătrâni; tinerii nu sunt acolo. De fapt, ori de câte ori o religie este autentică, tinereţea este atrasă; când adevărul este prezent, tinereţea este prezentă. Când n-au mai rămas decât minciuni, doctrine, dogme, crezuri, atunci vin oamenii bătrâni. Când este atrasă tinereţea, asta înseamnă că adevărul este tânăr şi viu. Când adevărul este bătrân, rigid şi murind, atunci sunt atraşi oamenii „morţi” sufleteşte.

Oamenii bătrâni sunt atraşi numai din cauza fricii de moarte. La bătrâneţe, chiar şi ateii devin credincioşi… din teamă. Când un tânăr este atras de ceva, aceasta nu este din cauza fricii de moarte, pentru că el încă nu cunoaşte deloc moartea; este datorită iubirii sale pentru viaţă. Şi aceasta este diferenţa dintre religia adevărată şi cea falsă. Religia neadevărată se bazează pe frică; religia adevărată se bazează pe dragoste.

Trebuie să fi auzit că în toate limbile din lume există expresia aceasta urâtă: „frica de DUMNEZEU”. Ea trebuie să fi fost inventată de oamenii „morţi”, prostănaci, bătrâni. Frica de DUMNEZEU? Cum ar putea să-ţi fie frică de DUMNEZEU? Şi dacă ţi-e frică de DUMNEZEU,

cum îl mai poţi iubi? Din frică nu izvorăşte niciodată dragostea ci numai ura. Din cauza fricii, poţi fi împotriva lui DUMNEZEU, deoarece El va fi duşmanul tău; cum ai putea tu să-L iubeşti? Şi dacă-L iubeşti, cum poţi să te temi de EL? Ţi-a fost vreodată frică de mama ta, dacă o iubeşti? Ţi-a fost vreodată frică de soţia ta, dacă o iubeşti? Dacă iubeşti, nu există frică. Dragostea goneşte orice frică. Dragostea de DUMNEZEU… îndrăgostit extatic de DUMNEZEU.

Dar acest lucru este posibil numai pentru minţile tinere. N-are importanţă dacă mintea tânără este într-un corp tânăr sau într-unul bătrân, dar este posibil numai pentru mintea tânără. Socrate a fost pedepsit pentru că el îi atrăgea pe tineri. Dar întotdeauna să ţineţi minte: ori de câte ori se naşte o religie adevărată, oamenii tineri aleargă către ea din toate colţurile lumii.

Ei trebuie să fie dovada că ceva autentic s-a întâmplat. Când oamenii în vârstă aleargă undeva, puteţi fi siguri că acolo nu se întâmplă nimic. Nu acolo se află adevărul! Acolo unde se duc tinerii, acolo este locul unde se află adevărul.

Dar:

„Unei muşte căreia îi place mirosul de carne

Putredă, parfumul de santal îi pare respingător.

Fiinţele care renunţă la Nirvana.

Râvnesc la sfera grosieră a Samsarei”.

Adevărul este necunoscutul, misterul. Nu poţi avea acces la el prin vechile tale obiceiuri. Poţi avea acces la el, numai când te-ai dezbărat de

toate obişnuinţele tale.

Mantia preoţilor creştini este numită „habit” în limba engleză (n.n. în engleză înseamnă şi obicei). Da, eu spun, că atunci când eşti golit de toate obişnuinţele, „dezbrăcat” de toate obişnuinţele, obiceiurile, când toate hainele (habit) sunt aruncate, atunci vei funcţiona nu prin memorie ci prin luciditate; acestea sunt două funcţii diferite. Dacă funcţionezi prin memorie, atunci nu poţi vedea ceea ce există. Tu continui să vezi ceea ce ai văzut mai înainte. Continui să interpretezi prezentul în termenii trecutului. Continui să impui ceea ce nu există. Continui să vezi lucruri care nu există şi continui să nu vezi lucruri care există. Memoria trebuie lăsată de-o parte. Memoria este bună, utilizeaz-o, dar adevărul nu este niciodată cunoscut prin intermediul memoriei. Cum ai putea să cunoşti adevărul prin intermediul ei? Tu n-ai cunoscut niciodată adevărul în trecut.

Adevărul este necunoscut. Adevărul este un străin. Va trebui să laşi de-o parte toate amintirile. Va trebui să-i spui minţii tale: „Stai liniştită. Dă-mi voie să văd fără tine. Dă-mi voie să văd cu claritate, nu cu ochii înnoraţi; să văd fără gânduri, fără credinţe, fără scripturi, fără filosofii, fără religii. Dă-mi voie să văd direct, imediat! Dă-mi voie să văd aici şi acum, dă-mi voie să văd cu ce mă confrunt”. Numai atunci eşti în armonie cu misterul adevărului.

Şi ţineţi minte: adevărul nu devine niciodată o amintire. Chiar şi după ce l-ai cunoscut, el nu devine niciodată o amintire. Adevărul este atât de

vast! El nu poate fi conţinut de memorie. Şi ori de câte ori va fi din nou aici şi tu îl vei cunoaşte, el va fi iarăşi nou. Adevărul nu este niciodată vechi. El este întotdeauna nou. Este întotdeauna proaspăt; aceasta este una din calităţile sale, că el nu devine niciodată vechi. El este întotdeauna tânăr.

„Aşa că, dacă vrei să cunoşti adevărul”, îi spune SARAHA regelui, „Majestate, dacă vrei într-adevăr să cunoşti adevărul despre ce mi s-a întâmplat mie, lasă-ţi de-o parte mintea. Ştiu că tu eşti doar ca o muscă. Ai trăit o viaţă întreagă identificat cu corpul şi cu mintea; tu nu cunoşti nimic dincolo de ele. Eu sunt aici; eu sunt dincolo de amândouă. Şi nu există nicio posibilitate de a-ţi explica adevărul pe înţelesul minţii tale. Dacă vrei într-adevăr să-l experimentezi, îl poţi experimenta, dar de explicat, nu se poate explica.

DUMNEZEU nu poate fi definit. DUMNEZEU nu poate fi explicat. Ţineţi minte: să nu-l explicaţi niciodată, pentru că dacă îl explicaţi, îl veţi explica în mod greşit. DUMNEZEU nu poate fi conţinut de niciun gând, dar DUMNEZEU poate fi trăit, DUMNEZEU poate fi iubit. Voi puteţi deveni DUMNEZEU! Acest lucru este posibil, dar mintea nu îl poate conţine pe DUMNEZEU. Mintea este un recipient foarte mic, este ca o ceaşcă de ceai. Şi tu vrei să ai Oceanul Pacific într-o ceaşcă de ceai? Da, poţi avea un pic de apă sărată în ceaşca ta, dar asta nu îţi va sugera Pacificul şi vastitatea sa. În ceaşca ta de ceai nu pot să apară furtuni; nu pot să apară valuri mari. Da, va semăna cu oceanul, dar nu va fi oceanul.

SARAHA spune: „Dacă vrei să mă vezi, va

trebui să îţi laşi mintea de-o parte; tu ai o minte de muscă. Ai anumite obişnuinţe în a gândi, în a simţi; ai anumite obişnuinţe în modul de a trăi. Ai trăit o viaţă a corpului şi a minţii şi, în cel mai bun caz, tot ceea ce ai cunoscut până acum a fost doar auzit de tine – ai citit în cărţi, în scripturi”.

SARAHA însuşi îi citise regelui scripturi mai înainte; el ştia foarte bine acest lucru. El ştia ce ştie regele: cunoaşterea lui era doar o informaţie. SARAHA spune: „Mi s-a întâmplat mie! Dar ca să vezi ce mi s-a întâmplat, ai nevoie de o calitate diferită a vederii”.

Mintea nu cunoaşte niciodată adevărul, nu întâlneşte niciodată adevărul. Căile minţii şi căile adevărului sunt absolut paralele. Mintea are realitatea sa separată. De aici insistenţa misticilor din toată lumea de a atinge o stare de non-mental. Tocmai aceasta este meditaţia: o stare de non-mental, o stare de non-gândire, o stare totuşi pe deplin conştientă, luminată de conştiinţă. Când nu mai există nici măcar un singur gând, cerul tău este fără niciun nor, şi atunci soarele străluceşte puternic.

De obicei, noi suntem împovăraţi de atât de multe gânduri, dorinţe, ambiţii, vise, încât soarele nu poate străluci. Se ascunde în spatele acestor nori întunecaţi. Dorinţa este un nor, gândul este un nor, imaginaţia este un nor. Şi ai nevoie să nu fii înnorat pentru a vedea ceea ce există.

SARAHA spune:

„*Fiinţele care renunţă la Nirvana.*

Râvnesc la sfera grosieră a Samsarei”.

Samsara înseamnă să trăieşti identificat cu

corpul, cu mintea, cu ego-ul. Samsara înseamnă să trăieşti spre exterior. Samsara înseamnă să trăieşti cu lucrurile, Samsara înseamnă să trăieşti cu ideea că totul este materie şi nimic altceva. Samsara înseamnă trei otrăvuri: putere, prestigiu, forţă. Să trăieşti în lume cu ideea de a avea mai multă putere, mai mult prestigiu, mai mulţi bani, mai multă forţă… şi încă multe altele. Să trăieşti în lucruri şi pentru lucruri. Acesta este sensul cuvântului Samsara-lume.

Observă-te pe tine: ai trăit tu vreodată cu fiinţe umane, sau numai cu lucruri? Este soţia ta o fiinţă, sau un lucru? Este soţul tău o fiinţă, sau un lucru? Îţi tratezi tu soţul ca pe o fiinţă, ca pe o fiinţă superbă, o fiinţă valoroasă prin ea însăşi, sau doar ca pe o utilitate: că el este furnizorul de pâine şi unt, sau că ea este gospodina casei şi are grijă de copii? Este soţia ta un scop în sine, sau este doar o utilitate, o comoditate pe care o foloseşti? Uneori îi foloseşti sexualitatea, alteori o foloseşti în alte feluri, dar a o folosi înseamnă că ea este un obiect pentru tine, nu o fiinţă.

O fiinţă nu poate fi utilizată; numai lucrurile pot fi utilizate. O fiinţă nu poate fi cumpărată; numai lucrurile pot fi cumpărate. O fiinţă are o valoare atât de uriaşă, o astfel de divinitate, o astfel de demnitate – deci cum poţi tu utiliza o fiinţă?

Da, ea îţi poate da ceva din ea sau din dragostea ei, dar tu nu o poţi folosi. Şi trebuie să-i fii recunoscător. I-ai fost tu vreodată recunoscător soţiei tale? I-ai fost tu vreodată recunoscător tatălui tău, sau mamei tale? Le-ai fost tu vreodată

recunoscător prietenilor tăi? Uneori îi eşti recunoscător unui străin, dar niciodată faţă de ai tăi, pentru că tu îi consideri bunul tău personal.

A trăi cu lucruri înseamnă a trăi în Samsara. A trăi cu fiinţe înseamnă a trăi în Nirvana. Şi odată ce începi să trăieşti cu fiinţe, lucrurile încep să dispară. De obicei, chiar şi fiinţele sunt reduse la lucruri dar când o persoană începe să devină meditativă, chiar şi lucrurile încep să devină fiinţe, chiar şi un copac devine o fiinţă, o piatră devine o fiinţă. Totul, cu timpul, începe să ia fiinţă, deoarece DUMNEZEU este în toate.

SARAHA spune: „Majestate, ai trăit în Samsara şi nu poţi înţelege calea Nirvanei. Dacă vrei într-adevăr s-o înţelegi, va trebui s-o trăieşti, pe când tu îmi ceri explicaţii!? Nirvana este în faţa ta şi tu ceri teorii? Dar nu numai atât! Trebuie să fii complet orb! Ai venit să mă convingi să merg înapoi în Samsara ta?! O muscă să mă convingă să părăsesc pădurea de santal şi parfumul ei pentru mirosul putred al cărnii! Ai înnebunit?" îi spuse SARAHA regelui. Dă-mi voie ca eu să te conving pe tine să vii în lumea mea, însă mă convingi tu pe mine să vin în lumea ta. Eu am cunoscut lumea ta şi am cunoscut şi această nouă realitate. Le pot compara. Tu ai cunoscut numai lumea ta; tu nu cunoşti realitatea mea; deci tu nu poţi face o comparaţie!

Când un BUDDHA spune că această lume este iluzorie, meditaţi asupra acestei afirmaţii, pentru că el a cunoscut şi această lume. Când vreun ateu, vreun materialist sau vreun comunist spune că lumea Nirvanei este doar o iluzie, nu trebuie să vă

bateţi capul cu asta, pentru că el n-a cunoscut-o. El cunoaşte numai această lume. Nu puteţi avea încredere în afirmaţiile lui despre cealaltă lume. El n-a meditat niciodată asupra ei, n-a cunoscut-o niciodată.

Gândiţi-vă: dintre toţi cei care au meditat, niciunul n-a negat realitatea Nirvanei, niciunul singur! Fără excepţie, toţi cei care au meditat, au ajuns la acelaşi adevăr, au devenit mistici. Cei care nu au meditat cunosc doar lumea muştei şi lumea mirosului urât şi fetid al cărnii putrede. Ei trăiesc în lumea putredă a lucrurilor, dar ei o cunosc numai pe aceea şi, desigur, nu se poate avea încredere în afirmaţiile lor. Într-un IISUS se poate avea încredere, într-un BUDDHA se poate avea încredere, într-un MAHAVIR se poate avea încredere. Ei au cunoscut ambele lumi! Ei au cunoscut-o şi pe cea inferioară şi pe cea superioară; şi cunoscând-o pe cea superioară, ei pot spune ceva despre cea inferioară, ceva asupra căruia trebuie să medităm. Nu eliminaţi spusele lor ca fiind greşite.

De exemplu, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao n-au meditat niciodată dar ei spun că nu există DUMNEZEU. Aceasta este ca şi cum cineva, care n-a fost niciodată într-un laborator ştiinţific, afirmă despre ştiinţă că nu există; cineva care n-a intrat niciodată într-un laborator ştiinţific şi combate teoria relativităţii, este doar o fiinţă ignorantă. Trebuie să te duci în laborator, trebuie să înveţi matematică superioară, şi de abia atunci dovedeşti că nu este aşa. Numai pentru că tu n-o înţelegi, nu ţi se poate permite s-o negi.

Există foarte puţini oameni care înţeleg teoria relativităţii. În timpul vieţii lui Einstein se spunea că există numai 12 oameni în toată lumea capabili să înţeleagă teoria relativităţii.

Şi există câţiva oameni care cred că aceasta este o exagerare, că numărul lor este mai mic; nici măcar 12 persoane nu înţeleg această teorie în mod corect. Dar din cauza aceasta, nu poţi spune că ea nu este corectă din punct de vedere ştiinţific; nu poţi supune la vot veridicitatea ei.

Marx, spunând că nu există DUMNEZEU, face pur şi simplu o afirmaţie stupidă; n-a meditat niciodată, n-a contemplat niciodată, nu s-a rugat niciodată. Afirmaţia sa este irelevantă. Cei care au meditat, cei care au căutat puţin mai adânc în fiinţa lor, ei au ajuns la acelaşi adevăr:

„Fiinţele care renunţă la Nirvana.
Râvnesc la sfera grosieră a Samsarei”.

SARAHA spune: „Tu renunţi la Nirvana şi continui să alergi după iluzii. Tu ai venit la mine să mă convingi? Uită-te la mine cât de extatic sunt. Uită-te la mine! Eu nu sunt aceeaşi persoană, care a părăsit curtea ta; eu sunt o persoană total diferită!”

El încerca să aducă luciditatea regelui în momentul prezent şi a reuşit. Trebuie să fi fost un bărbat de o mare forţă spirituală. L-a tras pe rege afară din lumea muştelor, afară din lumea cărnii putrede. L-a tras spre lumea lemnului de santal şi a parfumului său.

A doua sutră:

„Urmele unui bou, pline cu apă
Se vor usca rapid; la fel şi mintea care este

neclintită.

Dar plină de calităţi ce nu sunt încă perfecte.

Aceste imperfecţiuni vor dispărea cu timpul”.

El spune: „Iată! A trecut un bou şi pe pământ sunt urmele pline cu apă, apă de ploaie; cât timp vor rezista ele?” Mai devreme sau mai târziu, apa se va evapora şi urmele boului, pline cu apă, se vor şterge. Dar oceanul există întotdeauna. Deşi apa din urma lăsată de bou este identică cu cea din ocean, totuşi ceva este diferit.

Oceanul rămâne întotdeauna acelaşi, nici nu creşte, nici nu descreşte. Din el se ridică nori uriaşi: el nu descreşte niciodată. Râuri uriaşe îşi varsă apa în el: dar el nu creşte niciodată. El rămâne întotdeauna acelaşi. Dar această mică urmă lăsată de bou este plină de apă chiar acum; În câteva ore sau zile ea va dispare, se va usca; la fel este mintea umană. Ea este doar o urmă de bou: un lucru atât de mic! Doar un pic de apă este acolo; nu te încrede prea mult în ea; ea se usucă deja. Va dispare. Mintea este un lucru foarte mic. Să nu crezi că tu poţi conţine universul în mintea ta. Şi mintea ta este un dat temporar; ea nu poate fi eternă.

„Urmele unui bou, pline cu apă

Se vor usca rapid; la fel şi mintea care este neclintită.

Dar plină de calităţi ce nu sunt încă perfecte;

Aceste imperfecţiuni se vor usca cu timpul”.

Ce păstrezi tu în mintea ta? Care este conţinutul ei? Dorinţe, vise, ambiţii, gânduri, imaginaţie, voinţă, emoţii; acestea sunt lucrurile pe care le păstrezi drept conţinut. Toate acestea

se vor usca. Tot conţinutul se va usca! Aşa că schimbă accentul de pe conţinut pe conţinător. Acesta este tot secretul TANTREI. Uită-te la conţinător şi nu te uita la conţinut. Cerul este plin de nori; nu te uita la nori, uită-te la cer. Nu te uita la ceea ce există în corpul tău, în mintea ta, fii atent doar la conştiinţa ta. Emoţia există, mânia există, iubirea există, pofta există, frica există, gelozia există; acestea reprezintă conţinutul. Chiar în spatele lor este cerul infinit al conştiinţei.

Un om care trăieşte prin conţinut, trăieşte viaţa unei maşini. Şi omul care începe să-şi schimbe accentul de la conţinut la conţinător, începe să trăiască o viaţă conştientă, o viaţă de BUDDHA.

ŞI SARAHA spune: „Maria ta, acest conţinut pe care-l ai în mintea ta, se va pierde curând; uită-te la această urmă de bou! Capul tău nu este mai mare decât ea. Dar conştiinţa ta este infinită.

Acum, acest lucru trebuie să fie înţeles: emoţiile sunt în capul tău, dar conştiinţa nu este în capul tău. De fapt, capul tău este în conştiinţa ta! Conştiinţa este vastă, infinită. Emoţiile, dorinţele, ambiţiile sunt în capul tău; ele odată şi odată vor dispărea. Dar chiar şi atunci când capul tău nu mai există, a dispărut în pământ, conştiinţa ta nu va dispare. Tu nu-ţi conţii conştiinţa în tine: conştiinţa te conţine pe tine; ea este infinit mai mare decât tine”.

Există oameni care întreabă… uneori cineva vine la mine şi mă întreabă: „Unde este sufletul în corpul omenesc? În inimă? În ombilic? În cap? Unde este sufletul?” Ei cred că pun o întrebare

foarte pertinentă. Sufletul nu este nicăieri în corp; corpul tău este în suflet. Sufletul este un fenomen mai mare decât corpul. Sufletul te înconjoară.

Iar sufletul tău şi sufletul meu nu sunt diferite! Noi trăim în existentă, noi trăim în oceanul sufletului. Un suflet ne înconjoară, înăuntru şi în afară. El este în totalitate o singură energie. Sufletul meu şi sufletul tău sunt identice. Noi avem corpuri diferite. Este aproape la fel ca electricitatea care circulă printr-un bec, printr-un radio, printr-un televizor şi care mişcă un ventilator… şi face 1001 de lucruri. Ventilatorul este diferit de bec, dar electricitatea ce trece prin ele este aceeaşi energie.

Noi suntem o energie unică. Expresiile noastre sunt diferite, dar realitatea noastră este una. Dacă te uiţi însă la conţinut, dacă şi eu mă uit la conţinut, atunci visele mele sunt diferite de ale tale, cu siguranţă. Nu ne putem coordona visele. Eu am ambiţiile mele, tu ai ambiţiile tale. Şi nu numai că nu ne putem coordona visele: visele noastre sunt în conflict. Ambiţia mea este împotriva ambiţiei tale; ambiţia ta este împotriva ambiţiei mele. Dar dacă noi uităm conţinutul şi privim prin prisma conştiinţei, a conştiinţei pure, la cerul fără nori, atunci unde este „tu” şi unde este „eu”? Noi suntem unul.

În acel moment apare unitatea. Şi în acel moment realizăm că există o conştiinţă unică universală.

Această conştientă infinită este universală. Inconştienta este particulară. Conştiinţa este universală. În ziua în care vei deveni într-adevăr

un om, eşti un om universal. Aceasta înseamnă „BUDDHA”: om universal, calea spre conştiinţa totală şi absolută.

Omul-maşină este diferit. Aceasta trebuie să o înţelegeţi. Dacă tu ai necazuri cu rinichii, eu nu am deloc. Dacă pe mine mă doare capul, pe tine nu te doare capul; nici chiar dacă mă iubeşti nu-mi poţi împărtăşi durerea de cap. Chiar dacă eu te iubesc, nu pot avea durerea ta. Dar dacă noi amândoi stăm alături şi medităm şi vine un moment când eu nu am nimic în minte şi nici tu nu ai nimic în mintea ta, noi nu vom mai fi doi. Cei care meditează sunt la început nişte entităţi separate, dar sfârşesc prin a deveni unul.

Dacă voi toţi aţi sta în meditaţie aici, ascultându-mă, atunci voi nu sunteţi mai mulţi, atunci voi sunteţi unul. Atunci, nu numai că voi sunteţi unul: chiar vorbitorul şi ascultătorii nu mai sunt fiinţe diferite; şi atunci noi suntem uniţi, suntem împreună. Douăzeci de persoane care meditează într-o cameră, când ajung să atingă adevărata meditaţie, ele nu mai sunt douăzeci: în cameră există doar o singură fiinţă meditativă.

Să vă spun o poveste:

«Câţiva oameni au sosit la BUDDHA. Ananda stătea de pază în faţa camerei. Dar acei oameni au stat atât de mult înăuntru, încât Ananda s-a neliniştit. De multe ori el s-a uitat înăuntru, dar ei continuau şi continuau… atunci el a intrat în cameră pentru a vedea ce se întâmplă. Şi acolo el n-a găsit pe nimeni; doar pe BUDDHA stând jos. Aşa că, el l-a întrebat pe BUDDHA” Unde s-au dus acei indivizi? Nu există altă uşă, iar eu am stat de

pază la singura uşă care există, aşa că unde s-au dus ei?”

Şi BUDDHA zise: „Ei meditează.”»

Aceasta este o poveste minunată. Ei intraseră cu toţii în meditaţie şi Ananda nu-i putea vedea, pentru că el încă nu atinsese starea de meditaţie. El nu putea vedea acest nou fenomen, această sublimare totală a energiei. Ei nu erau acolo, ei nu erau acolo în calitate de corpuri, de minţi. Ego-urile lor se dizolvaseră. Ananda putea vedea numai ceea ce el putea percepe la nivelul său de conştiinţă. Apăruse o nouă realitate.

Ascultaţi o altă poveste:

«Un mare rege a venit odată să-l vadă pe BUDDHA. Primul său ministru îl convinsese să vină, dar regele era un om foarte bănuitor, aşa cum sunt de obicei politicienii, cum sunt de obicei regii. Foarte bănuitori. La început el n-a vrut să vină; a venit să-l vadă numai pentru motive politice, deoarece în capitală se răspândise zvonul că el este împotriva lui BUDDHA; şi tot poporul era de partea lui BUDDHA, aşa că lui fiindu-i teamă, s-a dus să-l vadă.

Când au ajuns aproape de crângul unde stătea BUDDHA cu cei 10.000 de discipoli ai săi, regele s-a speriat foarte tare. Şi-a tras sabia din teacă şi i-a spus primului ministru: „Ce se întâmplă? Tu spui că aici stau 10.000 de oameni şi deşi suntem atât de aproape nu este totuşi niciun pic de zgomot! Este vreo conspiraţie?”

Primul ministru a râs şi i-a răspuns: „Nu-i cunoşti pe discipolii lui BUDDHA. Pune-ţi la loc sabia în teacă! Vino, nu este nicio conspiraţie sau

altceva periculos. Nu trebuie să-ţi fie frică. Nu te vor ucide. Nu-i cunoşti pe discipolii lui BUDDHA".

Foarte bănuitor, ţinându-şi mâna pe minerul sabiei, regele a intrat în crâng. A fost surprins. Nu putea crede că acolo erau 10.000 de oameni stând liniştiţi sub copac, ca şi cum n-ar fi fost niciunul. El l-a întrebat pe BUDDHA: „Acesta este un miracol! 10 oameni împreună fac atât de mult zgomot; ce fac aceşti oameni aici? Ce s-a întâmplat cu aceşti oameni? Este ceva în neregulă cu ei? Nu sunt vii? Arată ca nişte statui! Şi ce fac stând aici? Trebuie să facă ceva!"

ŞI BUDDHA îi spuse: „Ei fac ceva, dar asta n-are nimic de-a face cu exteriorul. Ei există doar în lumea lor lăuntrică. Ei nu sunt în corpurile lor; ei sunt în fiinţa lor, în esenţa lor lăuntrică. În acest moment aceştia nu sunt 10.000 de oameni; ei toţi sunt părţi ale unei unice conştiinţe.

A treia sutră:

„Întocmai ca apa sărată a mării ce devine Dulce când este băută din nori.

La fel, o minte fermă care lucrează pentru alţii, transformă

Otrava obiectelor simţurilor în nectar".

Atitudinea de bază a TANTREI este: senzualul poate fi transformat în sublim, materia poate fi transformată în conştiinţă-energie inconştientul poate fi transformat în conştient.

Fizica modernă spune că materia poate fi transformată în energie; energia poate fi transformată în materie. De fapt, ele nu sunt două, ci aceeaşi energie funcţionând însă sub două forme. TANTRA spune că energia sexuală poate fi

sublimată şi deci poate fi sursa unor stări spirituale sublime şi a extazului beatific ultim, SAMĀDHI. Inferiorul poate fi transformat în superior, pentru că inferiorul şi superiorul sunt strâns legate; este ca o scară. Ele nu sunt niciodată separate, nicăieri separate; nu există o prăpastie între ele. Te poţi mişca de la inferior la superior, te poţi mişca de la superior la inferior.

Iar această scară este chiar omul. El poate exista pe treapta cea mai de jos: aceasta este decizia lui. El se poate mişca în sus, poate exista pe treapta cea mai de sus. El poate exista ca o fiară, sau poate exista ca un BUDDHA, ambele condiţii sunt trepte ale scării, cea mai de jos şi cea mai de sus. Şi omul este o scară. El poate cădea într-o inconştienţă adâncă şi să devină o piatră şi se poate ridica la Conştiinţa Absolută şi să devină DUMNEZEU. Dar cele două extreme nu sunt separate; aceasta este frumuseţea TANTREI.

TANTRA reprezintă unitatea. TANTRA este singura religie care este într-adevăr sănătoasă, cea mai sănătoasă religie.

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ

pentru că ea nu divide. Dacă divizi, creezi o ruptură, o împărţire. Dacă le spui oamenilor că trupul este rău, că trupul este duşmanul, că trupul trebuie să fie condamnat, că trupul este în serviciul diavolului, atunci creezi o ruptură în om, atunci omului îi va fi frică de trup. Şi atunci, cu timpul, se creează un gol de netrecut, o prăpastie şi fiinţa este separată în două. Este sfâşiată în direcţii opuse. Corpul trage spre corp, mintea trage spre minte; apare conflictul şi confuzia.

TANTRA spune că tu eşti unul; nu este nevoie să ai nicio îndoială. Poţi fuziona într-o realitate unică. Nu trebuie să ai niciun conflict, nu trebuie să fii separat. Nu este necesar să fii nesănătos. Îţi poţi iubi corpul şi-l poţi dezvolta; cu dragoste adâncă, cu grijă, cu creativitate, el poate fi dezvoltat. Corpul nu este duşmanul sufletului tău; corpul este doar teaca sabiei tale. Corpul este doar templul, este domiciliul tău. El nu este duşmanul, ci prietenul tău.

TANTRA elimină orice fel de violenţă; nu numai violenţa faţă de ceilalţi, ci şi violenţa faţă de tine însuţi, TANTRA spune: iubeşte realitatea în totalitatea ei. Da, multe pot fi dezvoltate, dar orice evoluţie este prin iubire. Şi nu este necesară lupta.

„Întocmai ca apa sărată a mării ce devine
Dulce, când este băută din nori...”

Nu poţi să bei apă de mare; este atât de sărată. Vei muri dacă bei apă de mare. Dar când vine un nor şi extrage apa din mare, ea devine dulce; şi atunci o poţi bea.

SARAHA spune: SAMĀDHI este ca un nor, energia meditaţiei este ca un nor, care-ţi orientează sexualitatea spre sfere mai înalte, care-ţi transformă existenţa fizică într-una spirituală, care transformă experienţele neplăcute, amare, ale lumii, în experienţe dulci ca nectarul, experienţele Nirvanei. Samsara însăşi devine Nirvana dacă poţi crea norul care s-o transforme. Acel nor, BUDDHA ŞI PATANJALI l-au numit DHARMAMEGHA SAMĀDHI samādhi al norului legii fundamentale.

Tu poţi crea norul. Acel nor este creat de meditaţie. Continui să meditezi intens; să elimini gânduri, dorinţe, ambiţii; cu timpul conştiinţa ta devine un foc arzător: acel nor apare. Acum, tu poţi transforma orice cu ajutorul acestui foc. Acest foc te ajută să transmuţi, acest foc este piatra filosofală a alchimiei. Prin meditaţie inferiorul devine superior, mentalul obişnuit este transformat în aur.

„Întocmai ca apa sărată a mării ce devine
Dulce, când este băută din către nori.
La fel o minte fermă, care lucrează pentru alţii, transformă
Otrava obiectelor simţurilor în nectar".

Două lucruri sunt importante; primul: trebuie să creezi un nor al meditaţiei în fiinţa ta; şi al doilea lucru este compasiunea: trebuie să lucrezi pentru alţii. BUDDHA insistă pe două lucruri: meditaţia şi compasiunea, PRAGYANA ŞI KARUNA. El spune că uneori se întâmplă ca o persoană care meditează să devină prea egoistă şi atunci ceva nu merge. Meditează, delectează-te, dar împarte bucuria, continuă s-o împărţi; n-o acumula egoist, deoarece atunci când începi s-o acumulezi fără să împărtăşeşti, ego-ul începe să crească. Să nu aduni niciodată nimic pentru tine. În momentul în care obţii ceva, dăruieşte-l şi vei obţine din ce în ce mai mult. Cu cât dai mai mult, cu atât obţii mai mult. Atunci totul devine nectar. Totul este nectar; trebuie doar să ştim cum să transformăm ceea ce avem în nectar, trebuie să cunoaştem alchimia spirituală.

Ultima sutră:

„Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulţumit.

Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi.

Deşi dintr-un nor te temi de bubuitul tunetului.

Recoltele se coc atunci când din acesta se revarsă ploaia".

Inefabilul... SARAHA spune: „Nu mă întreba ce este; este inefabil, nu poate fi definit. Nu poate fi exprimat. Nu există vreun limbaj care să-l poată exprima. Dar poate fi experimentat. Uită-te la mulţumirea mea! Priveşte cât de fericit am devenit eu! Tu m-ai cunoscut şi înainte; cât de agitat eram, cât de nemulţumit eram de toate. Deşi totul era accesibil; eu eram favoritul tău, totul îmi era accesibil şi totuşi nu eram mulţumit. Acum, priveşte! Stau într-un cimitir, n-am nici măcar un acoperiş deasupra capului! Şi nu trăiesc cu regi şi regine; trăiesc cu această femeie făuritoare de săgeţi. Dar uită-te în ochii mei... cât de mulţumit sunt eu. Nu poţi vedea că ceva inefabil s-a întâmplat? Nu poţi simţi vibraţia mea? Eşti atât de trist şi mort, încât ai nevoie de o mulţime de explicaţii, de dovezi?"

„*Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulţumit*".

Acesta este singurul criteriu după care îţi dai seama dacă un om a descoperit adevărul sau nu: el nu este niciodată

nemulţumit. Mulţumirea lui este absolută. Nu-l poţi scoate din mulţumirea lui. Nu-l poţi face să fie nemulţumit. Orice s-ar întâmpla, el rămâne acelaşi, mulţumit. Succes sau eşec, viaţă sau moarte, prieteni sau duşmani, îndrăgostiţi sau

indiferenţi – nu este nicio diferenţă. Liniştea lui, pacea lui este totală, absolută.

„*Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulţumit*”.

Dacă se întâmplă ceva ce nu poate fi spus, atunci există o singură cale de a-l cunoaşte şi acea cale este să vezi mulţumirea.

„*Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi…*”

Şi eu ştiu, zise el, că tu nu-ţi poţi imagina ce mi s-a întâmplat mie. Cum să-ţi poţi imagina? Tu n-ai cunoscut-o niciodată. Imaginaţia repetă întotdeauna ceea ce tu ai cunoscut.

Tu îţi poţi imagina fericirea; ai cunoscut părţi şi părticele din ea. Îţi poţi imagina nefericirea; ai cunoscut-o din plin. Îţi poţi imagina fericirea chiar dacă n-ai cunoscut-o; o poţi imagina, ea este contrariul nefericirii. Dar cum îţi poţi imagina extazul? Tu nu l-ai cunoscut. Şi nu există niciun contrariu al lui; el nu este o dualitate. Este imposibil să ţi-l imaginezi.

Aşa că SARAHA spune: „Eu pot înţelege extazul; tu nu ţi-l poţi imagina, dar eu te pot ajuta să-l trăieşti. Priveşte! El este prezent aici şi acum. Şi dacă tu nu ţi-l poţi imagina, aceasta este o dovadă a adevărului său: adevărul nu poate fi imaginat. El poate fi perceput, dar nu imaginat. Poţi avea o viziune a lui, dar nu poţi visa despre el. Şi aceasta este diferenţa dintre un vis şi o viziune. Visul este al tău; viziunea nu este a ta”.

IISUS l-a văzut pe DUMNEZEU şi scripturile spun că el a avut o viziune. Acum, psihanalistul îţi va spune că acesta a fost doar un vis; el nu cunoaşte diferenţa dintre un vis şi o viziune. Visul este al tău; tu ţi-l imaginezi; tu îl creezi; el este

fantezia ta. O viziune este ceva ce apare din senin, la care nu te-ai gândit niciodată; nici măcar o parte a ei n-a fost gândită de tine vreodată; atunci este vorba de o viziune. Viziunea este de la DUMNEZEU; visul este creaţia minţii tale.

„Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi…”

Uită-te la mine; tu nu-ţi poţi imagina ce s-a întâmplat. N-o poţi vedea… tu nu ai ochi ca să o vezi. Priveşte, observă, ţine-mă de mâna! Vino lângă mine, fii deschis faţă de mine astfel ca vibraţia mea să poată pătrunde în fiinţa ta şi inimaginabilul, inefabilul să-l poţi experimenta.

„Deşi dintr-un nor te temi de bubuitul tunetului…”

Ştiu… el trebuie să-l fi văzut pe rege un pic înspăimântat. Eu văd în fiecare zi acest lucru: oamenii vin la mine şi eu îi văd tremurând, speriaţi, fricoşi şi ei spun: „Ne este frică, Bhagwan!” Ştiu! SARAHA trebuie să fi văzut că regele tremura în interiorul său; poate că nu la exterior. El era un mare rege, trebuie să fi fost un om foarte curajos; el trebuie să fi stat neclintit în faţa lui SARAHA, dar înăuntru său el trebuie să fi fost înspăimântat.

Întotdeauna se întâmplă aşa, când eşti în apropierea unui om ca SARAHA sau ca BUDDHA, eşti silit să-ţi fie frică. Chiar seara trecută, un tânăr a venit şi mi-a spus: „Dar de ce mi-e frică de dumneavoastră? Nu mi-aţi făcut nimic rău, de ce mi-e frică de dumneavoastră? Vă iubesc, cu siguranţă, dar de ce mi-e frică de dumneavoastră?”

Este natural. Când te apropii de o prăpastie, la

ce te aştepţi? Îţi va fi frică. Există toate posibilităţile să cazi în ea şi nu vei fi capabil să revii singur. Trebuie să fie înspăimântător; eşti pierdut complet dacă vei cădea în ea. Nu vei fi capabil să revii. Frica este naturală.

SARAHA spune:

„Deşi de la un nor te temi de bubuitul tunetului…”

El spune: Eu sunt ca un nor şi ţie ţi-e frică din cauza tunetului, a fulgerului. Dar ţine minte:

„Recoltele se coc când din el se revarsă ploaia”.

Dar dacă îmi permiţi să mi revărs ploaia peste tine, seminţele vor încolţi şi omul care este încă ascuns în interiorul tău, încă nenăscut, se va naşte; tu vei fi capabil să te coci, să te maturizezi; vei fi capabil să înfloreşti. Eu te invit, spune SARAHA, la marea recoltă, la recolta conştiinţei, a lucidităţii.

CAPITOLUL 6. SUNT UN DISTRUGĂTOR

26.04.1977

ÎNTREBĂRI:

1. Ce ne puteţi spune despre visul conştient?
2. Este adevărat că dumneavoastră susţineţi că problemele noastre pot fi eliminate chiar acum?
3. Acţiunile dumneavoastră aduc aceeaşi proporţie de bine şi de rău în lume?
4. Nu este ego-ul tot o manifestare a lui DUMNEZEU, un joc jucat de către existenţă?
5. Vă rog să-mi spuneţi dacă sunt în siguranţă sub aripa dumneavoastră?
6. Ce mă împiedică să văd evidenţa?
7. Simţiţi vreodată că nu găsiţi cuvântul potrivit?

PRIMA ÎNTREBARE: *„În ultima vreme visez conştient despre Iluminare; este chiar mai plăcut decât să visez* despre *dragoste şi faimă. Ce puteţi să ne spuneţi despre visul conştient?”*

Întrebarea este pusă de Prem Prankaja. Visul conştient este minunat când se referă la dragoste şi faimă; ele fac parte din lumea viselor. Poţi visa cât de mult îţi place. Dragostea este un vis; la fel este şi faima; ele nu sunt împotriva visului, a visării. De fapt, când visul se termină, ele dispar. Ele există în această dimensiune, dimensiunea visului.

Dar tu nu poţi visa despre Iluminare. Iluminarea este posibilă numai când dispare visul. Iluminarea este absenţa visului, ziua sau noaptea,

nu contează. Iluminarea înseamnă că acum conştiinţa ta este pe deplin trează. Într-o conştiinţă trează, visarea nu poate exista.

Visarea este ca întunericul. El există când nu este lumină.

Când există lumină, întunericul pur şi simplu nu poate exista. Visarea există deoarece viaţa este întunecată, tristă, deprimantă. Visarea există ca un substituent; pentru că noi nu avem o bucurie reală, de aceea visăm; pentru că în realitate viaţa noastră este goală, de aceea visăm; altfel, cum am fi noi capabili să tolerăm nimicnicia noastră? Cum am fi capabili să tolerăm existenţa noastră? Ea ar fi absolut insuportabilă. Visele ne ajută. Ele ne spun: „Aşteaptă”. Azi nu merg treburile bine? Nu fi îngrijorat: mâine totul va fi îndreptat. Totul trebuie să fie bine. Noi vom încerca; poate că încă n-am încercat. Poate că nu am acţionat în direcţia cea bună. Poate că norocul nu a fost cu noi, astăzi DUMNEZEU nu ne-a ajutat, dar aceasta nu poate să dureze veşnic”. ŞI DUMNEZEU este milos, blând; toate religiile din lume spun că DUMNEZEU este foarte bun, foarte milos. Aceasta este o speranţă!

Mahomedanii repetă încontinuu: DUMNEZEU este rahim, reham – adică milos, blând. De ce? De ce o repetă ei mereu? De fiecare dată când rostesc cuvântul DUMNEZEU, ei adaugă „milosul, bunul”. De ce? Dacă EL nu este bun, ar mai putea exista speranţele şi visele noastre? EL trebuie să fie bun pentru ca visele noastre să existe, pentru că acolo este speranţa noastră: în bunătatea Sa, în mila Sa. Mâine, totul va fi foarte bine.

Visul conştient este bun atunci când se referă la dragoste şi faimă, atunci când se referă la energiile care circulă spre exterior, pentru că mergând spre exterior, noi intrăm în vis. Lumea este un fenomen de vis; iată ce înţeleg hinduşii când o numesc Maya-iluzie. Ea este făcută din acelaşi material din care sunt făcute visele. Ea este ca un vis conştient văzut cu ochii deschişi.

Dar Iluminarea există într-un plan total diferit al existenţei. Acolo nu există vise. Şi dacă tu continui să visezi, Iluminarea nu va fi posibilă.

Chiar ieri am citit o anecdotă minunată:

«Un preot avea un papagal femelă, dar în ciuda tuturor eforturilor făcute de a-l învăţa să vorbească, el era mut. Preotul a povestit acest lucru într-o zi unei enoriaşe în vârstă, care-l vizitase. Ea a fost interesată şi a spus: „Şi eu am un papagal care nu vorbeşte. Ar fi o idee bună să punem cele două păsări împreună şi să vedem ce se întâmplă.

Zis şi făcut: papagalii au fost puşi într-o colivie mare, iar preotul şi enoriaşa s-au retras, astfel încât să nu poată fi văzuţi, dar totuşi să-i poată auzi. La început a fost linişte, apoi s-a auzit ceva agitaţie şi papagalul bătrânei doamne a fost auzit exclamând: „Ce părere ai despre un pic de dragoste, drăguţo?”, la care papagalul preotului a răspuns: „Tocmai pentru asta m-am rugat şi am aşteptat în tăcere ani de zile; azi visul meu este împlinit. Astăzi pot vorbi.”».

Dacă eşti în aşteptare şi te rogi, şi visezi la dragoste şi faimă, într-o zi ele se vor realiza! Aceasta nu este dificil. Este nevoie doar de

perseverentă… şi se întâmplă. Trebuie doar să insişti, să insişti, să insişti… şi în final se va întâmpla cu siguranţă, pentru că acesta este visul tău. Vei găsi un loc sau altul unde să-l poţi proiecta şi să-l poţi vedea, ca şi cum el ar fi devenit deja o realitate.

Când te îndrăgosteşti de o femeie sau de un bărbat, ce se întâmplă de fapt? Tu porţi un vis în tine; acum, deodată, femeia funcţionează ca un ecran: tu îţi proiectezi visul tău asupra ei. Începi să simţi că: „Visul meu este împlinit”. Femeia îşi proiectează visul ei asupra ta; tu funcţionezi ca un ecran şi ea crede că visul ei este împlinit. Dacă tu continui să visezi, într-o zi sau alta vei găsi un ecran şi visul tău va fi împlinit.

Dar Iluminarea nu este un vis. Ea este eliminarea tuturor viselor. Aşa că, să nu visaţi despre Iluminare! Dragostea este posibilă prin visare; de fapt, ea este posibilă numai prin visare. Faima este posibilă prin visare; de fapt, ea este posibilă numai prin visare, ea îi se întâmplă numai celor care visează. Dar Iluminarea nu este posibilă prin visare; existenta visului este cea care o va face imposibilă.

Visează la ea şi o vei pierde. Aşteapt-o şi o vei pierde. Speră că o vei atinge şi o vei pierde. Atunci ce trebuie să faci? Ceea ce trebuie să faci, este să înţelegi mecanismul visării. Nu te preocupa de Iluminare; ea nu este deloc treaba ta. Tu doar să examinezi adânc facultatea de a visa, să înţelegi cum funcţionează visarea însăşi această înţelegere îţi va aduce o limpezime interioară. În această limpezime visarea încetează, dispare.

Când visarea nu mai există, apare Iluminarea. Trebuie să uiţi de Iluminare! Nici nu trebuie să te gândeşti la ea; cum poţi tu să te gândeşti la ea? Şi orice ai gândi, va fi greşit. Cum poţi tu s-o speri? Toate speranţele legate de ea se vor dovedi a fi greşite. Cum poţi tu s-o doreşti? Ea nu poate fi dorită. Atunci ce trebuie să faci?

Încearcă să înţelegi dorinţa. Încearcă să înţelegi visarea.

De înţelegere este nevoie. Pur şi simplu încearcă să înţelegi cum a funcţionat mintea ta până acum. Examinând funcţionarea minţii cu atenţie, mintea va dispare. Este suficientă o privire în mecanismul interior al minţii şi ea se opreşte. În acea oprire, există Iluminarea. În acea oprire guşti o dimensiune total nouă a existenţei.

Visarea este o dimensiune; existenţa este o altă dimensiune. Existenţa este reală; visarea este o închipuire.

A DOUA ÎNTREBARE: *„În câteva discursuri recente, aţi vorbit despre non-probleme, despre non-existenţa problemelor noastre. Fiind crescut într-o familie catolică represivă şi petrecând 21 de ani într-un sistem educaţional la fel de greşit, vreţi să spuneţi că toate straturile armurii, toate condiţionările şi toate represiunile nu există, că pot fi eliminate imediat, ACUM? Cum să eliminăm toate urmele lăsate de această educaţie?”*

Aceasta este o întrebare foarte semnificativă; ea este pusă de Jayananda. Întrebarea este semnificativă pentru că ne arată două abordări diferite, referitoare la realitatea internă a omului.

Abordarea occidentală constă în a te gândi la probleme, în a găsi cauzele problemelor, în a studia istoria problemelor, trecutul problemelor, să descoperi începutul problemelor, să condiţionezi mintea, sau să decondiţionezi mintea, să decondiţionezi corpul, să elimini toate imprimările care au fost lăsate pe creier: aceasta este abordarea occidentală. Psihanaliza lucrează asupra memoriei. Analizează copilăria ta, trecutul tău; află de unde a apărut problema; poate că acum 50 de ani când erai copil, problema a apărut în relaţiile cu mama ta; atunci psihanaliza va analiza tot, din copilăria ta până acum.

50 de ani de istorie! Este o acţiune de introspecţie de lungă durată. Dacă faci ceva incomplet, acel ceva se va agăţa de tine, va fi ca o mahmureală după beţie. Şi mintea va dori să continue ce ai început. Mintea este foarte tentată să termine lucrurile. Termină orice faci şi mintea discursivă va dispare. Dacă tu vei duce la bun sfârşit tot ceea ce începi să faci, într-o zi vei constata că nu mai ai minte. Mintea este trecutul acumulat al tuturor acţiunilor incomplete.

Ai vrut să iubeşti o femeie şi n-ai iubit-o; acum femeia este moartă. Ai vrut să te duci la tatăl tău şi să-i ceri iertare pentru tot ceea ce ai făcut şi el a suferit; acum el este mort.

Rămâne regretul… Acum eşti neputincios; ce să faci? La cine să te duci? Şi cum să-ţi ceri iertare? Ai vrut să fii amabil cu un prieten, dar nu ai putut deoarece ai fost egoist. Acum prietenul nu mai există şi asta te doare. Începi să te simţi vinovat, ai remuşcări. Cam aşa se întâmplă

lucrurile.

Deci, important este să faci orice acţiune în totalitate şi vei fi liber de ea şi nu te vei mai uita niciodată înapoi. Omul adevărat nu priveşte niciodată înapoi, pentru că nu are nimic de văzut înapoi. El nu are mahmureli. El pur şi simplu merge înainte. Ochii lui nu se îndreaptă spre trecut, viziunea lui nu este înnorată. Doar în această claritate ajungi să ştii ce este realitatea.

Fiinţa umană este atât de îngrijorată de toate acţiunile sale neterminate, încât este la fel ca un depozit de vechituri. Un lucru este incomplet aici, un altul este incomplet acolo, nimic nu este complet.

Aţi remarcat asta? Aţi terminat vreodată ceva? Totul este incomplet şi continui să dai la o parte un lucru neterminat şi să începi altul şi înainte de a-l termina pe acesta i nici chiar atunci, ea nu ajută prea mult pentru că există milioane de probleme. Nu este vorba doar de o problemă. Poţi intra în istoria unei probleme; poţi privi în autobiografia ta şi găsi cauzele. Poate că vei elimina o problemă, dar există milioane de probleme. Dacă începi să intri în fiecare problemă… înseamnă că pentru a rezolva problemele unei vieţi, vei avea nevoie de milioane de vieţi. Dă-mi voie să repet aceasta: pentru a rezolva problemele unei vieţi, va trebui să te naşti de milioane de ori. Dar, aşa ceva este foarte nepractic. Şi toate aceste milioane de vieţi, în care vei rezolva problemele acesteia prezente, toate aceste vieţi vor crea propriile lor probleme… etc. Vei fi scufundat din ce în ce mai mult în probleme.

Aşa ceva este absurd!

Acum, aceeaşi abordare psihanalitică a început să fie folosită şi pentru corp: rolfingul, bioenergetica şi alte metode, încearcă să elimine problemele de sănătate. Acum, va trebui să analizezi istoria corpului. Dar un lucru este sigur la ambele abordări, care sunt pe aceeaşi schemă logică, anume că problemele vin din trecut, astfel că într-un fel, ele ar trebui să fie eliminate chiar din trecut.

Mintea omenească a încercat întotdeauna să facă două lucruri imposibile. Unul este: să modifici trecutul, ceea ce nu poate fi făcut. Trecutul nu mai există. Tu nu poţi să mergi cu adevărat, în trecut. Când crezi că mergi în trecut, în cel mai bun caz călătoreşti în amintirea ta; aceasta nu este trecutul real, este doar memoria ta. Trecutul nu mai există, aşa că tu nu îl poţi modifica. Acesta este unul dintre ţelurile imposibil de realizat ale omenirii; omul suferă foarte mult din acest motiv. Vrei să anulezi trecutul; cum poţi să-l anulezi? Trecutul este absolut. Toată potenţialitatea trecutului este epuizată; el a devenit real. Acum nu mai există nicio posibilitate să-l modifici, să-l anulezi, să-l refaci. Nu poţi face nimic cu trecutul.

Şi a doua idee imposibil de realizat, care a dominat mereu mintea omenească este: să hotărăşti viitorul, ceea ce iarăşi nu se poate face. Viitorul înseamnă ceea ce încă nu este; tu nu îl poţi hotărî. Viitorul rămâne nesigur. Viitorul rămâne deschis tuturor posibilităţilor. Viitorul este pură potenţialitate! Până când nu se întâmplă nu poţi fi sigur de el. Trecutul este pură realitate; el

s-a întâmplat. Acum nu se mai poate schimba nimic.

Între acestea două, omul există în prezent gândindu-se întotdeauna la imposibilităţi. El vrea să facă în aşa fel, încât totul să fie sigur în ceea ce priveşte viitorul, dar aceasta nu se poate întâmplă. Acest lucru trebuie să fie înţeles cu adevărat: că nu se poate întâmplă. Nu îţi irosi momentul prezent pentru a încerca să faci ca viitorul să fie sigur. Viitorul este nesigur; aceasta este adevărata calitate a viitorului. Şi nu-ţi irosi timpul uitându-te înapoi. Trecutul s-a întâmplat, el este deja mort. Nimic nu se mai poate schimba în ceea ce îl priveşte. Ceea ce poţi face, în cel mai bun caz, este să-l reinterpretezi. Asta-i tot. Tocmai asta face psihanaliza: reinterpretează trecutul. Reinterpretarea poate fi făcută, dar cu toate acestea trecutul rămâne acelaşi.

Psihanaliză şi astrologie: astrologia încearcă cumva să facă viitorul sigur şi psihanaliza încearcă să facă viitorul sigur şi să refacă trecutul. Niciuna nu este o ştiinţă. Ambele lucruri sunt imposibile, dar ambele au milioane de adepţi, deoarece aşa îi place omului. El vrea să fie sigur în ceea ce priveşte viitorul, aşa că se duce la astrolog, consultă I Ching-ul, se duce la un ghicitor în cărţi şi există 1001 de căi de a te păcăli şi de a te înşela singur.

Şi apoi există persoane care spun că ei pot schimba trecutul şi omul se duce să-i consulte. Odată ce ai eliminat aceste două lucruri, devii eliberat de toate problemele. Atunci nu te mai duci la psihanalist şi nici la astrolog. Atunci tu ştii

că trecutul s-a sfârşit… Şi că tu ai terminat cu el. Şi viitorul încă n-a venit; când va veni, vom vedea; nimic nu se poate face acum în privinţa lui. Tu poţi doar să distrugi momentul prezent, care este singurul moment real. Occidentul a fost încontinuu implicat în probleme, încercând să le rezolve. Occidentul ia problemele foarte în serios. Şi când intri într-o anumită logică, acea logică pare perfectă.

Tocmai am citit o anecdotă:

«Un mare filosof şi matematician de renume mondial, era pasagerul unui avion. Stătea pe locul său şi se gândea la nişte probleme grele de matematică, când veni anunţul căpitanului: „Îmi pare rău, vom avea o uşoară întârziere. Motorul nr. 1 s-a defectat şi acum zburăm numai cu 3 motoare”.

După circa 10 minute veni un alt anunţ: „Mă tem că vom întârzia şi mai mult; motoarele nr. 2 şi 3 s-au defectat şi a mai rămas numai motorul nr. 4”.

Atunci filosoful se întoarse spre vecinul de lângă el şi-i spuse: „Fir-ar să fie! Dacă şi celălalt se defectează, vom sta aici sus toată noaptea!”»

Când te gândeşti într-un anumit sens, rezolvi anumite probleme dar şi unele probleme absurde le faci să devină posibile. Odată ce ai luat problemele umane foarte în serios, odată ce ai început să te gândeşti la om ca la o problemă, ai acceptat anumite premize; ai făcut primul pas greşit. Acum poţi merge într-o direcţie şi să tot mergi… În acest secol s-a scris atâta literatură despre fenomenele mentale, despre psihanaliză;

au fost scrise milioane de articole, de tratate, de cărţi. Odată ce Freud a deschis uşa unei anumite logici, el a dominat întregul secol.

Orientul are un punct de vedere total diferit. În primul rând, el spune că nicio problemă nu este reală. În momentul în care spui că nicio problemă nu este reală, problema a murit în proporţie de 99%. Întreaga ta viziune se schimbă. Al doilea lucru pe care îl spune Orientul este: problema există numai pentru că tu te identifici cu ea. Ea nu are nimic de-a face cu trecutul, nimic de-a face cu istoria ei. Tu te-ai identificat cu ea; acesta este singurul lucru adevărat, real. Şi aceasta este cheia de a rezolva toate problemele.

De exemplu: eşti o persoană mânioasă. Dacă te duci la un psihanalist, el îţi va spune: „Întoarce-te în trecut… cum a apărut aceasta mânie? În ce situaţii devine ea din ce în ce mai intensă şi mai imprimată în mintea ta? Va trebui să spălăm toate aceste Oprimări; va trebui să le eliminăm. Va trebui să-ţi distrugem complet trecutul”.

Dacă te duci la un mistic oriental, el îţi va spune: „Tu crezi că eşti mânios; aici merg treburile prost. Data viitoare când va mai apare mânia, tu să fii doar un spectator, un observator. Nu te mai identifica cu ea să nu spui: «Eu sunt mânios». Să nu spui: «Eu sunt mânia». Doar s-o vezi apărând ca şi cum ar apărea pe un ecran TV. Uită-te la tine ca şi cum te-ai uita la altcineva”.

Tu eşti pură conştiinţă. Când norul mâniei apare în jurul tău, tu doar să-l observi şi să rămâi atent pentru a nu te identifica cu el. Singurul lucru important este cum să nu te identifici cu

problema. De îndată ce ai reuşit aceasta… atunci nu vor mai exista probleme, deoarece această cheie pe care ai descoperit-o, va deschide toate lacătele. Aşa se întâmplă cu mânia, cu lăcomia, cu sexul; aşa este cu orice lucru de care este capabilă mintea.

Orientul spune că important este să rămâi neidentificat cu problemele tale. Asta înţelegea Gurdjieff când spunea „Amintirea de sine”. Aminteşte-ţi că tu eşti observatorul! Fii atent! Asta spunea BUDDHA. Fii atent că tocmai trece un nor! Poate că norul vine din trecut, dar asta n-are importanţă. El trebuie să fi avut un trecut; el nu poate veni din senin; el trebuie să fi venit dintr-o anumită secvenţă de evenimente, dar asta este irelevant. De ce să îţi baţi capul cu el? Chiar acum, chiar în această clipă, tu poţi să te detaşezi de el, te poţi separa de el. Puntea trebuie ruptă chiar acum şi ea poate fi ruptă doar acum.

Mersul în trecut nu te va ajuta. Acum 30 de ani a apărut mânia şi tu te-ai identificat cu ea în acea zi. Nu poţi deveni neidentificat cu mânia din cauza trecutului tău; el nu mai există, dar tu poţi să nu te mai identifici cu mânia chiar din acest moment. Şi atunci, întreaga serie de supărări din trecutul tău nu mai face parte din tine.

Întrebarea este semnificativă. Jayananda a spus:

„Aţi vorbit în câteva discursuri recente despre nonprobleme, despre non-existenţa problemelor noastre. Fiind crescut într-o familie catolică represivă…”

Tu poţi chiar acum să devii non-catolic.

ACUM! Îţi spun că nu va trebui să te duci în trecut şi să refaci tot ceea ce au făcut părinţii tăi, societatea, preotul şi biserica. Asta ar fi o risipă completă a preţiosului timp prezent. În primul rând, trecutul tău ţi-a distrus mulţi ani; acum din nou, el îţi va distruge momentul prezent.

„Fiind crescut într-o familie catolică represivă şi petrecând 21 de ani într-un sistem educaţional foarte greşit, dumneavoastră spuneţi că toate straturile armurii, toate condiţionările şi toate represiunile nu există…?”

Nu, ele există. Dar ele există fie în corp, fie în creier; ele nu există în conştiinţa ta, deoarece conştiinţa nu poate fi condiţionată. Conştiinţa rămâne liberă! Libertatea este calitatea ei fundamentală, libertatea este natura ei. De fapt, chiar punând această întrebare tu ai arătat acea libertate.

Când spui „21 de ani într-un sistem educaţional greşit”, când spui „fiind crescut într-o familie catolică represivă”, înseamnă că în acel moment tu nu eşti identificat cu acestea. Tu poţi vedea: atât de mulţi ani de represiune catolică, atât de mulţi ani de o anumită educaţie. În acel moment, când realizezi aceasta, acea conştiinţă nu mai este catolică; altfel, cine ar mai fi conştient? Dacă tu ai fi devenit într-adevăr catolic, atunci cine ar mai fi fost conştient? Atunci nu ar fi existat nicio posibilitate de a deveni conştient.

Dacă tu poţi spune: „21 de ani într-un sistem educaţional la fel de greşit”, un lucru este sigur; tu nu mai eşti în greşeală”. Sistemul a eşuat, el nu funcţionează. Jayananda, tu nu eşti nebun, dacă tu

poţi vedea întregul sistem ca fiind greşit.

Un nebun nu poate vedea că el este nebun. Numai unul sănătos poate, vedea că aceasta este nebunie. Ca să vezi nebunia drept nebunie, este nevoie să fii sănătos. Cei 21 de ani de sistem educaţional greşit au eşuat; toate acele condiţionări represive au eşuat. În realitate, ele nu pot avea succes. Ele au succes numai în măsura în care devii identificat cu ele. În orice moment poţi sta de-o parte... el există, eu nu spun că el (trecutul tău) nu există, dar nu mai este o parte din conştiinţa ta.

Aceasta este frumuseţea conştiinţei: ea se poate separa de orice. Pentru ea nu există bariere, nu există graniţe. Doar cu o clipă înainte tu erai un englez; înţelegând nonsensul naţionalismului, o secundă mai târziu, nu mai eşti un englez. Eu nu spun că pielea ta albă se va schimba; ea va rămâne tot albă, dar tu nu mai eşti identificat cu culoarea albă, şi deci nu mai eşti împotriva negrului. Înţelegi stupiditatea acestei atitudini. Eu nu spun că doar realizând că nu mai eşti englez, tu vei uita limba engleză, nu! Ea va exista în memoria ta, dar conştiinţa ta s-a separat de această identitate, conştiinţa ta stă pe un vârf privind spre vale. Acum, englezul este mort în vale şi tu stai pe vârf, departe, neataşat, neatins.

Întreaga metodologie orientală se poate reduce la un singur cuvânt: atenţie, observaţie. Şi întreaga metodologie occidentală poate fi redusă la un lucru: analiză. Analizând, te învârţi în cerc. Observând, pur şi simplu reuşeşti să scapi din cerc.

Analiza este un cerc vicios. Dacă intri cu adevărat în analiză, vei fi derutat; cum este posibil aşa ceva? Dacă, de exemplu, încerci să te duci în trecut, unde vei ajunge? Unde anume? Dacă te duci în trecut, vei descoperi unde a început sexualitatea ta? Când aveai vârstă de 14 ani? Dar atunci, ea a apărut din senin? Ea trebuie să fi fost de mult timp în corp. Atunci când? Când te-ai născut? Dar când erai în pântecele mamei tale, nu exista ea deja? Atunci când? În momentul în care ai fost conceput? Dar înainte de asta? Jumătate din sexualitatea ta preexista în ovulul mamei tale şi jumătate preexista în spermatozoidul tatălui tău. Acum să continuăm... unde vei ajunge? Va trebui să ajungem la Adam şi Eva. Şi nici acolo nu vei găsi sfârşitul; va trebui să te duci până la DUMNEZEU-TATĂL însuşi. De ce l-a creat el mai întâi pe Adam?...

Analiza va rămâne întotdeauna pe jumătate, aşa că, în realitate, analiza nu va ajuta niciodată pe nimeni. Ea nu poate ajuta. Ea te face să fii ceva mai aproape de realitatea ta, asta-i tot. Ea este un fel de apropiere de tine însuţi. Ea te ajută să ai un pic de înţelegere faţă de problemele tale, geneza lor, cum au apărut ele. Şi această mică înţelegere intelectuală te ajută să te adaptezi mai bine în societate, dar rămâi aceeaşi persoană. Nu poate să apară nicio transformare prin analiză, nu există nicio schimbare radicală prin ea.

Conştientizarea este o revoluţie. Ea este o schimbare radicală, o schimbare profundă! Ea naşte un om total nou, deoarece ea îţi scoate conştiinţa din toate condiţionările. Condiţionările

există în corp şi în minte, dar conştiinţa rămâne necondiţionată. Ea este pură, întotdeauna pură. Este virgină. Virginitatea ei nu poate fi violată.

Abordarea orientală constă în a fi atent la această conştiinţă virgină, la această puritate, la această inocenţă. Tocmai aceasta îi tot spunea SARAHA regelui. Accentul nostru este pe cer şi accentul occidental este pe nori. Norii au o geneză; dacă ai dori să afli de unde vin ei, va trebui să te duci la ocean, apoi la razele soarelui şi la evaporarea apei şi la formarea norilor... şi poţi continua, dar vin din nou, se îndrăgostesc de copaci, încep să se scurgă din nou în pământ, devin râuri, se duc în ocean, începe evaporarea, se ridică din nou, devin nori, din nou cad pe pământ... Şi aşa se continuă la nesfârşit, mereu în cerc. Este ca o roată. Oare de unde vei începe? Un lucru va duce la altul şi vei fi într-un cerc.

Cerul nu are o geneză. Cerul nu este creat; el nu este produs de nimic. De fapt, pentru ca ceva să existe, un cer este necesar, obligatoriu; el trebuie să existe mai înainte ca orice altceva să poată exista. Dacă îl întrebi pe un teolog creştin, el spune: „DUMNEZEU a creat lumea". Întreabă-l dacă mai înainte ca EL să fi creat lumea exista vreun cer sau nu. Dacă nu exista niciun cer, unde exista DUMNEZEU? EL trebuie să fi avut nevoie de spaţiu. Dacă nu exista niciun spaţiu, unde a creat EL lumea? Unde a pus EL lumea? Spaţiul este o necesitate... chiar şi pentru existenţa lui DUMNEZEU. Nu poţi spune: „DUMNEZEU a creat spaţiul". Aşa ceva ar fi absurd, pentru că atunci EL n-ar fi avut unde să existe. Spaţiul purei

conştiinţe absolute trebuie să-l preceadă pe DUMNEZEU.

Cerul a existat întotdeauna. Abordarea orientală constă în a deveni conştient de cer. Abordarea occidentală te face din ce în ce mai atent la nori şi te ajută puţin, dar nu te face conştient de esenţa ta lăuntrică. Sesizezi doar circumferinţa; da, devii ceva mai conştient de circumferinţă, dar nu conştient de centru. Şi circumferinţa este un ciclon. Trebuie să găseşti centrul ciclonului. Iar aceasta se întâmplă numai prin conştientizare.

Conştientizarea nu-ţi va schimba condiţionarea. Conştientizarea nu va schimba musculatura corpului tău. Dar conştientizarea îţi va da o certitudine că tu eşti dincolo de musculatură, dincolo de condiţionare. În acel moment de depăşire, în acel moment de transcendere, nu mai există probleme; nu pentru tine.

Şi acum, depinde de tine. Corpul are musculatura şi mintea are condiţionările, dar depinde de tine: dacă uneori tânjeşti după probleme, poţi intra în corp, în mental şi să îţi faci probleme care să te preocupe. Dacă nu vrei să ai probleme, poţi rămâne în afară. Problema va rămâne ca o imprimare la nivelul corpului, mentalului, dar tu vei rămâne în afară şi departe de ea.

Aşa funcţionează un BUDDHA. Tu poţi, de asemenea, să utilizezi memoria; şi un BUDDHA utilizează memoria, dar el nu este identificat cu ea. El utilizează memoria ca pe un mecanism. De

exemplu, eu utilizez limbajul. Când trebuie să utilizez limbajul, eu utilizez mintea şi toate imprimările ei, dar eu nu sunt mintea; această conştientizare există. Aşa că, eu rămân stăpânu şi mintea rămâne un servitor. Când este chemată, mintea vine; ea este utilă, dar nu poate domina, determina.

Aşa că, întrebarea ta este corectă: problemele vor exista, dar ele vor exista doar în formă de sământă în corp şi în mental. Cum poţi tu să-ţi schimbi trecutul? În trecut, ai fost catolic; dacă timp de 40 de ani ai fost catolic, cum poţi tu să schimbi aceşti 40 de ani şi să nu mai fi un catolic? Nu. Cei 40 de ani vor rămâne ca o perioadă de existenţă catolică. Dar tu te poţi separa de ea. Acum tu ştii că aceasta era doar o identificare. Cei 40 de ani nu pot fi distruşi şi nu este nevoie să-i distrugi, dacă tu eşti stăpânul casei. Tu îi poţi utiliza chiar şi pe cei 40 de ani într-un mod creator. Chiar şi acea educaţie greşită poate fi folosită într-un fel creator.

„Ce putem spune despre toate imprimările rămase pe creier, pe musculatura corpului?”

Ele vor exista, dar ca o sământă, potenţial. Dacă te simţi prea singur şi vrei, probleme, le poţi avea. Dacă te simţi prea nefericit fără nefericire, le poţi avea. Ele vor rămâne întotdeauna disponibile, dar nu este deloc nevoie să le ai. Asta depinde de alegerea ta.

Viitoarea omenire va trebui să decidă dacă trebuie să meargă pe calea analizei sau trebuie să treacă la calea conştientizării. Eu utilizez ambele metode. Utilizez analiza, îndeosebi pentru cei care

vin din Occident: îi pun în grupuri. Acele grupuri sunt analitice, acele grupuri sunt rezultate ale psihanalizei. Ei au crescut; Freud n-ar fi capabil să înţeleagă efectul produs de psihanaliza sa dacă ar veni; sau ar fi greu pentru el să recunoască terapia sa primară; ce se întâmplă? Au înnebunit toţi aceşti oameni? Dar ei sunt urmaşii muncii sale; el este pionierul; fără el n-ar fi existat terapia primară. El a început întregul joc.

Când occidentalii vin la mine, eu îi pun în grupuri. Aşa este bine pentru ei. Vor începe cu ce este mai uşor pentru ei. Apoi, încet, încet, eu schimb metoda. La început, ei intră într-un grup în care terapia primară are drept scop şocul, apoi le ofer o metodă intensivă de atingere a Iluminării, care va duce la meditaţia vipassana. Vipassana este conştientizarea. Pentru trecerea de la şoc la vipassana este necesară o mare sinteză. Când treci de la şoc la vipassana, tu treci din Occident spre Orient.

A TREIA ÎNTREBARE: *„Şi acţiunile dumneavoastră aduc aceeaşi proporţie de bine şi de rău în lume*?”

Care acţiuni? Poţi tu detecta vreo acţiune în mine… cu excepţia vorbirii? Dar şi în aceasta eu sunt foarte atent să contrazic tot ceea ce spun. Aşa că, până la urmă, rămâne doar vidul… Acesta este scopul contradicţiei. Dacă spun + 1, imediat eu spun – 1 şi rezultatul total este zero.

Eu nu sunt un om de acţiune. Eu nu fac nimic. Tot ceea ce puteţi numi acţiune, este faptul că eu vă vorbesc. Şi vorbirea mea este atât de contradictorie încât nu poate aduce nici bine, nici

rău. Eu continui să mă neg pe mine însumi. Şi dacă aţi înţelege această stare de non-acţiune, aţi înţelege calea cea mai înaltă către conştientizare. Nivelul cel mai înalt de conştiinţă nu îl include pe „a face”, ci pe „a fi”. Şi dacă acolo apare ceva asemănător cu acţiunea, este doar un joc. Vorbirea mea este doar un joc.

Şi eu depun tot efortul ca voi să nu deveniţi dogmatici în ceea ce mă priveşte. Nu puteţi deveni; eu nu vă las această posibilitate. Eu mă contrazic atât de mult: cum puteţi crea o dogmă? Dacă încercaţi să creaţi o dogmă, veţi constata imediat că eu am contrazis-o.

Un misionar creştin care obişnuia să vină să mă vadă, a zis într-o zi: „Vorbiţi atât de mult. Acum tot ceea ce este necesar este o cărticică în care să vi se prezinte filosofia, ceva cum este Catehismul creştin, pe scurt”.

Eu am spus: „Va fi dificil. Dacă cineva încearcă «să mă rezume», va înnebuni. Şi nu va găsi nicio cale de a alege ceva, nu va şti ce să aleagă. După ce nu voi mai fi, mulţi oameni vor înnebuni lucrând la tezele lor de doctorat asupra mea, pentru că eu am afirmat tot ce se putea afirma şi am negat tot ce se putea nega”.

A PATRA ÎNTREBARE: *„De ce sunteţi atât de mult împotriva ego-ului? Nu este şi ego-ul tot o manifestare a lui DUMNEZEU, un joc jucat de existenţă?”*

Dacă înţelegi aceasta, atunci nu mai este nicio problemă cu ego-ul. Acesta este scopul spuselor mele împotriva ego-ului, anume să te fac să

înţelegi că tu nu eşti, şi DUMNEZEU este. Dacă ai ajuns la o înţelegere atât de profundă, anume că ego-ul este tot un joc al lui DUMNEZEU, atunci este foarte bine! Atunci nu mai există nicio problemă. Atunci nu este nevoie să elimini ceva pentru că n-ai ce elimina.

Dacă înţelegi că şi ego-ul este tot un joc al lui DUMNEZEU, atunci tu nu eşti în ego. Totul este al lui DUMNEZEU (aceasta înseamnă să fii fără ego), chiar şi ego-ul.

Dar fii atent! Tu nu poţi decât să te înşeli pe tine însuţi şi mintea este foarte vicleană. În numele lui DUMNEZEU tu poţi încerca să-ţi salvezi ego-ul. Aceasta depinde de tine! Fii atent! Dacă ai înţeles într-adevăr că totul este al lui DUMNEZEU, atunci tu nu mai exişti.

Aşa că unde este ego-ul? Ce înseamnă ego-ul? El înseamnă: eu am o viaţă particulară; eu nu sunt o parte a fluxului universal; eu nu sunt o parte a râului, eu înot, eu merg împotriva curentului; eu am ţelurile mele personale. Nu-mi pasă unde merge existenţa; eu am ţelurile mele personale şi încerc să le aflu şi să le desăvârşesc. Ego-ul înseamnă să ai un ţel personal. Ego-ul este stupid.

Cuvântul „stupid” este minunat. El înseamnă să ai un limbaj personal. El înseamnă să ai un ţel personal, un stil personal. Ego-ul este stupid. El spune pur şi simplu că: „Eu nu sunt o parte a Universului; eu sunt particular, eu sunt separat. Eu sunt o insulă, nu aparţin continentului!”

Această non-apartenenţă la întreg este ego-ul, această idee de existenţă separată.

De aceea au spus toţi misticii: elimină ego-ul!

Ce spun ei? Ei spun: nu fi separat. Eliminarea ego-ului nu înseamnă altceva: nu fi separat, fii împreună cu existenţa! Şi nu pluti împotriva râului; aceasta este curată nebunie; vei fi extenuat şi înfrânt. Mergi în acelaşi sens cu râul! În toate ocaziile, mergi cu râul. Tu eşti o parte a râului. Şi atunci vor apare relaxarea, odihna şi bucuria.

Cu râul, este bucurie. Împotriva râului, este tensiune, anxietate. Ego-ul creează anxietate şi tensiune.

Acum, tu întrebi: „De ce vorbiţi atât de mult împotriva ego-ului? Nu este şi ego-ul tot o manifestare a lui DUMNEZEU, un joc jucat de către existenţă?”

Dacă ai ajuns să înţelegi aceasta, atunci cel puţin eu nu-ţi voi spune să elimini ego-ul; pentru că nu mai ai niciun ego pe care să-l elimini. Dar fii foarte atent şi precaut! Mintea este atât de vicleană!

Am auzit o mică anecdotă:

O maimuţă şi o hienă se plimbau împreună prin junglă, când hiena spuse: „De fiecare dată când trec printre tufişurile de acolo, un leu mare sare afară şi începe să mă lovească, şi mă loveşte şi nu ştiu de ce!”

„Bine, de data aceasta voi veni cu tine”, zise maimuţa „şi voi rămâne alături de tine”.

Aşa că ele au mers mai departe împreună şi cum au intrat printre tufişuri, un leu a sărit asupra lor şi a început s-o lovească pe hienă. Maimuţa s-a căţărat într-un copac şi a privit scena, aşa că, atunci când leul a plecat, hiena, pe jumătate moartă, a întrebat-o pe maimuţă: „De ce nu ai

coborât din copac ca să mă ajuţi?”

La care maimuţa zise: „Râdeai atât de tare, încât eu am crezut că tu eşti învingătoare!”»

Fereşte-te de ego! El poate găsi căi şi mijloace de a se proteja. El poate „dovedi” excelent că el are dreptate; ego-ul este un mare „doveditor” şi explicaţia este însuşi fundamentul său.

A CINCEA ÎNTREBARE: „*Bhagwan, m-aş bucura dacă mi-ai spune, pentru a scăpa de griji, următoarele: «Arup, totul este foarte bine cu tine. Nu contează cât de mult încearcă mintea ta să te întoarcă din drum, acum este prea târziu. Te-am luat sub aripa mea şi acum nu mai există nicio cale de întoarcere. Şi tu vei fi din ce în ce mai fericită de acum înainte.» Îţi mulţumesc Bhagwan. Sper că este aşa, dar uneori şovăi*”.

Întrebarea este pusă de Arup. Acum, primul lucru: tu zici că eu ar trebui să-ţi spun: „Totul merge foarte bine cu tine”.

Doar prin spusa mea, nu va deveni totul foarte bine. Te pot consola cuvintele mele, dar eu nu sunt aici ca să te consolez. Ori iei lucrurile aşa cum sunt, ori nu-ţi pasă deloc. Consolarea este un lucru fals. Este o jucărie cu care să te distrezi, cu care să-ţi omori timpul. Şi timpul trecut este timp pierdut în cazul acesta.

Şi, tu mai spui: „Totul merge foarte bine” – dificil de spus aceasta. „Absolut minunat”. Nimic nu este absolut aici pe pământ... cu excepţia conştientizării. Urâtul nu este absolut, frumosul nu este absolut. Fericirea nu este absolută, nefericirea nu este absolută. Numai

conştientizarea. Şi când conştientizezi, tu nu mai simţi nici urâtul, nici frumosul, nici fericirea, nici nefericirea; tu, pur şi simplu, simţi conştientizarea.

Tot efortul meu constă în a te face să fii un simplu observator. Ai vrea să ai mai multe experienţe care să-ţi aducă plăcere. De aceea cauţi tu mereu consolarea. Oamenii vin la mine nu pentru a fi ajutaţi, ci pentru a fi consolaţi. Dacă eu spun că totul merge bine, ei se simt bine, dar cât timp îi va ajuta acest sentiment? El se va epuiza mai devreme sau mai târziu. Ei trebuie să vină din nou, şi din nou se vor aştepta ca eu să-i mângâi pe cap consolator. Aceasta nu-i va ajuta. Este nevoie de o transformare. A te consola tot timpul ar crea o dependenţă de mine; tu trebuie să fii independentă, trebuie să fii propriul tău eu, trebuie să fii tu însuţi.

„Nu contează cât de mult încearcă mintea ta, acum este prea târziu!”

Niciodată nu este prea târziu! Poţi intra din nou în vechea ta piele, poţi din nou să te identifici cu ea. Şi când într-adevăr este prea târziu, nu vei mai pune această întrebare. Atunci vei şti că nu mai există nicio posibilitate de a te întoarce înapoi. Aceasta va fi o certitudine în fiinţa ta. Aceasta va fi propria ta cunoaştere. Nu vei avea nevoie de confirmarea mea. Numai faptul că ai nevoie de o confirmare, arată că încă nu s-a produs o transformare esenţială; tu încă şovăi.

O anecdotă:

«Mulla Nasrudin era în banca acuzaţilor.

„Această crimă a fost opera unui criminal profesionist”, spuse procurorul „şi a fost făcută într-o manieră foarte inteligentă, foarte dibace”.

Înroşindu-se, Mulla Nasrudin, inculpatul, se ridică în picioare şi zise: „Domnule, nu vei obţine nimic cu laudele, eu tot n-am de gând să mărturisesc!”»

Dar spunând acestea el a mărturisit. Arup a mărturisit. Aceasta nu este o întrebare, ci o mărturisire; faptul că se simte îngrijorată este natural. Este anormal să te aştepţi să nu ai griji, cel puţin în acest stadiu. Uneori ea simte că şovăie; acest lucru este normal, natural. Este mai bine să-l accepţi decât să-l negi, decât să creezi un ecran şi să te ascunzi după el.

„Te rog să-mi spui că pot să nu-mi mai fac griji!”

Cum poţi să nu-ţi mai faci griji? Doar prin spusa mea? Dacă ar fi fost atât de uşor, eu aş fi spus asta la toată lumea. Nu este aşa uşor. Orice aş spune eu, tu vei interpreta în felul tău propriu şi vei găsi noi griji. Orice aş spune eu, tu va trebui să interpretezi; tu nu poţi accepta în totalitate, nu poţi crede în totalitate. Şi eu nu spun că tu trebuie să crezi în totalitate; eu spun că a-ţi face griji este pur şi simplu natural. Nu îţi cer să faci nimic nenatural. Nu cer nimic absurd de la tine. Totul este natural! Uneori oscilezi, uneori eşti împotriva mea, uneori eşti foarte negativă. Uneori te simţi gata să renunţi la tot şi să te duci înapoi la vechea ta lume. Eu nu spun că tu faci ceva criminal; nu, este foarte uman. Este foarte natural. Dacă nu faci astfel de lucruri, atunci ceva este în neregulă,

atunci ceva este greşit.

Orice aş spune eu vă fi din nou interpretat de mintea ta îngrijorată. Chiar dacă eu aş spune textual: „Da, Arup, totul este absolut minunat cu tine…” tu vei gândi: „Glumeşte oare Bhagwan? Chiar asta crede el în realitate?” Mintea ta îngrijorată va sări imediat asupra a ceea ce spun eu. Sigur vor apare propriile tale interpretări.

Ascultă această mică poveste:

«Un preot se întorcea noaptea târziu de la o întrunire. În timp ce conducea maşina şi-a amintit brusc că nu-şi spusese rugăciunea de seară. A tras maşina alături de un han liniştit de tară, a ieşit din maşină şi la lumina farurilor, a început să-şi citească rugăciunea.

Nu multă vreme după aceea, spre marea lui surpriză, un camion trase alături. Şoferul camionului, crezând că ceva este în neregulă, a oprit, a coborât geamul şi a întrebat: „Ai vreun necaz, părinte?”

„Nu, totul este în ordine, mulţumesc”, răspunse preotul.

Şoferul porni camionul şi când ajunse în dreptul preotului strigă: „Tot ce pot spune este că trebuie să fie o carte teribil de bună ca s-o citeşti aici, la lumina farurilor!”»

Închipuieşte-ţi că cineva citeşte o carte într-un loc singuratic, la lumina farurilor maşinii; ce ai crede? Îţi poţi imagina că citeşte Biblia? Ce grabă este să citeşti Biblia? Poate fi cineva atât de interesat în a citi Biblia? Nu poate aştepta să se ducă acasă şi s-o citească acolo? Şoferul camionului trebuie să fi interpretat faptul,

conform minţii sale; el spuse: „Tot ce pot spune este că trebuie să fie o carte teribil de bună ca s-o citeşti aici!”

Fiecare dintre voi, tot ceea ce aude, interpretează în modul său propriu. Dacă eşti îngrijorat, te va îngrijora ceea ce auzi. Dacă te îndoieşti, te vei îndoi de ceea ce auzi. Dacă eşti negativ, vei fi negativ faţă de ceea ce auzi. Dacă eşti încrezător, vei avea încredere.

Arup zice: „Spune-mi doar că pot să încetez să-mi mai fac griji în această privinţă”. Nu, îngrijorările nu pot fi oprite aşa de uşor. Spusa mea nu te va ajuta; va trebui să faci ceva. Va trebui să faci ceea ce spun eu. Va trebui să fii ceva mai practică. Va trebui să fii în permanenţă atentă.

O anecdotă:

«Erau odată trei vagabonzi care au poposit în casa unui om sărac. El tocmai gătea orezul pentru cină. Le-a spus că pot să rămână peste noapte şi cel care va avea cel mai frumos vis, va căpăta de dimineaţă puţin orez cald.

Aşa că, dimineaţa următoare, primul vagabond spuse: „Eu am visat că eram rege”.

Al doilea vagabond spuse: „Asta nu-i nimic; eu am visat că eram DUMNEZEU însuşi”.

Şi al treilea vagabond spuse: „Visul meu a fost foarte obişnuit şi eu nu aveam nicio şansă să câştig: am visat că orezul se răcea, aşa că am coborât din pat şi l-am mâncat.”»

Asta este ceea ce înţeleg eu prin a fi practică. Aşa că, Arup, fii practică! Fă ceea ce spun eu; doar

spusa mea nu te va ajuta… şi orezul se răceşte într-adevăr. Tu vrei ca eu să-ţi creez un vis, dar ţine cont, orezul se răceşte. Coboară din pat şi mănâncă-l!

Vei avea doar un vis dacă eu spun: „Arup, totul merge absolut minunat cu tine. Nu contează cât de mult încearcă mintea ta să te domine, acum este prea târziu. Te-am luat sub aripa mea şi acum nu mai există cale de întoarcere”.

În primul rând eu nu pot spune aceasta, pentru că însăşi dorinţa de a fi sigură este împotriva creşterii spirituale. Eu te împing într-o regiune periculoasă. Te împing într-o prăpastie. Tu ai vrea să fii sigură, sub aripa mea; dar eu te arunc în viitoarea existenţei… fără nicio siguranţă, fără nicio certitudine. Eu nu sunt un protector; eu sunt un distrugător. Eu nu sunt siguranţa ta. Dacă mă înţelegi într-adevăr, vei înţelege că eu sunt viaţa ta periculoasă.

Vei fi întotdeauna lipsită de apărare, m-ai înţeles? Nu vei putea cere niciodată siguranţă şi certitudine. Dacă vei înţelege într-adevăr, vei detesta siguranţa şi certitudinea. Le vei considera duşmani; şi chiar sunt! Te vei bucura rămânând deschisă, vulnerabilă la tot ceea ce este posibil să ţi se întâmple în viaţă. Da, vulnerabilă şi faţă de moarte; „tot” include şi moartea. O viaţă reală este întâlnirea morţii în fiecare clipă. Numai vieţile nereale, artificiale sunt sigure.

Nu, eu nu pot spune că te-am luat sub aripa mea ca să fii în siguranţă şi nici că nu mai există cale de întoarcere. Poţi cădea chiar de pe ultima treaptă. Până când nu devii Iluminată, există o

cale de întoarcere; poţi reveni de unde ai plecat. Poţi nega, poţi respinge. Poţi cădea din nou în suferinţă; chiar şi de pe ultima treaptă poţi să cazi. Până când nu ai urcat întreaga scară, chiar şi ultima treaptă, până când nu devii „nimeni”, poţi cădea înapoi. Un mic ego, doar un fir de ego este suficient ca să te aducă înapoi. El se poate intensifica din nou, se poate integra din nou, te poate păcăli din nou.

Şi siguranţa nu este calea mea. A fi discipol înseamnă că eşti gata să trăieşti o viaţă de nesiguranţă. Acesta este cel mai mare curaj şi cu acest mare curaj devine posibilă o mare fericire.

„Şi tu vei fi din de în ce mai fericită de acum înainte”.

Eu nu sunt un Émile Coué, eu nu sunt un hipnotizator. Da, urmând metoda lui Coué te poţi hipnotiza singur. El ar fi spus prietenilor săi: „Gândeşte, visează, imaginează, vizualizează! În fiecare seară înainte de a te duce la culcare, în fiecare dimineaţă când te scoli, repetă mereu şi mereu şi mereu: «Devin mai bun, devin mai sănătos, devin mai fericit…» Repetă, continuă să repeţi”.

Da, aceasta ajută un pic. Creează o iluzie referitoare la propria ta persoană. Dar ţi-ar place ca eu să te ajut să creezi iluzii? Întreaga mea abordare este cea a dehipnotizării; nu este deloc cea a hipnozei. Eu nu vreau ca tu să fii hipnotizată de o iluzie. Eu vreau ca tu să fii complet dehipnotizată de toate iluziile. Când eşti într-o stare de deziluzie, de deziluzie totală, Iluminarea este foarte aproape de tine.

Apoi, Arup spune: „Îţi mulţumesc, Bhagwan. Sper că este aşa…

Vezi! Mintea ei a început deja să interpreteze: „Sper că este aşa… „Nu este aşa; ea pur şi simplu speră. Cât de uşor te poţi înşela singur!

„Sper că este aşa, dar uneori mă îndoiesc”.

Şi eu nu condamn îndoiala ta; este foarte bine să te îndoieşti uneori; este perfect uman să oscilezi uneori. Este corect! N-o condamna niciodată! Accept-o! Nu încerca să creezi o falsă non-oscilaţie; aceasta va fi doar creaţia minţii şi va fi o deziluzie care nu te va duce nicăieri. Dă-i voie să fie aşa cum este. Accept-o aşa cum este şi doar fii din ce în ce mai atentă, fii din ce în ce mai mult un observator. Numai prin această observare conştientă vei fi în siguranţă. Numai prin această observare vei deveni zilnic din ce în ce mai fericită, nu repetând o frază. Numai prin această observare vei înceta să oscilezi. Numai prin această observare vei ajunge în centrul fiinţei tale, unde moarte nu există, unde există numai viaţă eternă, unde bei nectarul despre care vorbeşte SARAHA.

A ŞASEA ÎNTREBARE: *„Ce este, exact, acel lucru care mă împiedică să văd evidenţa*?”

Tu doreşti; te îndepărtezi de el. Începi să-l cauţi: chiar în acel moment l-ai pus la distanţă, nu mai este evident, nu mai este aproape de tine; l-ai îndepărtat. Cum poţi să cauţi evidentul? Dacă înţelegi că e evident, cum poţi să-l mai cauţi? El există! Ce nevoie ai să-l cauţi şi să-l doreşti? Evidentul este Divinul. În activitatea ta zilnică,

obişnuită, îl întâlneşti pe DUMNEZEU în fiecare moment, deoarece nu există nimic altceva. Nu poţi întâlni pe nimeni altcineva; este întotdeauna DUMNEZEU în 1001 de forme. DUMNEZEU este foarte evident. Numai DUMNEZEU există! Dar tu cauţi, doreşti... şi eşuezi. Chiar prin căutarea ta, tu te îndepărtezi de DUMNEZEU. Acesta este un truc al ego-ului. Încearcă să-l înţelegi.

Ego-ul nu este interesat de evident, pentru că el nu poate coexista cu evidentul. Ego-ul nu este deloc interesat de apropiere; el este interesat de distanţă, de depărtare. Ia gândeşte-te: omul a ajuns pe Lună, dar n-a ajuns încă la propria lui inimă... ce diferenţă de distanţă. Omul a inventat călătoria spaţială, dar încă n-a cunoscut călătoria sufletului. El a atins Everestul, dar nu se străduieşte să pătrundă în propria sa fiinţă. Apropierea este neglijată şi îndepărtarea este dorită. De ce?

Ego-ul se simte bine; cu cât călătoria este mai grea, cu atât se simte el mai bine. Există ceva de demonstrat. Dacă călătoria e dificilă, aceasta înseamnă că există ceva de dovedit. Dacă călătoreşte spre Lună, ego-ul se simte bine, dar mergând către interiorul propriei sale fiinţe, nu va putea ului pe nimeni şi nici nu va putea demonstra nimănui nimic.

Există o veche poveste:

«Dumnezeu a creat lumea; pe atunci el obişnuia să locuiască pe Pământ. Vă puteţi imagina, că avea destule necazuri. Fiecare se plângea; fiecare îl deranja la ore târzii cu problemele sale. Noaptea oamenii veneau la el şi-i

spuneau: „Nu e bine, azi avem nevoie de ploaie şi e atât de cald”. Şi imediat după aceea, altcineva venea şi-i spunea: „Nu aduce ploaia; eu nu am cules încă recolta şi dacă aduci ploaia se va strica totul”. Şi Dumnezeu aproape că înnebunise”. Ce să fac? Atât de mulţi oameni, atât de multe dorinţe, şi fiecare aşteaptă, şi fiecare doreşte împlinirea ei, şi dorinţele lor sunt atât de contradictorii! Agricultorul vrea ploaie şi olarul nu vrea, deoarece el a făcut oale şi trebuie să se usuce; el are nevoie de soare fierbinte timp de câteva zile... etc etc etc...”

Dumnezeu şi-a chemat consiliul şi a întrebat: „Ce-i de făcut? Oamenii mă vor face să înnebunesc. Şi nu-i pot mulţumi pe toţi. Aş dori un loc unde să mă ascund”.

Şi ei au sugerat multe locuri. Cineva a spus: „Nu este nicio problemă; te poţi duce pe Everest. Acesta este cel mai înalt vârf din Himalaya; nimeni nu va ajunge vreodată acolo”.

Dumnezeu a zis: „Tu nu ştii! Doar după câteva secunde (pentru Dumnezeu înseamnă doar după câteva secunde), Edmund Hillary va ajunge acolo cu Tensing Norche şi atunci problemele vor reîncepe. Şi odată ce vor şti, oamenii vor începe să vină cu elicoptere, cu avioane... Nu, asta nu ţine. Procedând astfel voi rezolva lucrurile numai pentru câteva secunde”. (Amintiţi-vă, timpul lui Dumnezeu are altă măsură. În India, noi spunem că milioane de ani reprezintă o zi a lui Dumnezeu, deci câteva secunde...)

Atunci altcineva propuse: „De ce nu pe Lună?”

Dumnezeu spuse: „Nici aceasta nu este o

soluţie; încă vreo câteva secunde şi cineva va ajunge şi pe Lună”.

Şi ei au sugerat stele mai îndepărtate, dar Dumnezeu a zis: „Nici asta nu va rezolva problema. Este doar un fel de amânare. Eu vreau o soluţie permanentă”.

Atunci un bătrân servitor al lui Dumnezeu se apropie de el, îi şopti ceva la ureche şi Dumnezeu zise: „Ai dreptate. Aşa voi face!”

Bătrânul servitor spusese: „Există un singur loc unde omul nu va ajunge niciodată; ascunde-te chiar în om!” Şi acesta este locul în care s-a ascuns Dumnezeu, începând de atunci: chiar în om. Acesta este ultimul lucru la care se va gândi omul vreodată.»

Evidentul este omis pentru că ego-ul nu este interesat de el. Ego-ul este interesat de lucrurile grele, dificile, urgente, deoarece ele reprezintă un stimulent pentru el. Când câştigi, poţi avea pretenţii. Dacă evidentul există şi tu învingi, ce fel de victorie este aceasta? Nu ai prea mult dintr-un învingător. De aceea omul ignoră evidentul şi continuă să caute ce este la distanţă.

Şi cum poţi să cercetezi ceea ce este la distanţă, dacă nu poţi cerceta nici măcar ceea ce este evident?

„Care este cu exactitate acel lucru care mă împiedică să văd evidentul?”

Însăşi dorinţa de a-l vedea, te ţine departe. Elimina dorinţa şi vei vedea evidentul.

„Nu înţeleg ce să fac şi ce să nu fac”.

Nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să urmăreşti tot ceea ce se întâmplă în jurul tău. A

acţiona este tot un truc al egoului. Acţionând, ego-ul se simte bine; este ceva de făcut. A acţiona este o hrană pentru ego; ea îl întăreşte. Nu acţiona şi ego-ul va cădea răpus la pământ. Moare. Nu mai este hrănit.

Aşa că, fii o persoană care nu acţionează. Să nu faci nimic, la fel ca şi DUMNEZEU; adevărul şi căutarea lui sunt incluse în aceasta. În primul rând, căutarea adevărului nu este o cercetare, aşa că nu poţi face nimic în această privinţă. Tu doar există, fii! Să-ţi spun acelaşi lucru în alt fel: dacă tu eşti într-o stare de receptivitate superioară, DUMNEZEU vine la tine. Omul nu-l poate găsi niciodată pe DUMNEZEU; DUMNEZEU este cel care îl găseşte pe om. Doar să fii într-un loc liniştit, nefăcând nimic, ne-mergând nicăieri, ne-visând, şi în acel loc liniştit, deodată vei constata că El există. El a existat întotdeauna! Numai că tu nu erai liniştit, aşa că n-ai putut să-L vezi, nu-l puteai auzi subtila Sa voce.

„Când voi fi eu capabil să aud sunetul liniştii?”

Când? Tu pui o întrebare greşită. Acum sau niciodată! Să-l auzi acum! Pentru că el există, muzica a început, este peste tot în jurul tău. Numai că trebuie să fii liniştit pentru a o auzi. Dar să nu spui niciodată „când”; „când” înseamnă că ai introdus viitorul; „când” înseamnă că ai început să speri şi să visezi; „când” înseamnă: nu acum… şi nu există decât: acum. Pentru DUMNEZEU există un singur timp – acum şi un singur loc – aici. „Acolo” „atunci”, elimină-le!

ŞI ULTIMA ÎNTREBARE: „*Bhagwan, simţi*

vreodată că nu-ţi găseşti cuvintele?”

Întrebarea este de la Rishi. De fiecare dată când rostesc un cuvânt, simt că nu-l găsesc, pentru că ceea ce vreau eu să spun nu poate fi spus. Şi ceea ce trebuie exprimat, nu poate fi exprimat. Aşa că ai dreptate să întrebi, de ce continui eu să vorbesc?

Încerc din greu. Poate că azi n-am reuşit… încerc mâine. Ieri n-am reuşit… încerc azi. Eu continui să vorbesc în diferite feluri; poate că de această dată tu n-ai auzit. Aceeaşi idee spusă altfel, poate că vei fi capabil s-o auzi.

Dar eu simt încontinuu că nu-mi găsesc cuvintele. Cuvintele nu vin uşor, pentru că mesajul este inexprimabil prin cuvinte. Eu nu sunt un predicator; eu nu încerc să vă dau vreo dogmă; eu nu încerc să vă explic vreo teorie. Ceva s-a întâmplat în fiinţa mea; eu nu încerc să vă comunic aceasta… Eu încerc să mă sfătuiesc cu voi.

Cuvintele sunt foarte incomode. Ele sunt neîncăpătoare pentru o idee. Ele nu pot conţine ceea ce aş vrea eu să conţină. Aşa că în fiecare clipă, eu simt că nu-mi găsesc cuvintele. Oamenii care nu au nicio experienţă nu sunt niciodată încurcaţi; orice cuvânt este bun.

Am auzit o poveste minunată; meditaţi asupra ei:

«Un preot schimba câteva cuvinte cu episcopul său şi în cursul conversaţiei el spuse: „Este foarte bine pentru tine, sfinţia ta; când pregăteşti o predică o poţi rosti la mai multe biserici, dar eu trebuie să ţin câte două predici noi

în fiecare duminică”.

Episcopul răspunse: „Trebuie să fii capabil să ţii o predică pe orice subiect, în orice moment, aşa cum pot eu”.

„Mă voi ocupa de asta”, zise preotul. „Vino la biserica mea duminica următoare şi te voi supune unui test”.

Episcopul a fost de acord, şi când a venit timpul să se îndrepte spre amvon, găsi un cartonaş cu un singur cuvânt scris pe el: „constipaţie” acesta era subiectul. Fără ezitare, episcopul începu: „Şi Moise luă două tablete şi se duse la poalele muntelui…”»

Un predicator nu este niciodată încurcat. El are atât de multe scripturi la dispoziţie, el poate găsi întotdeauna ceva în memoria sa. Eu sunt încontinuu în încurcătură; nu-mi găsesc cuvintele, pentru că ceea ce aş vrea eu să spun, nu este un subiect; este însăşi subiectivitatea mea. Ceea ce aş vrea eu să vă spun este inima mea! Nu este mintea mea. Din nefericire, eu trebuie să utilizez mintea pentru că nu există altă cale. Chiar şi pentru a exprima inima trebuie să utilizez mintea; de aici absurditatea procedeului. Este foarte iraţional. Este o încercare de a face imposibilul! Dar nu există altă cale… Sunt neajutorat.

Dar dacă voi mă întrebaţi: Simt eu vreodată că nu-mi găsesc cuvintele? Răspunsul este: da, tot timpul. La fiecare cuvânt, eu ezit: va merge? Cum va ţine? Ştiind că nu va ajuta, eu continui totuşi să-l utilizez. Este un rău necesar. Tăcerea ar fi mai bună, mult mai bună, dar când mă uit la voi, ezit. Dacă eu devin tăcut, va fi încă şi mai dificil pentru

voi să veniţi mai aproape de mine. Voi nu puteţi înţelege cuvintele, deci cum aţi fi voi capabili să înţelegeţi tăcerea? Şi dacă puteţi înţelege tăcerea veţi fi capabili să auziţi acea tăcere şi în cuvintele mele?

Dacă devin tăcut, atunci cel mult 5% dintre voi ar mai rămâne în jurul meu. Şi oricum aceşti 5% pot înţelege şi prin intermediul cuvintelor, deoarece ei ascultă la tăcerea mea, nu la cuvintele mele. Aşa că nu este nicio problemă pentru aceşti 5%. Dar ceilalţi 95% care nu pot înţelege cuvintele şi nu pot înţelege tăcerea conţinută în ele, vor fi pierduţi. N-aş fi capabil să-i ajut deloc. Prin cuvintele mele cel puţin îi păstrez în jurul meu.

Păstrându-i în jurul meu, există posibilitatea ca într-un moment de neatenţie, ei să poată avea un contact direct cu mine; într-un moment de neatenţie, şi în ciuda lor înşişi, ei pot veni mai aproape de mine, se pot întâlni cu mine; vreun moment de neatenţie şi eu pot pătrunde în inima lor, ceva poate fi mişcat. Este o posibilitate desigur, dar merită să continui.

Cei 5% vor fi ajutaţi în ambele cazuri, dar aceşti 95% nu vor fi ajutaţi de tăcere. Dar şi cei 5%, dacă eu aş fi fost tăcut chiar de la început, n-ar fi aici. Aceşti 5% arată calea, aşa că cei 95%, cu timpul vor fi 90%, 85%, 80%…

În ziua în care voi simţi că cel puţin 50% din oameni pot înţelege tăcerea, voi renunţa la cuvinte. Eu nu sunt prea fericit datorită lor. Niciun înţelept n-a fost vreodată: nici LAO-TSE, nici SARAHA, nici BUDDHA. Dar toţi au trebuit să folosească cuvinte, nu din cauză că tăcerea nu

poate fi o comuniune; tăcerea poate fi o comuniune, dar pentru aceasta este nevoie de o conştiinţă foarte înaltă.

S-a întâmplat odată:

«Doi mari mistici ai Indiei, Kabir şi Farid s-au întâlnit şi timp de două zile au stat tăcuţi alături. Discipolii erau foarte frustraţi: ei ar fi vrut ca cei doi să vorbească, astfel încât ei să poată învăţa foarte multe. Ei speraseră de luni de zile, speraseră ca Farid şi Kabir să se întâlnească, să aibă loc o mare discuţie şi ei să se bucure de ea Dar cei doi stăteau tăcuţi şi discipolii moţăiau, căscau; ce să facă? Şi ce s-a întâmplat cu cei doi oameni? Pentru că ei nu tăcuseră niciodată mai înainte! Kabir nu fusese niciodată tăcut cu discipolii săi şi nici Farid nu fusese niciodată tăcut cu discipolii săi; ei îi cicăleau încontinuu pe discipolii lor". De ce? Ce s-a întâmplat? Au amuţit?" Dar ei nu puteau spune nimic; nu se cuvenea.

După două zile, când Kabir şi Farid s-au îmbrăţişat şi şi-au luat rămas bun (şi aceasta în tăcere), şi când discipolii au rămas fiecare cu Maestrul lor, au tăbărât asupra acestuia. Cei care îl urmau pe Kabir au zis: „Ce n-a mers bine? De luni de zile am aşteptat ca Farid să vină şi când a venit, n-aţi rostit nici măcar un singur cuvânt. Şi noi am aşteptat, am aşteptat... am obosit! Aceste două zile au fost pentru noi un chin!"

Şi Kabir râse. El spuse: „Dar nu aveam nimic de spus; el poate înţelege tăcerea. Dacă eu aş fi spus ceva, el m-ar fi crezut ignorant, pentru că atunci când liniştea există şi liniştea o poate

spune, ce rost au cuvintele?”

Şi cei care-l urmau pe Farid l-au întrebat pe acesta: „Ce s-a întâmplat? De ce nu aţi vorbit?” Farid spuse: „Aţi înnebunit? Să vorbesc cu Kabir? Noi trăim în aceeaşi lume, aşa că n-avem ce comunica, ce spune! În clipa în care am privit în ochii săi şi el a privit în ochii mei, ne-am recunoscut. Dialogul s-a sfârşit înainte de a începe.”»

„Atunci, timp de două zile… ce-aţi făcut timp de două zile?” Şi Farid zise: „Pur şi simplu ne-am bucurat unul de altul, fiecare de spaţiul celuilalt. Eram oaspeţi reciproci. Ne-am dizolvat unul în altul, ne-am contopit unul cu celălalt, am dansat, am cântat. Dar toate acestea s-au întâmplat în tăcere. Când tăcerea poate vorbi, ce nevoie mai ai de cuvinte?”

Niciodată nu-mi găsesc uşor cuvintele. Rostesc ezitând fiecare cuvânt, ştiind bine că el nu este suficient, nu este adecvat. Nimic nu este vreodată adecvat; adevărul este atât de vast şi cuvintele sunt atât de mici!

CAP. 7. ADEVĂRUL NU ESTE NICI SFÂNT, NICI NESFÂNT

27.04.1977

Adevărul există la început, la mijloc şi la
Sfârşit; totuşi începutul şi sfârşitul nu sunt nicăieri.
Toţi cei cu minţile amăgite de gânduri interpretative au
Două minţi şi de aceea discută despre neant şi compasiune
Ca despre două lucruri diferite.
Albinele ştiu că în flori
Poate fi găsită mierea.
Cum va putea înţelege vreodată cel amăgit Că Samsara şi Nirvana nu sunt distincte?
Atunci când cei amăgiţi privesc într-o oglindă
Ei văd un chip adevărat, nu o reflexie.
La fel, mintea care a negat adevărul.
Se bazează pe ceea ce nu este adevărat.
Deşi parfumul unei flori nu poate fi atins.
El pătrunde peste tot şi este spontan perceput.
Tot astfel, prin nenăscuta fiinţă-în-sine
Recunoşti roata ciclurilor mistice.

Adevărul există. El pur şi simplu există. El doar există. Nu apare niciodată în existenţa ta, nu dispare niciodată. Nu vine niciodată, nu pleacă niciodată. El aşteaptă ca tu să te deschizi faţă de el. Iar când aceasta se întâmplă, el rămâne. Ceea ce rămâne, rămâne veşnic şi este numit adevăr. El este la început, el este la mijloc, el este la sfârşit.

De fapt, nu există început, mijloc, sfârşit. El este pretutindeni.

Priveşte adânc înăuntru; începutul este în el, mijlocul este în el, sfârşitul este în el; el pătrunde peste tot. Pentru că numai el există. În milioane de forme, este exprimată aceeaşi realitate.

Formele sunt diferite, dar substanţa, esenţa, este aceeaşi.

Formele sunt ca valurile şi esenţa este ca oceanul.

Ţine minte, TANTRA nu vorbeşte despre DUMNEZEU. A vorbi despre DUMNEZEU este puţin antropomorfic; înseamnă să-l creezi pe DUMNEZEU după chipul omului. Înseamnă să gândeşti despre DUMNEZEU în termeni omeneşti, adică să creezi o limitare. DUMNEZEU trebuie să semene cu fiinţele omeneşti, este adevărat; dar El trebuie să fie asemănător şi cu caii, şi cu câinii, şi cu stâncile, şi cu stelele... El trebuie să semene cu toate acestea. Da, omul poate fi gândit ca o formă, dar omul nu este forma.

Ia gândiţi-vă la DUMNEZEU ca având formă de cal; pare absurd. Sau gândiţi-vă la DUMNEZEU ca având formă de câine; pare un sacrilegiu. Dar noi îl gândim pe DUMNEZEU ca pe un om; nu este şi acesta oare un sacrilegiu? Acesta este ego-Ul uman. Omul se simte foarte, foarte fericit când poate gândi că DUMNEZEU seamănă cu el. În Biblie este scris că DUMNEZEU l-a creat pe om după chipul Său; desigur aceasta a fost scris de către un om. Dacă şi caii şi-ar scrie Biblia lor, ei nu vor scrie aşa ceva, cu siguranţă că nu. Ba chiar ei trebuie să scrie că DUMNEZEU l-a creat pe diavol

după chipul omului, pentru că DUMNEZEU, cum ar putea DUMNEZEU să-l creeze pe om după chipul Său? Omul a fost atât de crud cu caii; nimic în om nu pare să fie divin, spun caii. Pentru ei omul este poate diavolul, poate o reprezentare a lui Belzebuth, dar în niciun caz a lui DUMNEZEU.

TANTRA elimină tot acest antropomorfism. TANTRA aduce lucrurile la adevărata lor proporţie, îl pune pe om la locul său adevărat. TANTRA este o mare viziune. Ea nu este centrată pe om. Ea nu este centrată pe nicio atitudine parţială. Ea vede realitatea aşa cum este ea, în totalitatea ei. Ea nu vorbeşte despre DUMNEZEU. În loc de DUMNEZEU, TANTRA vorbeşte despre adevăr.

Adevărul este non-personal, impersonal. Adevărul are calităţile întregului; în el nu există nicio limitare. Biblia spune: la început DUMNEZEU a creat lumea. TANTRA spune: cum ar putea exista vreun început? Şi cum ar putea exista vreun sfârşit? Şi când nu există un început şi un sfârşit, cum poate exista un mijloc? Totul este etern; nu există timp. TANTRA este o viziune dincolo de timp. În timp există un început, un sfârşit şi un mijloc, dar în eternitate nu există început, mijloc şi sfârşit. Ea pur şi simplu există.

Adevărul nu este temporal. De fapt, timpul şi spaţiul există în acest unic adevăr doar ca nişte unde. Nu este invers. Adevărul nu există în spaţiu, nu există în timp. Timpul şi spaţiul există în adevăr; ele sunt moduri ale adevărului. Tot aşa cum un cal este o formă, un om este o formă; la fel spaţiul este o formă, la fel timpul este o formă.

Adevărul este ne-temporal. Adevărul este ne-spaţial. Adevărul este transcendenţă.

Adevărul există prin el însuşi. Orice altceva există cu sprijinul adevărului. Adevărul este evident prin el însuşi; nimic altceva nu este aşa de evident. Adevărul este chiar baza existenţei, substratul ultim al existenţei.

TANTRA nu creează niciun ritual, nu creează nicio adorare, nu creează niciun templu, nu creează preoţimea; nu sunt necesare toate acestea. Omul poate sta faţă-n faţă cu adevărul într-o relaţie directă; nu este nevoie de niciun mediator, nu este nevoie de niciun preot. Preoţii continuă să vorbească despre adevăr, şi DUMNEZEU, şi cer, şi despre 1001 de lucruri, necunoscând nimic din ceea ce spun. Cuvinte, doar cuvinte. Ei n-au experimentat. Cuvintele lor sunt goale.

Am citit o anecdotă despre un preot faimos care nu se simţea bine de la un timp:

«El şi-a chemat doctorul care i-a făcut o examinare completă. „Păi”, zise doctorul, „voi fi foarte sincer cu dumneavoastră: mă tem că plămânii dumneavoastră nu sunt sănătoşi. Va trebui să petreceţi câteva luni în Elveţia”.

O, Doamne”, răspunse preotul”. Mă tem că n-o să pot. Nu va fi posibil; mijloacele mele financiare nu-mi vor permite. Ştii, sunt un om sărac”.

„Păi, depinde de dumneavoastră”, zise doctorul. „Ori Elveţia, ori paradisul”.

Preotul se gândi un timp apoi spuse: „Oh, foarte bine atunci, prefer Elveţia.”»

Vreţi să mergeţi în paradis? Nici măcar

preotul care vorbea încontinuu despre el, nu voia. Este o şmecherie să pictezi moartea în culori minunate, dar tu ştii tot timpul că nu doreşti moartea. Cum te poţi prosti singur?

Gurdjieff spunea că, dacă vrei să renunţi la religie, nu trebuie decât să trăieşti lângă un preot câtva timp şi sigur vei renunţa. Poate că omul obişnuit se poate înşela, dar cum poate fi înşelat un preot? El însuşi creează întreaga înşelătorie. Niciun preot nu este vreodată înşelat. Ei vorbesc despre ceva, dar cred cu totul altceva. Ei spun un lucru, dar fac cu totul altceva.

Am citit o anecdotă despre un Rabin:

«Un tânăr evreu se duse la Rabinul său: „Rabi, îţi pot cere un sfat într-o chestiune foarte importantă?”

„Desigur”, răspunse el.

„Uite despre ce este vorba: sunt îndrăgostit de două fete… adică, cred că sunt îndrăgostit de amândouă. Una este foarte frumoasă, dar nu are niciun ban, în timp ce cealaltă este mai puţin drăguţă, dar foarte bogată, are o grămadă de bani. Ce aţi face dumneavoastră în această situaţie? Dacă aţi fi în locul meu, Rabi, ce aţi face?”

„Păi”, zise Rabinul”, sunt sigur că în inima ta, tu o iubeşti pe cea frumoasă, aşa că m-aş însura cu ea”.

„Corect!” zise tânărul. „Îţi mulţumesc, Rabi. Chiar aşa voi face”.

Pe când tânărul se pregătea să plece, Rabinul spuse: „Apropo, mă întreb dacă îmi poţi da adresa celeilalte fete?”»

Preotul, rabinul, pastorul, ei ştiu bine că orice

ar spune este neadevărat. Este doar pentru ceilalţi, este doar spus pentru ceilalţi. TANTRA nu creează o preoţime. Când nu există preoţime, religia este pură. Cheamă preotul şi el o otrăveşte. Apare preotul şi religia va fi otrăvită, preotul va avea contribuţia sa.

O anecdotă:

«Un individ intră într-o cârciumă şi comandă ceva de băut. În timp ce bea, vede un beţiv ieşind din cârciumă, de-abia ţinându-se pe picioare. Şi apoi, deodată, beţivul care ieşise din cârciumă începe să facă gesturi ca şi cum ar fi condus o maşină, imitând zgomotul motorului şi al claxonului.

Noul sosit era foarte surprins. El îl întrebă pe cârciumar: „De ce nu îi spui acestui amărât că este beat şi că mai bine s-ar duce să se culce?”

Şi cârciumarul zise: „Întotdeauna face aşa. Ori de câte ori bea prea mult, face aşa. Acum, va petrece astfel toată noaptea. Va merge aşa prin tot oraşul; îşi închipuie cum conduce o maşină uriaşă”.

Atunci noul sosit zise: „Dar de ce nu îi explici că este beat?”

Cârciumarul spuse: „De ce să fi explic? El îmi dă o liră englezească pe săptămână pentru a-i spăla maşina.”»

Când câştigi de pe urma iluziei cuiva, tu nu poţi distruge acea iluzie. Ţi-ar place ca iluzia să continue. Odată ce preotul a apărut, el câştigă de pe urma tuturor iluziilor voastre: iluzii despre DUMNEZEU, iluzii despre suflet, iluzii despre

paradis, iluzii despre iad; acum el este foarte interesat de ele. Acum, el depinde de iluziile voastre, trăieşte pe seama iluziilor voastre, le exploatează.

TANTRA este o deziluzionare. Ea n-a creat nicio preoţime. TANTRA spune că preoţimea se găseşte între tine şi adevărul însuşi, şi că nimeni nu trebuie să stea între tine şi adevăr. Permite-i inimii tale să fie deschisă faţă de adevăr şi prezenţa adevărului va fi suficientă. Nimeni nu trebuie să-l interpreteze. Este destul să ştii ce este el. De fapt, cu cât eşti mai plin de interpretări, cu atât mai mică este posibilitatea de a cunoaşte ce este adevărul.

Adevărul este la început, la mijloc şi la sfârşit. De fapt, nu există mijloc, început şi sfârşit; nu există decât întregul. Adevărul nu este trecător… el rămâne.

Aceasta este prima sutră. SARAHA îi spune regelui:

„Adevărul este la început, la mijloc şi la sfârşit;

Totuşi începutul şi sfârşitul nu sunt nicăieri”.

Sfârşitul şi începutul nu sunt nicăieri. Acum, este adevărul-timp iar aici, este adevărul-spaţiu. Chiar în această clipă adevărul converge aici… acum. Chiar această clipă este începutul, mijlocul şi sfârşitul. Nu este nevoie să te duci în trecut pentru a şti când a început existenţa. Chiar această clipă este începutul. Nu este nevoie să te duci în viitor pentru a şti când se va sfârşi existenţa. Ea se sfârşeşte chiar în această clipă! Fiecare clipă este un început, un mijloc şi un

sfârşit, deoarece în fiecare clipă existenţa este nouă, în fiecare clipă ea moare şi renaşte. În fiecare clipă, totul intră într-o stare de non-manifestare şi vine înapoi în starea de manifestare.

La ora actuală, în fizica modernă există părerea că această atitudine tantrică poate fi adevărată, poate fi adevărul ultim. Poate că în fiecare clipă totul dispare şi revine din nou; aşa cum şi şlagărele vin, dispar, apoi revin din nou. Dar intervalul este atât de mic încât noi nu îi putem vedea. TANTRA spune că de aceea existenţa rămâne proaspătă, mereu proaspătă.

Cu excepţia omului, totul este proaspăt, pentru că numai omul duce încărcătura, bagajul memoriei. De aceea omul devine murdar, obscen, încărcat, împovărat; altfel întreaga existenţă este nouă şi proaspătă. Ea nu are un trecut şi nu-şi imaginează un viitor. Ea este pur şi simplu aici! În totalitate aici! Când te preocupi de trecut, o mare parte din fiinţa ta este implicată în trecut. Şi când îţi imaginezi viitorul, o mare parte din fiinţa ta este implicată în viitorul care încă nu există. Te-ai deschis foarte puţin; iată de ce viaţa ta nu are intensitate.

TANTRA spune că pentru a cunoaşte adevărul ai nevoie numai de un singur lucru: aspiraţie, aspiraţie deplină. Cum să faci să apară această aspiraţie? aruncă trecutul şi aruncă viitorul; atunci toată energia ta vitală este focalizată pe aici-acum şi în această focalizare tu eşti ca un foc, ca un foc viu. Eşti acelaşi foc pe care Moise l-a văzut pe munte şi DUMNEZEU stătea în foc şi

focul nu-L ardea. Şi focul nu ardea nici măcar tufişul; tufişul era viu şi proaspăt şi tânăr.

Viaţa este o flacără. Pentru a o cunoaşte în totalitate ai nevoie de aspiraţie, de intensitate în trăiri, altfel trăieşti călduţ. TANTRA spune că nu există decât o singură poruncă: să nu trăieşti călduţ. Acesta nu este un mod de a trăi; aceasta este o sinucidere lentă. Când mănânci, fii prezent cu toată fiinţa. Asceţii i-au condamnat foarte mult pe adepţii tantrici; ei spun că aceştia sunt nişte oameni care doar beau, mănâncă şi se distrează. Într-un fel, ei au dreptate, dar într-un fel greşesc pentru că este o mare diferenţă între persoana obişnuită care bea, mănâncă, se distrează şi practicantul tantric.

Tantricul spune: a acţiona întotdeauna foarte atent, deplin conştient, aceasta este calea de a cunoaşte adevărul. Atunci când mănânci trebuie să te focalizezi numai asupra acestui act, atunci trecutul trebuie să dispară şi la fel şi viitorul; atunci întreaga ta atenţie trebuie să se reverse asupra hranei. Să ai dragoste, afecţiune şi recunoştinţă faţă de hrană. Mestecă fiecare înghiţitură cu o energie uriaşă şi vei avea nu numai gustul mâncării, ci şi gustul existenţei, deoarece hrana este o parte a existenţei! Ea îţi aduce viaţa. Ea îţi aduce vitalitate, îţi aduce PRANA. Ea te face să exişti. Ea te ajută să rămâi viu. Ea nu este doar hrană. Hrana este conţinătorul, iar viaţa este conţinută în ea. Dacă guşti numai hrana şi nu guşti viaţa din ea, vei trăi doar o existenţă călduţă; atunci nu vei şti cum trăieşte un tantric. Când bei apă, să devii setea!

Permite-i acestei stări să fie atât de intensă, încât fiecare picătură de apă rece să-ţi dea o bucurie uriaşă. Chiar în această experienţă a picăturilor de apă pe care tu le sorbi şi care-ţi dau o mare mulţumire, tu îl vei gusta pe DUMNEZEU, vei gusta realitatea.

TANTRA nu îţi oferă satisfacerea obişnuită a dorinţelor, ci una extraordinară. Nu este o satisfacere obişnuită, deoarece ea îşi găseşte împlinirea în însuşi DUMNEZEU. Da, spune TANTRA, prin micile bucurii ale vieţii tu îl guşti pe DUMNEZEU. În viaţă nu există lucruri mari; totul este mic. Lucrurile mici devin mari şi uriaşe dacă te dărui lor complet, în totalitate, în întregime.

Când faci dragoste, fii dragostea. Uită de toate! În acel moment să nu existe nimic altceva. Întreaga existenţă să conveargă asupra actului tău. Dragostea să fie sălbatică, inocentă, să nu existe o minte care s-o corupă. Nu te gândi la ea! Nu ţi-o imagina! Pentru că toate aceste imagini şi gânduri te deschid prea puţin, dimpotrivă chiar, te ţin închis. Toate gândurile trebuie să dispară. Actul să fie total! Tu să fii în act: pierdut, absorbit, dus... şi atunci, prin dragoste, vei cunoaşte ce este DUMNEZEU.

TANTRA spune că El poate fi cunoscut şi prin băutură, şi prin mâncare, şi prin dragoste. El poate fi cunoscut din orice spaţiu, din orice colţ, din orice unghi, deoarece toate unghiurile sunt ale Lui. El este întregul adevăr.

Şi nu te gândi că eşti ghinionist pentru că nu existai la început, când DUMNEZEU a creat lumea. El o creează chiar acum! Eşti un norocos

că eşti aici. Îl poţi vedea creând chiar în acest moment. Şi nu te gândi că vei lipsi când lumea va dispare; ea dispare chiar acum. În fiecare clipă ea este creată; în fiecare clipă ea dispare. În fiecare moment ea se naşte; în fiecare moment, moare. TANTRA spune că viaţa trebuie să fie la fel: în fiecare clipă murind pentru trecut, în fiecare clipă născându-te din nou. Nu purta o povară; rămâi liber.

„... şi totuşi începutul şi sfârşitul nu sunt nicăieri".

Ele sunt doar aici-acum, nicăieri în altă parte.

„Toţi cei cu minţile amăgite de gânduri interpretative au

Două minţi şi astfel discută despre neant şi despre *compasiune*

Ca despre două lucruri diferite".

Există două căi de a descrie această experienţă a adevărului. Există două căi de a o descrie, deoarece noi avem două tipuri de cuvinte: afirmative şi de negare. SARAHA pune accentul pe cele care neagă. La fel proceda şi BUDDHA.

Lui BUDDHA îi plăcea foarte mult negarea pentru următorul motiv. Când descrii existenţa cu un cuvânt afirmativ, acest cuvânt îi dă o anumită limită; toate cuvintele afirmative au graniţe. Cuvintele de negare nu au nicio graniţă; negarea este nelimitat. De exemplu, dacă tu numeşti existenţa: „Totul, DUMNEZEU, ABSOLUT", atunci îi dai o anumită limitare. În momentul în care o numeşti „ABSOLUT" apare înţelegerea că acest aspect este finalizat, că nu mai există un proces de dezvoltare. O numeşti „BRAHMA", atunci înţelegi

că a fost atinsă perfecţiunea; acum nu mai există ceva mai mult. Când o numeşti DUMNEZEU, tu îi dai o definiţie... şi existenţa este atât de vastă încât ea nu poate fi definită; este atât de vastă încât niciun cuvânt pozitiv nu o poate susţine.

Aşa că BUDDHA a ales negarea. El o numeşte SHUNYAM – neant, inexistenţă, zero. Ascultaţi acest cuvânt: neant. Înţelegeţi-l întoarceţi-l pe toate feţele; nu puteţi găsi nicio limită în el: neant. Este nelimitat. DUMNEZEU? Imediat apare o limită. În clipa în care spui „DUMNEZEU”, existenţa devine ceva mai mică. În clipa în care spui „neant”, toate limitele dispar.

Pentru aceste motive, accentul budiştilor este pe negare, dar ţineţi minte: BUDDHA nu înţelege prin „nimic” doar nimic. Când BUDDHA spune „neant” (nonexistenţă), el înţelege „nonmanifestare”. Nimic nu poate defini existenţa, deoarece Totul este în ea, dar ea este mai mare decât Totul. Ea este mai mult decât toate părţile puse împreună. Trebuie să înţelegeţi acest lucru; este una din atitudinile tantrice.

Te uiţi la o floare de trandafir. Te poţi duce la un chimist; el poate analiza floarea şi îţi va spune din ce constituenţi este alcătuită, ce elemente chimice, ce culori; el o poate analiza. Dar dacă întrebi: „Unde este frumuseţea ei?” el va ridica din umeri. El va spune: „Nu pot găsi nicio frumuseţe în ea. Asta este tot ce pot găsi: aceste elemente chimice, aceste culori etc. Asta-i tot. Şi n-am pierdut nimic şi nimic n-a fost lăsat de-o parte. O poţi cântări: este exact aceeaşi greutate cu a florii. Aşa că nimic nu s-a pierdut”. Atunci

trebuie să fii deziluzionat; acea frumuseţe trebuie să fi fost doar închipuirea ta.

TANTRA spune că frumuseţea există, dar frumuseţea este mai mult decât toate părţile puse împreună. Întregul este mai mult decât suma părţilor. Aceasta este una din atitudinile tantrice, de o foarte mare însemnătate. Frumuseţea întregului este mai mult decât cea a părţilor care o compun.

Sau, un alt exemplu: un copilaş, gângurind, fericit plin de viaţă; disecă-l pe copilaş; pune-l pe masa chirurgului. Ce vei găsi după disecţie? Nu va mai exista nici gângurit fericit, nici râs. Nu vei mai găsi inocenţă. Nu vei mai găsi viaţa. În momentul în care-l tai, copilul este dus, viaţa a dispărut. Dar chirurgul va insista că nu s-a pierdut nimic. Poţi cântări; părţile cântăresc la fel ca şi copilul întreg: nimic nu s-a pierdut: este exact acelaşi copil. Dar o poţi convinge pe mamă că este acelaşi copil? Şi dacă copilul a aparţinut chirurgului însuşi, ar fi el convins că este acelaşi copil? Aceste bucăţi moarte întinse pe masă?

Ceva a dispărut. Poate că acest ceva nu poate fi cântărit, poate că acel ceva nu este măsurabil; poate că acel ceva nu este fizic, poate că acel ceva nu este material, dar ceva s-a pierdut. Copilul nu va mai dansa, nu va mai râde, nu va mai mânca, nu va mai ţipa, nu va mai iubi şi nu va mai supăra pe nimeni: ceva s-a pierdut.

TANTRA spune că totalul, adică suma părţilor, nu este totuşi întregul; întregul este mai mult decât suma părţilor. Şi în acest mai mult este însăşi experienţa vieţii.

Neant (nonexistenţă) înseamnă non-manifestare. Toate lucrurile însumate nu vor fi existenţa: existenţa este ceva mai mult. Ea este întotdeauna mai mult decât părţile ei; aceasta este frumuseţea ei, aceasta este viaţa ei. Iată de ce este ea atât de minunată. Iată de ce este ea o sărbătoare.

Aşa că acestea două – cuvintele afirmative şi de negare – trebuie ţinute minte. TANTRA va utiliza cuvinte de negare, în special TANTRA budistă. TANTRA hindusă utilizează cuvinte afirmative; aceasta este una din diferenţele dintre TANTRA hindusă şi TANTRA budistă.

BUDDHA l-a utilizat întotdeauna pe „nu” pentru a descrie extremul, deoarece el spune că, odată ce ai început să dai atribute, aceste atribute sunt factori limitatori.

Aşa că BUDDHA spune: continuă să elimini; NETI, NETI; continuă să spui aceasta nu este, aceasta nu este, aceasta nu este. Şi atunci, ceea ce rămâne după toate negările, aceea este.

Deci, ţineţi minte că neant nu înseamnă neapărat gol; înseamnă totalitate, dar o totalitate imposibil de descris. Această indescriptibilitate a fost exprimată prin cuvântul „neant”.

„Toţi cei cu minţi amăgite de gânduri interpretative au

Două minţi”.

SARAHA spune: „Cei care sunt prea analitici, interpretativi, fiind încontinuu în sferele mentalului sunt întotdeauna divizaţi, dispersaţi. Pentru ei există întotdeauna o problemă. Problema nu este în existenţa lor. Acea problemă vine din

propria lor minte divizată. Propria lor minte nu este o unitate.

Poţi să-l întrebi şi pe omul de ştiinţă; el spune că mintea este divizată în două părţi: cea stângă şi cea dreaptă, şi cele două funcţionează în mod diferit; nu numai diferit, ci diametral opus una alteia. Partea stângă a minţii este analitică şi partea dreaptă a minţii este intuitivă. Partea stângă a minţii este matematică, logică, silogistică. Partea dreaptă a minţii este poetică, artistică, estetică, mistică. Şi ele trăiesc în lumi diferite, existând doar o punte foarte mică între ele, doar o mică legătură.

Uneori se întâmplă ca în vreun accident acea legătură să se rupă şi personalitatea omului devine dublă. În al doilea război mondial au fost multe cazuri în care această legătura s-a rupt, şi omul a devenit dedublat; n-a mai fost un singur om. Atunci, el spunea un lucru dimineaţa şi până seara uita complet ce-a spus, şi începea să spună cu totul altceva. Dimineaţa lucra o emisferă, seara lucra cealaltă emisferă. Şi acestea se schimbă alternativ.

Ştiinţa modernă trebuie să cerceteze cu atenţie acest fenomen. YOGA a studiat în profunzime acest fenomen; ea spune: respiraţia ta se schimbă… timp de circa 40 de minute, tu respiri printr-o nară şi apoi timp de alte 40 de minute respiri prin cealaltă nară. Până acum, ştiinţa modernă nu s-a gândit la aceasta; de ce se schimbă respiraţia şi ce implicaţii are acest fapt? Dar YOGA s-a gândit profund la acest lucru.

Când lucrează nara stângă, va funcţiona

partea dreaptă a creierului. Când lucrează nara dreaptă, va funcţiona partea stângă a creierului. Acesta este un fel de mecanism intern, care face ca o emisferă să funcţioneze numai 40 de minute şi apoi să se poată odihni. Cumva, omul a înţeles chiar fără să-şi poată explica, faptul că după fiecare 40 de minute trebuie să-ţi schimbi activitatea; de aceea în şcoli, colegii, universităţi, programul se schimbă după 40 de minute. O parte a minţii a obosit. 40 de minute par să fie limita ultimă; atunci ea are nevoie de odihnă. Aşa că dacă ai studiat matematica, este bine ca după 40 de minute să studiezi poezia, apoi poţi din nou reveni la matematică.

Acest lucru a devenit foarte clar în al doilea război mondial, anume că puntea este foarte mică, foarte fragilă şi poate fi ruptă de un accident. Şi odată ce este ruptă, omul funcţionează ca doi oameni distincţi, el nu mai este un singur om; timp de 40 de minute el este un om, apoi timp de alte 40 de minute el este alt om. Dacă el împrumută bani de la tine, după 40 de minute el va nega acest lucru; el va spune: „n-am împrumutat niciodată bani de la tine”. Şi el nu minte; reţineţi, el nu minte. Mintea care a împrumutat nu mai funcţionează, aşa că el nu are nicio amintire a ceea ce a făcut. Cealaltă minte n-a împrumutat niciodată; cealaltă minte va nega pur şi simplu: „Ai înnebunit? Eu n-am împrumutat niciodată nimic de la tine”.

Şi asta se întâmplă chiar şi celor la care această legătură nu este ruptă. Îţi poţi observa propria viaţă şi poţi înţelege acest fenomen. Doar

cu o clipă înainte erai atât de drăgăstos cu soţia ta şi deodată ceva se schimbă şi nu mai eşti drăgăstos. Şi eşti îngrijorat, deoarece mai ai o uşoară amintire, o reminiscenţă a ceea ce era doar cu câteva minute mai înainte. Erai atât de iubitor, de curtenitor şi ce s-a întâmplat? Brusc, fluiditatea acestei stări a dispărut; nu mai există; ai îngheţat. Poate că în timp ce îţi ţineai soţia de mână, mintea s-a schimbat, o altă minte a început să funcţioneze!

Dar deodată energia nu mai curge. Acum, vrei să n-o mai ţii de mână şi să scapi de această femeie. De fapt, începi să gândeşti: „Ce fac eu aici? De ce-mi pierd timpul cu această femeie? Ce are ea? Şi simţi foarte multă anxietate, pentru că, doar cu o clipă înainte îi promiseseşi: „Te voi iubi veşnic”. Şi eşti îngrijorat deoarece crezi că ceea ce faci nu este drept: „Doar cu o clipă înainte am promis şi deja mi-am încălcat promisiunea”.

Sau, eşti furios şi vrei să omori pe cineva şi doar câteva minute mai târziu această furie a dispărut; nu mai eşti furios. Ba chiar începi să simţi compasiune pentru cealaltă persoană. Începi să te simţi fericit: „Ce bine că nu l-am omorât!”

Observă-ţi mintea şi vei constata că această schimbare de stări se produce încontinuu; acest mecanism funcţionează continuu.

TANTRA spune că există o stare de unitate, când puntea nu mai este doar o punte fragilă şi cele două minţi funcţionează în realitate împreună. Această împreunare este adevărata întâlnire a bărbatului cu femeia, deoarece o parte a minţii, partea dreaptă este feminină şi partea

stângă este masculină. Şi când faci dragoste, când apare orgasmul, ambele minţi sunt foarte apropiate; de aceea apare orgasmul. El n-are nicio legătură cu ceva din afara ta. El este doar înăuntrul tău. Observă…

Tantricii au studiat fenomenul iubirii în profunzime, deoarece ei cred, şi au dreptate, că cel mai important fenomen de pe Pământ este iubirea, şi cea mai frumoasă experienţă a omenirii este orgasmul. Aşa că, dacă există vreun adevăr, acest adevăr trebuie să fie mai apropiat în momentul orgasmului decât în oricare alt moment. Acesta este un fapt evident. Nu este nevoie să fii prea logic în această privinţă; este un lucru atât de evident că aceasta este cea mai intensă plăcere a omului, încât această plăcere trebuie să deschidă o uşă spre infinit; poate că foarte puţin, foarte încet, poate că doar o parte a ei, dar ceva din infinit există în ea. Timp de o clipă bărbatul şi femeia sunt contopiţi; ei nu mai sunt ego-urile lor; carcasele lor dispar.

Ce se întâmplă cu exactitate? îi puteţi întreba şi pe fiziologi. TANTRA a făcut multe descoperiri în domeniul sexualităţii. Vă voi destăinui câteva: că orgasmul este generat în totalitate de trăirile tale interioare, trăiri emoţionale, psihice, şi nu de stimuli exteriori care sunt uneori doar iniţiatorii, declanşatorii stărilor interioare.

Al doilea lucru pe care l-au descoperit tantricii este: că atunci când apare orgasmul, el nu este localizat la nivelul centrului sexual. Dacă centrul sexual ar fi separat de creier, tu tot vei putea trăi orgasmul, dar nu vei mai resimţi acea stare de

plenitudine. Aşa că, el nu apare numai la nivelul centrului sexual, el apare şi la nivelul creierului. Şi cercetările moderne sunt întru totul de acord cu aceasta.

Trebuie să fi auzit de numele unui faimos psiholog, Delgado. El a proiectat un mic aparat: a pus nişte minusculi electrozi pe creier şi acei electrozi puteau fi comandaţi de la distanţă. Poţi avea o mică staţie de telecomandă. Poţi pune staţia de telecomandă în buzunar şi de câte ori vrei să ai un orgasm, este suficient să apeşi pe un buton. Orgasmul nu va fi generat de excitarea directă a centrului tău sexual, ci de stimularea prin intermediul acelui electrod a unei anumite zone cerebrale. Electrozii vor stimula artificial acei centri cerebrali care în mod normal, în timpul actului erotic sunt excitaţi în momentul în care energia sexuală este eliberată. Îi va stimula direct şi se va obţine un orgasm de foarte mare intensitate. Sau poţi apăsa un alt buton şi se va declanşa o stare puternică de furie. Sau poţi apăsa un alt buton şi vei cădea într-o adâncă melancolie. Poţi avea multe butoane de telecomandă şi îţi poţi schimba dispoziţia după cum îţi place.

Când Delgado a experimentat pentru prima dată pe animale, în particular pe şoareci, a fost surprins de rezultatul experimentului. A fixat electrodul la şoarecele său favorit, care fusese foarte bine antrenat; experimentase cu el multe zile şi era un şoarece foarte inteligent. I-a fixat electrodul pe creier şi l-a antrenat să apese pe butonul staţiei de telecomandă.

Odată ce a învăţat că atunci când apasă pe

buton are un orgasm, şoarecele a înnebunit.

Într-o singură zi de 6.000 de ori… şoarecele a murit! Pentru că nu a mai vrut altceva. Nu a mai vrut să mănânce, nu a mai vrut să doarmă… a uitat totul, înnebunise apăsând pe buton din nou şi din nou şi din nou.

Aceste cercetări moderne pe creierul uman, spun exact acelaşi lucru pe care îl spusese TANTRA Mai întâi, orgasmul nu este declanşat doar de iubita ta sau de iubitul tău. În al doilea rând, el nu apare numai la nivelul centrului tău sexual, ci la nivelul unei anumite zone cerebrale. Iubita sau iubitul declanşează energia sexuală, care ascensionând îţi stimulează o anumită zonă de la nivelul creierului.

Iată de ce pornografia are un succes atât de mare; pentru ca ea îţi poate stimula direct creierul. O femeie frumoasă sau o femeie urâtă, ele nu acţionează decât ca agent declanşator pentru orgasmul tău. O femeie urâtă îi poate oferi unui alt bărbat un orgasm tot atât de minunat ca şi o femeie frumoasă, dar de ce preferi femeia frumoasă? Pentru că cea urâtă nu excită zona cerebrală, asta-i tot. Altfel, în ceea ce priveşte orgasmul, amândouă sunt la fel de capabile: cea mai urâtă femeie, sau cea mai frumoasă femeie, o Cleopatra… dar creierul tău, este mai interesat de formă, de frumuseţe.

TANTRA spune că odată ce am înţeles acest mecanism al orgasmului, poate să apară o mare înţelegere. Încă un pas: cercetările moderne sunt de acord cu faptul că orgasmul apare prin stimularea anumitor zone cerebrale. Orgasmul

femeii apare în partea dreaptă a creierului; asupra acestui fapt cercetările moderne nu pot spune nimic, dar TANTRA poate. Orgasmul femeii apare prin stimularea părţii drepte a creierului, pentru că acesta este creierul feminin. Şi orgasmul masculin apare în stângă; acesta este creierul masculin. TANTRA merge şi mai departe şi afirmă că atunci când cele două părţi ale creierului se unesc apare o plăcere uriaşă, apare orgasmul total.

Şi aceste părţi ale creierului se pot uni foarte uşor; cu cât eşti mai puţin analitic, cu atât mai aproape sunt ele. Iată de ce o minte interpretativă nu este niciodată o minte fericită. O minte non-interpretativă este mai fericită. Oamenii primitivi sunt mai voioşi decât aşa-zişii oameni civilizaţi, educaţi, instruiţi. Animalele sunt mai fericite decât fiinţele umane, păsările sunt mai fericite; ele nu au o minte analitică. Mintea analitică face ca legătura între cele două emisfere să se producă mai greu.

Cu cât începi să analizezi mai mult, cu atât mai mare este intervalul dintre cele două minţi. Cu cât analizezi mai puţin, cu atât mai apropiate sunt ele. Cu cât este mai poetică, mai estetică abordarea ta, cu atât mai mare va fi posibilitatea bucuriei, plăcerii, delectării.

Şi ultima chestiune, despre care eu cred că ştiinţei îi vor trebui mai multe secole ca să ajungă la ea. Ultima chestiune este că extazul nu apare exact la nivelul creierului, ci el apare în Martorul obiectiv care există deasupra ambelor părţi ale creierului. Acum, dacă Martorul obiectiv este prea

ataşat de mintea masculină, atunci extazul nu va fi prea mare. Sau dacă Martorul obiectiv este ataşat de mintea feminină, extazul va fi ceva mai mare, dar nu cu mult.

Aţi sesizat că femeile sunt în general mai fericite decât bărbaţii? De aceea ele par mai frumoase, mai inocente, mai tinere. Ele trăiesc mai mult, mai în pace, mai mulţumite. Ele nu sunt prea îngrijorate, nu se sinucid atât de mult, nu înnebunesc atât de mult. În cazul bărbaţilor proporţia este de două ori mai mare; mai ales în sinucideri, bărbaţii comit de două ori mai multe, şi de asemenea în cazul persoanelor bolnave psihic. Şi în toate războaiele, dacă le incluzi în activităţi sinucigaşe şi criminale, atunci bărbatul nu face altceva; de-a lungul secolelor el s-a pregătit pentru război, să ucidă oameni.

Mintea feminină este mai voioasă pentru că este mai poetică, mai estetică, mai intuitivă. Dar dacă nu eşti ataşat de nicio parte şi eşti doar un observator obiectiv, atunci, doar atunci bucuria este totală, ultimă. Această fericire noi am numit-o „ANANDA”, extaz. A descoperi acest Martor obiectiv înseamnă a deveni o unitate, o unitate absolută; atunci bărbatul şi femeia din tine dispar complet; ei sunt pierduţi în unicitate. Atunci extazul este existenţa ta clipă de clipă. Şi în această stare, sexul dispare în mod automat pentru că nu mai este nevoie de el. Când o persoană trăieşte extatic 24 de ore pe zi, ce nevoie mai are el de orgasm?

Atunci orgasmul nu va fi un lucru momentan; atunci el va fi însăşi natura ta. Acesta este extazul.

„Toţi cei cu minţile înşelate de gânduri interpretative au

Două minţi, şi astfel vorbesc despre neant

Şi despre compasiune ca despre două lucruri diferite”.

SARAHA spune că existenţa este neant, dar nu te speria! Prin „neant” noi nu înţelegem că ea este goală de orice. De fapt, noi înţelegem că ea este plină, atât de plină încât o numim „nimic”. Dacă am denumi-o în vreun fel, asta ar produce o demarcare, însă existenţa este nelimitată, aşa că o numim „nimic”. Dar budiştii au fost întrebaţi mereu: dacă existenţa este „nimic”, atunci de unde mai vine compasiunea? Atunci de ce a mai vorbit BUDDHA despre compasiune?

SARAHA spune: neantul şi compasiunea sunt două aspecte ale aceleiaşi energii. Neant în existenţă înseamnă că trebuie să fii non-egoist. Ego înseamnă: eu sunt ceva. Dacă existenţa este „nimic” şi eu trebuie să devin o parte a acestei existenţe, va trebui să elimin ego-ul. Ego-ul mă face să fiu cineva, îmi dă o definiţie, o limitare. Când existenţa este fără niciun ego, ea este neant-ANATTA atunci şi eu trebuie să fiu „nimic”; numai atunci aceste două „nimicuri” vor fi capabile să se întâlnească şi să se dizolve unul în celălalt. Eu trebuie să devin un non-ego şi în acest non-ego este compasiunea.

Cu ego-ul este pasiunea; cu non-ego-ul este compasiunea. Cu ego-ul există violenţa; cu non-ego-ul există dragostea. Cu ego-ul există agresiunea, mânia, cruzimea; cu non-ego-ul există blândeţea, afecţiunea, compasiunea.

SARAHA spune că nu trebuie să cultivăm compasiunea. Dacă poţi trăi în neant, compasiunea se va revărsa în afara ta din propria ei voinţa.

Am auzit o anecdotă:

«Un individ s-a dus la directorul băncii în care lucra să-i ceară un împrumut. După ce îi dădu toate amănuntele, bancherul spuse: „De fapt, ar trebui să îţi refuz cererea, dar îţi voi da o şansă. Unul din ochii mei este făcut din sticlă; dacă-mi poţi spune care este acesta îţi voi acorda împrumutul”.

Clientul îl privi pe bancher timp de câteva clipe, apoi spuse: „Este ochiul dumneavoastră drept, şir”.

„Este corect”, zise bancherul „cum ai ghicit?”

„Păi”, replică clientul, „el părea să fie mai milos aşa că m-am gândit că trebuie să fie un ochi de sticlă.”»

Ego-ul, mintea calculată, mintea vicleană, nu este niciodată miloasă; nu poate fi. În însăşi existenţa ego-ului, există violenţă. Dacă exişti, eşti violent. Nu poţi fi non-violent. Dacă vrei să fii non-violent, va trebui să-ţi elimini ego-ul, va trebui să devii un neant. Din neant apare non-violenţa. Nu se pune problema de a o exersa; este o problemă de a deveni „nimeni”, apoi ea decurge de la sine. Blocajul lui „eu” este cel care împiedică curgerea energiei tale; altfel, compasiunea va veni de la sine.

SARAHA spune: Neantul şi compasiunea nu sunt două lucruri diferite. Fii „nimic” şi va apărea compasiunea. Sau, atingând compasiunea, vei

constata că ai devenit „nimic”, „nimeni”.

Această înţelegeri a existenţei ca neant este un mare pas spre anihilarea ego-ului. Şi aceasta este una din cele mai mari contribuţii ale lui BUDDHA în lume. Alte religii continuă să cultive pe căi subtile, acelaşi ego. Persoana virtuoasă începe să simtă că: „eu sunt virtuos”; moralistul gândeşte că: „eu sunt mai moral decât ceilalţi”. Cel care practică religia se crede pe sine mai religios decât ceilalţi, dar această atitudine este generată de ego şi până la urmă ea nu te va ajuta BUDDHA spune că nu trebuie să te preocupe eliminarea ego-ului, ci este necesară înţelegerea, conştiinţa că tu eşti „nimeni”, „nimic”!

Aţi privit vreodată înăuntru? Aţi intrat vreodată înăuntru şi aţi privit înjur? Este acolo cineva? Nu veţi găsi pe nimeni. Veţi găsi liniştea Nu veţi da peste nimeni.

Socrate spune: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!” Dar BUDDHA spune: «Dacă ajungi să te cunoşti, nu vei găsi pe niciun „tine însuţi”»; nu este nimeni înăuntru; acolo este liniştea pură. Nu te vei lovi de niciun zid şi nu vei da peste niciun eu. Este doar vidul. Este la fel de gol ca existenta însăşi. Şi din acest vid, izvorăşte totul; din acest vid decurge totul.

„Albinele ştiu că în flori Mierea poate fi găsită.
Cum va putea înţelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sunt distincte?”

Ai remarcat că în jurul unui lac frumos există multe flori Broaştele pot să stea chiar pe rădăcinile florilor, dar nu ştiu că florile au miere în ele.

„Albinele ştiu că în flori Mierea poate fi găsită”.

Păianjenii de apă, ţânţarii, peştii şi broaştele nu ştiu; nici chiar atunci când trăiesc alături de plante. Pentru a şti că florile au miere, trebuie să devii o albină. SARAHA spune că tantricul este ca o albină şi că ascetul este ca o broască. El trăieşte alături de flori şi nu este deloc conştient de ele. Nu numai că nu este conştient; le neagă. El crede că albinele sunt imorale, că albinele sunt nebune, că ele se distrug singure.

SARAHA spune că asceţii sunt ca broaştele şi că tantricul este ca o albină. În sexualitate este ascuns sublimul. Energia sexuală este o cheie care te poate ajuta să înţelegi existenţa. Dar broaştele nu vor şti aceasta. TANTRA spune că acesta este un fapt evident, anume că din energia sexuală se naşte viaţa; aceasta înseamnă că sexul trebuie să fie însuşi miezul vieţii. Viaţa apare datorită energiei sexuale. Un nou copil se naşte datorită energiei sexuale, o nouă fiinţă intră în existentă datorită energiei sexuale! Energia sexuală este cea mai creatoare energie. Cu siguranţă că, dacă priveşti adânc în ea, poţi găsi nişte posibilităţi încă şi mai mari, mai creatoare.

TANTRA spune că sexualitatea este manifestarea cea mai de jos a energiei sexuale. Dacă o vei studia cu multă luciditate vei găsi ascunsă în ea cea mai minunată posibilitate SAMĀDHI

Sexul este SAMĀDHI căzut în noroi; este ca un diamant căzut în noroi. După ce cureţi diamantul, el va fi la fel de strălucitor; noroiul nu îl va

distruge. Noroiul este numai la suprafaţă; este suficient să speli diamantul şi din nou va străluci în toată splendoarea sa.

În sex este ascuns diamantul. În dragoste este ascuns DUMNEZEU. Când IISUS spune că DUMNEZEU este iubire, el trebuie să fi găsit această idee undeva în TANTRA, deoarece DUMNEZEUL evreilor nu este deloc dragoste. Această afirmaţie nu poate veni din tradiţia evreilor. DUMNEZEUL evreilor este un DUMNEZEU foarte mânios, răzbunător.

DUMNEZEUL evreilor spune: „Eu sunt foarte gelos, sunt foarte mânios. Şi dacă voi sunteţi împotriva mea, eu mă voi răzbuna”. DUMNEZEUL evreilor este un DUMNEZEU tiranic. Iubirea nu se potriveşte cu ideea evreilor despre DUMNEZEU. De unde a luat IISUS această idee, că DUMNEZEU este iubire? Este posibil ca ea să vină din şcoala tantrică a Indiei.

SARAHA a existat cu 300 de ani înainte de IISUS. Cine ştie? Poate că SARAHA, sau ideea lui SARAHA a călătorit. Există motive să crezi aşa ceva. Există posibilitatea ca IISUS să fi fost în India, există posibilitatea ca mesagerii din India să fi mers în Israel.

Dar un lucru este sigur, anume că TANTRA l-a privit pe DUMNEZEU ca fiind energia iubirii. Dar creştinii nu au înţeles aceasta. N-au înţeles nici chiar atunci când IISUS a spus că DUMNEZEU este iubire. Ei au interpretat-o ca dragoste de DUMNEZEU. IISUS nu spune că DUMNEZEU este iubitor; IISUS spune că DUMNEZEU este dragoste, că DUMNEZEU este una cu iubirea Este

ca o formulă: DRAGOSTE = DUMNEZEU. Dacă cercetezi profund iubirea îl vei găsi pe DUMNEZEU, şi nu există altă cale de a-l găsi pe DUMNEZEU.

„Albinele ştiu că în flori
Mierea poate fi găsită.
Cum va putea înţelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sunt distincte?”

Cine sunt aceşti oameni amăgiţi? Broaştele, asceţii, aşa-zişii înţelepţi, care continuă să nege lumea, deoarece ei spun că DUMNEZEU este împotriva lumii; atunci de ce n-o distruge? Atunci de ce mai creează el lumea? El poate să o distrugă în orice moment dacă este împotriva ei. Dacă EL este de acord cu înţelepţii voştri, atunci el ar fi trebuit s-o distrugă de mult timp. Dar EL continuă să creeze. EL nu pare să fie împotriva lumii; EL pare să fie în totalitate în favoarea ei.

TANTRA spune că DUMNEZEU nu este împotriva lumii; Samsara şi Nirvana nu sunt două: ele sunt una. Asceţii luptă împotriva energiei sexuale şi prin această luptă, ei încep să se

Îndepărteze de DUMNEZEU, să se îndepărteze de viaţă, să se îndepărteze de sursa vieţii. Şi atunci apar perversiunile; este obligatoriu să apară. Cu cât te lupţi mai mult cu ceva, cu atât mai mult devii mai pervertit. Şi atunci începi să găseşti trucuri, uşi din dos pentru a reveni din nou de unde ai plecat.

Deci ascetul, la suprafaţă, luptă cu sexul, luptă cu viaţa şi adânc înăuntru începe să viseze, de fapt, asupra sexului. Cu cât îl reprimă mai mult,

cu atât devine mai obsedat de el. Ascetul este persoana obsedată; tantricul este o persoană foarte naturală; el nu are nicio obsesie. Dar ironia apare când ascetul crede că tantricul este obsedat; ascetul nu înţelege de ce vorbeşte tantricul despre sex, dar adevărata obsesie o are ascetul. El nu vorbeşte despre sex, sau chiar dacă vorbeşte despre sex o face numai pentru a-l condamna, dar întotdeauna se gândeşte la el.

Este dificil să mergi împotriva lui DUMNEZEU; chiar dacă mergi, eşecul tău este sigur. Mintea va găsi o cale de scăpare.

Am auzit o anecdotă:

«Un evreu îi vorbea prietenului său şi i-a spus: „Eu prefer să dorm singur. Cred în celibat. De fapt, încă de când ne-am căsătorit, soţia mea şi cu mine, am avut camere separate”.

„Dar”, zise prietenul, „presupunând că în timpul nopţii simţi nevoia de puţină dragoste, ce faci?”

„O”, replică celălalt”, atunci fluier”.

Prietenul era uimit, dar continuă să întrebe: „Dar dacă lucrurile stau invers şi soţia ta simte că ar vrea să facă dragoste, ce se întâmplă atunci?”

„O”, replică celălalt”, atunci ea vine la uşa mea şi bate, şi când eu îi răspund, ea mă întreabă: „Iţic, ai fluierat?”»

Fie că stai în aceeaşi cameră sau nu, ce contează? Mintea va găsi o cale de scăpare, mintea va începe să fluiere. Şi desigur că femeia nu poate fluiera; de la ea te aştepţi să nu fie atât de vulgară încât să fluiere. Dar ea poate veni să bată la uşă şi să întrebe: „Iţic, ai fluierat?”

Mintea este foarte vicleană. Dar un lucru este sigur: nu poţi fugi de realitatea vieţii. Dacă încerci să fugi, mintea ta vicleană va găsi căi de scăpare şi va deveni şi mai vicleană. Şi vei cădea şi mai mult în capcana ei. Eu nu am văzut niciodată un ascet care a realizat adevărul; este imposibil. El neagă viaţa; cum ar putea el să realizeze adevărul?

Adevărul trebuie să fie viu. Adevărul trebuie să fie în viaţă, însăşi viaţa. Iată de ce le spun eu discipolilor mei să fie plini de viaţă. Să fie în totalitate în ea!

„Cum va înţelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sunt distincte?”

Dar broaştele? Cum vor înţelege ele vreodată? Ca să înţelegi trebuie să devii o albină! Ţineţi minte aceasta: să deveniţi albine, nu broaşte! Aceste flori ale vieţii poartă mierea lui DUMNEZEU, culegeţi-o!

„Atunci când cei amăgiţi privesc într-o oglindă.
Ei văd un chip, nu o reflexie.
La fel, mintea care a negat adevărul
Se bazează pe ceea ce nu este adevărat”.

Mintea este ca o oglindă, ea doar reflectă; ea nu îţi poate dărui niciodată realul, niciodată originalul. Ea este ca un lac şi tu poţi vedea luna plină reflectată în lac, dar reflexia nu va fi niciodată luna adevărată. Şi chiar dacă începi să crezi că reflexia este luna adevărată, nu vei găsi totuşi niciodată luna în mijlocul lacului.

SARAHA spune:

„Atunci când cei amăgiţi privesc într-o

oglindă.

Ei văd un chip, nu o reflexie”.

Care este diferenţa între a vedea un chip şi a vedea o reflexie? Când începi să vezi un chip în oglindă, eşti amăgit; tu crezi: „Acesta este chipul meu” Acesta nu este chipul tău; acesta este doar reflexia chipului tău. În oglindă nu poate fi un chip real, ci numai o reflexie.

Mintea este o oglindă! Ea reflectă realitatea, dar dacă începi să crezi în această reflexie, tu crezi într-un neadevăr, într-o imagine. Şi chiar această credinţă va deveni o barieră. SARAHA spune că dacă vrei să cunoşti adevărul, trebuie să laşi mintea de-o parte, altfel ea va continua să reflecte şi tu vei continua să te uiţi la reflexie şi să crezi că este originalul. Lasă mintea de-o parte! Dacă vrei într-adevăr să cunoşti realul, atunci trebuie să lupţi împotriva reflexiei.

De exemplu, tu vezi luna plină reflectată în lac. Ce vei face ca să cercetezi luna plină? Vei sări în lac? Te vei scufunda adânc în lac pentru a găsi luna? Atunci n-o vei găsi niciodată. Ba chiar te poţi îneca. Dacă vrei într-adevăr să vezi luna adevărată, atunci luptă împotriva reflexiei, exact în direcţia diametral opusă şi atunci vei găsi luna. Nu te duce în minte; du-te în direcţia diametral opusă minţii.

Mintea analizează; tu să sintetizezi. Mintea crede în logică; tu să nu crezi în logică. Mintea este foarte calculată, mintea este foarte vicleană; tu să fii inocent. Mergi în direcţie opusă! Mintea pretinde dovezi, motive; tu să nu pretinzi dovezi şi motive. Aceasta este semnificaţia încrederii: mergi

în direcţie opusă minţii. Mintea este un mare sceptic. Dacă te îndoieşti, tu pătrunzi din ce în ce mai adânc în minte. Dacă nu te îndoieşti, mergi împotriva minţii. Să nu te îndoieşti! Viaţa trebuie trăită, nu pusă la îndoială. Viaţa trebuie crezută. Mergi mână-n mână cu credinţa, cu încrederea şi vei găsi adevărul; mergi mână-n mână cu îndoiala şi te vei rătăci.

Căutarea adevărului este o căutare în direcţie opusă minţii deoarece mintea este o oglindă; ea reflectă. Şi a lăsa mintea de-o parte este ceea ce trebuie făcut pentru a reuşi să medităm; a lăsa de-o parte gândurile, gândirea, activitatea mentală, aceasta este meditaţia.

Când poţi privi în realitate, fără gânduri care să o reflecte, adevărul este aici-acum; atunci tu eşti adevărul şi totul este adevăr. Mintea este o mare sursă de amăgiri, de iluzii, de visare.

„*Deşi parfumul unei flori nu poate fi atins*.
El pătrunde peste tot şi este spontan perceput.
Tot astfel, prin nenăscuta fiinţă-în-sine.
Recunoşti roata ciclurilor mistice”.

Aceasta este o sutră de o mare importanţă.

„*Deşi parfumul unei flori nu poate fi atins…*”

Nu poţi atinge parfumul florilor.

„*El pătrunde peste tot şi este spontan perceput…*”

Dar îl poţi mirosi. Nu-l poţi vedea, dar îl poţi mirosi. El te înconjoară şi pătrunde peste tot. Nu-l poţi atinge; el nu este pipăibil, nu este tangibil. Şi dacă faci din tangibilitate criteriul adevărului, atunci vei spune că el nu există. Adevărul nu poate

fi gândit. Dacă îl gândeşti, nu îl vei realiza niciodată.

Adevărul poate fi experimentat, dar nu poate fi ştiut. Adevărul poate fi realizat, dar nu poate fi concluzionat. Tot aşa cum parfumul unei flori nu poate fi văzut cu ochii, nu poate fi auzit cu urechile. Şi dacă îţi faci un criteriu din ideea că: „Dacă nu voi auzi mirosul, nu voi crede”, atunci creezi bariere şi nu vei ajunge niciodată să-l cunoşti

Şi, încet, încet, dacă nu crezi în el, dacă nu crezi deloc în el, vei pierde capacitatea de a mirosi, pentru că orice capacitate, dacă nu este cultivată, nu este folosită şi este scoasă din uz, devine cu timpul infirmă. Încrederea este o capacitate importantă! Ai fost atât de mult sceptic, eşti de atâta timp prieten cu îndoiala, încât spui: „Am mai întâi nevoie de dovezi raţionale. Altfel mă îndoiesc”. Aşa că tu rămâi cu îndoiala, dar adevărul poate fi cunoscut numai prin credinţă, tot aşa cum parfumul poate fi cunoscut numai prin miros. Parfumul există dacă ai simţul mirosului. Adevărul există dacă ai încredere.

SHRADDHA încrederea, credinţa îţi demonstrează următorul lucru: că posibilitatea de a cunoaşte adevărul nu constă în îndoială, în scepticism. Dacă insişti pe îndoială, vei rămâne cu îndoială.

„*El pătrunde peste tot şi este spontan perceput*”.

Cu încredere, adevărul există dintr-odată! Nici măcar o clipă nu este pierdută.

„*Tot astfel, prin nenăscuta fiinţă-în-sine*...”

Şi ce este încrederea? Niciodată n-am mai întâlnit o definiţie atât de minunată a încrederii:

„Tot astfel, prin nenăscuta fiinţă-în-sine…”

Nu te modela singur pe tine însuţi! Orice modelare este un fel de blindaj. Orice modelare este un soi de protecţie. Orice modelare este un mod de a evita. Fii deschis, fii nenăscut.

„Tot astfel, prin nenăscuta fiinţă-în-sine…”

Dacă eşti nenăscut, dacă eşti deschis, dacă nu ai nicio armură, dacă nu te protejezi prin logică, prin îndoială, prin una, prin alta, eşti pur şi simplu vulnerabil… nenăscut, neprotejat, deschis. Atunci poate să intre prietenul sau duşmanul, oricine, dar toate uşile sunt deschise. În această deschidere tu eşti fiinţa în sine, tu eşti într-o stare de „vid”, eşti gol, eşti neant şi doar în această stare vei cunoaşte ce este adevărul „Recunoşti roata ciclurilor mistice”.

Şi atunci vei vedea că în afara acestei stări de „vid” apar două ceruri: unul este cel al Nirvanei, celălalt este cel al Samsarei. Două valuri apar în acest ocean de „vid”: unul este al materiei, celălalt este al minţii, dar ambele sunt valuri. Şi tu eşti dincolo de amândouă. Acum nu mai există nicio diviziune, nicio distincţie. Adevărul nu este nici mintea, nici materia; adevărul nu este nici Samsara, nici Nirvana; adevărul nu este nici sfânt, nici nesfânt; toate distincţiile au dispărut.

Dacă-ţi foloseşti mintea pentru a înţelege Realitatea Ultimă, ea nu-ţi va permite să vezi această Realitate. Mintea va aduce cu ea ceva din propriile ei falsităţi.

Am citit o anecdotă; meditaţi asupra ei:

«Un individ a sosit la porţile raiului şi fiind întrebat de numele său, el răspunse: „Charlie-fură tot”.

„Nu cred că am fost anunţaţi de sosirea ta”, îi răspunse un înger „Care a fost ocupaţia ta pe pământ?”

„Negustor de fiare vechi”, răspunse vizitatorul

„O”, zise îngerul, „mă voi duce să întreb”.

Când a revenit, „Charlie-fură tot” dispăruse; la fel şi porţile raiului»

„Charlie-fură tot”: negustor de fiare vechi… îţi duci obiceiurile cu tine şi în viaţa de apoi.

Poate că mintea este utilă în lumea făcută de om. Poate că este utilă pentru a gândi despre materie. Dar dacă vrei să descoperi cu această minte esenţa ta lăuntrică nu vei reuşi niciodată.

Să vă spun acelaşi lucru în alt fel: îndoiala este utilă în lumea ştiinţei: de fapt, fără îndoială n-ar exista ştiinţa. Îndoiala este însăşi metodologia ştiinţei. Deoarece ştiinţa a devenit atât de importantă, a avut atât succes în trecut, se pare că îndoiala a devenit unica metodologie de investigare. Aşa că, atunci când te duci înăuntru, îţi duci îndoiala cu tine şi asta nu este bine. Când călătoreşti în afara ta, îndoiala te ajută. Dar când te duci înăuntru, îndoiala este o barieră. Trebuie să ai încredere şi din ce în ce mai puţină îndoială, dacă vrei să cunoşti adevărul; din ce în ce mai puţină îndoială şi va veni un moment când n-a mai rămas deloc îndoială. În această stare de non-îndoială, vei fi în centru, în esenţă. Dacă vrei să cunoşti lumea exterioară, încrederea nu te va

ajuta.

Acelaşi lucru s-a întâmplat în trecut în Orient. Noi am ajuns să cunoaştem realitatea interioară prin credinţă, aşa că am crezut că încrederea poate crea şi ştiinţa; noi n-am fi fost niciodată capabili să creăm ştiinţa. În Orient, noi n-am putut crea nicio mare ştiinţă. Deoarece am căutat centrul, esenţa, noi am crezut că încrederea poate crea şi ştiinţa. În Orient noi nu am putut crea o mare ştiinţă. Deoarece noi am pătruns înăuntru, am ajuns la centru, la esenţă, noi am crezut că încrederea este singura metodă de investigare; acest lucru a fost înşelător. Am avut încredere în lumea obiectivă, fizică şi am eşuat. Orientul a fost un eşec în ceea ce priveşte ştiinţa. Occidentul a avut succes în ştiinţă datorită îndoielii; acum, aceeaşi păcăleală, ei cred că îndoiala este singura metodă corectă, valabilă de cunoaştere. Nu este aşa. Acum, dacă încerci îndoiala în lumea interioară vei eşua tot atât de sigur, cum a eşuat Orientul în dezvoltarea ştiinţifică.

Îndoiala este necesară doar faţă de obiecte. Încrederea este necesară în ceea ce priveşte subiectivitatea. Îndoiala este bună dacă te duci de la centru spre periferie. Încrederea este bună dacă te îndrepţi spre centru şi te îndepărtezi de periferie. Încrederea şi îndoiala sunt ca două aripi. Omenirea care se va naşte în viitor va fi capabilă să se îndoiască şi să aibă încredere simultan. Aceasta va fi cea mai mare sinteză: sinteza Orientului cu Occidentul, sinteza ştiinţei cu religia. Când un om este capabil să se îndoiască şi să aibă încredere în acelaşi timp: când este nevoie

de îndoială, când merge spre exterior, el se îndoieşte şi când este necesară încrederea el pune de-o parte îndoiala şi are încredere. Acel om care este capabil de amândouă va fi dincolo de amândouă, cu siguranţă dincolo de amândouă. Deoarece el le va utiliza pe amândouă şi va şti că „eu sunt dincolo de amândouă”. Aceasta este transcendenţa, această „dincolo de amândouă” este marea libertate. Tocmai aceasta este Nirvana, o mare libertate.

Meditaţi asupra acestor sutre. SARAHA spune lucruri mari în cuvinte simple. El îşi revarsă marea sa înţelepciune asupra regelui. Şi voi puteţi împărtăşi această mare înţelepciune. Şi voi puteţi pătrunde împreună cu SARAHA foarte adânc în realitatea umană.

Şi ţineţi minte: aceasta este singura cale de a atinge Realitatea Ultimă. Realitatea omenească îţi deschide posibilitatea de a realiza Realitatea Ultimă, pentru că tu exişti aici. Poţi pleca numai din locul în care eşti. Sexul este realitatea ta; SAMĀDHI poate fi atins prin el. Corpul este realitatea ta. Transcenderea corpului poate fi realizată doar prin înţelegerea lui. Extrovertirea este realitatea ta. Interiorizarea poate fi abordată prin ea. Ochii tăi privesc spre exterior, ei trebuie întorşi spre interior.

CAPITOLUL 8. FII AUTENTIC ÎN DRAGOSTE

28.04.1977

ÎNTREBĂRI

1. Dacă o broască poate fi într-o stare nenăscută? Va deveni ea o albină?
2. Există vreo speranţă pentru mine?
3. Ce rol trebuie să joace caritatea în viaţa unui discipol?
4. Îmi pierd timpul?
5. Cum poate fi folosită energia sexuală pentru a atinge starea de SAMĀDHI?
6. Va ajunge Bhagwan la fel de cunoscut precum reclama pentru Coca-cola?

PRIMA ÎNTREBARE. *„Sunt o broască. Ştiu că sunt o broască, pentru că îmi place să înot în apa verde-închis a bălţilor şi să visez în noroi. Şi ce este mierea la urma urmelor? Dacă o broască poate fi într-o stare non-imitativă de fiinţare va deveni ea o albină?”*

CU SIGURANŢĂ! A fi o albină este posibilitatea fiecăruia. Oricine poate creşte până la a deveni o albină. O viaţă ne-imitativă, vie, spontană, o viaţă trăită plenar clipă de clipă este poarta spre aceasta, cheia spre aceasta. Dacă poţi trăi fără să ţii seama de trecut, atunci eşti o albină şi totul în jurul tău este numai miere.

Ştiu că este dificil să explici aceasta unei broaşte, întrebarea este justificată. La urma urmelor, broasca nu a ştiut niciodată ce este

mierea Ea trăieşte numai la rădăcina plantei ce va înflori şi din care albinele culeg mierea, dar ea nu poate înţelege, cu adevărat, ce este o floare.

Folosind exemplul broaştei, SARAHA se referă de fapt, la fiinţa care trăieşte în trecut, închisă în trecut, în amintiri. Când trăieşti prin trecut, trăieşti numai aparent. Nu trăieşti în realitate. Când trăieşti prin trecut, trăieşti ca un mecanism, nu ca un om. Când trăieşti prin prisma trecutului, există o repetiţie, o repetiţie monotonă; îţi lipseşte plăcerea, bucuria vieţii şi a existenţei. Aceasta înţelege SARAHA prin miere: bucuria vieţii, dulceaţa de a fi aici-acum, dulceaţa de a fi capabil să exişti pur şi simplu. Această bucurie este mierea... şi există milioane de flori care înfloresc în jurul tău. Întreaga existenţă este plină de flori sublime.

Dacă ştii cum să culegi mierea, dacă ştii cum să te bucuri de tot ce este în jurul tău, devii un împărat. Dacă nu ştii, rămâi un cerşetor... deşi totuşi mierea se revarsă în continuare! Albina o va culege, broasca nu. Acest cer, acest soare, aceşti oameni din jurul tău, în fiecare există o infinită sursă de miere. Fiecare se manifestă cu dulceaţă şi dragoste. Dacă ştii cum să o culegi şi cum să o guşti ea este peste tot.

DUMNEZEU este peste tot. Gustul lui DUMNEZEU este ceea ce SARAHA numea „miere”.

Despre albină se pot spune puţine lucruri. Mai întâi, albina nu este ataşată niciodată de nicio floare. Acesta este secretul ei cel mai profund: albina nu este ataşată de nicio floare. Ea nu are

niciun fel de preferinţă. Ea, pur şi simplu, se duce la orice floare care o invită. Ea are totală libertate.

Omul este limitat de familie. TANTRA este foarte mult împotriva familiei şi are mare dreptate. TANTRA spune că din cauza familiei dragostea este distrusă complet, că din această cauză, dulceaţa vieţii este complet otrăvită. Oamenii se agaţă unul de altul. Oamenii încearcă să se posede unul pe altul; nu să se bucure, ci să se posede. Posesiunea însăşi a devenit o bucurie perversă. S-a produs o modificare uriaşă: eşti cu o femeie nu pentru a te bucura de ea, nu pentru a o bucura pe ea; eşti cu un bărbat nu pentru a-l face fericit, nu pentru a fi fericită, ci pentru a poseda acea persoană. Poţi găsi în această relaţie interese comune economice, politice, ambiţii… dar nu dragoste.

Dragostea nu cunoaşte nicio posesiune. Eu nu spun că nu poţi trăi multă vreme cu o femeie, puteţi trăi vieţi întregi împreună, dar aceasta nu va fi o familie. Prin „familie” eu înţeleg posesiunea legală; prin „familie” eu înţeleg pretenţiile. Soţul îi poate pretinde soţiei să-l iubească; el poate spune: „Eşti obligată să mă iubeşti!” Dar nimeni nu este obligat să iubească pe nimeni Soţul poate încerca să-şi forţeze soţia să-l iubească. Când obligi pe cineva să te iubească, dragostea dispare; atunci există numai pretenţia. Atunci soţia îşi îndeplineşte o îndatorire, iar soţul îndeplineşte doar o obligaţie. Obligaţia nu este dragoste! Dragostea este miere; obligaţia este zahăr – mai devreme sau mai târziu vei suferi de diabet. Zahărul este o otravă, doar o otravă. Da, el are un

gust similar, seamănă cu mierea, dar nu este miere.

Familia este foarte posesivă. Familia este împotriva omului, împotriva societăţii, împotriva fraternităţii universale. Limitele familiei sunt închisoarea ta. Poate că nu simţi aceasta pentru că te-ai obişnuit cu ea.

Trecând graniţele unei ţări, nu te-ai simţit niciodată umilit? Atunci ai descoperit că ţara ta nu este ţara ta, ci o mare închisoare. Ieşind din ţara ta şi intrând într-o alta, vei înţelege că ea este de fapt o mare închisoare – la postul de control, la aeroport, trecând prin vamă, vei descoperi că eşti un prizonier; libertatea era fictivă, doar o păcăleală. Dar trăind într-o ţară, dacă nu vrei niciodată să treci graniţa, nu vei deveni conştient de captivitatea ta. Vei crede că eşti liber. Nu eşti liber: Da, funia este lungă, te poţi mişca împrejur, dar nu eşti liber.

Şi aceeaşi este şi situaţia familiei. Dacă începi să-i depăşeşti graniţele, vei afla că de fapt eşti un prizonier. Dacă începi să-l iubeşti pe vecin, atunci familia ta va fi împotriva acestui lucru. Dacă eşti fericit cu vreo altă femeie, soţia ta va deveni duşmanul tău. Dacă dansezi cu vreun alt bărbat, soţul tău va fi furios pe tine; ar vrea să te ucidă, deşi doar cu o zi înainte el spunea: Te iubesc atât de mult… mi-aş da viaţa pentru tine!”

Este suficient doar să treci graniţa! Şi vei descoperi că eşti un prizonier. Dacă însă nu treci graniţa niciodată, poţi trăi în dulcea amăgire că totul este foarte bine.

Ataşamentul, posesivitatea, ţi-a distrus

capacitatea de a te bucura de mai multe flori. Ia gândeşte-te la o albină care ar culege miere de la o singură floare; nu va aduna prea multă miere! Bogăţia vine din varietate. Viaţa ta este plictisitoare, monotonă; ea nu este bogată.

Oamenii vin la mine şi-mi spun: „Sunt plictisit! Ce ar trebui să fac?” Dar ei fac tot posibilul pentru a se plictisi în continuare, crezând că plictiseala vine din altă parte. De exemplu, trăieşti cu o femeie pe care n-o mai iubeşti deloc, dar conştiinţa ta îţi spune: Odată ce ai promis, trebuie să-ţi ţii promisiunea, să fii un om de cuvânt! Odată ce te-ai obligat, trebuie să-ţi îndeplineşti obligaţia. Acum, dacă eşti plictisit, acest lucru nu este deloc surprinzător odată ce dragostea a dispărut!

Este ca şi cum ai fi obligat să mănânci acelaşi fel în fiecare zi; cât timp ai fi capabil să te bucuri de aceasta? Poate că ţi-a plăcut în prima zi, în a doua zi, în a treia zi, dar apoi sigur te va călca pe nervi. Dar dacă ar fi veşnic aceeaşi mâncare… atunci vei începe să te plictiseşti. Şi când omul este plictisit, el inventează 1001 de posibilităţi de a-şi ocupa mintea: stă ghemuit în faţa televizorului timp de 6 ore… ce stupiditate! Sau se duce la cinema, sau ascultă radioul, sau citeşte ziare, sau se duce la cluburi, unde oameni plictisiţi, ca şi el, se adună împreună. Ei încearcă să se distreze pentru a scăpa de această plictiseală care a apărut din cauza monotoniei. Încearcă să înţelegi…

TANTRA spune: fii o albină, fii liber! TANTRA nu spune că dacă iubeşti o femeie nu trebuie să fii împreună cu ea. Fii împreună cu ea, dar obligaţia ta este faţă de dragoste, nu faţă de femeie;

obligaţia ta este faţă de dragoste, nu faţă de bărbat! Aceasta este o diferenţă fundamentală: eşti obligat faţă de dragoste! Eşti obligat faţă de fericire! Când dragostea a dispărut, când fericirea s-a dus, atunci spune mulţumesc şi pleacă.

Şi aceasta trebuie să fie atitudinea în toate situaţiile din viaţa ta. Dacă eşti medic şi te-ai plictisit de slujba ta, atunci trebuie să fii capabil să renunţi la ea în orice clipă, oricât te-ar costa aceasta. Cu puţin risc, viaţa devine o aventură. Dar tu gândeşti: „Acum am 40 – 45 de ani şi cum aş putea să renunţ la această slujbă? Din punct de vedere financiar merge foarte bine…" dar din punct de vedere spiritual, psihologic, tu mori! Te sinucizi lent. Este foarte bine: dacă vrei să te distrugi singur şi să-ţi salvezi contul în bancă, atunci este foarte bine. Dar în momentul în care simţi că slujba ta nu mai este o slujbă care să te facă fericit, renunţă la ea! Aceasta este revoluţia tantrică. În clipa în care simţi că ceva sau cineva nu te mai atrage, că nu te mai încântă, că nu te mai face fericit, atunci spune: „Iartă-mă, dar s-a terminat". Atunci, să fii recunoscător pentru trecut, pentru tot ceea ce s-a întâmplat minunat cu ajutorul acelei persoane, acelei slujbe. Dar să rămâi deschis faţă de viitor. Aceasta înseamnă să fii o albină.

ŞI SARAHA spune: Numai albinele ştiu că fiecare floare este plină cu miere.

Dar eu nu spun să mergeţi la extrema opusă; există oameni care pot merge la extrema opusă. Pentru că omul este atât de stupid… Chiar ieri citeam despre o asociaţie din Germania:

„Societatea Analizei Acţiunilor”. În această asociaţie există o regulă conform căreia nu poţi dormi cu aceeaşi femeie două nopţi la rând. Aceasta este cealaltă extremă şi este tot o mare prostie. Se pare că omul este atât de idiot, încât oricât ai încerca, nu-l poţi ajuta. Dacă dormi două nopţi la rând cu aceeaşi femeie, asociaţia te exmatriculează.

O extremă s-a dovedit greşită; aceasta este cealaltă extremă… şi ea se va dovedi de asemenea greşită! Prima extremă era represivă: trebuie să dormi cu aceeaşi femeie ani de zile, toată viaţa, sau cu acelaşi bărbat, fără să ştii de ce, de ce continui s-o faci. Aşa spune societatea, aşa spune statul, aşa spun preotul şi politicianul: că întreaga societate depinde de stabilitatea familiei. Această societate nesănătoasă depinde de o familie nesănătoasă; familia nesănătoasă este unitatea, cărămida, din care este făcută toată această închisoare.

Politicienii nesănătoşi se bazează pe familia nesănătoasă. Religiile nesănătoase se bazează pe familia nesănătoasă. Ei te-au reprimat; ei nu ţi-au permis să pleci de la soţia ta, de la soţul tău, de la rude. Ei spun că trebuie să fii cu ea, altfel eşti un păcătos. Ei te fac să te temi foarte mult de iad şi de focul iadului.

Acum, cealaltă extremă: că nu poţi sta două nopţi la rând cu aceeaşi femeie. Şi asta este tot o represiune. Dacă vrei să fii cu ea şi noaptea următoare, atunci…? Deci, şi această atitudine este o represiune. Cu prima extremă, va dispare dragostea şi va apărea plictiseala. Cu a doua

extremă, va dispare intimitatea şi te vei simţi singur, ca o insulă. Nu-ţi vei simţi nicăieri rădăcinile.

TANTRA spune: Calea este exact la mijloc. Fii în acel loc, fii cu acea persoană, fii în acea slujbă în care te simţi fericit, altfel schimbă-le. Dacă poţi să te bucuri de o femeie întreaga ta viaţă, este minunat, este grozav. Eşti un norocos, pentru că atunci intimitatea va creşte, existenţele voastre se vor întrepătrunde. Cu timpul, veţi deveni o singură persoană, un singur suflet şi aceasta este o experienţă unică! Piscul cel mai înalt al TANTREI va fi cunoscut prin această experienţă. Dar aceasta nu mai este o familie, în înţelesul ei obişnuit; aceasta este însăşi dragostea. Ai pătruns chiar mecanismul intim al dragostei.

Aceşti oameni de felul „Societăţii pentru Analiza Acţiunilor" – sunt periculoşi! Ei cred că fac ceva măreţ. Ei pur şi simplu se răzvrătesc. Societatea a greşit, iar ei reacţionează prosteşte mergând la cealaltă extremă. Omul trebuie să se echilibreze, să găsească calea de mijloc. Acesta este cel mai important lucru.

Al doilea lucru: SARAHA vorbeşte de starea nenăscută, non-imitativă. Dacă trăieşti prin obişnuinţe, nu te vei putea bucura de viaţă. Cum te poţi bucura de acelaşi lucru iar şi iar şi iar? Mintea ta rămâne aceeaşi, deci cu siguranţă va apărea plictiseala. Chiar dacă vei trăi ou o altă femeie (sau alt bărbat), tu rămâi acelaşi, neschimbat, deci orice relaţie este 50% întotdeauna aceeaşi. Aşa că după un timp va apărea plictiseala.

TANTRA spune că mai întâi este important să nu fii niciodată obsedat de vreo persoană, să rămâi liber interior. În al doilea rând, TANTRA spune: să rămâi liber faţă de trecutul tău; doar atunci vei fi 100% liber, ca o albină. Poţi zbura oriunde. Nimic nu te împiedică. Libertatea ta este totală.

Nu te încăpăţâna să rămâi în vechile tale tipare. Pentru a schimba ceva trebuie să fii inventiv! Fii un aventurier, un descoperitor. Ca să te bucuri de viaţă descoperă căi noi. De fapt, tu continui să cauţi căi noi pentru a face aceleaşi vechi lucruri. Dar există o infinitate de posibilităţi.

Poţi trăi aceeaşi experienţă intrând pe multe uşi şi fiecare uşă îţi va oferi o viziune diferită a acestei experienţe. Atunci viaţa este bogată, există bucurie, fericire, sărbătoare. Iată ce este mierea. Nu fi limitat la modelul unei broaşte. Da, broasca poate ţopăi un pic, poate sări într-un loc şi în altul, dar nu poate zbura ca să privească florile, nu poate şti că fiecare floare are un parfum divin. Ceea ce înţelege SARAHA prin „miere” este o metaforă poetică pentru a-l defini pe DUMNEZEU care există în tot ceea ce ne înconjoară.

Oamenii vin la mine şi spun: „Vrem să-l cunoaştem pe DUMNEZEU; unde este DUMNEZEU?” întrebarea este de-a dreptul absurdă. Unde nu este EL? Voi întrebaţi unde este EL; probabil că sunteţi complet orbi. Nu-L puteţi vedea? Numai EL este! în copaci şi în pasări, în animale, în râuri, în munţi, în bărbat, în femeie... pretutindeni este EL. EL a luat atât de multe forme pentru a te înconjura, pentru a fi

pretutindeni cu tine. De peste tot El te strigă, dar tu nu îl auzi. De peste tot El te invită: „Vino la mine!” Dar tu ţii ochii închişi, sau porţi ochelari de cal; nu priveşti nicăieri cu adevărat.

Priveşti doar într-o manieră foarte îngustă, într-un fel foarte obtuz. Când doreşti bani, te uiţi doar după bani; atunci nu te uiţi la nimic altceva. Când doreşti puterea, te uiţi doar la putere şi nu te uiţi nicăieri altundeva. Şi ţine minte: în bani DUMNEZEU nu există, deoarece banii sunt creaţia oamenilor şi DUMNEZEU nu poate fi făcut de om. Când eu spun că DUMNEZEU este peste tot, aminteşte-ţi că nu trebuie incluse acele lucruri care sunt făcute de om. DUMNEZEU nu poate fi făcut de către om. DUMNEZEU nu este în bani. Banii sunt o invenţie foarte vicleană a omului. ŞI DUMNEZEU nu există în putere; şi aceasta este tot o nebunie a omului. Însăşi ideea de a domina pe cineva este nesănătoasă. Însăşi ideea că: „Eu trebuie să am putere şi ceilalţi trebuie să fie lipsiţi de putere” este ideea unui nebun, o idee distructivă.

DUMNEZEU nu este în politică, DUMNEZEU nu este în bani, DUMNEZEU nu este în ambiţie, dar DUMNEZEU este peste tot unde omul încă nu a distrus, unde omul nu a creat ceva artificial. A discerne ce este făcut de om şi ce este creaţia lui DUMNEZEU este unul din cele mai dificile lucruri în lumea modernă, pentru că sunteţi deja înconjuraţi de prea multe lucruri făcute de om. Chiar nu puteţi înţelege acest lucru?

Când stai lângă un copac, este uşor să-L intuieşti pe DUMNEZEU. Când stai pe o stradă

asfaltată, va fi mult mai greu să-L descoperi pe DUMNEZEU. Când eşti într-un oraş modern, doar cu construcţii de beton în jurul tău, va fi mult mai greu să-L simţi pe DUMNEZEU. Ţineţi minte: lucrurile făcute de om nu cresc; ele sunt moarte, nu au deloc viaţă Lucrurile făcute de DUMNEZEU cresc şi sunt pline de viaţă. Chiar şi munţii cresc! Munţii Himalaya încă mai cresc, devin din ce în ce mai înalţi. Un copac creşte, un copil creşte.

Lucrurile făcute de om nu cresc; nici cele mai mari. Nici măcar o bucăţică dintr-o lucrare a lui Picasso nu va creşte vreodată. Aşa că ce să mai vorbim despre construcţiile de beton? Nici măcar muzica inspirată a lui Beethoven nu va creşte vreodată, aşa că ce să mai spui despre tehnologie, despre maşinile făcute de om?

Fii atent! Ori de câte ori vezi creştere, acolo este DUMNEZEU, pentru că numai DUMNEZEU poate determina creşterea. Pretutindeni, numai creaţia lui DUMNEZEU creşte. Când într-un copac apare o nouă frunză, acolo este însuşi DUMNEZEU. Când o pasăre este în zbor, DUMNEZEU este cel care zboară. Când vezi o fetiţă râzând, sau un băieţel gângurind, DUMNEZEU este cel care face aceasta. Când vezi lacrimi curgând din ochii unei femei sau ai unui bărbat, DUMNEZEU este cel care plânge.

Oriunde există viaţă, da, acolo este DUMNEZEU. Ascultă cu atenţie. Apropie-te. Fii deschis în fiecare clipă şi ai să-l simţi pe DUMNEZEU.

TANTRA spune: să arunci ochelarii tăi de cal... asta înţelege TANTRA prin a fi nenăscut. Dacă dai

jos ochelarii de cal, dacă începi să deschizi larg ochii, deodată vei constata că poţi vedea în toate direcţiile. Ai fost păcălit de societate care te-a învăţat să priveşti numai în anumite direcţii. Societatea te-a transformat într-un sclav.

Este ca o mare conspiraţie. Fiecare copilaş este supus, chiar din clipa naşterii, influenţei negative, distructive a societăţii. Aşa că, mai înainte ca el să devină conştient, este deja un sclav şi un infirm, infirm în 1001 de feluri. Când o persoană este infirmă, ea va trebui să depindă de familie, de societate, de stat, de guvern, de poliţie, de armată; va trebui să depindă de 1001 de lucruri. Şi din cauza acestei dependenţe, el va fi întotdeauna un sclav; el nu va deveni niciodată un om liber. Societatea te face infirm într-un mod atât de subtil, încât nu-ţi dai seama. Înainte de a fi capabil să înţelegi ceva, eşti deja un infirm.

TANTRA spune: regăseşte-ţi sănătatea! Distruge toate condiţionările imprimate de societate! Încet, încet, urmăreşte să devii vigilent, şi să anulezi impresiile pe care societatea ţi le-a impregnat forţat, şi începe să-ţi trăieşti viaţa. Este viaţa ta, a nimănui altcuiva. Este în întregime viaţa ta. Este darul lui DUMNEZEU pentru tine, un dar personal pentru tine, cu iniţialele tale pe el. Tu o trăieşti, tu te bucuri de ea! Şi chiar dacă trebuie să plăteşti mult pentru ea, merită să o faci. Chiar dacă uneori trebuie să plăteşti scump pentru viaţa ta, nu ezita nicio clipă. TANTRA este foarte revoluţionară. Modul ei de a înţelege viaţa este total diferit de cel al societăţii. În concepţia ei, societatea nu trebuie să fie posesivă, orientată

spre bani, spre putere. De asemenea, în concepţia tantrică, familia nu trebuie să fie posesivă şi negativă faţă de viaţă.

Se naşte un copil, şi întreaga familie încearcă să ucidă în el orice bucurie a vieţii. Ori de câte ori copilul este voios, greşeşte: şi ori de câte ori este serios şi stă cuminte într-un colţ, este foarte bine. Tatăl spune: „Bine! Foarte bine, băiete!” Mama este foarte fericită pentru că nu are necazuri. Ori câte ori copilul este plin de viaţă, există un pericol şi toţi încearcă să ucidă zburdălnicia copilului. Şi în fond, orice plăcere este legată de sexualitate.

Societatea şi familia sunt atât de speriate de sex, încât ele nu-i pot permite copilului să fie fericit şi din punct de vedere sexual, dar aceasta este baza oricărei bucurii, oricărei plăceri! Societatea şi familia sunt foarte restrictive: copilului nu i se permite nici măcar să-şi atingă organele genitale; nu i se permite să se joace cu ele. Tatăl este speriat, mama este speriata, toată lumea este speriată. Frica părinţilor este moştenită de la propriii lor părinţi: ei sunt nevrotici. Aţi văzut? Când un copil se joacă cu organele sale genitale, toată lumea sare cu gura pe el: „Stai! Să nu mai faci aşa ceva niciodată!” Dar el nu făcea nimic rău; el, pur şi simplu, se juca cu corpul său, şi în mod natural organele sexuale sunt cele mai sensibile, cele mai pline de viaţă, cele ce aduc cea mai mare plăcere. Deodată, ceva se rupe în copil. El devine înfricoşat. Există un blocaj energetic. Acum, ori de câte ori se simte fericit, el se va simţi şi vinovat; acum, vinovăţia a

intrat în el. Şi de câte ori se va simţi vinovat, el va simţi că este un păcătos, că face ceva rău.

Aceasta am observat şi eu la mii de aspiranţi începători: de câte ori sunt fericiţi, se simt vinovaţi. Ei sunt speriaţi că părinţii ar putea fi undeva în apropiere, şi ar spune: „Stai! ce faci?” Dar ori de câte ori sunt trişti, ceilalţi sunt mulţumiţi. Tristeţea este acceptată, suferinţa este acceptată, veselia, bucuria nu sunt acceptate.

Şi copiii sunt astfel împiedicaţi să cunoască bucuriile vieţii. Tatăl şi mama fac dragoste; copiii ştiu aceasta. Ei aud sunetele, uneori ei simt că aceasta se întâmplă, dar nu li se permite să privească, să fie de faţă. Este urât, este distructiv. Copiii ar trebui să fie de faţă. Când tatăl şi mama fac dragoste, copiii ar trebui să se joace alături: ei ar trebui să se simtă fericiţi că tatăl şi mama lor fac dragoste. Ei ar trebui să ştie că dragostea este un fenomen minunat, că nu este nimic urât, nimic care să trebuiască să fie făcut pe ascuns, nimic care să fie ţinut secret. Dragostea nu este un păcat! Este o plăcere!

Şi dacă copiii ar putea să-şi vadă părinţii făcând dragoste, mii de idei perverse ar dispărea din lume. Şi ei se vor simţi plini de respect faţă de părinţii lor. Da, într-o zi vor face şi ei dragoste, şi ei vor şti că aceasta este o mare sărbătoare. Dacă ar putea să-şi vadă părinţii făcând dragoste ca şi cum s-ar ruga, sau ar medita, aceasta ar avea asupra lor un mare impact.

TANTRA spune că dragostea ar trebui să fie făcută cu o asemenea veneraţie religioasă, ca o rugă, încât copiii să poată simţi că se întâmplă

ceva înălţător. Bucuria lor va creşte, şi nu va fi nicio vinovăţie în ea. Această lume ar putea fi extrem de fericită. Dar nu este fericită: foarte rar dai peste un om fericit! Şi numai omul fericit este sănătos. Omul nefericit este bolnav.

TANTRA are o viziune diferită, o viziune radical diferită despre viaţă. Ea susţine că oricine poate deveni o albină. În libertate devii o albină. În sclavie eşti o broască.

Ascultă mesajul libertăţii. Fii gata să fii liber. Trebuie să fii atent şi să te păzeşti de tot ceea ce creează limitări.

A DOUA ÎNTREBARE: *„Eu sunt învăţător, un amestec de preot, politician şi erudit, tot ceea ce dumneavoastră detestaţi. Mai există vreo speranţă pentru mine*? *Mai ales că am 56 de ani; în cel mai bun caz pot doar să-mi trăiesc restul vieţii în linişte, sperând într-un destin mai bun data viitoare*?”

Nicio speranţă pentru preotul dogmatic, pentru politician, pentru erudit; nici măcar în viaţa viitoare! Dar poţi să renunţi să mai fi un preot dogmatic, un politician, un erudit, în orice clipă şi atunci există speranţe. Dar nicio speranţă pentru preot dogmatic, pentru politician, pentru erudit. Sunt categoric în acest sens. Nici măcar în viaţa viitoare; niciodată. Nu am auzit vreodată ca vreun preot dogmatic, habotnic să fi atins Nirvana, n-am auzit vreodată că vreun politician l-a întâlnit pe DUMNEZEU, n-am auzit vreodată despre vreun erudit care să fi devenit conştient, înţelept. Nu, nu este posibil. Savantul crede în

ştiinţă, nu în cunoaştere. Ştiinţa este exterioară. Cunoaşterea este interioară. Eruditul are încredere în informaţie. Informaţia este în continuă creştere, ea devine o povară grea, dar interiorul rămâne nemodificat. Lumea ta interioară rămâne aceeaşi, la fel de ignorantă ca mai înainte.

Politicianul ridică în slăvi puterea, este o şmecherie a egoului său. Dar cei care ajung la DUMNEZEU, sunt oameni umili, neegoişti. Egoiştii nu ajung niciodată să descopere Divinul, din cauza egoismului lor. Ego-ul este cea mai mare barieră între tine şi DUMNEZEU; singura barieră. Aşa că politicianul nu-l poate descoperi niciodată pe DUMNEZEU.

Şi preotul dogmatic… acest preot este foarte viclean. El încearcă să devină un mediator între tine şi DUMNEZEU. Acest preot este cel mai parşiv, cel mai înşelător. El comite cea mai mare crimă pe care o poate comite omul: pretinde că îl cunoaşte pe DUMNEZEU. Nu numai atât, ci chiar că el ţi-l va face pe DUMNEZEU accesibil, iar dacă îl vei urma pe el, te va duce la DUMNEZEU. Dar el nu ştie nimic despre DUMNEZEU! El poate să ştie ritualul, rugăciunile, dar nu îl cunoaşte pe DUMNEZEU.

Cum poate atunci el să te conducă? El este un orb, şi când orbul îl conduce pe orb, cad amândoi în prăpastie.

Nicio speranţă pentru preot, politician, erudit, dar există o speranţă pentru tine, Ananda Tejas. Întrebarea este pusă de Ananda Tejas; există speranţă pentru tine, toate speranţele pentru tine.

Iar aceasta nu este o problemă de vârstă. Poţi să ai 56 de ani, 76 sau 106 ani.

Nu contează.

Nu este o problemă de vârstă, căci nu este o problemă de timp. Pentru a intra în eternitate, orice moment este la fel de bun ca oricare alt moment, pentru că intri aici-acum. Ce contează cât de bătrân eşti? 56 sau 16 ani: cel de 16 ani trebuie să intre chiar acum, iar cel de 56 trebuie să intre tot acum.

Amândoi trebuie să intre aici-acum. Şi nici cei 16 ani nu te ajută, nici cei 56. Există probleme diferite pentru amândoi. Eu ştiu aceasta. Când un tânăr de 16 ani vrea să intre în meditaţie şi să-l descopere pe DUMNEZEU, problema lui este diferită de cea a unuia de 56 de ani. În ce constă diferenţa? Dacă le cântăreşti, vei constata că diferenţa este cantitativă, nu calitativă. Cel de 16 ani are numai 16 ani de trecut; din acest punct de vedere el are o situaţie mai bună decât cel de 56 de ani. Acela are 56 de ani de trecut; el trebuie să arunce o povară mai mare – multe ataşamente – 56 de ani de viaţă, multă experienţă, multe cunoştinţe. Cel de 16 ani nu are atât de multe de aruncat. El are o sarcină mai mică, mai puţin bagaj, un geamantan mic, doar un geamantănaş de copil. Cel de 56 de ani are mult bagaj. Din acest punct de vedere cel tânăr este într-o situaţie mai bună.

Dar mai există şi un alt lucru: cel bătrân nu mai are viitor. La 56 de ani el va mai putea trăi încă 20,30 de ani; el nu mai are imaginaţie, visare. Nu mai are prea mult timp. Moartea se apropie.

Cel de 16 ani are întregul viitor în faţa sa, multe vise de împlinit.

Trecutul este mic, iar viitorul este mare pentru cel tânăr; pentru cel bătrân, trecutul este mare, viitorul este mic; în total pericolul este acelaşi. Cel tânăr trebuie să renunţe la 16 ani de trecut şi la întregul său viitor. Cel bătrân trebuie să renunţe la 56 de trecut şi la viitorul său. Aşa că atât viitorul trebuie să fie eliminat, cât şi trecutul. Deci, în final, amândoi se află în aceeaşi situaţie.

Ai toate speranţele, Ananda Tejas. Şi deoarece tu ai pus această întrebare, înseamnă că transformarea a început deja. Înseamnă că ai devenit vigilent faţă de preotul din tine, politicianul din tine, eruditul din tine şi aceasta este bine. A deveni conştient de o boală, a şti că ea există, a şti ce este ea, este deja jumătate de tratament.

Şi tu ai devenit deja un discipol, ai făcut deja un pas în necunoscut. Dacă intenţionezi să rămâi cu mine, va trebui să spui adio preotului din tine, politicianului din tine, eruditului din tine. Dar sunt sigur că poţi să faci aceasta, altfel nici măcar n-ai fi pus întrebarea. Ai simţit că tot ceea ce ai făcut până acum este fără sens, ai simţit aceasta. Acest sentiment are o valoare uriaşă.

Aşa că eu nu-ţi voi spune să stai liniştit şi să aştepţi viaţa viitoare, nu. Eu nu sunt niciodată pentru amânări. Orice amânare este înşelătoare şi periculoasă. Dacă spui: „În existenţa aceasta nu mai este nimic de făcut”, tu ratezi o şansă. Orice poate fi făcut acum! Dar a gândi: „Acum ce pot să fac? Sunt prea bătrân! „este o mare păcăleală.

Chiar şi pe patul de moarte, în ultima clipă, poate să apară transformarea. Chiar şi atunci când eşti pe moarte, poţi avea acea sclipire spirituală care să-ţi permită să descoperi Divinul. Şi poţi elimina întregul tău trecut mai înainte ca moartea să vină şi astfel vei renaşte spiritual chiar înainte de a muri. Astfel, moartea va fi o meditaţie profundă şi a muri într-o meditaţie adâncă, înseamnă a nu muri deloc, pentru că atunci vei muri deplin conştient de nemurire.

Aceasta se poate întâmpla în orice clipă! Să nu spui: „Ar trebui mai bine să-mi trăiesc restul vieţii în linişte…? „Nu. Elimină această idee chiar acum; este foarte important. De ce să aştepţi? Şi dacă aştepţi, viaţa viitoare nu va fi deloc diferită; de aceea spun eu că nu este nicio speranţă pentru preotul dogmatic, pentru politician şi pentru erudit. Viaţa viitoare va începe de unde s-a sfârşit această viaţă. Din nou preot, din nou politician, din nou erudit. Viaţa viitoare va fi la fel ca aceasta. Cum ar putea să fie diferită? Va fi aceeaşi roată care se va învârti la fel.

Dar de această dată eu sunt alături „de tine. Cine ştie? Poate că data viitoare nu voi mai fi. De această dată, rătăcind în întuneric, cumva, ai dat peste mine. Data viitoare, nimeni nu ştie ce se va întâmpla… De această dată ai avut nevoie de 56 de ani ca să dai peste un om, care să te revoluţioneze spiritual. Cine ştie? Data viitoare vei fi şi mai încărcat; încărcătura vieţilor trecute şi încărcătura vieţii viitoare… astfel că, poate o să ai nevoie de 70 de ani ca să găseşti un om care să te ajute spiritual

De aceea spun că nu este nicio speranţă pentru preot, pentru politician şi pentru erudit, nici măcar în viitor. Dar pentru tine există orice speranţă, pentru că tu nu eşti un preot, nu eşti un erudit şi nu eşti un politician. Cum ai putea să fii? Acestea sunt lucruri pe care le aduni în jurul tău, dar miezul, interiorul, rămâne întotdeauna liber. Nu te gândi la tine în termenii unei broaşte, fii o albină…

A TREIA ÎNTREBARE: *„Ce rol ar trebui să joace caritatea în viaţa unui discipol*?”

Întrebarea nu este pusă de un discipol; este pusă de Philip Martin. În primul rând, Philip Martin, ar trebui să devii un discipol. N-ar trebui să pui întrebări pentru alţii; nu este cinstit, trebuie să pui întrebări despre tine însuţi. Întâi să fii un discipol şi abia apoi pune întrebări. Dar întrebarea este plină de sens, aşa că am să răspund oricum la ea. Şi am sentimentul că mai devreme sau mai târziu, Philip Martin va fi un discipol.

Primul lucru: toate religiile din lume au accentuat prea mult caritatea – DHANA. Şi motivul este că omul s-a simţit întotdeauna vinovat din cauza banilor. Caritatea a fost propovăduită atât de mult, doar pentru a-l ajuta pe om să se simtă mai puţin vinovat. Veţi fi surprinşi: în engleza veche există, un cuvânt „gilt” g-i-l-t – care înseamnă bani. În germană există cuvântul „geld – g-e-l-d – care înseamnă bani. Şi gold (aur) este foarte apropiat!” Gilt”, „guilt” (vinovăţie); „Geld”, „Gold”; cumva, adânc înăuntru, o mare

vinovăţie decurge din prezenţa banilor.

Ori de câte ori ai bani, te simţi vinovat... şi acest lucru este natural, deoarece atât de mulţi oameni nu au bani. Cum poţi ocoli vinovăţia? Ori de câte ori ai bani, tu ştii că undeva, cineva rabdă de foame. Cu cât contul tău din bancă va fi mai mare, cu atât mai sigur vei fi că numeroşi oameni suferă de foame. Poţi fi sigur că undeva un copil nu va avea medicamentul necesar pentru a supravieţui; că vreun sărman va muri deoarece nu are ce mânca. Cum să ignori aceste lucruri? Ele există. Cu cât ai mai mulţi bani, cu atât mai mult aceste lucruri te vor obseda; te vei simţi vinovat.

Caritatea o vei manifesta pentru a te uşura de vina ta, aşa că tu spui: „Trebuie să fac ceva: voi deschide un spital, un colegiu. Voi da bani acestei asociaţii de ajutorare, acestui trust...” Te simţi un pic mai fericit. Lumea a trăit în sărăcie, lumea a trăit în lipsuri, 99% din oameni au trăit o viaţă săracă, aproape murind de foame şi numai 1% din oameni au trăit în bogăţie, având bani; ei s-au simţit întotdeauna vinovaţi. Pentru a-i ajuta, religiile au dezvoltat ideea de caritate. Pentru a-i elibera de vina lor.

Aşa că primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun este: caritatea nu este o virtute; este doar un ajutor pentru a-ţi menţine sănătatea intactă, altfel ai deveni nesănătos. Caritatea nu este o virtute – nu este o PUNYA. Nu faci ceva bun când dai de pomană. Tu doar te căieşti pentru tot răul pe care l-ai făcut prin acumularea banilor. Pentru mine, caritatea nu este o calitate măreaţă; este căinţă, tu te căieşti. Ai câştigat 100$ şi 10$ îi dai de

pomană; aceasta este căinţă. Te simţi ceva mai bun; nu te mai simţi atât de rău; ego-ul tău se simte ceva mai protejat. Îi poţi spune lui DUMNEZEU: „Eu nu numai că nu exploatez, dar îi şi ajut pe cei săraci”. Dar ce fel de ajutor este acesta? Cu o mână înşfaci 100$ şi cu cealaltă dai 10$ – asta nu înseamnă nimic!

Aceasta este o păcăleală inventată de aşa-zişii oameni religioşi, pentru a-i ajuta nu pe cei săraci, ci pe cei bogaţi. Să vă fie absolut clar: aceasta este părerea mea; este vorba de un truc pentru a-i ajuta pe bogaţi, nu pe săraci. Dacă săracul este ajutat, aceasta este doar o consecinţă, dar nu acesta a fost scopul caritătii.

Ce le spun eu discipolilor mei?

Eu nu vorbesc despre caritate. Acest cuvânt mi se pare urât. Eu vorbesc despre dăruire; ea are o calitate total diferită. Dacă ai, împarte cu ceilalţi. Nu pentru că prin împărţire îi vei ajuta pe ceilalţi, nu, dar prin împărţire vei creşte. Cu cât împărţi mai mult, cu atât creşti mai mult.

Şi cu cât împărţi mai mult, cu atât ai mai mult. Nu este vorba numai despre bani. Dacă ai cunoaştere, împărtăşeşte-o! Dacă atingi o stare profundă de meditaţie, împărtăşeşte-o! Dacă ai dragoste, dăruieşte-o! Orice ai avea, dăruieşte, răspândeşte peste tot; să se răspândească aşa cum parfumul unei flori se împrăştie în jur. Aceasta n-are nimic de-a face cu oamenii săraci… şi există diferite tipuri de oameni săraci. Împarte cu orice fiinţă care este în jurul tău.

Un om bogat poate fi sărac pentru că n-a cunoscut niciodată dragostea. Împarte dragostea

ta cu el. Un om sărac poate să fi cunoscut dragostea, dar n-a cunoscut o mâncare bună: Împarte hrana cu el. Un om bogat poate să aibă totul, dar să nu aibă înţelepciune: împarte-ţi înţelepciunea cu el şi vei vedea că el este foarte sărac din acest punct de vedere. Există 1001 de feluri diferite de sărăcie. Orice ai avea, împarte.

Dar ţine minte, eu nu spun că aceasta este o virtute şi că DUMNEZEU îţi va da un loc special în paradis pentru aceasta, că vei fi tratat în mod special, că vei fi considerat o persoană foarte importantă, nu. Împărţind aici-acum, vei fi mai fericit. Un acaparator nu este niciodată un om fericit. Un acaparator este în fond o fiinţă tensionată. El continuă să adune; nu se poate relaxa; el nu poate dărui. El continuă să acumuleze; orice ar obţine, el pur şi simplu acumulează. El nu se foloseşte niciodată de ceea ce are, pentru că orice folosire este un fel de a împărţi.

Dacă vrei într-adevăr să te bucuri de mâncarea ta, va trebui să-ţi inviţi prietenii la masă. Dacă vrei într-adevăr să te bucuri de mâncarea ta, va trebui să ai oaspeţi; altfel nu vei fi capabil să te bucuri de ea. Dacă vrei într-adevăr să te bucuri de o băutură, cum ai putea să te bucuri singur de ea, în camera ta?

Va trebui să-ţi găseşti ca tovarăşi alţi beţivi. Va trebui s-o împarţi!

Bucuria, plăcerea, există doar dacă le împărtăşeşti. Cum ai putea să fii fericit singur, absolut singur? Gândeşte-te! Cum poţi să fii fericit singur, absolut singur? Bucuria implică o relaţie, o

fraternitate. De fapt, chiar şi acei oameni care s-au dus în munţi şi au trăit o viaţă singuratică, şi ei şi-au împărtăşit existenta. Ei şi-au împărtăşit existenta cu stelele, cu munţii, cu păsările, cu copacii; ei nu au fost singuri.

Gândeşte-te! Timp de 12 ani MAHAVIR a stat singur în junglă, dar el n-a fost singur. Vă spun din experienţă, el n-a fost singur. Păsările zburau în jurul lui, animalele veneau şi stăteau în jurul lui, copacii îşi scuturau florile peste el, stelele străluceau şi soarele răsărea. Şi ziua şi noaptea şi vara şi iarna... tot anul... era multă fericire! Da, el era departe de fiinţele umane; trebuia să fie, pentru că fiinţele umane îi făcuseră atât de mult rău, încât el a simţit nevoia să fie departe de oameni, pentru a se putea vindeca. A făcut aceasta doar pentru a evita fiinţele umane un timp, aşa încât ele să nu-i mai poată face rău. Iată de ce discipolii s-au retras întotdeauna în singurătate: doar pentru a-şi vindeca rănile. Altfel, oamenii îşi vor răsuci pumnalele în rănile tale şi le vor menţine mereu deschise; ei nu-ţi vor permite să te vindeci, nu-ţi vor da nicio şansă să uiţi tot ce ţi-au făcut.

Timp de 12 ani MAHAVIR a fost tăcut; a stat cu stâncile şi cu copacii, dar n-a fost singur; el a fost înconjurat de întreaga natură. Întreaga natură fuzionase cu el. Apoi a venit ziua când a fost vindecat şi în acel moment a simţit că nimeni n-ar mai putea să-i facă vreun rău. El a transcens astfel condiţia umană. Nicio fiinţă umană n-ar fi putut să-l mai rănească. El a venit înapoi printre oameni numai pentru a împărţi cu ei bucuria pe care o

atinsese.

Scripturile jainiste vorbesc numai despre faptul că el a părăsit lumea; ele nu vorbesc însă şi despre revenirea sa în lume; aceasta este doar jumătate din poveste, nu este povestea întreagă.

BUDDHA s-a dus în pădure, dar a revenit înapoi în lume. Cum ai putea să continui să trăieşti acolo unde ai găsit fericirea? Va trebui să revii şi s-o împărţi cu ceilalţi. Da, este bine s-o împărţi cu copacii, dar copacii nu pot înţelege prea mult. Ei sunt foarte neştiutori. Este bine s-o împărţi cu animalele; ele sunt minunate, dar frumuseţea unui dialog uman este imposibil s-o găseşti în altă parte. Răspunsul, răspunsul uman! Ei trebuie să revină în lume, la fiinţele umane, pentru a-şi împărtăşi bucuria, fericirea, extazul!

„Caritatea" nu este un cuvânt bun. Este un cuvânt foarte nepotrivit. Eu vorbesc despre dăruire, împărtăşire. Discipolilor mei eu le spun să împartă. În cuvântul „caritate", milă, este şi ceva urât: aceste cuvinte sugerează că tu eşti superior şi că celălalt îţi este inferior, că celălalt este un cerşetor iar tu îl ajuţi, pentru că el are nevoie. Asta nu este bine. A-l privi pe celălalt ca şi cum el ţi-ar fi inferior – tu ai şi el nu are – nu este bine; este inuman.

Împărtăşirea dă o perspectivă total diferită. Nu se pune problema dacă celălalt are sau nu. Problema este că tu ai prea mult, tu trebuie să împarţi. Când dai de pomană, te aştepţi ca celălalt să-ţi mulţumească. Când împărţi, tu ar trebui să fi mulţumeşti celuilalt că ţi-a permis să-ţi reverşi energia care te apasă prea mult. Tu ar trebui să te

simţi recunoscător.

Dăruieşti o parte din ceea ce ai, pentru că tu ai mult. Mila este pentru sărăcia celorlalţi. Aceasta este o diferenţă calitativă.

Nu, eu nu vorbesc despre caritate, ci despre a dărui şi celorlalţi din ceea ce ai tu. Dăruieşte! Orice ai avea dăruieşte… şi aşa vei avea din ce în ce mai mult. Aceasta este o lege fundamentală: cu cât dai mai mult, cu atât obţii mai mult. Să nu fii niciodată prea reţinut în a dărui.

A PATRA ÎNTREBARE: *„În timpul meditaţiei, mintea mea continuă să alerge cu 500 km/h. Nu experimentez* decât *foarte rar liniştea, şi orice moment de linişte este foarte scurt, doar ca o străfulgerare. Îmi pierd timpul degeaba*?”

Să fie mintea noastră oare atât de lentă! Numai 500 km/h?! Mintea călătoreşte atât de repede! Ea este mai rapidă decât lumina. Lumina călătoreşte cu 300.000 km pe secundă. Mintea este mai rapidă decât lumina. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji: aceasta este frumuseţea minţii, aceasta este o mare calitate! În loc să te lupţi ce ea, fii prieten cu mintea.

Tu spui: „În timpul meditaţiilor, mintea continuă să alerge cu 500 km/h”. Las-o să alerge! Las-o să alerge mai repede. Tu fii un observator. Observă mintea cum aleargă. Bucură-te de asta! Bucură-te de acest joc al minţii.

În limba sanscrită noi avem un termen special pentru acest lucru; îl numim CHIDVILAS – jocul minţii. Bucură-te de el, de acest joc al minţii alergând după stele, mişcându-se atât de rapid

dintr-un loc în altul, sărind peste toată existenţa. Ce este rău în asta? Dă-i voie să se joace. Acceptă acest joc.

Am sentimentul că tu încerci să-l opreşti; nu poţi face aceasta. Nimeni nu poate opri mintea! Da, mintea se opreşte într-o zi, dar nimeni n-o poate opri dintr-odată. Mintea se opreşte, dar aceasta nu ca urmare a voinţei tale. Mintea se opreşte ca urmare a înţelegerii tale.

Tu doar observă şi încearcă să vezi ce se întâmplă, de ce aleargă această minte. Ea nu aleargă fără motiv. Încearcă să vezi de ce aleargă mintea, unde aleargă: trebuie să fii perseverent. Dacă ea se gândeşte la bani, atunci încearcă să o înţelegi. Mintea nu este o problemă. Tu începi să te gândeşti la bani, ai vrea să câştigi la loterie, şi îţi faci planuri cum ai să cheltuieşti banii pe care o să-i câştigi, ce să cumperi şi ce nu. Sau, mintea crede că ai devenit preşedinte, sau prim-ministru şi atunci începi să te gândeşti ce ar trebui să faci ca să conduci ţara bine. Doar observă mintea! Spre ce se duce ea. Trebuie să descoperi undeva, profund, cauzele care generează aceste dorinţe. Nu poţi opri mintea cât timp aceste cauze există.

Mintea urmăreşte, pur şi simplu, să îndeplinească toate dorinţele tale. Cineva se gândeşte la sex; atunci, undeva în el, există o sexualitate reprimată. Observă încotro aleargă mintea. Priveşte adânc în tine şi găseşte unde se află originea acestei dorinţe.

O anecdotă:

«Un preot era foarte îngrijorat. „Ascultă”, îi

zise el vecinului său, „cineva mi-a furat bicicleta”.

„Unde ai fost în acel timp, părinte?” întrebă acela îngrijorat. – „În spatele bisericii, îmi făceam nevoile”.

Vecinul sugeră că cel mai bun plan ar fi ca duminică, preotul să ţină o predică despre cele 10 porunci. „Când vei ajunge la «Să nu furi» o să privim amândoi feţele celor prezenţi şi vom vedea cine se simte vinovat”.

Veni duminica, preotul începu să vorbească despre cele 10 porunci, apoi la un moment dat pierdu firul, schimbă subiectul şi încheie bâlbâindu-se.

„Părinte”, zise vecinul credeam că vreţi să…”

„Ştiu, Giles, ştiu. Dar vezi, când am ajuns la «Să nu preacurveşti» mi-am amintit brusc unde mi-am lăsat bicicleta.”» Mintea are nevoie de înţelegere, de luciditate. Nu încerca să o opreşti. Dacă încerci s-o opreşti, în primul rând nu vei reuşi; în al doilea rând, dacă reuşeşti totuşi – vei reuşi doar dacă faci eforturi perseverente ani de zile – vei deveni un idiot. Nu vei atinge niciodată SATORI procedând astfel.

În primul rând, nu poţi reuşi; şi este bine că nu poţi reuşi. Dacă vei reuşi, dacă te străduieşti să reuşeşti, vei fi un nenorocit; vei deveni idiot, îţi vei pierde inteligenţa. Cu această viteză a minţii există inteligenţa, cu această viteză există o continuă ascuţire a gândirii, a logicii, a intelectului. Nu încerca să o opreşti. Eu nu sunt în favoarea idioţilor şi nu voi ajuta pe nimeni să devină stupid.

În numele religiei, mulţi oameni au devenit

stupizi, au devenit aproape idioţi – doar încercând să-şi oprească minţile fără să înţeleagă de ce aleargă ele atât de repede… de ce? Mintea nu poate funcţiona fără vreun motiv. Fără să cerceteze motivele, straturile adânci ale subconştientului, ei încearcă doar să oprească mintea. Ei o pot opri, dar vor trebui să plătească un preţ şi preţul va consta în faptul că îşi vor pierde inteligenţa.

Poţi străbate India în lung şi în lat, şi vei găsi mii de discipoli; priveşte în ochii lor; da, ei sunt oameni buni, drăguţi, dar stupizi. Dacă priveşti în ochii lor nu vei vedea nicio lumină; acolo nu este pic de inteligenţă. Ei sunt oameni lipsiţi de creativitate; ei n-au creat niciodată nimic. Ei doar există, vegetează, nu sunt oameni vii. Ei n-au ajutat lumea în niciun fel. N-au produs nici măcar o pictură, sau un poem, sau un cântec, deoarece chiar şi pentru a crea un poem ai nevoie de inteligenţă, ai nevoie de anumite calităţi ale minţii.

Eu nu-ţi sugerez să-ţi opreşti mintea, ci mai degrabă, să înţelegi. Prin înţelegere se întâmplă un miracol. Miracolul se produce atunci când înţelegi cauzele şi când acele cauze sunt examinate în profunzime şi prin aceasta ele dispar, doar atunci mintea îşi va încetini viteza.

Dar ce faci dacă nu înlături cauzele prin înţelegere? De exemplu, conduci o maşină şi continui să apeşi pe accelerator şi în acelaşi timp apeşi şi frâna. Vei distruge întregul mecanism al maşinii. Şi ai toate şansele să faci un accident. Cele două acţiuni nu pot fi făcute simultan. Dacă apeşi frâna, atunci slăbeşte acceleraţia; nu-l mai

apăsa. Dacă apeşi pe acceleraţie, atunci nu mai apăsa frâna. Să nu faci aceste două lucruri simultan, altfel vei distruge întregul mecanism; faci două lucruri contrare.

Te ambiţionezi şi încerci să-ţi opreşti mintea. Această ambiţie măreşte viteza, aşa că tu măreşti viteza, dar în acelaşi timp vrei să-i pui şi frână. Vei distruge întregul mecanism subtil al minţii, iar mintea este un fenomen foarte delicat, cel mai delicat din întreaga ta existenţă. Aşa că poartă-te cu multă atenţie cu ea.

Nu este nicio nevoie să o opreşti.

Tu spui: „Nu experimentez decât foarte rar liniştea, şi orice moment de linişte este foarte scurt, doar ca o străfulgerare”.

Fii fericit! Chiar şi faptul că eşti conştient de acest lucru este de o imensă valoare. Aceste străfulgerări nu sunt obişnuite.

Nu le minimaliza! Există milioane de oameni la care n-au apărut nici măcar aceste mici străfulgerări. Ei vor trăi şi vor muri fără să ştie vreodată ce este adevărul; nu l-au intuit nici măcar pentru o singură clipă. Tu eşti un fericit, eşti un norocos, pentru că ţie ţi s-a întâmplat.

Dar tu nu te simţi recunoscător. Dacă nu te simţi recunoscător, aceste străfulgerări vor dispărea. Fii recunoscător – şi ele vor fi din ce în ce mai dese.

„Orice moment de linişte este foarte scurt, doar ca o străfulgerare”.

Nu-i nimic! Dacă această străfulgerare poate să apară şi doar pentru o singură clipă, las să apară; vei avea gustul ei. Şi cu timpul, vei crea din

ce în ce mai multe situaţii în care aceste străfulgerări vor apare din ce în ce mai des.

„Îmi pierd timpul?”

Nu poţi pierde timp, pentru că nu posezi timp. Poţi pierde ceva ce posezi. Tu nu posezi timp. Timpul va fi pierdut oricum, indiferent dacă meditezi sau nu, timpul va fi pierdut. Timpul aleargă. Orice ai face, fie că faci ceva, fie că nu faci nimic, timpul trece. Nu poţi păstra timpul, aşa că nu-l poţi pierde. Poţi pierde numai ceva ce poţi păstra. Tu nu posezi timp. Uită de el!

Şi cea mai bună utilizare pe care o poţi da timpului, este să ai aceste mici licăriri, pentru că până la urmă, vei ajunge să vezi, să vezi că s-au păstrat numai acele momente de observaţie şi că toate celelalte s-au pierdut. Banii pe care-i câştigi, prestigiul pe care-l câştigi, respectabilitatea pe care o câştigi, au dispărut. Numai acele câteva momente în care ai avut străfulgerări, numai acele momente sunt păstrate. Numai acele momente te vor însoţi atunci când vei părăsi această viaţă; numai acele momente pot rămâne, pentru că acele momente aparţin eternităţii; ele nu aparţin timpului.

Dar fii fericit că ele apar. Ele apar rar, foarte rar. Dar picătură cu picătură se umple oceanul. Apar ca picăturile. Tu doar să le primeşti cu recunoştinţă, cu mulţumire.

Şi nu încerca să opreşti mintea. Mintea să-şi aibă viteza ei; doar observ-o!

A CINCEA ÎNTREBARE: *„Cum poate fi folosită energia sexuală pentru a atinge starea de*

SAMĀDHI?”

TANTRA ŞI YOGA oferă un anumit model al omului desăvârşit. Ar fi bine dacă ai înţelege acest model; te va ajuta, foarte mult.

TANTRA ŞI YOGA afirmă că există 7 centre esenţiale în fiziologia omului, în fiziologia subtilă, nu în corp. Cunoaşterea lor este utilă pentru a înţelege mai bine structura subtilă a omului.

Acestea sunt cele 7 CHAKRE…

Prima CHAKRĂ, fundamentul acestei structuri subtile este: MULADHARA; de aceea ea este numită MULADHARA; MULA înseamnă bază, rădăcină. MULADHARA CHAKRA este centrul în care energia sexuală este înmagazinată, fiind disponibilă în orice moment. Însă, societatea influenţează negativ manifestarea armonioasă a acestei CHAKRA.

Această MULADHARA CHAKRA are 3 porţi de manifestare: prima este orală – gura; a doua este anală şi a treia este genitală. Copilul îşi începe viaţa cu manifestarea orală, şi din cauza educaţiei greşite, mulţi oameni rămân la acest nivel; ei nu-l depăşesc niciodată. De aceea sunt atât de răspândite fumatul, obiceiul de a mesteca gumă şi de a mânca întruna. Aceasta este o fixaţie orală şi mulţi oameni rămân la acest stadiu.

Există multe societăţi primitive la care sărutul este necunoscut. De fapt, dacă copilul a fost crescut într-un mod armonios, dorinţa obsesivă de a săruta va dispare; acest sărut arată că omul a rămas oral. Altfel, ce legătură ar avea sexul cu buzele? Când societăţile primitive au aflat pentru prima dată despre obiceiul oamenilor civilizaţi de

a săruta, ei au râs; li se părea de-a dreptul ridicol. Două persoane sărutându-se una pe alta: pare şi foarte neigienic; doar un transfer de tot felul de boli şi de infecţii de la unul la altul. Şi ce fac ei? Şi pentru ce? Dar omenirea a rămas orală. Copilul nu este satisfăcut din punct de vedere oral. Mama nu-i dă să sugă atât cât are el nevoie; buzele rămân nesatisfăcute. Atunci copilul va fuma ţigări, va săruta, va mesteca gumă sau va mânca încontinuu. Dacă mama îi dă să sugă atât cât are nevoie, atunci MULADHARA va fi armonioasă.

Dacă eşti fumător, încearcă o suzetă şi vei fi surprins de efecte. Asta a ajutat mulţi oameni. Am oferit această metodă la multe persoane. Dacă vine cineva la mine şi mă întreabă cum să se lase de fumat, eu spun: „Ia o suzetă şi ţine-o în gură. Ţine-o atârnată de gât, şi de câte ori simţi că ai dori să fumezi, pune suzeta în gură, şi în trei săptămâni vei fi surprins: nevoia de a fuma a dispărut”.

Sânul este atrăgător. De aceea omul este atât de preocupat de sânul femeii. S-ar părea că nu este niciun motiv… şi totuşi de ce? De ce este omul atât de interesat de sânii femeii? Pictura, sculptura, filmul, pornografia, totul pare să fie orientat spre sâni! Şi femeile încearcă în acelaşi timp să-şi ascundă, dar şi să-şi arate sânii; altfel sutienul este doar o prostie. Este un truc pentru a ascunde şi a arăta în acelaşi timp; este o atitudine foarte contradictorie. Şi acum în America, unde orice lucru prostesc este dus la extrem, se injectează medicamente în sânii femeii, se introduc pungi cu silicon; îndoapă sânii în mod

artificial pentru a deveni mai mari şi a căpăta formă, forma pe care omenirea neevoluată ar dori să o vadă. Ce idee copilărească! Dar omul rămâne în continuare oral.

Aceasta este starea cea mai de jos a MULADHAREI.

Apoi puţini oameni trec de nivelul oral şi devin ataşaţi de cel anal, deoarece a doua mare perturbare apare şi în momentul în care copilul este educat să meargă la W.C. Copiii sunt forţaţi să meargă la W.C. la o anumită oră. Copiii nu-şi pot controla mişcările intestinale; este nevoie de timp, este nevoie de ani de zile să le controleze. Aşa că, ce fac ei? Ei pur şi simplu forţează mecanismul anal şi din această cauză devin fixaţi anal. De aceea există atât de multă constipaţie în lume. Numai omul suferă de constipaţie. Niciun animal nu suferă de constipaţie; niciun animal sălbatic nu suferă de constipaţie. Constipaţia este mai mult psihologică. Este o perturbare a lui MULADHARA. Şi din cauza constipaţiei, în mintea omului apar multe alte probleme. Omul începe să acumuleze, să strângă ca un hârciog: un strângător de cunoştinţe, bani, virtuţi; devine un strângător şi suferă. El nu se poate despărţi de nimic! El adună orice şi păstrează totul. Şi din cauza acestei fixaţii anale, bărbatul sau femeia nu vor putea trece la manifestarea sexual-genitală. Dacă devin fixaţi oral sau anal, ei nu trec niciodată la genital; acesta este trucul utilizat de societate până acum, pentru a nu-ţi, permite să devii pe deplin sexual. Atunci fixaţia orală devine atât de importantă, încât organele genitale devin mai

puţin importante.

Din această cauză există atât de multă homosexualitate în lume. Homosexualitatea nu va dispare din lume până când această orientare anală nu va dispare. Educaţia de a merge la W.C. la ore fixe este o educaţie foarte periculoasă.

Dar dacă totuşi unii oameni devin genitali, dacă nu rămân fixaţi oral sau anal, şi devin genitali, în această situaţie există la ei un mare sentiment de vinovăţie legat de sex. Sexul înseamnă păcatul. Creştinismul a considerat sexul un păcat atât de mare, încât continuă să supraliciteze uneori exagerat faptul că IISUS s-a născut printr-un miracol: că el nu s-a născut dintr-o relaţie bărbat-femeie, că Maria era fecioară. Sexul în viziunea aşa-zis creştină este un păcat atât de mare, încât pentru creştini ar fi un mare sacrilegiu să considere că mama lui IISUS ar putea să facă dragoste. Este ceva normal pentru oamenii obişnuiţi, dar ca mama lui IISUS să aibă o astfel de relaţie, este considerat a fi un sacrilegiu; cum ar fi putut IISUS, un om atât de pur, să se nască altfel decât dintr-un miracol?

O anecdotă: «Era odată o tânără care nu se simţea prea bine şi mama ei a dus-o la doctor. Mama a susţinut toată conversaţia; aşa îi era felul.

„Este însărcinată”, zise doctorul după ce a examinat-o.

„Doctore, aceasta este o prostie! Fata mea nici măcar nu a sărutat vreodată pe cineva, nu-i aşa dragă?”

„Nu mamă, nici măcar nu am ţinut un băiat de mână!”

Doctorul îşi părăsi fotoliul, se duse la fereastră şi privi fix cerul. A urmat o tăcere lungă, apoi mama întrebă: „Este ceva în neregulă acolo, doctore?”

„Deloc! Numai că ultima dată când s-a întâmplat aşa ceva, a apărut o stea la răsărit şi de data aceasta am vrut s-o văd şi eu!”

Sexul a fost condamnat atât de mult, încât nu te poţi bucura de el. Şi de aceea, energia a fost fixată undeva: oral, anal, genital. Nu poate urca mai sus.

TANTRA spune că omul trebuie să fie eliberat, dezlegat de aceste trei lucruri. Aşa că, TANTRA spune că prima mare transformare trebuie să aibă loc în MULADHARA. Pentru eliberarea orală: ţipetele, râsul, strigătele, plânsul, sunt foarte utile. Iată de ce am ales eu şocul, terapia primară şi aceste tipuri de grupe: toate ajută la eliberarea de fixaţia orală. Şi pentru a te elibera de fixaţia anală: prāṇāyāma, bhastrikā, respiraţia haotică rapidă sunt foarte utile, deoarece ele acţionează direct asupra centrului anal şi te fac capabil să-ţi relaxezi mecanismul anal. Meditaţia dinamică are o valoare uriaşă.

Urmează apoi eliberarea centrului sexual; centrul sexual trebuie să fie eliberat de povara vinovăţiei, a condamnării. Trebuie să începi să înveţi din nou să-l integrezi. Numai atunci centrul sexual poate funcţiona într-un mod sănătos. Va trebui să reînveţi să te bucuri de el fără nicio vină.

Există diferite stări de vinovăţie. În mintea hindusă există teama că poţi pierde energia seminală; eşti nefericit dacă ai pierdut o singură

picătură. Nu trebuie să ai o atitudine de teamă atât de exagerată. Fii atent pe viitor să nu se mai întâmple. Mintea indiană este mult prea obsedată de VEERYA, energia seminală. Nu trebuie pierdută nici măcar o picătură! Ei se tem încontinuu. Aşa că, de câte ori fac dragoste, dacă fac dragoste, se simt deprimaţi, pierduţi, deoarece încep să gândească cât de multă energie poate fi pierdută datorită neatenţiei.

Deci există o nebunie indiană: o stare de profundă vinovăţie dacă îţi pierzi energia sexuală. Şi există şi o nebunie americană: o fantastică dorinţă de a te descărca, fără rost, fără sens. Sexul este bun, sexul este minunat, dar el nu este totul. El este alfa dar nu este şi omega. El trebuie transcens. Dar nu trebuie să-l condamni!

TANTRA are cea mai sănătoasă atitudine faţă de sex. Ea consideră că sexul este minunat, este sănătos, natural şi că sexul are mai multe disponibilităţi decât simpla reproducere. Şi sexul este mai mult decât o distracţie. Sexul este o poartă către SAMĀDHI.

MULADHARA CHAKRA trebuie să fie relaxată, purificată şi integrată; trebuie eliminate toate tensiunile de la acest nivel. MULADHARA CHAKRA trebuie să funcţioneze armonios şi doar atunci energia va începe să ascensioneze.

A doua CHAKRĂ este SWADHISTHANA, centrul regenerării, aceasta, implicând într-o viziune mai profundă şi ideea morţii. Prima şi a doua CHAKRĂ sunt perturbate la omul modern foarte mult, deoarece el se teme de sex şi de moarte. Moartea a fost ocolită: nu vorbi niciodată

despre moarte! Uită de ea! Ea nu există! Chiar dacă uneori există, nu o observa, nu o băga în seamă. Continuă să crezi că vei trăi veşnic; evită moartea!

TANTRA spune: nu evita sexul şi nu evita moartea. De aceea SARAHA s-a dus să mediteze pe un teren de incinerare, pentru a nu ocoli moartea. Şi s-a dus acolo cu o femeie pentru a trăi o viaţă sexuală sănătoasă, plenară, transfiguratoare. Trăind pe un teren de incinerare cu o femeie, aceste două aspecte – sexul şi moartea – pot fi transcense şi astfel îţi vei armoniza primii doi centri. Odată ce ai acceptat moartea şi nu te mai temi de ea, odată ce ai acceptat sexul şi nu te mai temi de el, cei doi centri inferiori se relaxează.

Aceştia sunt cei doi centri inferiori care au fost cel mai puternic perturbaţi de societate. Dacă aceşti doi centri fundamentali, de bază ai fiinţei sunt armonioşi, următorii cinci centri, care sunt utilizaţi mult mai rar de omul obişnuit, vor fi mai uşor de armonizat. Primii doi centri sunt accesibili tuturor. Naşterea a avut loc: MULADHARA CHAKRA a fost activată. Şi moartea va avea loc: SWADHISTHANA CHAKRA este activată. Aceste două evenimente sunt prezente în viaţa oricui, dar societatea a perturbat ambii centri şi a încercat să manipuleze omul, să-l domine prin aceste două aspecte.

TANTRA spune: meditează în timp ce faci dragoste, meditează în momentul în care cineva moare; du-te, uită-te, vezi. Stai alături de un muribund. Să simţi, să participi la moartea sa.

Identifică-te cu starea muribundului. Şi când un om este pe moarte, există posibilitatea de a înţelege moartea, pentru că atunci când un om moare, el eliberează foarte multă energie din SWADHISTHANA CHAKRA... trebuie să o elibereze deoarece el moare. Întreaga energie a acestui centru, reprimată într-o întreagă existenţă, va fi eliberată deoarece el este pe moarte; fără să o elibereze el nu va putea să moară. Aşa că atunci când un om moare, nu pierde ocazia să înţelegi acest eveniment. Dacă eşti alături de un muribund, stai liniştit, meditează în linişte. Când omul moare, energia sa se va elibera în exterior, iar dacă tu o vei percepe vei putea înţelege însăşi moartea. Iar aceasta te va face să îţi elimini teama; da, moartea există, dar de fapt nimeni nu moare niciodată. Moartea este doar o trecere.

În timp ce faci dragoste, meditează, astfel încât să te apropii de SAMĀDHI prin sexualitate. Şi când meditezi asupra morţii, intră adânc în ea, astfel încât să poţi vedea nemuritorul, transcendentul din moarte. Aceste două experienţe te vor ajuta să evoluezi foarte repede. Dacă aceşti doi centri ai conştiinţei sunt armonizaţi, energia va începe să ascensioneze. Fie ca moartea şi dragostea să fie unele din subiectele tale principale de meditaţie.

ULTIMA ÎNTREBARE: *„Dragă Bhagwan, va fi «Bhagwan» la fel de cunoscut ca reclama pentru Coca-Cola?”*

De ce nu?

CAPITOLUL 9. MINTEA IMACULATĂ ÎN ÎNSĂŞI EXISTENŢA EI

29.04.1977

Sutre:

Când iarna, apa liniştită este agitată de vânt.

Ea va lua ca gheaţa, forma şi structura unei pietre. Când amăgitul este răscolit de gânduri interpretative, Ceea ce este mereu nenăscut devine foarte tare şi solid.

Conştiinţa imaculată în însăşi existenţa ei.

Nu poate fi niciodată perturbată de impurităţile

Samsarei sau Nirvanei.

Un giuvaer de preţ afundat în noroi.

Nu va străluci, deşi are luciu.

Cunoaşterea nu străluceşte în întuneric.

Dar când întunericul este luminat, suferinţa dispare dintr-odată.

Din sământă cresc muguri.

Iar din muguri frunze.

Cel ce se gândeşte la minte în termeni de unul

Sau mai mulţi, părăseşte lumina şi intră în lume.

El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil.

Oare cine ar merita mai multă compasiune?

Oh, frumuseţea existenţei! Adevărata plăcere a ei! Bucuria, cântecul şi dansul! Dar noi nu suntem prezenţi (nu existăm). Noi doar părem că existăm, dar suntem aproape nonexistenţiali, pentru că am pierdut contactul cu existenţa, ne-

am pierdut rădăcinile din ea. Noi suntem ca un copac dezrădăcinat.

Seva nu mai curge, sucul s-a uscat. Nu vor mai apare flori sau fructe. Nici măcar păsări nu vor mai veni să se adăpostească în noi.

Suntem morţi! Pentru că încă nu ne-am născut. Am luat naşterea fizică drept naşterea noastră; dar aceasta nu este naşterea noastră. Noi existăm ca potenţialităţi, încă nu am devenit reali. Din această cauză apare suferinţa. Realul este fericit, potenţialul este suferind. De ce este aşa? Deoarece potenţialul nu poate fi în repaus. Potenţialul este în continuă agitaţie; el trebuie să fie agitat. Ceva este pe cale de a se întâmplă. Pluteşte în aer.

Este ca o sămânţă. Cum poate o sămânţă să fie în repaus şi să se relaxeze? Repausul şi relaxarea sunt cunoscute numai de flori. Sămânţa trebuie să fie într-o frământare continuă, îngrijorarea există: va fi oare capabilă să devină reală? Va găsi solul potrivit? Se va întâmpla aceasta? Sau pur şi simplu va muri înainte de a se naşte? Sămânţa tremură de frică. Este anxioasă, se chinuie. Sămânţa nu poate dormi; sămânţa suferă de insomnie.

Potenţialul este ambiţios, potenţialul tânjeşte după viitor. N-ai observat aceasta în propria ta existentă? Că tânjeşti încontinuu după ceva care să se întâmple, dar care totuşi nu se mai întâmplă? Încontinuu speri, doreşti, visezi… şi nu se întâmplă nimic! Şi viaţa curge mai departe. Viaţa continuă să ţi se scurgă printre degete. Şi moartea se apropie şi tu încă nu ai devenit real.

Cine ştie? Ce va veni mai întâi? Realizarea, înflorirea, sau poate moartea? Cine ştie? De aici frica, chinul, anxietatea.

Søren Kierkegaard a spus că omul este o frică. Da, omul este o frică, deoarece omul este o sămânţă. Friedrich Nitszsche a spus că omul este o punte. Chiar aşa! Omul nu este un loc unde să te odihneşti! Este o punte peste care trebuie să treci. Omul este o uşă prin care trebuie să intri. Nu te poţi odihni fiind om. Omul nu este o existenţă; omul este o săgeată în mişcare... o funie întinsă între două eternităţi. Omul este o continuă tensiune. Numai omul suferă de anxietate; el este singurul animal de pe pământ care suferă de anxietate. Care poate fi cauza acestui lucru?

Numai omul există ca o potenţialitate, numai omul, prin conştientizare, are posibilitatea de a evolua în timpul unei existente. Un câine este real; n-are ce altceva să se mai întâmple. Un taur este real; el nu poate fi mai mult; el este ceea ce poate fi. El este tot ceea ce ar fi putut fi. Nu îi poţi spune unui taur: „Tu încă nu eşti un taur"; aceasta ar fi o prostie. Dar îi poţi spune unui om: Tu încă nu eşti un om". Îi poţi spune omului: „Tu eşti incomplet." Nu îi poţi spune unui câine: „Tu eşti incomplet". Ar fi o prostie să spui aşa ceva. Toţi câinii sunt complet dezvoltaţi.

Omul are o posibilitate, un viitor. Omul este o deschidere. De aici apare frica continuă. Va trebui să facem asta acum sau nu?

De câte ori am ratat-o înainte! Vom rata ocazia din nou? Iată de ce nu suntem noi fericiţi. Existenta este o sărbătoare, un cântec, o bucurie

uriaşă! Întreaga existentă este o celebrare. Ca un carnaval. Întreaga existenţă de fiecare zi este ca un orgasm. Cumva, omul a devenit străin de existenţă.

Omul a uitat limbajul inocenţei. Omul a uitat cum să intre în legătură cu existenţa. Omul a uitat să intre în legătură cu el însuşi! Să fii în legătură cu tine însuţi înseamnă meditaţie. Să fii în legătură cu existenţa înseamnă rugăciune. Omul a uitat limbajul însuşi. Iată de ce noi părem nişte străini, în propria noastră casă! Străini faţă de noi înşine. Nu ştim cine suntem şi nu ştim de ce suntem şi nu ştim pentru ce continuăm să existăm. Se pare că aşteptăm la nesfârşit... îl aşteptăm pe DUMNEZEU.

Nimeni nu ştie dacă DUMNEZEU va veni vreodată sau nu. De fapt, cine este acest DUMNEZEU? Nimeni nu ştie nici măcar acest lucru, dar trebuie să aşteptăm ceva, aşa că am creat o idee şi o aşteptăm. DUMNEZEU este acea idee. Trebuie să aşteptăm pentru că trebuie să ne umplem cumva existenţa, altfel ne vom simţi foarte goi. Aşteptarea îţi dă sentimentul scopului şi al direcţiei. Te poţi simţi bine; cel puţin aştepţi. Încă n-a apărut, dar trebuie să apară într-o zi. Ce este acel ceva care trebuie să apară?

Noi nici măcar n-am pus întrebarea corectă. Ce să mai vorbim despre un răspuns corect? Şi, ţineţi minte, odată ce e pusă întrebarea corectă, răspunsul corect nu e prea departe, este chiar după colţ. De fapt, el este ascuns în însăşi întrebarea corect formulată. Dacă vei continua să pui întrebarea corect, vei afla răspunsul corect

chiar prin acest interogatoriu.

Aşa că, primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun azi, este că noi eşuăm, eşuăm încontinuu, deoarece am luat mintea drept limbaj cu care să comunicăm cu existenţa. Dar mintea este, de fapt, o cale de a te separa de existenţă. Nu este calea de a te uni cu existenţa. Gândirea este o barieră. Gândurile sunt ca un zid chinezesc în jurul tău, iar tu bâjbâi printre gânduri. Nu poţi atinge realitatea. Nu pentru că acea realitate este îndepărtată;

DUMNEZEU este chiar în noi, cel mult la distanţă de o rugăciune.

Dar dacă îţi utilizezi prea mult mintea: gândirea, analiza, interpretarea, filosofarea, atunci te îndepărtezi din ce în ce mai mult de realitate, deoarece cu cât ai mai multe gânduri, cu atât, este mai greu să priveşti printre ele. Ele creează o ceaţă densă. Ele te orbesc.

Aceasta este una din afirmaţiile fundamentale ale TANTREI, şi anume, că o minte care gândeşte este o minte care eşuează, că gândirea nu este un limbaj prin care să intri în legătură cu realitatea. Atunci care este limbajul care te pune în legătură cu realitatea? Non-gândirea. Cuvintele nu au sens în realitate. Tăcerea are sens. Tăcerea, liniştea sunt vii; cuvintele sunt moarte. Trebuie să înveţi limbajul tăcerii.

Şi atunci se întâmplă astfel: erai în pântecele mamei tale; tu ai uitat complet aceasta, dar timp de nouă luni n-ai spus nici măcar un singur cuvânt... dar eraţi împreună, într-o tăcere adâncă. Erai una cu mama ta; nu era nicio barieră între

tine şi mama ta. Tu nu existai ca un eu separat. În acea tăcere adâncă, tu şi mama ta eraţi o unică fiinţă. Era o unitate deplină. Nu era o uniune, ci o unitate. Nu eraţi doi, aşa că nu era o uniune; era o unitate. Nu eraţi doi. În ziua în care vei deveni din nou liniştit, se va întâmpla acelaşi lucru: din nou vei intra în pântecele existenţei; din nou vei fi una cu ea, dar într-un mod total nou. De fapt, nu în totalitate nou, pentru că l-ai cunoscut în pântecele mamei tale, dar l-ai uitat. Aceasta înţeleg eu atunci când spun că omul a uitat limbajul prin care poate stabili raporturi, legături. Aceasta este calea: aşa cum erai legat cu mama ta, în pântecele ei; orice stare a ta îi era transmisă mamei; orice stare a mamei îţi era transmisă ţie. Era o înţelegere totală; nu exista nicio neînţelegere între tine şi mama ta. Neînţelegerile apar numai atunci când apare gândirea. Cum poţi să ai vreo neînţelegere cu cineva fără să apelezi la gândire? Poţi? Poţi să nu te înţelegi cu mine dacă nu te gândeşti la mine? Cum să nu te înţelegi? Şi cum să mă înţelegi dacă te gândeşti? Este imposibil. În clipa în care gândeşti, începi să interpretezi. În clipa în care gândeşti, tu nu mă mai vezi pe mine; vezi imaginea mea reflectată de propriile tale gânduri. Te ascunzi în spatele gândurilor tale. Gândurile tale vin din trecutul tău. Eu sunt aici prezent. Eu sunt acum şi aici; iar tu mă amesteci cu trecutul tău.

Poate ştii cum se apără o caracatiţă. Când caracatiţa vrea să se ascundă, ea împroaşcă o cerneală neagră în jurul ei, un nor de cerneală neagră. Atunci nimeni nu poate vedea caracatiţa.

Este pierdută în norul de cerneală neagră produs de ea; aceasta este metoda ei de apărare. Exact acelaşi lucru se întâmplă atunci când tu împroşti un nor de gânduri în jurul tău; te pierzi în el. Atunci nu poţi intra în legătură cu nimeni, şi nimeni nu poate intra în legătură cu tine. Este imposibil să intri în legătură cu o minte; poţi intra în legătură numai cu o conştiinţă.

O conştiinţă nu are trecut. O minte este doar trecut, şi nimic altceva. Aşa că, primul lucru pe care îl spune TANTRA, este că trebuie să înveţi din trăirea orgastică. Când faci dragoste, ce se întâmplă? Timp de câteva clipe, nu mai gândeşti; dar acest lucru este foarte rar, şi devine tot mai rar, pe măsură ce omul devine din ce în ce mai civilizat; da, timp de câteva clipe te izolezi de propria ta minte; prin această trăire explozivă, eşti separat de minte. Dintr-odată, eşti în afara minţii. În aceste câteva secunde de orgasm când mintea nu mai funcţionează, intri din nou în relaţie cu existenţa. Eşti din nou în pântece... în pântecele existenţei. Nu mai sunteţi separaţi. Din nou există unitate, nu o Uniune.

Când începi să faci dragoste cu o femeie, acesta este începutul unei uniuni. Dar când apare orgasmul, nu mai este o uniune, ci o unitate; dualitatea dispare. Ce se întâmplă în această experienţă profundă?

TANTRA îţi aminteşte mereu, că orice s-ar întâmpla în momentul culminant, acesta este limbajul prin care poţi intra în legătură cu existenţa. Este limbajul pântecului; este limbajul fiinţei tale adevărate. Deci să gândeşti fie ca

atunci când erai în pântecele mamei tale, fie ca atunci când eşti din nou pierdut în pântecele iubitei tale. Şi timp de câteva secunde, mintea pur şi simplu nu va mai lucra!

Aceste clipe de non-gândire sunt nişte licăriri de SAMĀDHI, de SATORI, de DUMNEZEU. Ai uitat acest limbaj şi trebuie să-l înveţi din nou. Dragostea este limbajul.

Limbajul dragostei este tăcut. Când doi îndrăgostiţi sunt într-adevăr într-o armonie adâncă, în ceea ce Carl Jung obişnuia să numească sincronicitate, când trăirile lor se sincronizează una cu alta, când amândoi vibrează pe aceeaşi lungime de undă, atunci există tăcere, atunci îndrăgostiţilor nu le place să vorbească. Nu mai soţii şi soţiile vorbesc. Îndrăgostiţii sunt tăcuţi

De fapt, soţul şi soţia nu pot păstra tăcerea, deoarece vorbirea este calea de a-l evita pe celălalt. Dacă nu-l eviţi pe celălalt, dacă nu vorbeşti, prezenţa celuilalt devine stingheritoare. Soţul şi soţia se apără unul de celălalt, împroşcând imediat cerneala lor. Se ascund în nor şi atunci nu mai este nicio problemă.

Vorbirea nu este o cale de a stabili legături, ci o cale de a le evita, mai mult sau mai puţin. Când eşti îndrăgostit profund, îţi poţi ţine iubita de mână, dar vei fi tăcut... o tăcere totală; nu rosteşti niciun cuvânt, eşti ca un lac fără unde. În acest lac limpede al conştiinţei tale, ceva este transmis, este comunicat un mesaj. Este un mesaj fără cuvinte.

TANTRA spune că trebuie să înveţi limbajul dragostei, limbajul tăcerii, limbajul prezenţei

reciproce, limbajul inimii.

Noi am învăţat un limbaj care nu este autentic. Am învăţat un limbaj străin; util, desigur; îndeplineşte anumite scopuri, dar în ceea ce priveşte explorarea conştiinţei, el este o barieră. La un nivel inferior, el este foarte bun; la piaţă, ai nevoie desigur de un anumit limbaj: n-ai ce face cu tăcerea. Dar când vrei să pătrunzi adânc în existenţă, acest limbaj nu este util.

Chiar ieri vorbeam despre CHAKRE; am vorbit despre primele două: MULADHARA CHAKRA ŞI SWADHISTHANA CHAKRA. „MULADHARA înseamnă baza, rădăcina. Ea este centrul sexului, sau o poţi numi centrul vieţii, centrul naşterii. Din MULADHARA te-ai născut. Din MULADHARA mamei şi din MULADHARA tatălui ai ajuns să ai acest corp. Următoarea CHAKRA este SWADHISTHANA: aceasta semnifică locuinţa eului; ea este CHAKRA morţii. Este foarte ciudat numele dat acestei CHAKRA locuinţa eului, SWADHISTHANA – unde exişti tu în realitate. În moarte? Da. Când mori, intri în existenţa ta pură, pentru că moare numai ceea ce tu nu eşti. Numai corpul poate muri. Corpul s-a născut din MULADHARA. Când mori, corpul dispare; dar tu nu. Orice a fost creat de MULADHARA, este luat înapoi de către SWADHISTHANA. Mama şi tatăl tău ţi-au dat un anumit vehicul fizic, care îţi este luat la moarte. Dar tu? Tu existai chiar mai înainte ca tatăl şi mama ta să se fi cunoscut; tu ai existat întotdeauna. IISUS a fost întrebat ce crede el despre profetul Avraam şi el a spus: Avraam? Eu sunt dinainte ca Avraam să fi fost”. Avraam a

existat cu 2000 – 3.000 de ani înaintea lui IISUS, dar cu toate acestea el spune: „Eu sunt înainte ca Avraam să fi fost!” Despre ce vorbeşte IISUS? În ceea ce priveşte corpul fizic, cum poate el să fi fost înaintea lui Avraam? De fapt, el nu vorbeşte despre corp, el vorbeşte despre existenţa lui pură, „Eu sunt”… care este eternă.

Hinduşii au fost nişte mari exploratori ai conştiinţei. Ei au numit-o SWADHISTHANA deoarece atunci când mori, doar atunci ştii cine eşti. Murind pentru planul fizic, în meditaţie, poţi afla cine eşti. Moartea este calea de a şti.

În antichitate, în India, Maestrul era numit „Moartea”, pentru că el trebuia să-şi omoare discipolul pentru planul fizic, pentru a-l ajuta apoi să renască spiritual… numai astfel discipolul ajunge să descopere cine este.

Aceste două centre au fost perturbate foarte mult de către societate. Dincolo de aceste două, mai sunt încă cinci centre. Al treilea este MANIPURA, al patrulea ANAHATA, al cincilea VISHUDDHA, al şaselea AJNA, al şaptelea SAHASHRARA.

Al treilea centru, MANIPURA, este centrul tuturor sentimentelor, al tuturor emoţiilor. Noi continuăm să ne reprimăm emoţiile în MANIPURA. Ea înseamnă „diamant”; viaţa are valoare datorită sentimentelor, emoţiilor, râsului, plânsului, zâmbetului. Viaţa are valoare datorită tuturor acestor trăiri. Acestea dau strălucire vieţii; de aceea, această CHAKRA este numită MANIPURA, „diamant”.

Numai omul e capabil să aibă acest diamant

preţios. Animalele nu pot râde; ele nu pot nici să plângă. Lacrimile sunt caracteristice numai omului. Frumuseţea lacrimilor, frumuseţea râsului; poezia lacrimilor şi poezia râsului sunt accesibile numai omului. Toate celelalte animale există numai cu doi centri: MULADHARA ŞI SWADHISTHANA. Ele s-au născut şi mor; între cele două nu există nimic mai mult. Dacă şi tu te-ai născut şi mori, atunci tu eşti un animal, nu eşti încă om. Şi milioane de oameni există numai cu aceşti doi centri: ei nu urcă niciodată dincolo de ele.

Am fost învăţaţi să ne reprimăm sentimentele. Am fost învăţaţi să nu fim sentimentali. Am fost învăţaţi că sentimentalismul nu are valoare: să fim practici, să fim duri; să nu fii moale, să nu fii vulnerabil! Altfel vei fi exploatat. Fii dur! Cel puţin arată că eşti dur, cel puţin să te prefaci că eşti periculos, că nu eşti o fiinţă slabă. Să creezi teamă în jurul tău. Să nu râzi, pentru că dacă râzi, nu mai poţi crea teamă în jurul tău. Să nu plângi; dacă plângi, arăţi că şi tu eşti speriat. Să nu-ţi arăţi limitările tale omeneşti. Să te prefaci că eşti perfect.

Reprimă-ţi centrul al treilea şi vei deveni un soldat, nu un om, ci un soldat; un militar, un om fals.

În TANTRA se face mult efort pentru a relaxa acest al treilea centru. Emoţiile trebuie eliberate, relaxate. Când simţi că ai urla, trebuie să urli; când simţi că vrei să râzi, trebuie să râzi. Trebuie să elimini acest nonsens al reprimării, trebuie să înveţi exprimarea, deoarece numai prin

sentimentele tale, prin emoţiile tale, prin sensibilitatea ta, ajungi la acea vibraţie prin care este posibilă comunicarea.

N-ai observat? Poţi să spui cât de multe vrei şi nimic nu este spus. O lacrimă poate să spună mult mai multe. Poţi vorbi ore în şir fără folos şi o lacrimă poate spune totul. Poţi să spui într-una: „Sunt foarte fericit, sunt foarte fericit etc etc…” dar faţa ta va arăta exact contrariul. Un pic de râs autentic şi nu ai nevoie să spui nimic; râsul spune totul. Când îţi vezi prietenul, faţa ta iradiază, străluceşte de bucurie.

Al treilea centru trebuie să devină din ce în ce mai accesibil. El este împotriva gândirii, aşa că, dacă îi permiţi să funcţioneze, îţi vei elimina tensiunile mentale mult mai uşor. Fii autentic, sensibil: să simţi mai mult, să râzi mai mult, să plângi mai mult. Şi, ţine minte, nu poţi face mai mult decât este necesar; nu poţi exagera. Nu poţi să scoţi nicio lacrimă mai mult decât e nevoie şi nu poţi să râzi mai mult decât e nevoie. Deci, să nu-ţi fie frică şi să nu suferi.

TANTRA permite vieţii să-şi manifeste toate emoţiile.

Aceştia sunt cei trei centri inferiori – inferiori nu în sensul valorii – acestea sunt primele trei trepte ale scării.

Al patrulea centru, centrul inimii este numit ANAHATA CHAKRA. Cuvântul este minunat. ANAHATA înseamnă „sunet neprodus prin lovire”, este exact ceea ce înţeleg adepţii Zen când spun: „Auzi sunetul aplauzelor produse cu o singură mână?” Inima este chiar la mijloc: există trei

centri sub ea şi trei centri deasupra ei. Şi inima este uşa prin care comunică superiorul cu inferiorul şi invers. Inima este ca o răscruce.

Dar inima a fost complet ocolită. N-ai fost educat să fii „inimos”. Nici măcar nu ţi s-a permis să intri pe tărâmul inimii, pentru că acest lucru este foarte periculos. Acesta este centrul sunetului nefizic; este centrul non-lingvistic, sunetul neprodus prin lovire. Limbajul este un sunet fizic; noi trebui să-l creăm cu ajutorul coardelor noastre vocale; el trebuie să fie produs prin lovire: aplauzele cu amândouă mâinile. Sunetul inimii este întocmai ca sunetul aplauzelor cu o singură mână. În inimă nu este niciun cuvânt; ea este lipsită de cuvinte.

Noi am ocolit complet inima, am evitat-o. Noi trăim ca şi cum inima n-ar exista, sau, în cel mai bun caz, ca şi cum ea n-ar fi decât un mecanism de pompare a sângelui şi atâta tot. Dar nu este aşa. Inima despre care vorbim, nu este doar inima fizică. Ea este locul unde apare iubirea. Iată de ce iubirea nu este doar un sentiment. Şi dragostea ca sentiment aparţine celui de-al treilea centru, nu celui de-al patrulea.

Iubirea nu este doar un sentiment. Iubirea are mult mai multă profunzime decât sentimentele; iubirea are mai multă vigoare decât sentimentele. Sentimentele sunt momentane. Mai mult sau mai puţin, sentimentul iubirii este confundat cu experienţa iubirii într-o zi, te îndrăgosteşti de am bărbat sau de o femeie, iar în ziua următoare sentimentul a dispărut; şi tu numeşti aceasta, iubire! Aceasta nu este iubire; este doar un

sentiment: ţi-a plăcut femeia (ţi-a plăcut, dar n-ai iubit-o), ţi-a plăcut, a fost o „plăcere”, tot aşa cum îţi place îngheţata. A fost o plăcere. Plăcerile vin şi se duc; plăcerile sunt momentane; ele nu pot dura multă vreme; ele n-au nicio posibilitate de a dura îţi place o femeie, petreci un timp împreună cu ea şi gata, plăcerea s-a sfârşit! Este exact la fel cum îţi place îngheţata. Şi dacă cineva îţi mai dă îngheţată tu spui: „M-am săturat de ea; gata! Nu mai vreau!”

Plăcerea nu este iubire. Să nu confunzi niciodată plăcerea cu dragostea, altfel toată viaţa ta vei fi doar o plută… vei pluti de la o persoană la alta; intimitatea nu va fi deplină niciodată.

Al patrulea centru, ANAHATA, este foarte important, deoarece, pentru prima dată, prin inimă ai intrat în relaţie cu mama ta. În dragostea profundă, în orgasmul adânc, tu intri din nou în legătură prin inimă, nu prin meditaţie. În meditaţie, în rugăciune, se întâmplă acelaşi lucru: eşti în raport cu existenţa prin inimă, de la inimă la inimă. Da, este un dialog de la inimă la inimă, nu de la minte la minte; este dincolo de cuvinte.

Şi centrul inimii este centrul de unde apare sunetul nefizic. Dacă te relaxezi în centrul inimii, vei auzi OMKAR, AUM. Aceasta este o mare descoperire. Cei care au reuşit să-şi dinamizeze ANAHATA, au auzit un cânt continuu înăuntrul fiinţei lor care seamănă cu AUM. Ai auzit vreodată ceva ca un cântec care izvorăşte de la sine, pe care nu tu l-ai produs?

Iată de ce eu nu sunt în favoarea MANTRELOR. Poţi să cânţi încontinuu AUM,

AUM, AUM şi astfel poţi crea un substituent mental pentru inimă. Aceasta însă nu te va ajuta. Este o înşelătorie. Şi poţi continua să intonezi aceasta timp de ani de zile şi poţi crea un sunet fals înăuntrul tău, ca şi cum inima ta ar vorbi, dar nu este aşa. Pentru a-ţi dinamiza ANAHATA, nu trebuie să intonezi AUM; trebuie doar să fii tăcut, şi într-o zi, deodată, auzi sunetul venind de nicăieri. El vine din tine, din esenţa ta lăuntrică. Este sunetul liniştii tale interioare. La fel cum într-o noapte liniştită, există un anumit sunet, sunetul liniştii, exact la fel, pe un nivel mult mai profund, un sunet apare în tine.

El apare (dă-mi voie să-ţi reamintesc iar şi iar), el apare, nu tu îl produci; nu tu repeţi AUM, AUM. Nu, tu nu spui niciun cuvânt. Tu pur şi simplu eşti tăcut. Tu pur şi simplu eşti liniştit. Şi el izbucneşte ca un izvor… deodată el începe să curgă, el există. Tu îl auzi; tu nu-l produci, îl auzi.

Acesta este înţelesul afirmaţiei mahomedanilor, referitoare la faptul că Mahomed a auzit Coranul. Tocmai aceasta se întâmplă în miezul interior al inimii tale. Tu nu îl rosteşti; tu îl auzi. Mahomed a auzit Coranul; l-a auzit înăuntrul său. El a fost într-adevăr uimit; nu mai auzise niciodată aşa ceva. Era ceva aşa de necunoscut, aşa de neobişnuit. Povestea spune că el s-a îmbolnăvit. A fost aşa de tulburător! Dacă deodată, stând în camera ta, începi să auzi înăuntrul tău AUM, AUM, sau orice altceva, vei începe să te gândeşti: „Am înnebunit? Eu nu spun asta, nimeni nu spune asta. Înnebunesc oare?”

Mahomed stătea pe un vârf de deal când i s-a

revelat Coranul. S-a întors acasă tremurând; era transpirat: avea febră. Era într-adevăr bolnav. I-a spus soţiei sale: „Ia toate păturile şi înveleşte-mă! Niciodată n-am tremurat aşa; am o febră grozavă”. Dar soţia sa a văzut că faţa lui era iluminată: „Ce fel de febră este asta? Ochii îţi strălucesc, îţi strălucesc într-un mod minunat. O stare de graţie a pătruns odată cu tine în casă. O mare linişte s-a lăsat peste casă” Chiar şi soţia lui a început să audă ceva. Ea i-a spus lui Mahomed: „Nu cred că este vorba despre febră; cred că DUMNEZEU te-a binecuvântat. Nu-ţi fie frică! Ce s-a întâmplat? Spune-mi!”

Soţia lui a fost primul mahomedan; Khadija era numele ei. Ea a fost prima fiinţă convertită. A spus: Pot vedea; DUMNEZEU a intrat în tine şi ceva se revarsă din inima ta pretutindeni Ai devenit luminos! Niciodată n-ai fost aşa; s-a întâmplat ceva extraordinar. Spune-mi de ce eşti aşa de îngrijorat şi de ce tremuri? Poate este ceva nou, dar spune-mi”.

Şi Mahomed i-a povestit foarte speriat ceea ce s-a întâmplat. Şi ea s-a convertit, ea a fost primul mahomedan.

Şi aşa s-a întâmplat întotdeauna. Hinduşii spun că Vedele au fost recitate de DUMNEZEU însuşi. Aceasta înseamnă pur şi simplu că ele au fost auzite. În India, noi avem un cuvânt pentru scripturile sacre; cuvântul este SHRUTI; SHRUTI înseamnă „ceea ce a fost auzit”.

La acest centru al inimii, ANAHATA CHAKRA, tu auzi. Dar dacă tu n-ai auzit nimic înăuntrul tău, niciun sunet, niciun OMKAR, nicio mantră,

înseamnă pur şi simplu că tu ai ocolit inima. Cascada există şi sunetul apei există, dar tu ai ocolit-o, tu ai luat un alt drum, ai luat-o pe o scurtătură. Scurtătura pleacă pur şi simplu de la al treilea centru, evitându-l pe al patrulea. Al patrulea, este cel mai periculos centru, deoarece el este centrul din care se naşte încrederea, credinţa. Şi mintea pentru a exista, trebuie să le evite. Dacă mintea nu le evită, atunci n-ar mai exista nicio posibilitate pentru îndoială. Mintea trăieşte prin îndoială.

Acesta este cel de-al patrulea centru. ŞI TANTRA susţine că prin dragoste vei ajunge să cunoşti acest al patrulea centru.

Al cincilea centru este numit VISHUDDHA. VISHUDDHA înseamnă „puritate”. Desigur, după ce ai făcut dragoste, apare puritatea şi inocenţa; rareori însă, înainte de aceasta. Numai dragostea purifică; nimic altceva nu purifică. Chiar cea mai urâtă persoană, în acel moment devine minunată. Dragostea este nectar. Ea curăţă toate otrăvurile. De aceea a cincea CHAKRA este numită VISHUDDHA; VISHUDDHA înseamnă puritate, puritate absolută. Acesta este centrul de la nivelul gâtului.

Şi TANTRA te sfătuieşte să vorbeşti numai când ţi-ai dinamizat al cincilea centru, trecând printr-al patrulea centru; să vorbeşti numai prin dragoste, altfel mai bine taci să vorbeşti prin compasiune, altfel să nu vorbeşti! Care este problema cu vorbirea? Dacă ţi-ai dinamizat ANAHATA şi dacă ai auzit spusele lui DUMNEZEU, sau sunetul lui DUMNEZEU ca o cădere de apă,

ca sunetul aplauzelor cu o singură mână, atunci ai voie să vorbeşti, atunci centrul tău de la nivelul gâtului, poate să transmită mesajul, atunci ceva poate fi transpus în cuvinte.

Foarte puţini oameni îşi trezesc cel de-al cincilea centru foarte rar, pentru că ei nu ajung nici la cel de-al patrulea centru, aşa că nu pot ajunge la al cincilea! Aceasta se întâmplă foarte rar. Cândva, un IISUS, un BUDDHA, un SARAHA au ajuns la al cincilea centru. Chiar şi frumuseţea cuvintelor lor este magnifică; ce să mai spui despre tăcerea lor? Chiar şi cuvintele lor poartă în ele tăcerea. Ei vorbesc şi totuşi tac. Ei spun ceea ce nu se poate spune, inefabilul, inexprimabilul.

Şi tu utilizezi gâtul, corzile vocale, atunci când vorbeşti, dar aceasta nu este VISHUDDHA. Această CHAKRA poate să nu fie trezită în fiinţă. Dar când această CHAKRA se dinamizează, cuvintele tale au miere în ele, atunci cuvintele tale au un parfum anume, atunci cuvintele tale au în ele o muzicalitate aparte, o armonie. Atunci orice ai spune, orice ai rosti este bucurie plină.

Cea de-a şasea CHAKRA este AJNA; AJNA înseamnă „ordin, poruncă”. Cu cea de-a şasea CHAKRA tu devii un Maestru, un stăpân, niciodată înainte. Înainte, tu erai un sclav. Cu cea de-a şasea CHAKRA dinamizată, orice ai spune se va întâmpla. Cu cea de-a şasea CHAKRA te deschizi faţă de voinţa divină, niciodată înainte.

Cu cea de-a patra CHAKRA ego-ul dispare. Cu cea de-a cincea CHAKRA toate impurităţile dispar şi se poate manifesta voinţa, aşa că nu mai poţi face niciun rău. De fapt, ea nu mai este voinţa ta;

este voinţa lui DUMNEZEU, deoarece ego-ul dispare la a patra CHAKRA şi toate impurităţile dispar la a cincea. Acum, tu eşti cea mai pură existenţă, doar un vehicul, un instrument, un releu. Acum se poate manifesta voinţa divină, pentru că tu, ca ego, nu mai exişti; acum voinţa lui DUMNEZEU este voinţa ta.

Foarte rar se întâmplă ca o persoană să ajungă la cea de-a şasea CHAKRA, deoarece într-un fel, aceasta este ultima. În lume, aceasta este ultima. Dincolo de aceasta este a şaptea, dar atunci tu intri într-o lume total diferită, într-o realitate superioară. Cea de-a şasea este ultima linie de demarcaţie.

Cea de-a şaptea este SAHASRARA; SAHASRARA înseamnă „lotusul cu 1.000 de petale”. Când energia ta ajunge în cel de-al şaptelea nivel al fiinţei, SAHASRARA, tu devii un lotus. Acum nu mai ai nevoie să te duci la nicio floare după miere; acum alte albine încep să vină la tine. Acum tu atragi albinele din toată lumea, sau uneori chiar albinele din alte planete încep să vină la tine. SAHASRARA ta s-a deschis, lotusul tău este pe deplin înflorit. Acest lotus este Nirvana.

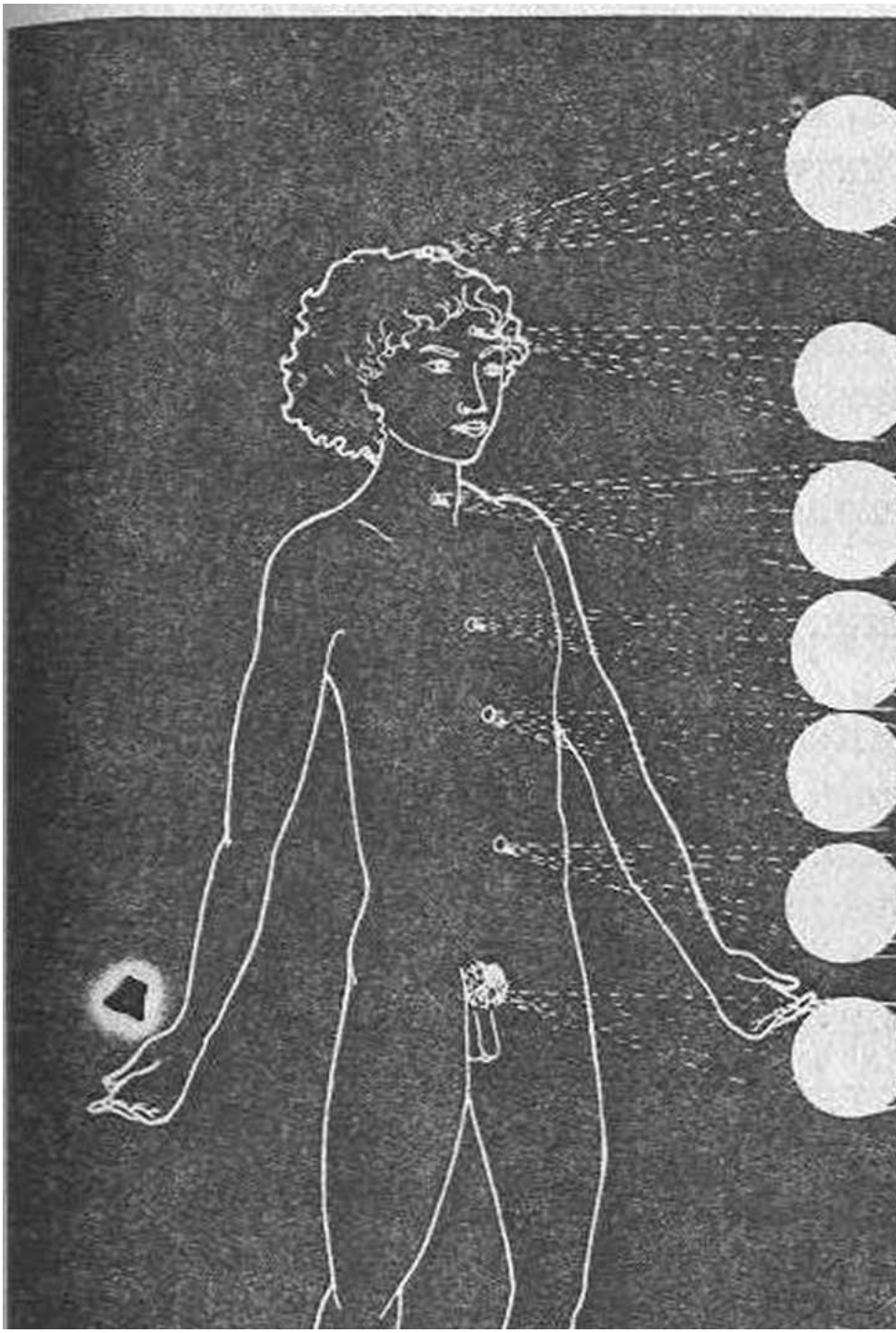

Cea mai de jos CHAKRA este MULADHARA. Din cea mai de jos CHAKRA s-a născut viaţa, viaţa corpului şi a simţurilor. Cu cea de-a şaptea se naşte viaţa eternă, nu a corpului, nu a simţurilor. Aceasta este fiziologia TANTREI. Aceasta nu este o fiziologie din cărţile medicale. N-o căutaţi în cărţile de medicină; n-o veţi găsi acolo. Ea este o metaforă, un fel de a vorbi. Este o schiţă pentru a face lucrurile inteligibile. Dacă ocoleşti cea de-a patra CHAKRA, atunci tu pătrunzi direct în minte. Dar a fi în minte nu înseamnă a fi în dragoste; a fi în gânduri nu înseamnă a fi în încredere; a gândi nu înseamnă a privi şi a vedea.

Şi acum sutrele:

„Când iarna, apa liniştită este agitată de vânt

Ea va lua, ca gheaţa, forma şi structura unei pietre.

Când amăgitul este răscolit de gânduri interpretative.

Ceea ce este mereu nenăscut devine foarte tare şi solid”.

SARAHA spune iarna; ascultaţi fiecare cuvânt, meditaţi asupra fiecărui cuvânt:

„… iarna, apa liniştită este agitată de vânt.

Ea va lua ca gheaţa forma şi structura unei pietre”.

Apa liniştită fără nicio undă este o metaforă pentru conştiinţă; o apă liniştită fără niciun val, fără vânt care să bată, aceasta este metafora

pentru conştiinţă. Apa este lichidă, fluidă, liniştită; nu este dură, nu este ca stânca. Este catifelată ca floarea de trandafir, este vulnerabilă. Ea poate să curgă în orice direcţie, ea nu este îngrădită. Ea are fluiditate, are viaţă, are dinamism; lacul este liniştit, paşnic. Aceasta este starea conştiinţei

Iarna... "iarna" simbolizează apariţia dorinţelor. De ce le numeşte SARAHA „iarna"? Când apar dorinţele, tu eşti într-un ţinut pustiu şi rece, pentru că ele nu sunt niciodată satisfăcute. Dorinţele creează un pustiu în fiinţa ta. Ele te induc în eroare, ele nu îţi oferă nicio împlinire. Ele nu ajung niciodată să dea roade; ele sunt un ţinut pustiu şi foarte rece, rece ca moartea. Nicio viaţă nu este împlinită doar de dorinţe. Dorinţele distrug viaţa, ele aduc multă suferinţă.

Aşa că, SARAHA spune: când în timpul iernii... când în tine au apărut dorinţele, acesta este climatul iernii... *apa liniştită este agitată de vânt*... şi apar gândurile, 1001 gânduri din toate direcţiile, acesta este simbolul pentru vânt. Apar vânturi, vânturi de furtună. Când eşti într-o stare de dorinţă, plin de dorinţe, ambiţie, atunci apar gândurile.

De fapt, dorinţele invită gândurile. Cât timp nu doreşti, gândurile nu pot veni. Doar să apară o dorinţă şi imediat vei vedea că gândurile încep să vină. Doar cu o clipă mai înainte nu exista niciun gând, apoi a trecut o maşină pe lângă tine şi a apărut o dorinţă: ţi-ar place să ai acea maşină. Acum, imediat au apărut 1.000 gânduri. Dorinţa invită gândul. Deci, atunci când există dorinţă, gândurile pot veni din orice direcţie, vânturile vor

sufla deasupra lacului conştiinţei şi dorinţa este rece şi gândurile vor continua să agite lacul.

„Când iarna apa liniştită este agitată de vânt.
Ea va lua ca gheaţa forma şi structura unei pietre”.

Atunci apa începe să îngheţe. Ea începe să devină solidă ca stânca. Îşi pierde fluiditatea. Îngheţată. Aceasta este ceea ce în TANTRA se numeşte minte. Meditaţi la acest lucru. Mintea şi conştiinţa nu sunt două lucruri diferite, ci două stări, două faze ale aceluiaşi fenomen. Conştiinţa este lichidă, fluidă; mintea este ca stânca, ca gheaţa. Conştiinţa este ca apa, mintea este ca gheaţa: deci ele sunt două aspecte diferite ale aceluiaşi fenomen. Aceeaşi apă devine gheaţă şi gheaţa poate fi topită din nou; prin dragoste, prin căldură, ea poate fi topită din nou şi devine apă.

Şi a treia stare de agregare posibilă a apei este starea de vapori; atunci apa devine invizibilă şi dispare; aceasta este Nirvana, extincţia, încetarea. Acum nici măcar n-o mai poţi vedea. Apa este lichidă, dar o poţi vedea; când se evaporă, ea pur şi simplu dispare; intră în nemanifestat. Acestea sunt cele trei stări ale minţii. Mintea înseamnă gheaţă, conştiinţa înseamnă apă lichidă, Nirvana înseamnă evaporare.

„Când amăgitul este răscolit de gânduri interpretative.
Ceea ce este mereu nenăscut devine foarte

tare şi solid”.

Lacul este nemodelat. Poţi turna apă în orice vas; ea va lua forma vasului. Dar nu poţi turna gheaţă în niciun vas: ea va rezista, ea se va opune, ea nu va lua niciodată forma vasului.

La mine vin două feluri de oameni: unii care vin precum apa; supunerea lor este simplă, ei sunt foarte inocenţi, ca nişte copii; ei nu se opun. Pot beneficia de ajutorul meu spiritual chiar din prima clipă. Nu este nevoie de timp. Apoi vin oamenii din cea de-a doua categorie: cu o mare rezistenţă, cu frică; ei se protejează pe ei înşişi, se blindează. Ei sunt ca gheaţa. Este foarte greu să-i ajuţi pe aceştia să devină fluizi. Se opun la toate eforturile de a-i lichefia. Le este teamă că-şi vor pierde identitatea. Îşi vor pierde soliditatea, este adevărat, dar nu identitatea. Da, ei îşi vor pierde identitatea pe care o are soliditatea, dar acea soliditate aduce suferinţă şi nimic altceva.

Când eşti solid, eşti ca o stâncă moartă. Nimic nu poate înflori în tine, şi nu poţi fi fluid. Când curgi, tu ai sevă. Când curgi, ai energie, dinamism, eşti creativ, eşti o parte din DUMNEZEU. Când ai îngheţat, nu mai eşti o parte a acestei revărsări, nu mai eşti o parte a acestui ocean uriaş; ai devenit o insuliţă, îngheţat, mort.

„*Când amăgitul este perturbat de gânduri interpretative*.

Ceea ce este încă nemodelat devine tare şi solid”.

Fii isteţ! Fii din ce în ce mai mult într-o stare de nemodelare, de nestructurare. Fii fără caracter; asta spune TANTRA. Este foarte greu chiar şi să înţelegi, pentru că de secole suntem învăţaţi să avem caracter. Caracter înseamnă să ai o structură rigidă; caracter înseamnă trecutul; caracter înseamnă o anumită disciplină forţată. Caracter înseamnă că tu nu mai eşti liber, că urmezi numai anumite reguli, că nu te duci niciodată dincolo de aceste reguli. Tu ai o soliditate. Un om de caracter este un om solid.

TANTRA spune: elimină caracterul, fii fluid, mai curgător, trăieşte clipă de clipă. Aceasta nu înseamnă iresponsabilitate, înseamnă o responsabilitate mai mare, deoarece înseamnă o luciditate mai mare. Când ţi-ai modelat deja un caracter, nu mai ai nevoie să fii lucid; caracterul are grijă de toate. Când trăieşti prin intermediul unui caracter, poţi adormi uşor; nu ai nevoie să fii treaz; caracterul va continua să acţioneze într-o formă mecanică. Dar când nu ai niciun caracter, când nu ai nicio structură tare în jurul tău, va trebui să fii atent în fiecare clipă. În fiecare clipă trebuie să vezi ce faci. În fiecare clipă, trebuie să răspunzi unei situaţii noi Un om cu caracter este un om mort. El are un trecut, dar nu şi viitor. Un om care nu are caracter… şi eu nu folosesc cuvântul în acelaşi sens ca atunci când îl foloseşti faţă de cineva, referindu-te la faptul că este „lipsit de caracter”; când foloseşti expresia „lipsit de caracter”, tu nu o foloseşti în mod corect, pentru că orice persoană căreia i te adresezi astfel, de fapt are un caracter; poate că el acţionează

împotriva societăţii, dar el totuşi are un caracter.

Sfântul are un caracter, la fel şi păcătosul; amândoi au caracter. Tu îl numeşti pe păcătos „lipsit de caracter”, deoarece vrei să condamni caracterul lui; altfel, el are un caracter. Dă-i posibilitatea şi el este gata să fure. Dă-i posibilitatea şi el va face ceva rău: el are un caracter. În clipa în care iese din închisoare, el începe să se gândească: „Ce să fac acum?” Din nou este băgat în închisoare, din nou iese… nicio închisoare n-a ajutat vreodată pe cineva să devină mai bun. De fapt, închizând o persoană, întemniţând o persoană, o faci să devină şi mai rea şi mai perfidă. Poate că data viitoare nu vei mai fi capabil s-o prinzi tot atât de uşor, dar nimic altceva; doar i-ai dat ceva mai multă isteţime, dar răufăcătorul are un caracter. Nu poţi vedea? Un beţiv are un caracter, ba chiar un caracter foarte îndărătnic. De 1001 ori se hotărăşte să nu mai bea şi din nou caracterul învinge şi el bea iar.

Păcătosul are un caracter, la fel şi sfântul.

Ceea ce înţelege TANTRA prin lipsă de caracter este libertatea faţă de caracter; caracterul sfântului şi caracterul păcătosului, ambele te fac solid ca stânca, ca gheaţa. Nu ai nicio libertate, nu te poţi mişca uşor. Dacă apare o situaţie nouă, tu nu poţi răspunde într-un fel nou; tu ai un caracter, cum ai putea răspunde într-un fel nou? Vechiul, cunoscutul, cărările bătute; eşti deja legat de ele.

Un caracter devine un alibi: nu mai ai nevoie să trăieşti.

TANTRA spune: „Fii fără caracter, fii lipsit de

caracter. Lipsa de caracter este libertate”.

SARAHA îi spune regelui: „Maiestate, eu sunt lipsit de caracter. Tu vrei să mă pui iar în vechiul meu post de erudit, de învăţat la curte? Vrei să mă duci înapoi la trecutul meu? Eu m-am eliberat de el. Sunt o persoană lipsită de caracter. Uită-te la mine! Acum eu nu mai urmez nicio regulă; acum eu urmez propria mea conştiinţă. Uită-te la mine… eu nu mai am nicio disciplină, eu am numai conştiinţa mea. Eu trăiesc până la sfârşitul ei. Eu nu am nicio „conştiinţă morală”; conştiinţa mea este singurul meu adăpost.

„Conştiinţa morală” înseamnă caracter şi ea este o şmecherie a societăţii. Societatea creează o conştiinţă în tine, astfel încât tu să nu simţi nevoia de luciditate. Ea te face să urmezi unele reguli timp îndelungat; te recompensează dacă le urmezi, te pedepseşte dacă nu le urmezi. Te face un robot. Odată ce a fost creat mecanismul „conştiinţei morale” în tine, atunci societatea a scăpat de tine; poate avea încredere în tine: vei fi un sclav toată viaţa ta. Societatea a sădit „conştiinţa morală” în tine, tot aşa cum Delgado a pus un electrod în creierul şoarecelui; conştiinţa ta este acum ca un electrod subtil. Dar ea te-a ucis. Tu nu mai eşti o fiinţă fluidă, nu mai eşti un dinamism.

SARAHA îi spune regelui: „Eu sunt nestructurat, Maiestate. Eu m-am eliberat de toate modelele. Eu nu mai am nicio identitate. Eu trăiesc în clipa prezentă.

„Conştiinţa, imaculată în însăşi existenţa ei, nu poate fi *niciodată*

Perturbată de impurităţile Samsarei sau Nirvanei.

RAJNEESH

Un giuvaer de preţ afundat în noroi

Nu va străluci, deşi are luciu".

SARAHA spune: mintea imaculată... când mintea nu are gânduri, atunci mintea este conştiinţă pură, când mintea este un lac liniştit fără nicio încreţitură, fără gânduri interpretative, fără gânduri analitice, când mintea nu filosofează ci doar există...

TANTRA spune: mergând, mergi; stând, stai; fiind, fii! Să exişti fără gândire. Viaţa să curgă prin tine fără niciun baraj al gândurilor. Viaţa să curgă prin tine fără nicio frică. N-ai de ce să te temi, n-ai nimic de pierdut. N-ai de ce să te temi, deoarece moartea va lua numai ceea ce tu nu eşti, corpul. Şi îl va lua oricum, aşa că n-ai de ce să te temi. Fie ca viaţa să curgă prin tine.

„*Conştiinţa imaculată în însăşi existenta ei, nu poate fi niciodată*

Perturbată de impurităţile Samsarei sau Nirvanei".

ŞI SARAHA spune: tu crezi că eu am devenit impur, aşa încât ai venit la mine să mă ajuţi şi să mă duci în lumea oamenilor puri? Eu sunt acum într-o stare imaculată a minţii. Eu nu mai sunt gheaţa solidă. Nimic nu mă mai poate perturba, pentru că niciun gând nu poate crea un val în mine; eu nu mai am nicio dorinţă.

Iată o afirmaţie de o uriaşă importanţă – el spune:

„... *Perturbată de impurităţile Samsarei sau*

Nirvanei”.

Nu, nu este posibil. Nici măcar Nirvana nu mă poate perturba! Ce să mai vorbim de Samsara? Această femeie care face săgeţi nu mă poate perturba, nici acest teren de incinerare nu mă poate perturba, nici măcar activităţile mele nebuneşti nu mă pot perturba, nimic nu mă poate perturba! Eu sunt dincolo de ceea ce m-ar fi putut odată perturba!

Ce înţelege el când spune: „Nici măcar Nirvana, nici măcar impurităţile Nirvanei?” SARAHA spune: „Nu doresc lumea, nu doresc nici măcar Nirvana”.

A dori înseamnă a fi impur. Dorinţa este impură; nu contează ce doreşti. Poţi să doreşti bani: este impur. Dorinţa este impură; nu contează ce doreşti. Poţi să doreşti puterea: este tot impur. Poţi să doreşti pe DUMNEZEU: este tot impur. Poţi să doreşti Nirvana: este tot impur. Dorinţa este impură; obiectul dorinţei nu contează. Orice ai dori, nu contează… dorinţa este impuritate!

În clipa în care apare dorinţa, apar şi gândurile. Odată ce a apărut climatul rece al iernii, dorinţa, vântul începe să sufle. Dacă începi să gândeşti cum să atingi Nirvana, cum să devii Iluminat, tu vei invita gândurile, lacul tău va fi agitat. Din nou vei începe să îngheţi, vei deveni solid ca stânca, mort. Îţi vei pierde fluiditatea, curgerea; dar curgerea este viaţa, curgerea este DUMNEZEU, curgerea este Nirvana.

Aşa că SARAHA spune: „Nimic nu mă poate perturba; nu-ţi face griji pentru mine. Eu am ajuns la un punct unde numai puritatea este posibilă”.

„Un giuvaer de preţ afundat în noroi
Nu va străluci, deşi are luciu”.

Mă poţi arunca în noroi, în noroiul murdar, dar acest noroi nu mă poate murdări. Am atins această stare, acum am devenit un giuvaer, o bijuterie, am înţeles cine sunt! Acum poţi arunca această bijuterie în orice noroi, în orice murdărie; poate că ea nu va străluci, dar nu-şi poate pierde valoarea, tot va avea luciu. Va fi tot aceeaşi bijuterie.

Va veni o clipă în care vei privi în tine însuţi şi vei vedea conştiinţa ta transcendentală şi atunci nimic nu te va mai putea perturba.

Adevărul nu este o experienţă, adevărul este experimentarea. Adevărul nu este un obiect al luciditătii; adevărul este luciditatea. Adevărul nu este exteriorul; adevărul este interioritatea ta. Søren Kierkegaard spune: adevărul este subiectivitate. Dacă adevărul ar fi ca un obiect, ai putea să-l găseşti şi ai putea să-l pierzi; dar dacă adevărul eşti tu, cum ai putea să-l pierzi? Odată ce l-ai cunoscut, l-ai cunoscut; atunci nu mai există cale de întoarcere. Dacă adevărul ar fi o experienţă, el ar putea fi modificat, dar adevărul este experimentare, este conştiinţa ta cea mai interioară. Eşti tu, este fiinţa ta.

„Cunoaşterea nu străluceşte în întuneric, dar când întunericul
Este luminat, suferinţa dispare dintr-odată”.

SARAHA spune: cunoaşterea nu străluceşte în întuneric... întunericul minţii, întunericul unei fiinţe structurate, întunericul ego-ului, întunericul gândurilor – 1001 de gânduri – întunericul pe care

tu continui să-l creezi în jurul tău ca o caracatiţă. Din cauza acestui întuneric, pe care tu îl creezi mereu, bijuteria ta interioară nu străluceşte; altfel el este o sursă de lumină. Odată ce încetezi să creezi acest nor de cerneală în jurul tău, acest nor negru, atunci aceasta este Iluminarea.

Şi suferinţa dispare imediat! Acesta este mesajul TANTREI, un mare mesaj eliberator. Alte religii spun că trebui să aştepţi. Creştinismul, islamismul, iudaismul spun că trebuie să aştepţi până în ziua judecăţii de apoi când totul va fi cântărit – binele pe care l-ai făcut, răul pe care l-ai făcut – şi atunci vei fi recompensat sau pedepsit în mod corespunzător. Trebuie să aştepţi viitorul, ziua judecăţii.

Hinduşii, jainiştii şi alţii spun că trebui să-ţi anulezi faptele rele, făcând fapte bune; trebuie să elimini Karma rea şi să dezvolţi Karma bună. Şi pentru aceasta trebuie să aştepţi. Îţi va lua timp. Timp de milioane de vieţi ai făcut milioane de lucruri bune şi rele; să le selecţionezi, să le cântăreşti va fi imposibil.

Ziua judecăţii de apoi a creştinilor, a mahomedanilor şi a evreilor este mai simplă: cel puţin nu trebuie să calculezi tot ceea ce ai făcut bine şi rău. Aceasta o va face DUMNEZEU, El va judeca; aceasta este treaba lui. Dar jainismul şi hinduismul spun că tu trebuie să-ţi examinezi Karma ta, să elimini răul, să-l înlocuieşti cu binele; şi aceasta s-ar părea că durează milioane de vieţi.

TANTRA este eliberatoare. TANTRA spune că suferinţa poate dispare imediat. În clipa în care priveşti în tine însuţi, în acea clipă unică de

viziune interioară, suferinţa dispare, pentru că, în realitate, suferinţa n-a existat niciodată. Suferinţa este un coşmar. Nu suferi pentru că ai o karmă negativă. TANTRA spune că suferi pentru că visezi. N-ai făcut nimic, nici bun, nici rău, doar ai visat.

Această afirmaţie este de o imensă frumuseţe! TANTRA spune: tu n-ai făcut nimic, DUMNEZEU este cel care face. Întregul este cel care face; cum poţi tu să faci ceva? Dacă ai fost un sfânt, aceasta este viaţa Sa; dacă ai fost un păcătos, aceasta a fost viaţa Sa, tu n-ai făcut nimic. Cum poţi tu să faci ceva? Tu nu eşti separat de El, cum poţi tu să faci ceva? Tu nu ai nicio voinţă personală, este doar voinţa Lui, este voinţa universală.

Aşa că TANTRA spune că tu n-ai făcut nimic, nici bun, nici rău. Aceasta trebuie să realizezi şi atâta tot. Trebuie să-ţi realizezi conştiinţa ta interioară; ea este pură, veşnic pură, neperturbată de Samsara sau de Nirvana. Odată ce ai avut această viziune a conştiinţei tale pure, toate suferinţele dispar imediat, dintr-odată! Nu necesită nici măcar un interval de o secundă.

„*Din sământă cresc mugurii iar din muguri frunze*".

Şi atunci lucrurile încep să se schimbe. Atunci sământa se deschide. Sământa închisă, zice TANTRA, este ego; sământa deschisă este lipsa ego-ului. Tu pui sământa în pământ; ea nu poate creşte până când nu se deschide, până când nu moare, nu dispare ego-ul.

Sământa, odată deschisă, îşi pierde ego-ul. Atunci apar lăstarii; lăstarii sunt non-gândurile,

non-dorinţele, non-mintea. Apoi apar frunzele; frunzele sunt cunoaşterea, experimentarea, Iluminarea, Satori, SAMĀDHI. Apoi apar florile; florile sunt SATCHIT-ANANDA: pură existenţă, pură conştiinţă, pură beatitudine. Şi apoi fructul, fructul este Nirvana, dispariţia totală în existenţă. Odată ce sămânţa este deschisă, totul decurge de la sine. Singurul lucru care trebuie făcut este să pui sămânţa în pământ, să-i dai voie să dispară.

Maestrul este pământul şi discipolul este sămânţa.

Ultima sutră:

„Cel ce se gândeşte la minte în termeni de unul

Sau mai mulţi, părăseşte lumina şi intră în lume.

El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil

Cine ar merita mai multă compasiune?”

Gândirea are întotdeauna proprietatea de a divide. Gândirea este ca o prismă; o rază albă, pură, intră în prismă şi este divizată în 7 culori: apare un curcubeu. Lumea este un curcubeu. Prin minte, prin prisma minţii, intră o singură rază de lumină, o singură rază de adevăr şi devine un curcubeu, un miraj; întreaga lume este un miraj.

Mintea divide. Ea nu poate vedea întregul; ea gândeşte întotdeauna în termeni de dualitate. Mintea este dualistă. Sau, mintea este dialectică; ea gândeşte în termeni de teze şi antiteze. În clipa în care vorbeşti despre dragoste, ura este prezentă. În clipa în care vorbeşti despre compasiune, mânia este prezentă. În clipa în care vorbeşti despre lăcomie, opusul este prezent, deci

caritatea este prezentă. Vorbeşte despre caritate şi lăcomia este prezentă; ele merg împreună, ele vin în acelaşi ambalaj, nu sunt separate. Dar mintea creează încontinuu separarea.

Spui „minunat” şi ai spus şi „urât”. Cum ai putea să spui „frumos” dacă nu ştii ce este urâţenia? Ai divizat. Spune „Divin” şi ai spus şi „Profan”. Spune DUMNEZEU şi aceasta înseamnă că există şi un Diavol. Cum poţi să spui DUMNEZEU fără să crezi că există şi un Diavol?

Mintea divide şi realitatea este unică, indivizibilă. Atunci ce-i de făcut? Mintea trebuie pusă de-o parte. Nu privi prin prismă. Dă prisma de-o parte şi fie ca lumina albă, unicitatea existentei să pătrundă în fiinţa ta.

„Cel ce se gândeşte la minte în termeni de unul

Sau mai mulţi, părăseşte lumina şi intră în lume”.

Dacă gândeşti despre unic sau mai mulţi, dual sau non-dual, dacă gândeşti în concepte, tu ai intrat în lume; ai dat de-o parte lumina Există numai două posibilităţi: fie să renunţi la minte, fie să renunţi la lumină. Acesta va fi alegerea ta.

«Un individ a venit odată la Ramakrisha, i-a adus foarte multe elogii, i-a atins picioarele şi i-a spus: „Sunteţi pur şi simplu măreţ; aţi renunţat la lume. Sunteţi un om atât de mare! Cât de mult aţi renunţat!”

Ramakrishna l-a ascultat, a râs şi a spus: „Stai! Mergi prea departe; adevărul este exact în sens opus”.

Individul zise: „Ce vreţi să spuneţi?”

Ramakrishna spuse: „Eu n-am renunţat la nimic, tu ai renunţat. Tu eşti un om mare!”

Individul spuse: „Glumiţi? Eu am renunţat? Eu sunt un tip monden, îmi plac lucrurile frumoase, am 1001 de pofte. Sunt foarte ambiţios, îmi plac banii. Cum pot eu să fiu numit mare? Nu, nu cred că glumiţi!”

Şi Ramakrishna spuse: „Nu. Eu am avut două posibilităţi şi tot două posibilităţi ai şi tu. Tu ai ales lumea şi ai renunţat la DUMNEZEU; eu l-am ales pe DUMNEZEU şi am renunţat la lume. Care dintre noi a renunţat la mai mult? Tu ai renunţat la ce este mai valoros şi ai ales ce este mai neînsemnat. Eu am renunţat la ce este mai neînsemnat şi am ales ce este mai valoros. Dacă, de exemplu, există un diamant uriaş şi o stâncă, tu ai renunţat la diamant şi ai ales stânca; eu am ales diamantul şi am renunţat la stâncă; şi tu mă numeşti pe mine un om mare? Un om care a renunţat mult? Ai înnebunit?! Îmi place DUMNEZEU, aşa că l-am ales pe El.”»

Da, şi eu sunt de acord cu Ramakrishna, Mahavir, Buddha, Iisus, Mahomed, Saraha – ei n-au renunţat. Le-a plăcut, le-a plăcut foarte mult Dumnezeu. Ei s-au bucurat într-adevăr de existenţă. Noi care alergăm după lucrurile obişnuite, noi suntem cei care renunţăm mai mult.

Există numai două posibilităţi: fie să renunţi la minte şi să alegi lumina, fie să renunţi la lumină şi să alegi mintea; tu trebuie să hotărăşti.

„Cel ce se gândeşte la minte în termeni de unul

Sau mai mulţi, părăseşte lumina şi intră în

lume.

El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil - Cine ar merita mai multă compasiune?”

SARAHA spune: „Maiestate, tu ai venit să mă ajuţi. Tu crezi că ai milă de mine. Desigur, întregul tău regat va gândi astfel: că regele s-a dus la terenul de incinerare; cât de mare este mila lui pentru SARAHA! Mă faci să râd… de fapt, eu sunt cel care simt compasiune pentru tine, nu invers. Mie îmi pare rău de tine; tu eşti un nebun!”

„*El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil*”.

Ochii tăi par deschişi, dar nu sunt. Tu eşti orb! Tu nu ştii ce faci… trăind în lume, crezi că aceasta este deplina fericire? Tu eşti doar într-un foc teribil.

Exact aceasta s-a întâmplat când Buddha şi-a părăsit palatul, a depăşit graniţa regatului său şi i-a spus vizitiului: „Acum du-te înapoi. Eu mă voi duce în junglă. Am renunţat la tot”.

Bătrânul vizitiu spuse: „Maiestate, eu sunt destul de bătrân, sunt mai în vârstă decât tatăl tău; ascultă de sfatul meu. Faci ceva de-a dreptul nebunesc! Să părăseşti acest regat frumos, acest palat, această soţie frumoasă, toate aceste obiecte de lux, pe care le doreşte orice fiinţă umană; unde vrei să te duci şi pentru ce?”

Buddha a privit înapoi la palatul de marmură şi a spus: „Eu văd acolo numai foc şi nimic altceva, un foc turbat. Toată lumea este într-o flacără şi eu nu renunţ la ea pentru că nu am la ce să renunţ. Eu încerc doar să scap de acest foc. Nu, eu nu văd niciun palat şi nicio bucurie acolo!”

SARAHA îi spune regelui:

„El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc turbat. Cine ar merita mai multă compasiune?”

Tu crezi, Maiestate, că ai venit să mă ajuţi din cauza milei? Nu, adevărul este exact invers: eu simt compasiune pentru tine; tu trăieşti într-un foc teribil. Fereşte-te! Fii atent! Veghează! şi ieşi din el cât poţi de repede, pentru că tot ceea ce este minunat, tot ceea ce este bun, tot ceea ce este demn de crezut, este cunoscut şi experimentat numai prin non-minte.

TANTRA este un proces de transcendere a minţii, de creare a non-minţii. Non-mintea este uşa Nirvanei.

Cap.10. HINGLE DE JIBITY DANGELE JI.

30.04.1977

ÎNTREBĂRI

1. Hingle de je, bipity jang dang – do run nun, de jun bung.
2. Este utilă rugăciunea?
3. Din punct de vedere istoric, o mulţime de bărbaţi au nevoie de două tipuri de femei, în timp ce foarte puţine femei par să aibă nevoie de mai mult de un bărbat...?
4. Morcovul şi măgarul.
5. Acum eu sunt un mizerabil cu o oarecare doză de luciditate. Ce este nou?
6. Ce ar trebui să fac când mă veţi distruge?
7. Ce este Samsara?

PRIMA ÎNTREBARE, este de la Prabha:

„*Dragă Bhagwan, hingle de je, bipity jang dang – do run nun, de jun bung. Hingle de jibility dangely ji*”.

Este minunat, Prabha! Este foarte frumos. Eşti deja foarte departe. Eu te voi conduce în siguranţă. Încă un pas... şi Iluminarea.

A DOUA ÎNTREBARE:

„*Este utilă rugăciunea*? *Dacă este aşa, învaţă-mă cum să mă rog. Adică, să mă rog pentru a primi dragostea lui DUMNEZEU, pentru a simţi graţia Sa*”.

În primul rând rugăciunea nu este utilă câtuşi de puţin. Rugăciunea nu este utilă, nu foloseşte la

nimic. Ea nu este o marfă. N-o poţi utiliza; ea nu este un lucru. Ea nu este un mijloc pentru a obţine ceva; cum ai putea s-o foloseşti?

Eu pot să-l înţeleg pe cel care întreabă. Aşa-zisele religii i-au învăţat pe oameni că rugăciunea este un mijloc de a ajunge la DUMNEZEU. Dar nu este! Rugăciunea este însăşi DUMNEZEU. Ea nu este un mijloc spre ceva; a simţi rugăciunea este scopul în sine. Când eşti în stare să simţi rugăciunea, eşti divin. Nu că rugăciunea te duce spre DUMNEZEU; când eşti în stare de a-ţi trăi rugăciunea, tu îţi descoperi divinitatea fiinţei tale.

Rugăciunea nu este un mijloc de a atinge ceva. Ea este scopul în sine.

Dar această eroare a persistat timp de secole în mintea omului.

Dragostea este şi ea un mijloc, la fel rugăciunea, la fel meditaţia; tot ceea ce este imposibil să reduci la un mijloc de a obţine ceva, a fost redus. De aceea s-a pierdut frumuseţea lor.

Dragostea este inutilă, la fel rugăciunea, la fel meditaţia.

Când întrebi: „Este utilă rugăciunea?” tu nu înţelegi ce înseamnă cuvântul rugăciune. Tu eşti plin de lăcomie. Îl vrei pe DUMNEZEU, vrei să ţi-l însuşeşti pe DUMNEZEU; acum tu cauţi căi şi mijloace de a ţi-l însuşi. ŞI DUMNEZEU nu poate fi acaparat!

Tu nu poţi să-l posezi pe DUMNEZEU. Nu poţi să-l conţii pe DUMNEZEU. Nu-l poţi interpreta pe DUMNEZEU. Nu-l poţi experimenta pe DUMNEZEU. Atunci ce se poate face în privinţa lui, pentru că tu eşti DUMNEZEU. Numai un

singur lucru: tu poţi fi DUMNEZEU însuşi. Nimic altceva nu poate fi făcut în privinţa lui, pentru că tu eşti DUMNEZEU. Fie că recunoşti acest lucru, fie că nu, fie că-l realizezi sau nu, dar tu eşti DUMNEZEU. Şi nu poate fi făcut decât ceea ce deja există; numai ceea ce deja s-a întâmplat, poate fi făcut. Nimic nou nu poate fi adăugat... numai revelaţie, numai descoperire.

Aşa că, primul lucru: rugăciunea nu este o utilitate. În clipa în care utilizezi rugăciunea, a fost nu numai nereligios, ci şi anti-religios. El n-a înţeles ce spune. El spune non-sensul.

Să fii în dispoziţie sufletească pentru rugăciune nu pentru că ea ar avea vreo utilitate, ci pentru că ea este o bucurie. Să fii în dispoziţie sufletească pentru rugăciune, nu pentru că prin asta vei ajunge undeva, ci pentru că prin aceasta exişti! Prin aceasta tu începi să exişti. Prin aceasta tu eşti prezent; fără ea eşti absent. Acesta nu este un ţel undeva în viitor; este o descoperire a prezentului care există deja, care este deja adevărat.

Şi nu gândi numai din punct de vedere material, altfel rugăciunea devine o parte a economiei, nu a religiei. Dacă ea este un mijloc, atunci ea este o parte a economiei. Toate mijloacele sunt părţi ale economiei. Scopurile ei sunt dincolo de economie. Religia este legată de scopuri, nu de mijloace. Religia nu are de-a face cu ceea ce se obţine undeva. Ea se referă la un singur lucru: să ştii unde eşti!

A sărbători acest moment, este rugăciune. A asculta aceste păsări, este rugăciune. Să atingi un

copac cu dragoste, este rugăciune. Să priveşti un copil cu un respect profund, cu veneraţie pentru viaţă, este rugăciune.

Aşa că, primul lucru: nu întreba „Este utilă rugăciunea?”

Şi al doilea lucru, tu spui: „Dacă este aşa, învaţă-mă cum să mă rog.”

Dacă începi cu „dacă”, rugăciunea nu poate fi învăţată, însuşi faptul de a începe cu „dacă” reprezintă începutul îndoielii. „Dacă” nu face parte dintr-o minte dispusă la rugăciune. Rugăciunea are nevoie de încredere; nu există niciun „dacă”. Aşa este. Este exact aşa.

Când poţi avea încredere în necunoscut, în invizibil, în nemanifestat, atunci, aceasta este rugăciunea. Dacă începi cu „dacă”, atunci rugăciunea va fi cel mult o ipoteză. Atunci rugăciunea va fi o teorie, şi rugăciunea nu este o teorie! Rugăciunea nu este un lucru, nu este o teorie; rugăciunea este o experienţă. Nu poţi începe cu „dacă”.

Însuşi începutul este greşit. Ai făcut un pas în direcţie greşită. Elimină-l pe „dacă” şi vei fi în rugăciune. Elimină-l pe „dacă”, nu-ţi trăi viaţa în lucruri ipotetice: „Dacă este aşa, dacă există DUMNEZEU, atunci mă voi ruga”. Dar cum te poţi ruga dacă DUMNEZEU este doar un „dacă”? Dacă DUMNEZEU este doar „dacă este aşa”, atunci şi rugăciunea ta vi tot un „dacă este aşa”. Aceasta va fi o imitaţie goală. Vei face mătănii, vei rosti câteva cuvinte, dar inima ta nu va fi prezentă. Inima nu este niciodată cu „dacă”.

Ştiinţa lucrează prin „dacă”; religia nu

lucrează prin „dacă”. Tu întrebi: „Dacă există dragostea, atunci învaţă-mă să iubesc”. Dacă există dragoste? Atunci, nimic nu a fost mişcat în inima ta, atunci primăvara n-a venit şi nu te-a atins acea adiere care se numeşte dragoste. Tu trebuie să fi auzit pe altcineva vorbind despre dragoste. Tu trebuie să fi citit vreo carte. Trebuie să fi citit poezii romantice. Ai întâlnit cuvântul „dragoste”, dar n-ai avut nici o singură clipă de experienţă de dragoste... aşa că tu zici: „Dacă există dragoste, atunci învaţă-ne...” Dar cu „dacă”, dragostea nu poate fi învăţată.

N-ai avut niciodată nicio clipă de dragoste, de rugăciune, de beatitudine? eu încă n-am întâlnit nicio fiinţă umană care să fie atât de săracă. N-ai ascultat niciodată tăcerea nopţii? N-ai fost niciodată încântată de ea? Atinsă de ea? Transformată de ea? N-ai văzut niciodată soarele răsărind la orizont? N-ai simţit niciodată o legătură profundă cu soarele răsărind? N-ai simţit mai multă viaţă în tine, revărsându-se peste tot? Poate măcar pentru o clipă... n-ai ţinut niciodată mâna unei fiinţe umane şi nu ai simţit că ceva inefabil se petrece? N-ai simţit niciodată cum te dizolvi în fiinţa iubită? N-ai văzut niciodată o floare de trandafir şi nu i-ai mirosit parfumul? Şi deodată eşti transportată într-o altă lume?

Acestea sunt clipe de rugăciune. Nu începe cu „dacă”. Adună toate clipele din viaţa ta care au fost minunate; toate acestea sunt clipe de rugăciune. Înălţaţi templul rugăciunii pe aceste clipe. Acestea să fie temelia, nu „dacă”. Cărămizile lui „dacă” sunt false. Construieşte-ţi fundaţia cu

certitudini, cu certitudini absolute; numai atunci ai posibilitatea de a intra în lumea rugăciunii. Aceasta este o lume uriaşă. Ea are un început, dar nu are sfârşit. Este oceanică.

Aşa că te rog să nu spui „dacă este aşa”. Este aşa. Şi dacă încă n-ai simţit că este aşa, atunci examinează-ţi propria viaţă şi găseşte nişte certitudini despre frumuseţe, despre dragoste, despre experienţe care merg dincolo de minte. Adună toate acestea.

Obişnuinţa ordinară a minţii este să nu le adune, pentru că ele sunt împotriva logicii minţii. Aşa că mintea nu le reţine niciodată. Ele apar, ele i se întâmplă oricui. Repet: „Nimeni nu este atât de sărac”. Ele apar şi la cel mai sărac om. Omul este făcut astfel încât datorită naturii sale este obligatoriu ca ele să apară. Dar noi nu le dăm atenţie deoarece ele sunt nişte clipe periculoase. Dacă ele sunt reale, atunci ce se va întâmpla cu mintea noastră logică? Toate acestea sunt nişte clipe ilogice.

Acum, ascultând cântecul unei păsărele, ceva începe să cânte în tine; aşa ceva este foarte ilogic. Nu îţi poţi da seama cum se întâmplă, de ce se întâmplă, de ce ar trebui să fie aşa? Mintea este în încurcătură. Singura posibilitate ce-i rămâne minţii este să nu ţină seama de ele, să le uite! Este doar o toană, o clipă excentrică, poate că ai înnebunit pentru o clipă. Aşa interpretează mintea aceste lucruri… n-a fost nimic, doar o toană. Ai fost emoţionată, ai fost sentimentală, asta-i tot. N-a fost nimic autentic în acea experienţă.

Aceasta este calea de a nega. Odată ce ai

început să negi, atunci nu mai ai nicio clipă pe care să-ţi bazezi viaţa ta de rugăciune. De aici întrebarea: „Dacă este aşa…”

Prima mea sugestie este: uită-te în viaţa ta; aminteşte-ţi toate acele clipe. Tu trebuie să fi fost un copilaş adunând cochilii de scoici pe plajă şi soarele te copleşea şi vântul era sărat şi puternic şi tu erai extrem de bucuroasă. Niciun rege nu a fost vreodată atât de voios. Erai aproape în vârful lumii; erai un împărat. Ţine minte… aceasta este adevărata cărămidă pe care să te bazezi.

Erai un copilaş alergând după un fluture; aceasta era pentru tine clipa rugăciunii. Pentru prima dată te-ai îndrăgostit şi inima ta a fost mişcată şi tu ai început să visezi într-un fel nou… acesta a fost un moment de rugăciune, prima ta dragoste, prima ta prietenie.

Adună din trecutul tău câteva certitudini despre ceva care merge dincolo de minte, pe care mintea nu le poate interpreta, pe care mintea nu le poate diseca, care sunt pur şi simplu transcendentale pentru minte. Adună acele momente transcendentale; chiar dacă sunt doar câteva, ele sunt suficiente, dar atunci nu va mai fi niciun „dacă”. Atunci te vei mişca în certitudine. Atunci aceasta nu va mai fi o ipoteză. Atunci apare încrederea.

Dacă aceasta ţi s-a putut întâmpla pe când erai copil, de ce nu ţi s-ar mai putea întâmpla şi acum? De ce? Adună acele momente de uimire, când tu ai fost înfiorat!

Chiar ieri citeam despre un om, un om foarte simplu şi foarte bătrân. Şi filosoful, gânditorul

englez, doctor Johnson stătea de vorbă cu bătrânul. Dimineaţa, pe când îşi beau ceaiul, bătrânul spuse: „Doctor Johnson, poate că vei fi surprins să afli că în tinereţe şi eu am încercat să devin un filosof”.

Doctor Johnson întrebă: „Atunci ce s-a întâmplat? De ce n-ai putut deveni un filosof?”

Bătrânul râse şi spuse: „Pentru că veselia a izbucnit mereu în viaţa mea. Din cauza acestei veselii, eu n-am putut să devin un filosof. Am încercat mereu, am încercat din greu să o reprim!”

Îmi place acest răspuns. Acele clipe de veselie sunt clipe de rugăciune. Un filosof nu se poate ruga; un gânditor nu se poate ruga deoarece gândirea începe cu „dacă”, gândirea începe cu îndoială. Şi rugăciunea trebuie să înceapă cu încrederea.

De aceea spune IISUS: „Numai cei care sunt ca nişte copiii, numai aceia vor fi capabili să intre în împărăţia Cerurilor; cei ai căror ochi sunt plini de uimire, pentru care fiecare clipă este o clipă de surpriză, cei ale căror inimi sunt încă deschise pentru înfiorare, numai aceia pot pătrunde în împărăţia Cerurilor.

Aşa că în primul rând, elimină-l pe „dacă” şi adună ceva certitudini; aceasta este prima lecţie despre rugăciune.

Al doilea lucru, tu spui: „...învaţă-mă cum să mă rog”.

Nu există niciun „cum”, rugăciunea nu este o tehnică. Meditaţia poate fi învăţată; ea este o tehnică, este o metodă. Rugăciunea nu este o

metodă, este o poveste de dragoste! Te poţi ruga, dar rugăciunea nu poate fi învăţată.

S-a întâmplat odată:

«Unii din discipolii lui IISUS i-au cerut: „Învaţă-ne să ne rugăm şi învaţă-ne cum”. Şi ce a făcut IISUS? Ştiţi? El a procedat exact aşa cum se presupune că ar proceda un Maestru Zen: el pur şi simplu a căzut la pământ în genunchi şi a început să se roage!

Discipolii au fost uluiţi. Priveau. Ei trebuie să fi dat din umeri pentru că: „Noi i-am cerut să ne înveţe şi face el? El se roagă, dar cum ar putea rugăciunea Lui să ne ajute pe noi?” Mai târziu ei trebuie să fi întrebat şi IISUS a spus: „Dar aceasta este singura cale; nu există nicio tehnică!”»

IISUS se ruga; ce altceva puteţi face voi? Dacă discipolii ar fi fost ceva mai atenţi erai ar fi stat liniştiţi alături de IISUS, ţinându-l de mână, sau atingându-i mantia… l-ar fi contactat. Atunci s-ar fi întâmplat ceva.

Nu vă pot învăţa să vă rugaţi, dar eu mă rog. Şi n-am nevoie să cad în genunchi ca să mă rog; eu sunt rugăciunea. Voi doar să-mi asimilaţi fiinţa, să simţiţi din ce în ce mai mult prezenţa mea. Şi aceasta vă va învăţa ce este rugăciunea în fiecare dimineaţă eu vă învăţ ce este rugăciunea! În fiecare clipă când veniţi la mine, eu vă învăţ ce este rugăciunea. Eu sunt în rugăciune! Voi doar, să fiţi un pic deschişi. Voi doar să vă deschideţi uşile… daţi voie adierii mele să treacă prin voi. Este ca o epidemie, rugăciunea este o contaminare.

Eu nu vă pot învăţa cum să vă rugaţi, dar pot

să vă fac să simţiţi rugăciunea, să fiţi mai în acord cu fiinţa mea.

Şi nu ţineţi aceste întrebări înăuntrul minţii voastre pentru că ele vor fi bariere. Fii doar deschis şi se va întâmpla. Într-o zi vei vedea că inima cântă şi că ceva dansează înăuntrul tău: o energie, ca şi cum într-o noapte întunecoasă o rază de lumină a intrat în fiinţa ta.

Aceasta este rugăciunea! Voi n-o puteţi face; voi puteţi doar să-i permiteţi să apară. Meditaţia poate fi făcută, rugăciunea nu. Meditaţia este mai ştiinţifică într-un fel; ea poate fi învăţată. Dar rugăciunea? Rugăciunea este absolut neştiinţifică; este o problemă de suflet.

Să mă simţi pe mine şi vei simţi rugăciunea. Să mă atingi pe mine... şi vei atinge rugăciunea. Să mă asculţi pe mine şi vei auzi cuvinte care sunt pline de rugăciune. Şi atunci, uneori când stai liniştit va exista un dialog, un dialog cu existenţa. Poţi să numeşti existenţa DUMNEZEU, sau Tatăl, sau Mama; oricum este foarte bine. Dar să nu repeţi niciun ritual. Să nu repeţi rugăciunea creştină, să nu repeţi rugăciunea hindusă, să nu repeţi mantra Gayatri, să nu repeţi namokar, să nu repeţi nicio mantră indiană, tibetană, chineză. Să nu repeţi. Să creezi propria ta mantră, să nu fii un papagal. Nu poţi să-i spui ceva personal lui DUMNEZEU? Şi n-o repeta, nu te pregăti pentru ea. Nu poţi să-L priveşti pe DUMNEZEU direct în faţă, aşa cum un copilaş îi vorbeşte tatălui sau mamei sale? Nu îi poţi spune nimic Lui? Nu-i poţi spune „Hello”?

Fie ca rugăciunea să apară! Nu te pregăti

pentru ea. O rugăciune pregătită este o rugăciune falsă. Şi o rugăciune repetată este doar un lucru mecanic. Poţi să repeţi rugăciunea creştină; ai fost îndopat cu ea. Poţi să o repeţi seara şi să adormi dar ea nu te va face lucid, pentru că ea nu a fost făcută drept răspuns!

Am auzit de un mare matematician care obişnuia să se roage în fiecare seară cu un singur cuvânt; el privea cerul şi spunea: „Ditto". Care este sensul să repeţi în fiecare zi acelaşi lucru ca şi ieri? Ce faci tu când repeţi mereu aceeaşi rugăciune? „Ditto" este mai bună! De ce să îl sâcâi pe DUMNEZEU zilnic cu aceeaşi rugăciune? Spune ceva dacă ai ceva de spus? Iar dacă nu ai ceva de spus, n-ai decât să-i spui: „Nu am nimic de spus azi".

Sau doar să stai liniştit; ce nevoie ai să spui ceva? Dar să fii sincer; măcar faţă de DUMNEZEU să fii sincer. Aceasta este rugăciunea. Să-ţi deschizi inima.

Să vă spun o anecdotă: «Moise trecea printr-o pădure şi a întâlnit un om, un cioban, un biet om murdar, îmbrăcat în zdrenţe. Şi el se ruga; era ora de spus rugăciunea şi el se ruga. Moise, din curiozitate, a stat lângă el şi a ascultat. Şi nu-şi putea crede urechilor ce fel de rugăciune este aceasta, pentru că iată ce a auzit: „Doamne, când voi muri ia-mă în cerul tău; voi avea grijă de tine. Dacă ai păduchi eu te voi despăduchea". Bietul om avea păduchi, desigur că avea. „Dacă ai păduchi te voi despăduchea. Îţi voi face o baie bună şi voi găti pentru tine; mă pricep să gătesc mâncăruri bune. Şi voi avea grijă de oile tale. Şi voi pregăti

laptele pentru tine… şi îţi voi face şi frecţie bună în fiecare zi!”

Aceasta era prea mult. Când a ajuns la păduchi, Moise s-a repezit la el şi i-a zis: „Ce non-sensuri îndrugi aici? Vei despăduchea, ce, DUMNEZEU are păduchi?”

Bietul om a fost tulburat. A spus: „Nu ştiu exact pentru că eu nu L-am văzut niciodată. Dar tot ceea ce ştiu este ce ştiu despre mine însumi!”

Moise spuse: „Stai! Să nu te mai rogi niciodată în acest fel! Este un sacrilegiu, vei ajunge în iad!”

Omul a început să tremure şi să transpire. El a spus: „Dar am făcut asta toate viaţa mea: ce mi-a venit în minte am spus. Şi eu nu ştiu cum să mă rog, învaţă-mă cum să o fac”.

Şi Moise l-a învăţat cum să se roage şi bietul cioban a plecat cu oile sale şi atunci, deodată, DUMNEZEU a tunat deasupra pădurii şi era foarte mânios. El i-a spus lui Moise: „Eşti nebun! Eu te-am trimis în lume să fi aduni pe oameni la mine şi tu îi îndepărtezi pe oameni de mine. Ciobanul mă iubea, era unul din cei mai buni credincioşi şi tu i-ai frânt inima, i-ai distrus încrederea. Du-te şi cere-i scuze şi ia-ţi rugăciunea înapoi!”

Şi Moise se duse şi căzu la picioarele ciobanului şi spuse: „Iartă-mă! Eu am greşit şi tu ai avut dreptate. DUMNEZEU te aprobă pe tine; trebuie să îmi iau rugăciunea înapoi”.

Chiar aşa trebuie să fie. Rugăciunea ta trebuie să crească să apară de la sine. Da, de câte ori stai de vorbă cu DUMNEZEU, caută aceste momente. Şi nu este nevoie să o repeţi în fiecare zi. Numai

când apare simţirea! Din sentiment să se nască rugăciunea; nu face un ritual din ea.

Uneori făcând o baie, stând sub duş şi deodată simţi nevoia să te rogi; fă-o atunci. Este foarte bine; camera ta de baie este foarte bună. Nu este nevoie să te duci la nicio biserică în clipa în care simţi această nevoie, camera ta de baie este biserică.

Roagă-te acolo. Încearcă atunci şi acolo să-l simţi pe DUMNEZEU! Şi vei fi surprins cât este de minunat. Când rugăciunea vine din inimă, ea este auzită şi i se răspunde.

Uneori când faci dragoste cu femeia ta, deodată apare nevoie de a te ruga; roagă-te chiar în acea clipă! Nu poţi găsi o clipă mai bună decât aceea; eşti foarte aproape de

DUMNEZEU, eşti foarte aproape de energia vieţii.

Când orgasmul se revarsă asupra ta… roagă-te! Dar atenţie: să nu faci din aceasta un ritual.

Aceasta este atitudinea tantrică: lucrurile să fie spontane.

Şi ultimul lucru, tu spui: „*Adică să mă rog* pentru a primi *dragostea lui DUMNEZEU, pentru a simţi graţia Sa*”.

Din nou întrebarea ta este greşită: „Adică rugăciunea pentru a primi dragostea lui DUMNEZEU”. Eşti lacom! Rugăciunea este să-l iubeşti pe DUMNEZEU. Da, dragostea vine de la DUMNEZEU înmiită, dar asta nu este dorinţa, acesta este câştigul ei; nu rezultatul, ci consecinţa. Da, dragostea va veni ca un potop. Tu faci un pas spre DUMNEZEU ŞI DUMNEZEU face

1.000 de paşi spre tine. Tu îi dai o picătură, îi oferi o picătură din dragostea ta şi întregul Său ocean îţi devine accesibil ţie. Da, aceasta se întâmplă, dar nu aceasta trebuie să fie dorinţa ta. Dorinţa ta este greşită. Dacă tu vrei pur şi simplu dragostea lui DUMNEZEU şi dacă pentru aceasta te rogi, atunci rugăciunea ta este un târg, este o afacere. Şi fereşte-te de afaceri.

«Într-o mică şcoală, undeva în S.U.A., învăţătorul le spune băieţilor că cine va răspunde corect la următoarea întrebare va primi o recompensă: „Cine a fost cel mai mare om din istoria omenirii?" Desigur, un american spuse: „Abraham Lincoln", un indian spuse: „Mahatma Gandhi", un englez spuse: „Winston Churchil etc etc etc. Şi apoi un băieţel evreu se ridică în picioare şi spuse: „Iisus" şi el a câştigat, a câştigat o recompensă. Dar învăţătorul îl întrebă: „Tu eşti evreu, de ce ai spus: „Iisus?"; „Băieţelul răspunse: „Eu am ştiut tot timpul în inima mea că este Moise, dar afacerile sunt afaceri!"»

Să nu faci din rugăciune o afacere. Ea trebuie să fie o dăruire pură, din toată inima ta. Să nu ceri nimic în schimb. Atunci ţi se vor dărui mult mai multe… înmiit. DUMNEZEU vine spre tine. Dar, ţine minte, acesta este un câştig nu un rezultat.

A TREIA ÎNTREBARE:

„Aţi menţionat ideea lui Jung conform căreia bărbatul are nevoie de două tipuri de femei. Istoria arată că mulţi bărbaţi par să simtă în acest fel, în timp ce foarte puţine femei par să aibă nevoie de mai mult de un bărbat. Există aşa ceva

în psihologia masculină? *Dacă este aşa, de ce*?”

Întrebarea este de la Ananda Prem. Primul lucru, ea spune: „Istoria arată…” Istoria este doar o contrafacere. Şi istoria este creată de către bărbaţi; nicio femeie n-a scris istorie. Istoria este orientată masculin, este dominată masculin, este condusă masculin. Este o istorie falsă.

Bărbatul a încercat să condiţioneze femeia astfel încât s-o poată exploata mai uşor şi ea nici măcar să nu se poată revolta. Sclavii trebuie întotdeauna hipnotizaţi astfel încât să nu se poată revolta. Bărbatul a condiţionat mintea femeii astfel încât ea gândeşte aşa cum vrut el să gândească.

Tu spui: „Istoria arată că mulţi bărbaţi par să simtă în acest fel…” pentru că bărbaţii sunt mai liberi, ei sunt sclavia.

Trebuie să elimini complet această sclavie, trebuie să te eliberezi de ea.

Chiar ieri seară citeam că în secolul VI a avut loc o mare conferinţă creştină a tuturor şefilor bisericilor creştine, pentru a decide dacă femeile au suflet sau nu. Din fericire, ei au hotărât că femeile au suflet, dar numai cu o majoritate de un vot. Aceasta nu prea sună a victorie. Cu o majoritate de un vot! Doar un vot mai puţin şi din punct de vedere istoric tu nu ai fi avut suflet. Nu este mare lucru, acest suflet!

Bărbatul a distrus întreaga psihologie a femeilor. Şi ceea ce vezi nu este în realitate psihologia femeilor, este psihologie făcută de bărbaţi, psihologie creată de bărbaţi în femei. Cu cât vei fi mai liberă, cu atât mai mult vei simţi în

acelaşi fel, pentru că bărbaţii şi femeile nu sunt în realitate atât de diferiţi pe cât au fost făcuţi să creadă că sunt. Sunt diferiţi, desigur! Biologia lor este diferită şi psihologia lor este diferită, dar ei nu sunt inegali. Asemănările sunt mai mari decât deosebirile.

Ia gândiţi-vă: un bărbat care ar mânca acelaşi lucru zilnic, se satură, nu? Şi o femeie? Se va sătura şi ea, sau nu? Şi ea se va sătura! Care este diferenţa dintre cei doi? Plictiseala este la fel de naturală la bărbat ca şi la femeie. Şi dacă o relaţie sexuală nu evoluează spre o prietenie spirituală, ea va duce la plictiseală.

Să vă fie foarte clar: o relaţie sexuală în sine nu poate fi un lucru durabil, deoarece în ceea ce priveşte sexul, ea este o treabă momentană. Odată ce ai făcut dragoste cu o femeie, ai terminat cu ea; nu te mai interesează. Dacă între voi apare ceva mai mult decât o relaţie sexuală, dacă apare ceva spiritual, ceva ca o căsătorie spirituală, atunci nu va mai fi nicio problemă. Puteţi rămâne împreună. Şi atunci, fie că eşti bărbat fie că eşti femeie, nu te vei mai gândi la celelalte femei sau la ceilalţi bărbaţi. Ţi-ai găsit tovarăşul sufletesc.

Dar dacă relaţia este doar fizică, atunci, la un moment dat, corpul oboseşte, se plictiseşte. Corpul are nevoie de un fior, de nou, de senzaţii. Corpul doreşte întotdeauna ceva nou.

O anecdotă:

«O şoferiţă pe un TIR, după o călătorie lungă, ajuns la destinaţie pe la miezul nopţii, îşi parca camionul. Sergentul care era de pază i-a arătat

unde să-şi parcheze camionul şi apoi a întrebat-o: „Unde vei dormi la noapte?”

Fata i-a explicat că singurul lucru pe care-l putea face era să se lungească în cabină. Era o noapte friguroasă şi după ce sergentul se gândi o clipă spuse: „Dacă vrei, poţi folosi camera mea. Eu voi dormi pe duşumea”.

Oferta a fost acceptată cu mulţumiri. După ce fata s-a urcat în pat, i-a părut rău de sergentul întins pe jos, pe duşumeaua tare şi rece, aşa că i-a spus: „Asta nu este drept; de ce nu vii aici să te înghesui în pat lângă mine?”

Lucrul fiind făcut, sergentul zise: „Păi, cum vrei să fie? Vrei să dormi ca celibatară sau ca soţie?”

Fata chicoti şi spuse: „Cred că ar fi bine dacă am dormi ca soţ şi soţie, nu-i aşa?”

„Bine, eu nu sunt prea insistent, atunci vom dormi ca soţ şi soţie”, zise sergentul întorcându-i spatele şi cufundându-se în somn.»

Căsătoria plictiseşte. De aceea vezi atâtea feţe plictisite în toată lumea. Căsătoria este o plictiseală groaznică. Dacă în ea nu apare ceva spiritual... ceea ce este foarte rar. Aşa că bărbaţii încep să-şi îndrepte atenţia în afară. Şi femeile îşi vor îndrepta atenţia în afară, dar ele n-au fost libere. De aceea găseşti atât de multe femei prostituate, dar nu şi bărbaţi prostituaţi. Da, am auzit că la Londra ar exista ceva, dar prostituţia masculină este aproape inexistentă. De ce?

Prostituţia este un produs secundar al căsătoriei şi până când nu va dispare căsătoria, prostituţia va rămâne; ea este un produs secundar.

Ea va dispare numai odată cu căsătoria. Acum, aşa-zişii voştri sfinţi au încercat să interzică prostituţia şi aceeaşi oameni continuă să impună căsătoria. Şi ei nu văd absurditatea acestui lucru! Prostituţia există din cauza căsătoriei. La animale nu există prostituţie deoarece nu există căsătorie. Aţi văzut vreodată vreun animal prostituându-se? Nu există nicio problemă! De ce ar trebui să existe prostituţia?

Acest lucru urât există din cauza altui lucru urât: căsătoria.

Dar prostituaţii masculini nu sunt prea mulţi deoarece femeile n-au fost libere. Ele au fost suprimate complet. Lor nici măcar nu li s-a permis să trăiască plăcerea sexuală. Nici măcar nu se presupune că ele ar avea ceva; numai femeile inferioare au plăceri sexuale nu cele bune, nu doamnele. Se presupune că doamnele nu au niciun fel de plăcere; ele sunt mult superioare.

Aceasta nu este istorie adevărată. Aceasta este istorie trunchiată, aranjată. Şi dacă insişti timp de mii de ani să bagi în cap o idee, ea devine aproape reală. Aceasta nu este psihologie adevărată. Pentru a cunoaşte adevărata psihologie, va trebui să le dai femeilor libertate totală şi atunci să vezi! Şi veţi fi surprinşi: femeile vor fi mult înaintea bărbaţilor.

Le poţi vedea: un bărbat îmbracă aproape întotdeauna acelaşi costum gri, dar femeile? În fiecare zi ele au nevoie de un costum nou. Eu văd mintea lor. Dacă ar avea libertate totală, ele ar fi mult înainte bărbaţilor! Bărbaţii sunt mai stabili; puteţi vedea: hainele lor nu sunt prea colorate. Şi

în ceea ce-i priveşte pe bărbaţi, nu există ceea ce se cheamă modă. Ce modă acelaşi costum gri de birou, aceeaşi cravată. Ei nu au prea multe lucruri în garderobă; dar femeile? întregul comerţ există pentru ele! Ele sunt adevăraţii consumatori.

Bărbatul este producător; femeia este consumator. 90% din lucrurile din comerţ există pentru femei. De ce? Ele vor mereu lucruri noi, vor experienţe noi, senzaţii noi. Poate că din cauză că sexualitatea lor a fost reprimată; aceasta este o deviere a energiei lor; deoarece nu pot avea un soţ nou, un costum nou este un substituent. Ele îşi investesc energia în altceva… dar asta nu schimbă cu adevărat lucrurile.

Femeile au fost atât de mult corupte şi distruse încât este foarte greu să decizi care este psihologia lor reală. Nu asculta de istorie; istoria este o înregistrare urâtă, înregistrarea unei lungi sclavii. Cel puţin femeile n-ar trebui să asculte de istorie; ele ar trebui să ardă toate cărţile de istorie! Ar trebui să spună că istoria trebuie scrisă din nou.

Vei fi surprins că dacă impui o anumită idee, mintea începe să funcţioneze conform acelei idei. Mintea începe să imită ideile. Femeile au trăit într-o lungă hipnoză.

Eu spun că sexul ar trebui să fie o trambulină. Dacă relaţia voastră este definită numai de sex şi nu are nimic mai mult în ea, atunci căsătoria va fi o prostituare. Dar când căsătoria voastră este mai mult decât corpul, nu este o prostituare.

Fiecare fiinţă omenească, bărbat sau femeie, este un spaţiu atât de infinit… poţi continua să-l

explorezi la nesfârşit. Fiecare fiinţă umană, bărbat sau femeie, în fiecare zi este atât de viu şi atât de nou; apar frunze noi, înfloresc flori noi, un nou climat, trăiri noi; dacă iubeşti, dacă sunteţi într-adevăr intimi, nu vei găsi niciodată aceeaşi veche femeie cu tine şi acelaşi vechi bărbat. Viaţa este un dinamism atât de uriaş…

Dar tu nu iubeşti! Tu eşti ataşat de corp. Nu te uiţi înăuntru. Nu te uiţi la cerul tău interior care se schimbă încontinuu… de ce schimbare mai ai nevoie? Dar tu nu te uiţi la aceasta. Desigur, corpul este acelaşi. Atunci el îşi pierde atracţia. Când atracţia s-a dus, viaţa devine plictisitoare.

Când devii plictisit, începi să cauţi ajutor, pentru că devii nevrotic. Viaţa ta este o frână. Te duci la psihanalist; în trecut te duceai la preot, acum te duci la psihanalist; ceri ajutor. Ceva nu merge bine; nu te bucuri de viaţă, ea nu mai are nicio încântare. Începi să te gândeşti să te sinucizi.

Dacă vei căuta senzaţiile, devii un criminal. Dacă respecţi cerinţele societăţii, ale familiei, te plictiseşti. Aceasta este o mare dilemă: nu ţi se dă voie să te mişti niciunde! Eşti strivit între ciocan şi nicovală. Fie trăieşti cu familia şi atunci vei trăi o viaţă de plictiseală, fie mergi împotriva familiei, dar atunci vei părea un criminal şi tu începi să te simţi vinovat.

Femeile trebuie să ajungă la libertatea absolută. Şi odată cu libertatea femeilor va fi şi bărbatul liber, pentru că nu poţi într-adevăr liber dacă ţii pe cineva va sclav. Bărbatul nu este în realitate liber, deoarece nu poate fi; jumătate din

omenire este forţată să rămână în sclavie; cum ar putea bărbatul să fie liber? Libertatea lui este doar aparentă, doar superficială. Odată cu libertatea femeilor, bărbatul va fi şi el liber.

Şi odată cu libertatea apare posibilitatea de a intra într-o relaţie mai adâncă şi dacă aceasta nu se întâmplă, atunci nu este nevoie să rămâi plictisit, nu este nevoie să rămâneţi agăţaţi unul de altul.

O anecdotă:

«Un bărbat care nu se simţea bine de câtva timp, se duse la doctor pentru un consult. Doctorul îl examină în amănunt şi spuse: „Fie renunţi la ţigări, la băutură şi la femei, fie vei fi mort în 12 luni”.

După un timp bărbatul veni înapoi şi spuse: „Ascultă, mă simt atât de nefericit, ca şi cum aş fi deja mort; te rog, pot să fumez doar un pic?”

Foarte bine, doar 5 chiştoace de ţigări cu filtru pe zi”, spuse medicul care era un tip foarte nepoliticos.

Câteva săptămâni mai târziu, bărbatul reveni din nou: „Ascultă, mi-am pierdut culoarea, te rog…”

„Bine, două halbe pe zi, dar fără alcool”.

Timpul a trecut şi pacientul a venit iar doctor pentru a treia oară… văzându-l, doctorul spuse: „Da, da, dar numai cu nevastă-ta; fără excitante!”»

Viaţa are nevoie de senzaţii. Dacă nu-i poţi permite să aibă senzaţii spirituale, ea va avea nevoie de senzaţii fizice. Dă-i o senzaţie superioară şi senzaţia inferioară va dispare; nu

este nevoie de ea. Nu-i da o senzaţie superioară şi senzaţia inferioară este singura accesibilă.

Bărbatul a încercat să se menţină deschis. Jung este un pungaş şi ce spune el este o veche lozincă. Bărbaţii au spus întotdeauna că ei au nevoie de cel puţin două tipuri de femei: una de tip mamă, de tip soţie; cealaltă de tip amantă, inspiraţia. Dacă bărbatul are nevoie de două tipuri de femei, atunci şi femeile au nevoie de două tipuri de bărbaţi tipul Don Juan şi tipul soţ.

Dar eu încerc să spun că chiar şi în sec XX bărbaţi precum Freud şi Jung sunt tot atât de mascul-şovinişti ca întotdeauna; nu este prea mare diferenţa. Femeile trebuie să gândească pentru ele însele; bărbaţii nu le pot ajuta prea mult. Ele trebuie să ajungă la propria lor înţelegere şi acum ele au o şansă să ajungă la aceasta.

Dar în fond, întrebarea pusă de Ananda Prem nu este despre femei, ci despre propria ei minte. Ea este de tip ataşat şi acest ataşament este tot din cauza unei condiţionări istorice. Femeia se ataşează prea mult deoarece este speriată de nesiguranţă, de bani, de una, de alta. Ea este atât de speriată! S-a făcut totul pentru ca ei să-i fie frică! Aceasta este şmecheria bărbatului: s-o facă pe femeie să-i fie frică. Când femeii îi este frică, ea poate fi dominată uşor. Nu-l poţi domina pe cineva căruia nu-i este frică. Aşa că vei crea frica!

În primul rând, bărbatul creează frica în femeie în ceea ce priveşte virginitatea ei; el creează frica uriaşă că virginitatea este ceva de valoare. De secole el a creat această frică, aşa că oricărei fete îi este frică: dacă îşi pierde

virginitatea, totul este pierdut. Din cauza acestei frici ea nu poate avea legături cu oamenii, nu poate lega prietenii, nu se poate mişca în libertate. Nu poate avea câteva experienţe înainte de a se decide pe cine să aleagă. Frica... ea trebuie să fie virgină.

Priviţi această diferenţă: băieţilor nu li s-a spus că „trebuie să fii virgin”; se spune „băieţii sunt băieţi”. Şi ce, fetele nu sunt fete? Şi fetele sunt fete! De ce băieţii sunt băieţi? Băieţilor nu li se pretinde virginitatea. Lor li se dă libertate.

Prin virginitate se creează o mare condiţionare. Şi odată ce o femeie este destul de înfricoşată că-şi va pierde virginitatea, ia gândiţi-vă: până la vârsta de 20 de ani, timp de 20 de ani ea şi-a protejat virginitatea, 20 de ani de condiţionare, ea va deveni frigidă. Atunci ei nu-i va mai place niciodată să facă dragoste! Atunci ea nu va fi niciodată capabilă să se topească în fiinţa iubită; ea nu va avea niciodată orgasm. De-a lungul secolelor, milioane de femei n-au avut deloc orgasm; ele n-au ştiut ce este orgasmul. Ele pur şi simplu suferă. Ele sunt nişte simple mijloace pentru bărbaţi. Aceasta este o mare degradare.

Dar dacă virginitatea este atât de importantă şi dacă ai fost condiţionată timp de 20 de ani că trebuie să fii virgină, atunci va fi foarte greu să elimini această obişnuinţă. Cum ai putea s-o elimini imediat după 20 de ani de condiţionare? Într-o zi, va veni luna de miere şi tu trebuie s-o elimini dintr-odată; cum ai putea s-o faci? Poţi doar să te prefaci, dar adânc înăuntrul tău tu crezi că soţul tău este un criminal, o fiară, un om rău”,

deoarece el face ceea ce tu ştii că este un păcat. Niciodată nu i-ai permite vreunui alt bărbat; dragostea este un păcat şi tocmai asta face bărbatul!

Nicio soţie nu este vreodată capabilă să-şi ierte soţul. De fapt, îndeosebi în India, nicio femeie nu-şi respectă bărbatul, nu poate. Ea îi arată tot respectul, dar nu-l poate respecta; adânc înăuntru ea îşi urăşte bărbatul, deoarece acesta este cel care o târăşte în păcat. Cum să-ţi respecţi soţul când este un păcătos? Fără el, tu erai virgină; cu el, ai decăzut. Iată de ce societatea ne învaţă atât de mult: respectă-ţi soţul! Pentru că societatea ştie desigur că femeia nu va fi capabilă să-l respecte, aşa că respectul trebuie să fie impus... Respectă-ţi soţul! Pentru că dacă lucrurile ar merge în mod natural, atunci ea l-ar urî. Acesta este bărbatul care o târăşte în iad.

Şi din acest păcat se nasc copiii; aşa că cum poţi să-ţi iubeşti copiii? Născuţi din păcat, îi vei urî şi pe ei, în subconştientul tău. Însăşi prezenta copiilor îţi aminteşte mereu de păcatul pe care l-ai comis!

Întreaga societate a suferit din cauza acestei nebunii. Dragostea este o virtute, nu un păcat. Şi a fi capabil de mai multă dragoste, înseamnă a fi mai virtuos. A fi capabil să te bucuri de dragoste este calitatea fundamentală a omului religios; acestea sunt definiţiile mele.

Ananda Prem este plină de ataşament; şi ea crede că ceea ce este valabil pentru ea, este valabil pentru toate femeile, într-un fel are dreptate, deoarece toate femeile au fost

condiţionate în acelaşi fel. Dar nu acesta este adevărul pentru nicio femeie şi nici pentru tine, Ananda Prem.

Să devii capabilă, să fii o individualitate şi atunci vei gusta libertatea. O femeie nu este niciodată considerată o individualitate. Când este mică, ea este o fiică. Când este tânără este o soţie. Când îmbătrâneşte un pic, este mamă; când este şi mai bătrână, este bunică, dar nu este niciodată ea însăşi. Fiică, soţie, mamă, bunică, dar niciodată ea însăşi. Întotdeauna este raportată la altcineva!

Individualitatea este o cerinţă fundamentală. O femeie este o femeie! Faptul că este fiică, este secundar; faptul că este soţie, este secundar; faptul că este mamă, este secundar. O femeie este o femeie; feminitatea ei este primordială. Şi când femeile încep să devină individualităţi, lumea va fi total diferită; mai frumoasă, mai veselă.

Acum există plictiseală şi gelozie, nimic altceva. Te plictiseşti cu o femeie, femeia se plictiseşte cu tine. Tu eşti gelos, ea este geloasă. De ce apare această gelozie ca o umbră a plictiselii? Plictiseala o generează. Atâţia oameni vin la mine pentru că ei nu vor să mă fie geloşi, dar nu înţeleg cum apare gelozia, nu-i înţeleg mecanismul.

Ascultă: când eşti plictisit de o femeie, adânc înăuntrul tău tu ştii că şi ea trebuie să fie plictisită de tine. Acest lucru este normal! Dacă ea este plictisită de tine, atunci ea trebuie să caute un alt bărbat în altă parte – lăptarul, poştaşul, şoferul – orice fiinţă care este disponibilă, ea trebuie să caute undeva. Tu ştii că atunci când eşti plictisit,

tu începi să cauţi alte femei. Aşa că ştii! Aceasta este o deducţie naturală. Apare gelozia. Aşa că devii gelos; dar realizezi că ea trebuie să caute! Atunci tu doreşti să afli dacă ea se uită la alţi bărbaţi sau nu. Şi, desigur, cum poate ea să nu se uite! Există atât de mulţi bărbaţi şi ea este atât de plictisită de tine. Aceasta este viaţa ei; întreaga ei viaţă este legată de tine.

Femeia este geloasă; ea ştie că soţul este plictisit. Acum, el nu mai este atât de atent ca mai înainte; acum, el nu mai vine bucuros acasă; acum, el pur şi simplu o tolerează. De fapt, el este mai interesat de ziar decât de ea. Acum, el este foarte irascibil; pentru o nimica toată devine foarte furios. Toată blândeţea lunii de miere a dispărut. Ea ştie că el este plictisit; că ea nu îl mai interesează.

Atunci deodată, ea ştie cu siguranţă, instinctul ei ştie, că el trebuie să aibă o altă relaţie; de aici gelozia. Atunci, dacă într-o zi el vine acasă fericit, ea este îngrijorată: el trebuie să fi fost cu vreo altă femeie, altfel de ce ar fi atât de fericit? Dacă el pleacă în concediu sau într-o altă călătorie de afaceri, ea este îngrijorată. Dacă el începe să plece mai mult în călătorii de afaceri, bănuiala ei devine certitudine… gelozia otrăveşte căsnicia.

Dar aceasta se întâmplă din cauza plictiselii! Dacă nu eşti plictisit cu persoana respectivă, nu vei fi gelos pentru că nu îţi va apărea această idee. De fapt, gelozia nu apare din cauză că celălalt este interesat de altă persoană, ci din cauză că tu eşti interesat de o altă persoană; de aceea devii gelos. De aceea apare gelozia.

Desigur, femeile sunt mai geloase deoarece ele sunt mai puţin libere. Plictiseala lor este mai mare. Ele ştiu ca bărbatul lor le înşală; el are mai multe posibilităţi, mai multe ocazii. Femeile sunt închise în casă, stau cu copiii; este greu pentru ele să aibă libertate. Ele se simt geloase. Şi cu cât se simt mai geloase, cu atât se ataşează mai mult. Apare frica. Dacă bărbatul le părăseşte, ce se va întâmpla? Un sclav devine mai ataşat de siguranţa lui decât de libertatea lui. Tocmai aceasta s-a şi întâmplat. Aceasta n-are nimic de-a face cu psihologia feminină, Prem. Da, eu înţeleg: aceasta s-a întâmplat cu femeile; este un fenomen urât. El trebuie eliminat. Nu va mai fi aşa în viitor dacă bărbaţii şi femeile devin ceva mai conştienţi.

O anecdotă:

«Domnul Lord şi cu Lady, soţia sa, erau invitaţi de onoare la expoziţia de agricultură şi după ceremonia de deschidere, ei au făcut turul expoziţiei, amestecându-se cu arendaşii şi cu ţăranii, privind la exponate.

Dar Lordul a petrecut prea mult timp la bufet şi în acest timp Lady s-a dus să admire un taur preţios. Niciodată nu văzuse un animal mascul atât de splendid dotat.

„Vai, dar ce animal grozav ai tu aici, Giles”, îi spuse ea ţăranului care avea grijă de el.

„Da, doamnă, el este campion şi tată de campioni”.

„Oh, povesteşte-mi despre el”.

Păi, doamnă, taurul aici de faţă a mers la montă de 300 de ori anul trecut”.

„Într-adevăr? N-ai vrea, dragul meu, să te duci să-i spui Lordului că aici este un taur care a mers la montă de 300 de ori într-un an, vrei?”

Îndatoritor, Giles se duse în fugă la Lord şi-i transmise mesajul.»

„Într-adevăr, foarte interesant”, comentă el, „Întotdeauna cu aceeaşi vacă, bănuiesc!”

„O, nu, domnule, cu 300 de vaci diferite”.

„Aha, atunci du-te şi spune-i asta Doamnei, vrei?”»

Animalele sunt atât de fericite… pentru că ele nu au nicio instituţie în care să trăiască. Şi, ţine minte, eu nu sunt împotriva căsătoriei; eu sunt pentru o căsătorie superioară. Sunt împotriva acestei căsătorii deoarece această căsătorie a creat prostituţie. Eu sunt pentru o căsătorie superioară.

Dacă-ţi poţi găsi intimitatea, intimitatea spirituală cu un bărbat sau cu o femeie, atunci aceasta va putea fi o uniune naturală: nicio lege nu trebuie s-o impună. Atunci va exista o bucurie spontană în a fi împreună. Cât durează, este bine; când dispare, n-are niciun rost să mai staţi împreună, niciunul! Atunci vă veţi distruge unul pe altul, vă veţi ucide unul pe altul; atunci eşti fie un masochist, fie un sadic; eşti nevrotic.

Dacă ideea mea va învinge într-o zi (ceea ce pare foarte dificil, deoarece omul s-a obişnuit atât de mult cu rolurile moarte încât a uitat cum să trăiască), dacă într-o zi viaţa va învinge şi omul va deveni suficient de curajos pentru a trăi în mod periculos, atunci vor exista căsătorii reale, atunci

vei găsi împreună mulţi tovarăşi sufleteşti. Atunci nu va mai exista deloc prostituţie.

Desigur, o mare parte din omenire va continua să-şi schimbe partenerii, dar în aceasta nu este nimic rău. Singura problemă care apare mereu în mintea oamenilor este: ce faci cu copiii? Aceasta nu este o problemă grea. Concepţia mea este cea a comunităţii, a obştii, nu a familiei. Familiile trebuie să dispară; comunităţile trebuie să existe.

De exemplu, aceasta este o comunitate. Copiii trebuie să aparţină comunităţii şi comunitatea trebuie să aibă grijă de copii. Mama trebuie să fie cunoscută, trebuie să se ştie cine este mama, dar tatăl nu trebuie să fie cunoscut; nu este nevoie.

Aceasta a fost starea originară a omenirii: matriarhatul. Apoi societatea a devenit patriarhală: tatăl a devenit important. Şi cu tatăl au venit 1001 de rele. Cel mai mare rău a fost proprietatea privată; ea a venit cu tatăl. Şi societatea va suferi din cauza proprietăţii private până când tatăl va dispare.

O comunitate; unde copiii aparţin comunităţii, unde comunitatea se îngrijeşte de ei. Mama se va îngriji de ei, dar ea poate fi sigură de un lucru: că poate trăi cu ce bărbat doreşte ea, fără nicio problemă. De copii se va avea grijă; chiar dacă ea moare, comunitatea va rămâne.

Şi, când proprietatea aparţine comunităţii şi nu indivizilor, atunci va exista adevăratul comunism. Nici în U.R.S.S. nu există un comunism adevărat. Nu poate, există tatăl, este imposibil. Proprietatea privată a venit odată cu familia (tatăl, mama, copiii), atunci a apărut proprietatea

privată. Proprietatea privată poate să dispară numai când va dispare această familie şi când apare un concept total nou al comunităţii. Acum este posibil. Lumea a ajuns la acea stare de conştiinţă la care comunitatea poate exista şi prin comunitate, comunism, nu invers. Nu apare întâi comunismul, nu este posibil. Dacă apare întâi comunismul, el va aduce numai dictatură, el va aduce numai o societate urâtă aşa cum s-a întâmplat în U.R.S.S. şi se întâmplă acum în China.

Deci, mai întâi trebuie să existe viaţă comunitară în ceea ce priveşte sexul şi apoi va dispare proprietatea privată. Proprietatea este o parte a posesiunii sexuale. Când posezi o femeie, posezi o proprietate; când posezi un bărbat, posezi o proprietate. Când nu posezi nicio fiinţă umană, cine-şi bate capul să posede proprietate? Atunci proprietatea va fi folosită; nu este nevoie să o posezi. Şi este mai uşor s-o foloseşti decât s-o posezi, deoarece oamenii care o posedă n-o pot folosi; le este mereu frică, suferă. Proprietatea poate fi utilizată numai fiind liber.

Dar mai întâi trebuie să dispară familia.

Eu nu spun că toate familiile vor dispărea. Dar aceasta este bine, deoarece acei oameni care nu sunt destul de spirituali, de ce să fie obligaţi să rămână într-o legătură care nu duce la nicio bucurie? De ce? Ar fi o crimă.

A PATRA ÎNTREBARE: „*Obişnuiesc să cred că sunt destul de conştient, destul de supus. Această imagine îmi* trece *prin minte, dar în realitate eu nu cred în ea. Şi toate astea mă fac să mă întreb*

dacă nu cumva tot ceea ce spuneţi dumneavoastră despre conştiinţă şi supunere are doar scopul să ne înnebunească precum un morcov în faţa unui măgar şi că de fapt nimic din toate acestea nu există în realitate şi asta mă face să mă simt furios, stupid şi indiferent în acelaşi timp”.

Morcovul există… dar măgarul nu. Acum, tu trebuie să alegi: poţi fi un măgar, atunci morcovul nu există. Dacă priveşti la morcov, morcovul există şi măgarul dispare. Desigur, dacă tu crezi că morcovul nu există, te vei simţi furios, stupid şi indiferent, pentru că tu vei fi măgarul. În loc să crezi că morcovul – nu există, de ce priveşti tu în tine însuţi? Exişti tu?

Afirmaţia mea este: iluminarea există, tu nu exişti. Luciditatea, conştiinţa există, ego-ul nu există; aceasta este afirmaţia mea.

Dar alegerea este a ta; tu trebuie să alegi. Dacă vrei să alegi suferinţa, atunci suferinţa este posibilă numai datorită egoului; atunci tu trebuie să alegi ego-ul; atunci tu trebuie să alegi măgarul. Atunci trebuie să continui să crezi că morcovul nu există. Dar el există! Şi îndată ce începi să simţi morcovul, vei începe să vezi că măgarul dispare; el era doar o idee.

Cu morcovul există fericire. Cu ego-ul există numai iadul. Alege ceea ce vrei să alegi…

A CINCEA ÎNTREBARE: „*Înainte de a vă întâlni, eram suferind şi total inconştient. Acum sunt suferind, cu un oarecare grad de luciditate. Ce este nou*?”

Nu poţi vedea? Acel „oarecare grad de

luciditate”, crezi că este fără valoare? Aceasta este prima rază… şi soarele nu este departe. Dacă apuci raza, dacă te mişti în direcţia din care vine raza, vei atinge adevărata sursă a luminii.

Dacă în întuneric există măcar o singură rază de lumină, ea este o dovadă suficientă a luminii, a lui DUMNEZEU. Să nu o numeşti: „un oarecare grad de luciditate”.

Dar eu înţeleg. Noi am trăit inconştienţi atât de mult timp, am trăit ca nişte maşini atât de mult timp, încât chiar dacă apare un pic de conştiinţă, vechile noastre obişnuinţe sunt atât de puternice, de mari…

O anecdotă:

«Era odată o tânără şoferiţă pe un TIR care s-a dus să-şi facă vizita medicală. Doctorul a pus-o să se dezbrace şi apoi şi-a chemat asistentul. „Priveşte! Cel mai mare abdomen pe care l-am văzut vreodată în cariera mea!”

Asistentul privi şi spuse: „Doamne sfinte, acesta este un abdomen uriaş; pot să-l fotografiez pentru presa medicală?”

Fata era deja plictisită de curiozitatea şi uimirea lor”. Aţi fi avut un abdomen mai mare dacă aţi fi fost în Armata Salvării atâţia ani câţi am fost eu”.

Aceasta n-a făcut decât să mărească misterul. „Armata Salvării?” Ce are ea de-a face cu abdomenul tău?”

„Am purtat drapelul timp de 10 ani!”»

Şi voi aţi purtat drapelul timp de milioane de vieţi, aşa că abdomenul a devenit foarte mare.

Inconştienţa este toată biografia ta; şi ceea ce

ştii despre tine nu este altceva decât inconştienţă. Aşa încât chiar şi atunci când apare o rază de lumină, la început tu nu poţi să crezi în ea. Poate că te uiţi la un vis? La o iluzie? La o închipuire? Poate că este vreo şmecherie la mijloc? Chiar dacă ai încredere, ea pare atât de mică faţă de uriaşul tău trecut încât nu poţi crede că ea te va ajuta în vreun fel.

Dar, dă-mi voie să-ţi spun un lucru: o mică luminiţă este mai puternică decât tot întunericul de pe toate planetele, întunericul nu are putere; el este impotent. O luminiţă este potenţială, deoarece ea există! întunericul este doar o absenţă.

O anecdotă:

«Un bărbat sosi la chirurgie plin de sânge şi vânătăi.

„Ce s-a întâmplat?” zise doctorul.

„Soţia mea… încă unul din coşmarurile ei”.

„Nu vorbi prostii, omule! Ea te-o fi lovit poate cu piciorul, dar nu ţi-a putut face toate aceste răni”.

„Ascultă doctore, ea a avut din nou unul din coşmarurile ei; a strigat: «Ieşi, repede; soţul meu vine acasă!» Şi eu fiind pe jumătate adormit, am sărit direct pe fereastră.”»

Este o obişnuinţă îndelungată, veche, de a fi inconştient. Dar uită-te la acest „oarecare grad de luciditate”, focalizează-te asupra lui; aceasta este speranţa ta. Prin această mică rază se deschide uşa.

N-o poţi vedea? Tu mă întrebi: „Ce este nou?”

A ŞASEA ÎNTREBARE: *„Eu sunt un creştin catolic. Îmi place ceea ce spuneţi, dar când spuneţi ceva ce este împotriva religiei mele, atunci sunt teribil de întors pe dos. Ce ar trebui să fac?”*

Există trei lucruri: primul, să asculţi numai ceea ce îţi convine; să nu auzi ceea ce nu-ţi face plăcere să auzi. Aşa procedează mulţi, altfel ar fi pentru ei o călătorie foarte grea. Dar când eşti aici şi asculţi, este dificil; cum s-o eviţi? De fapt, înainte de a şti că este împotriva ta, tu trebuie s-o asculţi.

Atunci trebuie să faci ceva ce profesorii ştiu să facă, învăţaţii, erudiţii ştiu cum să facă. Când auzi ceva ce este împotriva ta, în primul rând poţi să crezi că este neadevărat, că nu contează, că nu este prea relevant, că nu îţi schimbă mintea. Că este un lucru minor! Poate că este o mică diferenţă de detalii, dar în fond Bhagwan este de acord cu tine. Ţine minte acest lucru.

O anecdotă:

«O femeie s-a dus la doctor şi s-a plâns că ea nu poate fi pasională. Doctorul a examinat-o şi i-a spus că dacă va urma dieta lui specială, va deveni foarte senzuală. Ea a fost de acord, dar după câteva săptămâni a revenit şi a spus: „Ceva merge prost!

Noaptea trecută am fost atât de înflăcărată încât i-am mâncat urechea prietenului meu”.

„Oh, nu-ţi face griji pentru un fleac”, a zis

doctorul. „Este numai proteină, fără hidraţi de carbon.”»

Aceasta este prima cale: că modificările constau numai în nişte detalii neînsemnate… nu este nimic prea important. N-ai de ce să-ţi faci griji. Aceasta te va ajuta şi nu vei fi prea răscolit.

Al doilea lucru este: interpretează. De aceea SARAHA spune mereu: fii interpretativ! Interpretează ceea ce spun eu în aşa fel încât să devină apropiat de ideea ta. Acest lucru se poate face întotdeauna; este nevoie de un pic de isteţime. Un pic de logică, un mic joc de cuvinte; asta-i tot. Nu este o problemă, te poţi descurca. Dacă eşti într-adevăr un catolic, atunci nu va fi deloc dificil.

Ascultaţi această anecdotă:

«Câţiva muncitori irlandezi săpau un canal pe lângă o casă de toleranţă. Sosi un pastor, îşi scoase pălăria şi intră înăuntru. Pat îi spuse lui Mike: „Ai văzut? Exact ceea ce te-ai aştepta de la un pastor protestant!”

Curând după aceea, sosi un rabin, îşi întoarse colanul şi intră şi el înăuntru. Mike îi spuse lui Pat: „Nu este imoral ca preotul poporului ales al lui DUMNEZEU să intre în aşa o casă?”

În sfârşit, sosi un preot catolic, îşi trase gluga pe cap şi intră liniştit înăuntru în casă.

„Pat, este îngrozitor, cred că una dintre fete este foarte bolnavă!”»

Aceasta este o interpretare. Când este vorba de rabin este vorba despre un păcat; la fel şi când

este vorba de un pastor protestant; dar când apare un preot catolic... este cu totul altceva, aşa că schimbi interpretarea. Nu este nicio problemă în asta: acum, desigur, vreunei fete trebuie să i se fi făcut rău.

Aceasta este a doua cale de a mă ocoli pe mine.

Şi a treia cale este: să crezi că individul din faţa ta este nebun. Aceasta este cea mai sigură dintre toate; dacă altceva nu merge, ea merge. Doar să te gândeşti că acest om este nebun. Numai un nebun poate să spună ceva împotriva catolicismului. Aceasta te va ajuta şi nu vei fi deloc răscolit.

O anecdotă:

«Preotul nou numit s-a gândit să se ducă prin uriaşa sa parohie pentru a-şi întâlni enoriaşii. Într-o zi, el a parcurs un drum prăfuit lung de multe mile pentru a întâlni o familie de credincioşi cu 14 copii.

„Bună ziua, Connelly, tu eşti o onoare pentru Irlanda: cea mai mare familie din parohie".

„Bună ziua, părinte, dar aceasta nu este cea mai mare familie din parohie, ci Doylan-ii de peste deal".

Preotul era deja frânt în momentul în care a ajuns la casa Doylan.

„Dumnezeu să-i binecuvânteze pe aceşti 16 mici catolici", spuse el.

„Îmi pare rău părinte, dar noi suntem o familie protestantă!"

„Atunci voi pleca imediat", zise preotul, "pentru că tu nu eşti altceva decât un maniac

sexual!”»

Dacă eu sunt de acord cu tine, „Acest om este mare! dacă nu sunt de acord cu tine, tu gândeşti: „Acest om este nebun!”; asta te va ajuta.

Acestea sunt trucurile pe care le folosesc ceilalţi pentru a nu fi răscoliţi. Acum ştii secretele… poţi să faci şi tu acelaşi lucru.

Dar dacă tot efortul tău este ca să nu fii răscolit, atunci

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ

de ce ai mai venit aici? Tot efortul meu este ca tu să fii cât mai răscolit cu putinţă. Altfel de ce să mai porneşti la drum cu mine? Cât timp nu te tulbur, nu te pot transforma. Până când nu te distrug, nu te pot crea. Cât timp nu sunt foarte drastic, nu este nicio cale, nicio speranţă pentru tine.

De aceea vă bat la cap atât de mult, pentru că aceasta este singura cale! Şi trebuie să vă bat la cap zdravăn; ce pot să fac? Sunteţi atât de grei de cap! Ceva vă tulbură, pentru că ceva intră în viziunea voastră; altfel nu v-ar tulbura.

Ţine minte: orice te tulbură, este valoros… gândeşte-te la el, meditează la el. Dă-i voie să spună tot ceea ce are de spus. Contemplă-l. Dă-i voie să fie prezent în fiinţa ta pentru a-l putea privi din toate unghiurile posibile, pentru că ceva care te tulbură înseamnă pur şi simplu ceva care te-a făcut conştient că un anumit aspect în care tu ai crezut până acum este doar o minciună. Numai adevărul tulbură. Numai adevărul distruge pentru că numai adevărul poate crea.

Eu sunt un haos… şi dacă tu vei fi într-adevăr

cu mine, va trebui să treci prin haos. Ceea ce spune SARAHA, ceea ce spune TANTRA este: să elimini caracterul, să elimini ideologia, să elimini mintea ta! TANTRA este o chirurgie.

Nu am de ales. Trebuie să o fac. Şi ştiu că aceasta este o treabă pentru care nu-mi mulţumeşte nimeni.

ULTIMA ÎNTREBARE: „*Ce este Samsara*?”

Samsara este această poveste:

«Ceaţa londoneză se revărsa peste Tamisa în timp ce un tânăr vagabond se întinse pe o bancă de pe malul râului, pentru a dormi. Deodată el a auzit o voce plăcută şi privind în sus văzu o brunetă minunată coborând din Rolls-Royce-ul ei, venind spre el.

„Biet om”, spuse ea, „trebuie să fii teribil de îngheţat şi de ud. Dă-mi voie să te invit să-ţi petreci noaptea aceasta acasă la mine”.

Desigur, vagabondul n-a refuzat această invitaţie şi se urcă în maşină alături de ea. După puţin timp, maşina se opri în faţa unei case mari şi frumoase, construită în stil victorian. Bruneta coborî, invitându-l pe vagabond s-o urmeze. Uşa a fost deschisă de către majordom, în grija căruia bruneta l-a dat pe vagabond, cu instrucţii de a-i da de mâncare, de a-i oferi o baie fierbinte şi de a-i da o cameră confortabilă în aripa servitorilor.

Ceva mai târziu, pe când bruneta se pregătea să se culce, i-a trecut prin minte că oaspetele ei ar mai putea avea nevoie de ceva, aşa ca, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte transparentă, ea se grăbi spre aripa servitorilor. Pe când dădea colţul, văzu lumină în cameră, ceea ce a făcut-o să creadă că

tânărul era încă treaz. Bătând uşor în uşă, ea intră în cameră şi-l întrebă pe tânăr de ce nu doarme.

„Sigur nu ţi-e foame?”

„Oh, nu, majordomul dumneavoastră m-a hrănit regeşte”. „Atunci poate că patul nu este confortabil?”

„Ba este; este moale şi pufos”.

„Atunci poate că ai nevoie de companie. Dă-te puţin mai încolo…”

Tânărul, bucuros, se dădu un pic mai încolo… (şi căzu în Tamisa…)

Spiritualitatea tantrică, vol 1
SFÂRŞIT

În vederea atingerii stării de beatitudine care marchează astfel începutul eliberării spirituale, TANTRA YOGA urmăreşte să folosească plenar şi permanent toate stările şi energiile (inclusiv cele latente în fiinţă) dar aceasta numai după ce printr-o mutaţie necesară le-a făcut să fie sublimate în energii benefice divine. Acest proces misterios de transmutaţie lăuntrică se realizează prin intermediul iubirii infinite care face ca imposibilul să devină posibil.

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ este o lucrare faimoasă, de o mare frumuseţe şi de o înaltă spiritualitate care ne ajută să ne înţelegem pentru a atinge starea de iluminare.

PROFESOR YOGA
GREGORIAN BIVOLARU

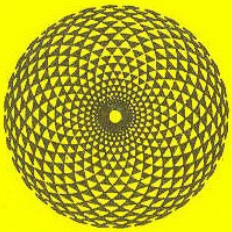

Lei 750

ISBN 973-95815-8-7